HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ

33

CİLT 33 • AĞUSTOS'15-KASIM'15 • SAYI 417-429

UYKUSUZ
33 CİLT 33 • AĞUSTOS'15-KASIM'15 • SAYI 417-429

KENAN YARAR "Psikoz"la bu hafta UYKUSUZ'da

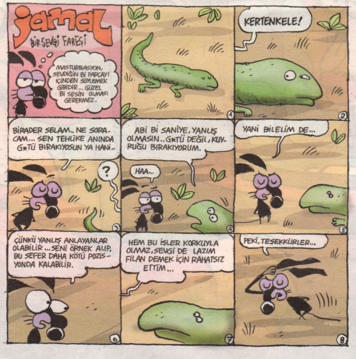
27 AĞUSTOS
PERŞEMBE
SAYI: 2015/35
No: 417
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

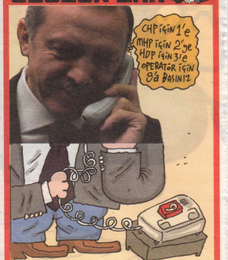

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Kasımda erken seçim var..CHP "Hükümet kurma görevi bize verilmedi, hakkımız gasp edildi" diye bağırıyo.. Olm, kimse sana eliyle iktidar vermez, onu sen alacaksın..Neymiş "Sivildarbe" yapmışım.. Keriz.. Sivillerin yaptığına "darbe" değil "devrim" denir...

Dolar, altın üstü gitti.. Beni başkan yaptırmamak için Amerikaya sakal atıyosunuz resmen.. Dolardaki artışın başka izahı yok...

Ekonomi bakanı ne acaip çıktı lan.. Kriz söylentisiyle ilgili "Gelmez arkadaşlar, Allah aşkına ben söylüyorum" dedi.. Sanırsın Rakıfelır'lardan herif.. Aradım bunu "Tüyo mu aldın" diye sordum.. "Yok, Piyasaları rahatlatmak için öyle dedim" dedi.. Dertli komşuyu rahatlatır gibi piyasa mı rahatlatılırmış...

4,5 G geliyo.. Haber kanallarında 4,5 G'yi anlatmak için "HD kalitede filmi indirmenin süresi 9 saniye oluyor" dendi.. Zaten en büyük teknolojik sıkıntımız, eskiden beri, film seyretmek oldu bizim.. 70'li yıllardı, evlerde anten telaşı vardı.. Yükseltici cihaz takılırdı, çatılara çıkılırdı, sırf filmi karıncasız izleyelim diye.. 80'lerde kablo tv'ye koştu Türkiye.. "Sizin oraya kablo geldi mi? Bize daha gelmedi"... 90'larda çanak çılgınlığı başladı.. Güvercin kuburu gibi yerleştirdi herkes çanağını.. Daha çok film için... 2000'lere internet damgasını vurdu.. Türkiye'nin film seyretme sevdası fiber optiklere taşıdı bizi... Bugün benim de filmimi yaparlar, ve sizlerle 7G hızda buluşuruz inşallah..

Geçici hükümete bi tek HDP bakan verecekmiş... Fazla süreleri yok kasımda seçim var.. Yaparlarsa ekime kadar...

UYKUSUZ

Şehit cenazelerinden protesto sesleri yükseliyor...

Taksim Meydanı'nı yayalaştırma projesi kapsamında yapılan alt geçidi su bastı.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Canım çok sıkılıyor...

İngiltere'deki resmi nüfus sayımında halkın yüzde 0,7'si din hanesine "Jedi Dini" yazdıralı **14 yıl,**

Ünlü modacı Karl Lagerfeld iki dadı tuttuğu kedisine bir de iPad alalı **3 yıl,**

Tayyip Erdoğan, Ankara'daki bir pastanenin açılışında bir papağana "Selamün Aleyküm" dedirtmeye çalışalı **5 yıl,**

İstanbul Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'ni ziyaret eden Kenan Evren ayağı kırık bir zebrayı okşarken, "Beni sirke götürün," diyeli **27 yıl,**

Psikolog Norman D. Sundberg, insanların can sıkıntısına yatkınlığını ölçen BPS'yi (Can Sıkıntısına Yatkınlık Ölçeği"ni) yayınlayalı **29 yıl,**

Madonna evinin kalorifer sistemini Kabala suyuyla doldurtalı **5 yıl,**

Eski bir boksör olan Uganda Devlet Başkanı İdi Amin, bölgedeki düşmanı Tanzanya Devlet Başkanı Julius Nyerere'yi aralarındaki anlaşmazlığı çözmek üzere ringe davet edeli **37 yıl,**

Metin Arolat, yatak odasına kuluçka makinesi kurdurarak 21 gün sonra 27 adet civciv sahibi olalı **5 yıl,**

"Boredom" (Can sıkıntısı) kelimesi yazılı olarak ilk defa Charles Dickens tarafından "Kasvetli Ev" romanında kullanılalı 153 yıl,

Los Angeles Times-Washington Post gazetelerinin ortak internet sitesinde can sıkıntısından temelli kurtulmanın seçenekleri arasında, "Çeşitli boy bardaklara farklı düzeylerde su doldurun ve bunları ya çatal-bıçak ya da Çin-Japon yemek çubukları ya da tahta kaşıklarla çalmayı deneyin," seçeneği sunulalı **13 yıl,**

Ressam Lo Spagna, İsa'nın duası sırasında çok sıkılan havarileri betimleyen "Istırap Bahçesi" tablosunu yapalı yaklaşık **1500 yıl** olmuş.

Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu Bursa'daki konuşmasını Edirne'de yineledi: "Yaşanan kaosların sebebi ülkede başkanlık sistemi olmadığı içindir."

Tayyip Erdoğan erken seçim kararı aldı.

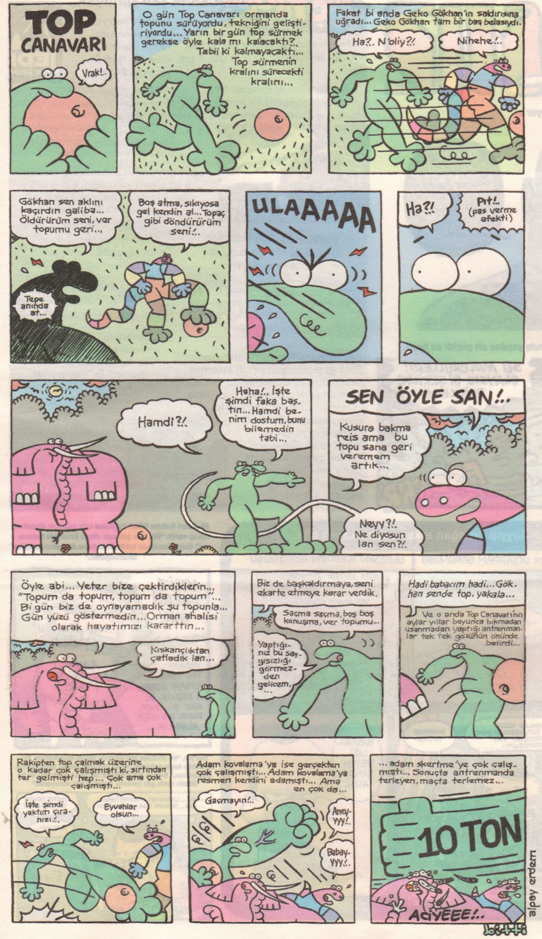

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekci kriz çıkacak diyenlere cevap verdi: "İlla kriz çıkacak diyor. Krizlerde kalasın e mi? Kendi kendinin krizinde kalasın da kefen parasını bulamayasın."

Sıla'nın, "Bu cinayete suç ortaklığı etmek istemiyorum. Hiç kimselere başın sağolsun, vatan sağolsun demek istemiyorum. Utanıyorum," tivitine Melih Gökçek'ten yanıt geldi: "Biz de bu ülkede senin gibi kadınlar yaşadığı için utanıyoruz."

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış Uygur

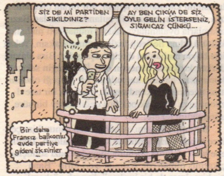
Normal şartlar altında henüz iki yıl önce üstelik elli milyon liranın üzerinde bir ihaleyle yapılan bir alt geçit, yaz yağmurlarıyla havuza dönerse, o ihaleyi alıp alt geçidi yapan şirkete değil yeni ihale vermek, daha önce aldığı elli milyon lirayı da fitil fitil ödetirler. Ama **Yeni Türkiye'de** fahiş ücretlerle yaz yağmurlarıyla havuza dönen alt geçitler yapmanın cezası yeni metro ihaleleri, yeni havaalanı inşaatları, yeni boru hatları ihaleleridir. **Yeni Türkiye** devletten çaldığınız her elli milyon için bir elli milyon daha ödüllendirildiğiniz hisseli harikalar kumpanyasıdır ve o hisseler hep bir zamanların milli görüşçülerinin elinde kalmıştır.

Normal şartlar altında bir çatışmada hayatını kaybeden bir askerin cenazesinin ardından haber ajanslarının ve gazetelerin öncelikle vermesi gereken haber, o cenazede, hayatını kaybeden askerin yakınlarının neler hissettiği, neler dediğidir. Ama **Yeni Türkiye'de** hayatını bir bilal uğruna kaybeden bir askerin ardından şehit yakınları ne derse desin söz alamaz haber olamazlar, onun yerine daha önce yüzlerce maden işçisini ölüme göndermiş bir siyasetçinin 'ah keşke ben şehit olsaydım,' diye dalga geçercesine verdiği beyanatlar manşete çıkar. Ve yine **normal şartlar altında** cenazeler hemen bütün dinlerde, geride kalanlar uğurladıkları insanla şu ya da bu şekilde helalleşsin diye yapılır. Ama **Yeni Türkiye'de** hükümetin hoşuna gitmeyecek şeyler söyler ya da yaparsanız cenazeniz hakkınızı helal etmeye bile fırsat bulamadan apar topar kaçırılabilir ve dahası **Yeni Türkiye'de** hayatını kaybeden askerlerin şehitlik mertebesine erişip erişemeyeceklerine yalaka bir müftü karar vermeye kalkar. **Yeni Türkiye**'nin yeni müftüleri, endüljans dağıtımına başlamıştır.

Normal şartlar altında bir ruh hastasının elini kolunu sallayarak girdiği hastanede bir doktoru öldürmesi ve bunu nasıl yapabildiği en ince ayrıntısına kadar soruşturulur. Ve eğer ki katilin, daha önce de aynı hastanede başka doktorları darp ettiği ve herhangi bir önlem alınmadığı ortaya çıkarsa bu önlemleri almakla sorumlu olup da almayanlara hayatlarının geri kalan kısmında yalnız hastane değil, apartman bile yönettirilmez. Ama **Yeni Türkiye'de** katilin yıllardır hastane içinde terör estirdiğini ortaya çıktığında hastane yöneticileri değil, bunu ortaya çıkaranlar cezalandırılır.

Ve sevgili arkadaşlar **normal şartlar altında** kendisine gazeteci, siyaset bilimci, siyasi analizci, bok ve de püsür diyen istisnasız herkesin, sadece 2007'den bu yana çıkarılan yasalara, getirilen düzenlemelere dahi bakarak, mevcut iktidarın hiçbir şekilde ve hiçbir zaman iktidarı bırakıp muhalefette yer almayı düşünmediğini görmesi gerekirdi. Ama işte **hem eski hem de Yeni Türkiye**'de belki bir mert kadın dışında hiç kimse bunu göremedi, görse de söylemedi, yalakalığa devam etti. Zaman içerisinde, arpası kesilenler, tuttuğu takıma dava açılanlar, artık tamamen gözden çıkarılanlar, kullanılmış bir mendil gibi buruşturulup atılanlar yıllardır gözlerinin önünde duran gerçeği sanki o gerçek yeni belirmiş gibi görmeye başladılar. Görünen o ki sevgili arkadaşlar, **hem eski hem Yeni Türkiye'de** yalnız ama yapayalnızsınız ve kendi çıkarlarını değil sizi düşünen çok ama çok az gazeteci, yazar var.

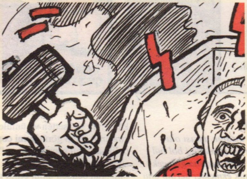

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Yeni ülkeler bulamayacaksın, başka denizler bulamayacaksın Bu kent peşini bırakmayacak."
Kostantinos Kavafis

Yastığımı çeviriyorum.
Biraz daha soğuk tarafı.
En fazla onbeş saniye sürüyor serinlik. Hızla ısınıyor yastık.
Yeniden çeviriyorum. Bir daha. Bir daha... --uykuya dalma meşşakkati, *bozbulanık düşüncelerin vızır vızır birbirlerine sürtünmeleri*--
Birkaç çevirmenin ardından bir köpek karnı ısısına ulaşıyor yastık.--sıcak, nemli, yumuşak--
Bacaklarımın yatağa değdiği yerler de aynı. Isınıp ısınıp terle ıslanıyorlar.
V şeklinde açıyorum bacaklarımı, çarşafın henüz kuru bölgelerine.
Oralar da aynı şekilde ıslanacak birazdan. Da Vinci'nin 'Leonardo çemberi' denilen desenindeki adam mı? Evet, benziyor.

İstanbul böyle olmazdı.
Sanki başka diyarlara, bambaşka iklimlere ait bir sıcak gece. Neredeyse, kafamda sarhoşluğa benzer bir sersemleme hali, terler içinde sabahlara kadar yarı baygın, mal mal oraya buraya bakına bakına dolaştığım İskenderiye geceleri... Denize düşmüş fare gibi sırılsıklam olurdum. Bacağıma yapışan pantolonu çekiştirip çekiştirip tenimden ayırmaya çalışırdım. Arabalardan herbiri farklı farklı darbuka ritmleri, yaylılar, içli, yanık kadın sesleri...

"...Sudanlıların tabiatlarında umumiyetle.. kaygusuzluk oyun ve eğlence düşkünlüğü görüyoruz. Onlar hertürlü musiki nağmeleri ile dans etmeye düşkündürler."
Sosyolojinin kurucusu sayılan Tunuslu İbn Haldun (1400'ler) ünlü eseri Mukaddime'de sıcak iklimin, sıcak havanın toplumların karakterlerine etkilerini yukarıdaki gibi anlatıyor.
"Hamama girenlerin hali de böyledir" diyor üstad, "...sıcak hava, rakı gibi sevinç ve neşe verir... Hamama girenlerin çoğu bu sevinçlerinin tesiri ile şarkılar söylerler..."

Nerde? Nerde o şarkılar? Danslar? O oyunbaz hal? Alt kattan duyulan "nağme"ler sadece sinirlerimi biraz daha bozuyor.

Soğuk iklimin toplumlara etkisi mi? Aynı kitaba bakalım: "..mağrip Fas dağlarına yakın bulunduğu için havası soğuk olduğundan, ahalisini kaygulu ve gözlerini yere dikerek bakan ve dilsiz gibi bir halde görüyoruz. Bunlar geleceği çok düşünürler..."

İşte soğuk yer insanını alıp ta birdenbire çok sıcak, nemli bir gecenin ortasına bırakırsan. Olacağı bu. Gerçek bir intibak için yüzlerce yıl gerekiyor herhalde.
Bu yapış yapış gecenin sıcağında bir Fas'lı gibi kaygulu gözlerimi yere dikiyorum.
Geleceği mi? Düşüneceğim tabi, birazdan.--o derece bir "soğuk yer insanı" da sayılır mıyım, şimdi burda yalan olmasın--

----

Yoldan geçen arabanın camından bakan zengin(süs) köpeğine küfreden genç adam.
O nerden bilsin zengin köpeği olduğunu? Sahibini "zengin" diye sevmiyor ki.(o sensin, biziz)
O bebek, tinercilere de, kağıt toplayıcılara da aynı sadakat ve sevgiyle bağlanıyor.

Köpeklere küfretmeyin efendiler; onlar da insan.
Hele hele sokak köpeklerine...

Bir sokak köpeğinin boynuna sarılıp ağlardı herhalde, "Nietzche ağladığında" Bu zamanlarda yaşasaydı...

Çok çok eski bir hikayede, çok büyük bir günahkar, ortalığın kavrulduğu, sıcak bir günde, susamış inildeyen bir köpek için kuyuya iner, ayakkabısının tekiyle su getirir köpeğe ve bir ermiş'e dönüşür. --Benim denemem lazım bunu-- (ama önce şu sandaletleri...)

Dışlananlar, kenara itilmişler, mutsuz çocuklar... Sen vampir filminde, kazık girerken bir "ohh" çekersin. Ama onlar. Onların göğsü sızlar biraz...

Versace, Armani defilelerinin top model yakışıklı delikanlılarına, biraz uzunca iki köpek dişi takarak çektikleri türden, yeni nesil olanlar değil tabi yukarda sözü edilen. Hammer film, Drakula'lar. (Peter Cushing'ler, Christopher Lee'ler... falan filan...)

"Sıkıntı yok" diyor. Demesin öyle, yeter ki demesin; az biraz sıkıntıya bile razıyım.

"Her taraf yabancı doldu öff, şuraya bak" diyor arkadaşına" Aksaray'dayım.
Tıklım tıkış caddeler. Büyük bir bölümü turist, savaştan kaçanlar da var. Buna benzer bir cümleyi de geçen gece İstiklal'de duymuştum.
Bense, "beş benzemez" severim...
Çeşit çeşit, farklı farklı insanlar dolaşsın isterim etrafta.

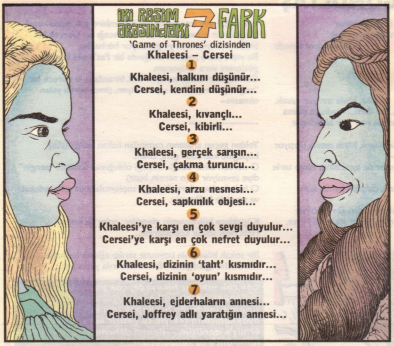

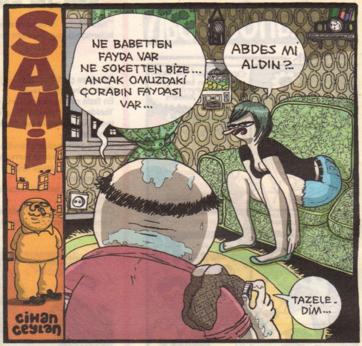
Farklı farklı renklerde, farklı farklı şekillerde giyinsinler, türlü çeşitli inançları olsun, başka başka dillerde konuşsunlar, birbirine hiç benzemez şarkılar söylesinler...

"Ağır ağır ölür, bir yabancı ile konuşmayanlar..."
Pablo Neruda

Sümükleri akmış, kir pas içinde altı aylık bebeklerle sokakta yatan mültecilere bakıp, "benimle ne alakası var? Ben yırttım. Benim hiç bir zaman bu duruma düşme ihtimalim yok. Onlar başkaları" diye düşünüp, kafasını çeviren. Lafım sana.
Büyük bilge Feridüddin-i Attar, 114, (evet yüzondört) yaşındayken, Moğol istilası sırasında esir düşüp, esir pazarında satıldı.
Unutma bunu. (kendim, sana da söylüyorum)

engin.ergonultas@gmail.com

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

KROKAN

Yaklaşık otuz saniyede karşımdaki insanın aynısı olabiliyorum. Uyum bozulmasın diye karşımdakini bol bol onaylamak, muhabbet ilerledikçe onun hoşuna gidecek çıkışlar yapmak, yoluna minik minik ekmekler serpip onu ulaşmak istediği hedefe daha rahat ulaştırmak benim görevim. Peki ben? Benim düşüncelerim? Onlar yok. Önemli olan karşımdaki, onun rahatlığı. Benim için de bir tür rahatlık bu. Karşıt görüş bildirerek yaşanacak gereksiz yorgunluktan kaçma hali. Sürekli kamuflaj giyerek kimseye görünmeden sürüne sürüne ilerlenen bir hayat. Birine karşıt görüş sunmak, onu doğru bildiği yaşamından bir süreliğine koparmaktır. Ne olacak koparıp da? Bir süre öfkelenecek, beni yok edecek, sonra yine yoluna devam edecek. Onun için değişen pek bir şey olmayacak. Tek fark ben "kafasız" olacağım. Neden kafasız olayım? Kafalı olmak benim de hakkım...

Aşağı yukarı bu düşüncelerle yıllardır yaşıyorum. Bunun bir tür rahatlık olduğunu düşünüyorum. Bir zararını da görmedim. Fakat oturduğum mahalledeki Tekel bayiyle olan ilişkim bir anda içinden çıkılmaz bir hal alınca bu iletişim biçimini gözden geçirmem gerektiğine karar verdim. Bu satırları tekel bayiyle ilişkimi kesmeye karar verdiğim öfkeli bir gecenin sabahında yazıyorum. Bu çarpıcı mesel benim gibi kamufle bir hayatı tercih edenlere ders olsun. İnsan gerektiğinde "yok artık" diyebilmeli. Kişisel gelişim diliyle ifade etmek gerekirse: İnsan "yok artık" dedikçe var olur hayat.

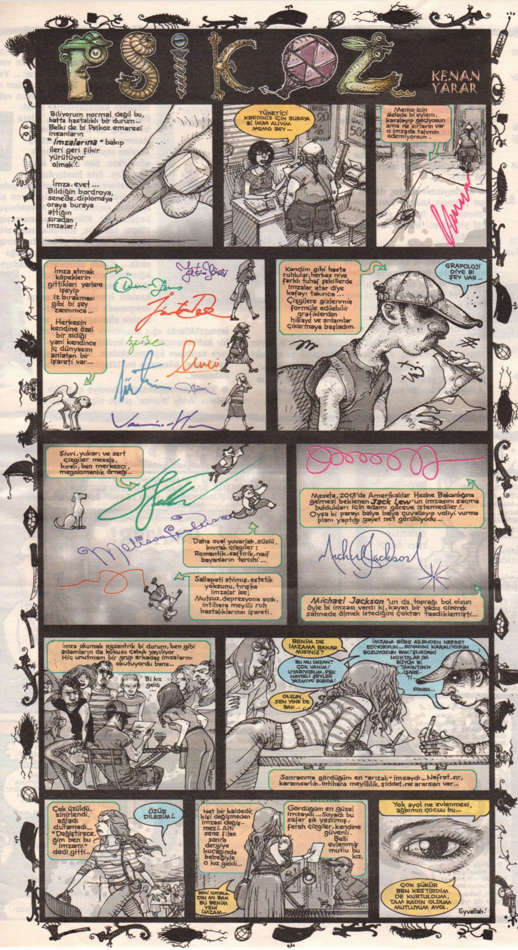

Paranın üstünü beklerken öylesine elime almıştım fıstıklı krokanı. Manidar bir ses tonuyla, "Al bi tane lazım olur," demesini beklemiyordum. Yüzüne baktığımda çarpık bir gülümsemeyle karşılaşınca, bu teklifin cinsel bir içeriği olduğunu anladım. Çarpık gülümsemesindeki devamlılık, bu muhabbeti uzatmak istediğini gösteriyordu. Kaçış olmadığını anlayınca ben de dudaklarımı çarpıtıp cinselliği beklemeye başladım. İki çarpık erkek dudağı karşı karşıya gelince işler direkt mala bağlanabilir. Yanılmıyordum, "Al al, direkt kuşa gider bu," dedi. "Mala gider" yerine, "kuşa gider"i tercih etmesinde bir sevimlilik vardı, ama bu ani ve gereksiz çıkış yine de ürkütücüydü. Sanki üzerinde tarifi varmış gibi yeniden krokana baktım. Dudaklarımın çarpıklığı bir anda kazansın diye, yılışık bir sesle, "Hadi ya," diye karşılık verdim. "Ooo sen ne diyosun, on numara bu," diye devam edince yaşanan coşkunun hakkını teslim etmek için, "Sen de yiyor musun bundan?" diye sordum. "Yemez miyim!" deyip şahsi prospektüsünü açıkladı: "Her gün tok karna bir tane." Tekel bayi, hiç beklemediğim bir anda yılların fıstıklı krokanını afrodizyak olarak sunuyordu. Nasıl bir anda bu noktaya gelmiştik? Kendisiyle o ana dek belli bir iletişimimiz vardı; duvarda asılı duran küçük televizyonun bize yol gösterdiği kadarıyla siyasetten ve ünlülerin arkasından konuşuyorduk. Bu kısa diyaloglar sırasında onun görüşlerini coşturan delikanlıca şeyler söylüyordum. Demek ki delikanlılığın sonu buymuş. "Ben apartman çocuğu değilim" havası yaratınca eninde sonunda gelinen yer kuşmuş. Nasıl devam edeceğimi bilemedim. Utangaç bir ergen olmakla, benden umut ettiği gibi uslanmaz bir çapkın olmak arasında asılı kalmıştım. Çıkışı, "E ver hadi madem, hatta iki tane ver," diyerek bahsi yükseltmekte buldum. Yılışık suratıyla krokanları torbaya atarken burnuyla televizyonu gösterdi. Dönüp baktım. Krokancı, ekranda görünen bir ünlümüz hakkında arzu ve şiddet içeren (şimdi burada yazmamın uygun olmayacağı) bir şeyler söyledi. O güne kadar sakin sakin ilerleyen iletişimimiz torbaya krokanın girmesiyle bir anda pornografik bir hal almıştı. Yaratmaya çalıştığı havaya bakılırsa şehrin tüm kadınlarıyla sevişebilirdi. Benim onun gözündeki konumuma bakılırsa, ben de en azından şehrin yarısına taliptim. Duvara asılı küçük televizyona çıkan her kadın bizim potansiyel sevgilimizdi. Onları kimler alıyordu biz Krokanlılar dururken?

Eve giderken böyle bir muhabbete yol verdiğim için kendime kızdım. Tekel bayi dediğin günlük ihtiyaçlarının zararlı kısmını karşılamak içindir, alır biranı çıkarsın. Bira kuşa gitmez, çok içersen en fazla akla gider, biraz kafa bulandırır o kadar. Bazı adamlarla oyalanmayacaksın, muhabbeti mahalle kültürü adına ilerletip fazla açılmayacaksın. Yoksa işte böyle muhabbet direkt kuşa gider. Bira alayım derken krokanla dönersin eve. İki erkeğin seksten konuşması hayatın kaçınılmaz bir gerçeği olabilir, ama üzerine kuş kondurmak, küçücük bir televizyona arzu duymak pek hoş değil. Epey bir süre uğramadım tekele.

Bir cuma akşamı eve dönerken canım bira çekince tekele girip girmekte kararsız kaldım. Tekelci epeydir ortalarda görünmememden bazı sonuçlar çıkarmış olmalıydı. Aslında içeri girip "Bana bir bira, kuşa da bir krokan" diyerek görkemli bir dönüş yapmam ve sorun yok mesajı vermem mümkündü, ama bu tür bir neşeyi istemiyordum. Telefonla sipariş vermek üzere eve devam ettim. Telefonda, İstanbul dışında olduğumu ve yeni döndüğümü söyleyerek siparişimi verdim. Kuşsuz, krokansız ve televizyonsuz... Böylesi daha iyiydi.

Torbayı açtığımda gözlerime inanamadım. Biraların arasında bir paket krokan duruyordu. Bu, bir tür mizahtı Tekelci için. Muhtemelen şu anda benim de eğlendiğimi, onun hakkında "Ne adam ya!" dediğimi hayal ederek sırıtıyordu. Telefonla kendime bira istiyordum, ama o, kuşa krokan yolluyordu. Belde apartmanı, 5. kat, 13 numarada bir kuşun yaşadığına inanıyordu. Telefon açıp "Bu krokan direkt çöpe gider" demeyi düşündüm ama bu yeni bir yorgunluk yaratmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Çok öfkelenmiştim. İnsanlığın duvara nesne fırlatmalı öfke tarihinde, muhtemelen bir ilki gerçekleştirerek, bir krokanı duvara fırlatan ilk insan oldum. Krokan kuşa değil duvara gidiyordu. Biraz küfrettikten sonra krokanı yerden aldım. Çarpmanın şiddetiyle parçalanmıştı. Paketi açıp biraz daha parçalayarak pencerenin önüne koydum. Krokan gerçek bir kuşa gidecekti.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Bence insan düz olmalı. Kakası varken mutsuz, yokken mutlu olmalı.

æ Geçenlerde Çengelköy Çay Evi'nde çay içiyorum yine öyle. Bisiklet molası hesabı. Erol ağabeyin de su kaplumbağaları var. Arada sularını değiştiriyor onların, biraz gezdiriyor, onlara her şey yapıyor. Biri uysal diğeri asabi bu kaplumbağaların. Her ikisinin de türlü türlü huyları var. Aynı insan gibi. Aynı. Büyük akvaryumda takılıyorlar genelde. Ama işte Erol ağabey sularını değiştirirken küçük akvaryuma koyuyor genelde kaplumbağaları. Öyle yarım saatliğine, geçici bir süre. Gezdirdikten, kaplumbağaları biraz eğlendirdikten sonra tabii. Küçük akvaryumda dükkan önünde bayağı bildiğin deliriyor kaplumbağalar. **Dışarı çıkacağız da dışarı çıkacağız.** Hep bu moddalar. Birbirlerinin üzerine basıyorlar. Dışarı çıkmak için adeta kafayı yiyorlar. Akıllarını çıldırıyorlar. O esnada da bir ağabey geçeyazıyordu dükkanın önünden. Bir kaplumbağalara baktı, bir bana baktı, **"herkesin de bir gayesi var işte, bak bunlar da dışarı çıkmak için uğraşıyorlar misal"** dedi. Gitti. Baktım ardından. **"Bugün de düz adama doydum çok şükür"** dedim. Sonra **"Erol ağabey, bir çay daha içeyim madem"** dedim. Bir çay daha içtim. Sonra bir çay daha içtim.

æ Bisiklet sürmenin mükemmel olduğu günler var. Onu planlayamazsın mesela. Çıkarsın yola, ve o gün her şey olağanüstü güzel olur. Lastiğin havası kendiliğinden ine ine tam da olması gereken basınca erişmiştir. Hava öyle bir tadındadır ki ne terlersiniz ne üşürsünüz. Asfalt bile. Onun da bir her güne göre ayrı bir sertlik skalası var. Rüzgar ise hep meltem tadındadır. Kuşlar her zamankinden daha gür seslidir ve güzel ötüşlüdür. Boğaz boğaz olalı böyle güzel bir renkte, böyle yeşile çalan bir mavi deniz görmemiştir. İnsanlar da iyidir. Sürücüler saygılıdır. Leylekler, turnalar ve hatta kartallar gökyüzünden selam ederler. Bir kırlangıç carlar, bir kumru bir diğerini kovalar. Bazı günler bisiklet sürüşünün zirvesidir. Senede bir, senede iki. Hadi olsun üç. Ha bir de erguvan yaprakları dökülmüşse yol üzerine, değilmesin o keyfe.

æ Ben galiba tam bir aptalım. Olabilir böyle bir şey. Resmen twitter dolandırıcılarına 250 Lira para kaptırdım. Çok üzülüyorum galiba. Dur anlatayım. Twitter'dan takip ettiğim şahane bir arkadaş var. Bir gün baktım mavi tik almış, mavi tik almasına yardım eden ajansa da teşekkür tweeti atmış. Ulan dedim ben de alayım madem mavi tik, (bir de o ara hesabım da hack'lenmişti, önüne geçmek adına iyi olur), ben de ederim teşekkür, nedir ki yani. Aradım arkadaşımı, nasıl oldu ki bu iş dedim, nasıl oluyor yani dedim. Baba işte dedi böyleyken böyle, senin adına başvuruyorlar, on gün içinde mavi tik'in ışıl ışıl parlıyor. Dedim ya bu süper bir şeymiş, dur dedim ben irtibata geçeyim bu arkadaşlarla. Yalnız dedi arkadaşım, 1000 Lira para istiyorlar, pazarlık yap onu 250'ye indir, bu arada benden de para almadılar ayrıca dedi. Dur dedim ben bi konuşayım madem. Aradım hemen, dedim ben mavi tik istiyorum. 1000 Lira'dan açıldı, 250'ye anlaştık. Parayı da hemen ertesi gün gönderdim. Arkadaşıma o kadar çok güveniyorum ki, bu adamları hemen hemen hiç sorgulamıyorum. Hayatımda görmediğim insanlar, ofisleri nerede bilmiyorum, ofisleri var mı, onu da bilmiyorum, sonradan öğrendim ki ofisleri de yok zaten. Aradan on beş gün geçti, mavi tik'e bakıyorum mavi tik yok. Aradım. Dedim hacı benim bir mavi tik vardı ama. Biraz daha bekleyelim, mutlaka geri döneceklerdir, sizinle birlikte bir kişi adına daha başvurduk, o kişi için de henüz bir dönüş olmadı ama mutlaka bir geri dönüş olacaktır, mutlaka dedi. O kişi kim, onu da bilmiyorum. Bir dehlizin içine günbegün resmen gömülüyorum. Aradan geçti bir on gün daha, etti yirmi beş gün, mavi tik yok. N'oluyoruz lan. Arıyorum açmıyor, mesaj atıyorum geri dönmüyor bir de artık. Benim de hayatta en sevmediğim şeydir, telefona çıkılmaması, geri dönülmemesi, tepem attı. O esnada da twitter hesaplarının da buhar olduğunu görünce, hah dedim Alpay, resmen dolandırıldın. Tehdit mesajı attım. Normalde ben birisini tehdit ettiğim zaman en fazla güler o kişi, beceremem çünkü o işleri, ben öyle biri değilim çünkü, nasılsa ciddiye alınıp geri dönüldü mesajıma. Yok Almanya'daymış da, yok bilmem neymiş. Dedim baba gönder benim paramı, kapansın bu mevzu, kusura bakmayın ben size güvenmiyorum artık dedim. Birkaç dakika sonra arkadaşım aradı. Resmen araya arkadaşımı soktular. Dedim iyi, bekleyeyim birkaç gün daha öyleyse. Birkaç gün sonra bir mesaj. Uyduruk bir görsel. Neymiş, kriterleri karşılamıyormuşum. Lan ben karşılamıyorsam kim karşılıyor bu kriterleri. Tatildeydim üzerine düşmedim bu olayın. Dün de hiç tanımadığım birinden bir mesaj aldım. Mavi tik vadeden bir mesaj bu. Dedim ben dolandırıldım daha önce. Ağabey piyasadaki dolandırıcılar belli deyip beni dolandıran kişinin adını yazdı en önce. Teşekkür ettim, mavi tik istemiyorum dedim, irtibatı hemen kestim yeni mavi tik'çiyle. Ne mavi tik'miş. Herkes de mavi tik'çi. Bu da böyle bir anımdır ama sen duur, bak ben sana neler ediyorum beni dolandıran kişi, sen de bir seyret. Bu arada mavi tik ne lan, mavi tik'le mi doğdum. En fazla hack'lenirim, aşağı yukarı bir otuz altı saat kadar kıvranırım en fazla, nedir yani.

æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● *"Aşıka ta'n etme olmaz müpteladır neylesin*
Ademe derd ü muhabbetbir beladır neylesin"
-Nef'i

● Çift kişilikli çıktı adam... Başkanlığı çok seviyo sanıyoduk biz, meğer Cumhuru hiç sevmediği için öyle görünüyomuş!..

● Sorunlu bölge Orta Asya'dan, problemli yöre Orta Doğu'ya göç... Orta'sını bi bulamıyo Türkler!..

● Bu topraklarda özerkliğini açıkça ilan edemeyen tek kurum Türkiye Cumhuriyeti. Bakınız, İncirlik. Öz toprağımız ama iblis emperyalizmin elinde...

● Yalçın Akdoğan: One man şoven...

● Eyaletlere razıydık yahu, tepedeki şuursuzluk bizi muhtarlıklara mı bölecek ne? Neyin peşinde? Türkiye Birleşik İkametgahlar Muhtariyeti mi nihai amaç?!

● Kurnaz, kolpacı, katakullici hale getirilmiş milletin vekili ne kadar ve nasıl düzgün olabilir ki...

Patronlar ölür, rakam bölünür...

● Entrika, Köşk'ten çok Saray'a yakışıyo diye taşınmıştır kesin o tip...

● "Selfi çubuklarıyla bakalım ilk kavga nasıl olacak" dediydim, Sidney'den geldi cevap, Amerikalıylan Japon giriştiler!..

● Yararsız gerçeği ayıldığında hatırlayamazsın... Yararlı gerçeği hatırladığında ayılırsın...

● İki sevgilinin kavgası. Kız, adama "Ne biçim insansın," diyo "şu an X'e yancılık yapıyosun, bundan önce de Y'ye yancıydın.." Adamın cevabı, «Senin bilmediğin şeyler var, daha biz tanışmadan Z vardı, o zaman da onun yancısıydım, sen bilmiyosun!»

● Trubaduri denilen adamlar varmış Batı kültüründe, köy köy dolaşıp sazını, sözünü konuşturan. Haçlı dalaşmasında bize de geçmiş o durum, trubadur zaman içinde derbederi olmuş iyi mi?!

● Binbeşyüzbilmemkaç dakika gol yemeyen kaleciyi överek anlatıyolar... E, ben 45 yıldır hiç gol yemedim!! Medya bunu niye görmüyo?!

● Tek malım yine benim, tüm mülküm kendim kadar. Bildiğin kulum işte. Bu durumda malvarlığım, kul hakkımdan ibaret. Al sana pırıl pırıl mal beyanı. Kim sömürdüyse helal etmiyorum zerre, bana da geçtiyse zinhar helal edilmesin...

● Hititlerde altın demirden daha çokmuş, o yüzden Demir Tahtı varmış. Az olan ne kazandı be şu alemde!..

● Bütün hayatı İstanbul ile Amerika arasında işleyen büyük gemilerde kumar oynamakla geçtiği için Amerikalı lakabı verilen Yani var... Beyoğlunda Bursa Sokağıında, tablasında baş-kelle söğüşü satarken «Tatlı dil, güler yüz!» diye bağıran Yordan var.. Şehrin bi yerlerinde Gizlice Evliya Sokağı var... Ve daha neler var Sayılı Fırtınaları adlı kitapta. Refi Cevat Ulunayın eski İstanbul kabadayılarını anlattığı bu muazzam kitap, adeta bir kayıp kültürün rehberi. Hemen her sayfası anlatılıp üzerine muhabbet edilecek güzellikte. Son derece ilginç nice olay. İşte bunlardan biri: Kaymakamın biri, belediyeye gelen orta oyununu izliyor. Pişekarın paslarından memnun ama Kavukluıyu beğenmiyor. Nihayet dayanamayıp atlıyor sahneye, Kavukluının yerini alıyor ve seyirciyi gülmekten kırıp geçiriyor! Sonuç: Kaymakamlığa veda... Kitabı okuyunca kabadayılığın külhanbeyi tırtlığıyla alakası olmayan bir delikanlılık içerdiğini, kabadayı kavgasında küfür ile konuşma olamayacağını, anlaşmazlıklarda ağır adamların devreye girip bir kahvehanede racon kestiğini yani karara vardığını öğreneceksiniz. Bilen zaten hastasıdır, bilmeyen bu kitaptan mahrum kalmasın..

● 'Kendi varoluşundan' bahsediyo o, benim aklıma 'Andy Warhol' geliyo hiç istemeden...

İZİNSİZ GÖSTERİ

MURAT KARADAN

İltem Dilek

● Filmlerde vardır, adam herkesi vurur da sonuncuyu bırakır, "Git anlat!" diye. Hemen de kafamız yatar seyirci olarak, bu gidip anlatacak diye. Vuran adam da emin gibidir. Peki vuran adam, işi gücü unutup, anlat diye saldığı adamı kafaya taksa ya. "Anlattın mı lan, herkese anlattın mı, bak anlatmazsan iki güne vuracam şerefsizim" diye. Vurulmaktan kurtulan da lakayt gibi "Yav anlatacam, vallaha anlatacam" diye savsaklayarak!! Ve nihayetinde kanka olsalar görüşe görüşe... "Öyle de bi yavşaksın ki, o gün vurmak lazımmış lan seni!.."

n halinle maden ında fazla dolaşma Yıldız, 'şehit' falan zarlar sonra...

● Yumulu elleriyle iki kolunu geriye atıp disiplinli nefesle uyuyan bebek. Geri geri uçan süpermen gibi...

● "Rutkay Aziz çok iyi sanatçı, sanki Fransa'dan bize hediye edilmiş gibi" dedi tipin biri. "Fransa'yı mı çok seviyosun, Türkiye'yi mi hiç sevmiyosun?" dedim, Fransız mı öptü anneni diyemediğimden. "Biz geri kalmışız!" dedi. "Ama hiç iyi sanatçı çıkmazmış burdan gibi konuşuyosun, biraz özentilik olmuyo mu" dedim, "Batı özentisiyim ben!" dedi. E, iyi farkında bari...

● "Sivrisineğe vurunca duvarda kendi kanını görmek çok acaip!" dedi bi arkadaşım...

● Magazin eklerindeki kıyafet yorumcuları, güçlü kişi paspal giyinmiş olsa bile "Yakıştırmasını bilmiş" falan diye övüyolar, aynı giysiyi güçsüz tip giyince yerden yere vuruyolar ya, saptamanın hastasıyım! Ulan güç, nasıl bi şeymişsin sen be?!

vedatozdemiro@gmail.com

NERDE BU KODUMUN TERLİĞİ...
Ooh.. kurtuldum lavuktan...
X MEN X SEN X Bİ BEBEK
CİĞERİMİ YAKTIN... NE GÜZEL PARÇA YAPMIŞSIN DİZEL...
USLU BİR ÇOCUK OLMAMAYI TERCİH ETMEZSEN SANA BİSİKLET ALACAĞIZ...
YARAMAZLIK DÜŞÜNMEYİ ALIŞKANLIK HALİNE GETİRMEMEK İSTEMEZSEN BİSİKLET SENİN...
NE DİYONUZ ANUNA KODUKLARIM!!
ASLINDA TURİSTLER DONDURMA YEMEK DEĞİL, FESLİ BİR ADAMDAN DONDURMA YEMEK İÇİN GELİYORLAR. BATILI KAFA BÖYLE BİŞEY. BİZ ONLAR İÇİN FESLİ SİRK HAYVANLARIYIZ.
YA SKTİR GİT, SEN KENDİN COŞUYOSUN BIYIK, MUSKA FİLAN. KES O ZAMAN BIYIĞI.
SÖYLEYECEK BİŞEYİN KALMAYINCA KÜFRE GİRİYORSUN. BÖYLE Bİ ADAMSIN İŞTE.
SUUDİLER'İN ABEDE'NİN TALİMATIYLA MISIR YÖNETİMİNE 6 MİLYAR DOLAR VERMESİ AMERİKA'NIN SAF DEĞİŞTİRDİĞİNİN KANITI. SELEFİ NUR PARTİSİ DE MURSİ'NİN DEVRİLMESİNE DESTEK VERİNCE TAŞLAR YERİNE OTURDU...
Bİ DAKKA LAN, DONDURMANIN ŞEKLİ YÜZÜNDEN DİNLEMİYORDUM SENİ. Bİ DAHA ANLAT Bİ.
YA BU YEŞİL KUŞAK PROJESİ YOK MU?
EVET.?
VÜCUT ÖLECEĞİNİ ANLADIĞI ZAMAN FAZLA ACI ÇEKMEMEK İÇİN BİŞEY SALGILIYOMUŞ...
YOK ÖYLE BİŞEY, YALAN SÖYLEMİŞLER SANA...
HAYRİYE'NİN KOCASI SALGILAMIŞ VALLA...
SIÇMIŞTIR O...
TERBİYESİZ SEN SIÇMIŞINDIR ASIL, MİLLETİN KOCASI NELER SALGILIYO...
ÖFF!!!!
BİLGİSAYARLA YAŞLANDIRMA NASIL OLUYO?!
BURNUNU KAPAT DA DİKİVER ŞU BEKMEZİ HADİ OĞLUM.
YA ANNE ZAMAN TUTTUM. DENEME SINAVI YAPIYORUM!
HADİ BAK BEYNİN GELİŞİR.
HALİS DENİZLİ BEKMEZİ VAROLDUKÇA YAPAY ZEKANIN GERÇEK ZEKAYI GEÇMESİ İMKANSIZ GİBİ BİŞEY BOŞUNA UĞRAŞIYORSUNUZ.
İLK DEFA KOMUTSUZ KONUŞTU ARKADAŞLAR. SANIRIM BAŞARDIK.
CİĞERLER KÖMÜR GİBİ OLSA DA BAKTERİ İSTEMEZ İNSAN.
VAY ARKADAŞ PİS ELİNİ DEĞDİRDİ İZMARİTE MNA KOYIM YA!
BİRADER YAKINCA ATABİLİRSİN BENİMKİNİ...
PIP PIPF!

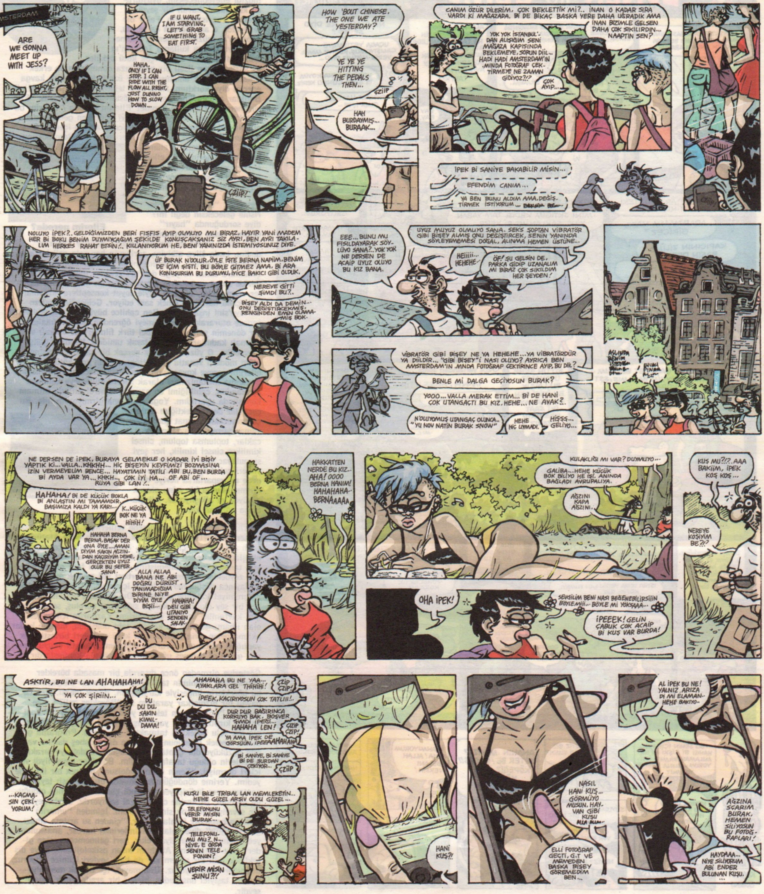

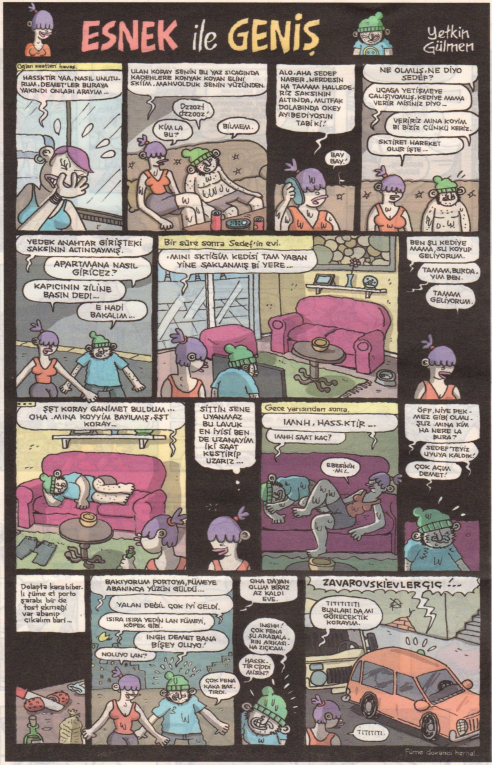
ŞİZOFREN
Deniz+ler
BAZEN ÇÖKEN WINDOWS GİBİ OLUYORUM
ESKİ AÇTIĞIM SAYFALAR KAPANMIYOR
YENİ PENCERELER AÇILMIYOR BİR TÜRLÜ
DÜZELTMEYE ÇABALADIKÇA AĞIRLAŞIYORUM
İSTESEM DE YANIT VEREMİYORUM BİR TÜRLÜ
UYGULAMAYA GEÇİNCE DONUP KALIYORUM.
BANA SUNULAN ÇÖZÜMLERİN HEPSİ ANLAMSIZ,
BAZEN, HER ŞEYE YENİDEN BAŞLAMAK DIŞINDA ÇÖZÜM OLMUYOR
İŞTE BU BE!
DENİZ ENSARİ 2015

Çarpışma

İpek & burak

Yazar çizer OKY

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

Gençken çok festivale gittim, bana uyuşturucu hap öneren de oldu, "al bu uyuşturucuyu kullan, rengarenk şeyler göreceksin, adeta müziği elleyebileceksin, uyuşturucu kullanmak havalı bir şeydir" dediler ama istemedim. Fakir bir festivaldi, o an Teoman çalıyordu, Teoman'ın müziğini ellemek istemedim. Uyuşturucu kullanıp Teoman'ın müziğini ellersem aniden çok kötü öyküler ve şiirler yazan liseli bir genç kıza dönüşürüm ve erkek arkadaşımla çok anlamsız şeyler üzerinden devamlı kavga ederim diye korktum. Ama aynı teklifle şimdi, şu an, Minik Balıklar anaokulunun yıl sonu gösterisinde, bağırarak "Ellerim nerede? / Ellerim nerede? Ellerim burada / Ellerim burada!" şarkısını söyleyen minikleri dinlerken gelseler daha olumlu yaklaşırım, belki uyuşturucuyu avuçla içerim. O zaman belki gerçekten müziğe karışırım, renklere dokunurum, "ellerim nerede, ellerim nerede? / Ellerim yok, ellerim ellerim yok / bu dünya aslında yok, varlık yok, sadece sonsuz hiçlik" diye eşlik ederim.

Ellerim nerede?

Bebeğim, "sene sonu gösterisine geleceksin değil mi?" diye sorduğunda "hayır" dedim, "nasıl gelmeyeceksin, beni orada yalnız mı bırakacaksın?" deyince "gelirim" dedim. Lada Niva gibiyim, zorlarsan her yola gelirim ama genelde yatıyorum. Bebeğim minik balıklar anaokulunda çocuklara sanat ve yoga dersleri veriyor, minik beyinler ileride sanat ve yogayla tanışınca benim gibi cahilce tepkiler vermesinler, ufaktan böyle soyut konseptlere alışsınlar diye çaba harcıyor, emek sarf ediyor. Geleceğin modern Türkiye'sini inşa ediyor. Ben cahilce büyüdüm, anaokulunda sadece oturarak yemek yemeyi öğrendim, sanatı maalesef bir dönemin yalan entelektüel türk filmlerinde vatkalı ve permalı kadınların uğraşı olarak tanıdım. Kendimi geliştiremedim. O yüzden ilk kez gerçek bir sanat galerisine gidip modern sanatla yüzleştiğim zaman çok kötü oldum, ellerimi nereye koyacağımı, nasıl davranacağımı bilemedim. Savunma mekanizması olarak işleri kötülemeye kalkınca ayıplandım, cahilliğimi en azından kontrol altında tutmam konusunda uyarıldım. Yoga konusuna girmiyorum bile. Bu çocuklar benim çektiğim acıları çekmeyecekler, sanat gördükleri zaman yüzeysel davranmayacaklar, toplumsa toplum, cinsel kimlikse cinsel kimlik, her şeyi sorgulayacaklar. Ama şu an beyinleri çok küçük, o yüzden sahnede ne yaparlarsa ileriye doğru atılmış olumlu bir adım olarak görüyor ve alkışlıyoruz. Alkışlanınca ağlayan var.

Diz çökecek, af dileyeceksiniz.

Müzik ve drama hocası bu sene velilerimiz için zeybek gösterisi hazırladıklarını, ancak gösteriden önce Atatürk ve silah arkadaşları için bir alkış istediğini belirtince neşeyle alkışladım. Liseden beri "Atatürk ve silah arkadaşları" laik tamlamasını işitmemiştim, özlediğimi fark ettim. Küçük zeybekler sahneye çıkıp serbest stil zeybek oynamaya başlayınca düşüncelerimi kendi içime yönelttim, zihnimdeki mahremiyet kalesine çekildim. Dış dünyada hoşuma gitmeyen bir şey olunca bu kaleye sığınırım; varoluş, sevgi, chp gibi kavramlar üzerine düşünürüm. Yazılarım için gerekli olan ilhamı genelde bu kalenin taht odasında, bugüne kadar aklıma gelen ama yapmadığım kötü espirileri birleştirerek yaptığım tahtımda otururken bulurum. Dikkatli okuyucularımız game of thrones göndermesini havada kapmışlardır.

Gösteriye girmeden önce dışarıda bir masada börekler görmüştüm. Zihnimin taht odasında, idealar dünyasında bu böreklerin imgesiyle karşılaştım. Börek ideası. Hemen hayali bir hizmetkar yarattım ve "Börekler neli?" diye sordum. "Öğrenmenin tek bir yolu var efendimiz..." dedi ve göz kırptı. Oyuncu yaratmışım. Ama haklıydı, öğrenmenin tek yolu börekleri tatmaktan geçiyordu. Programa göz attım, zeybek oyununun bitmesine daha onbeş dakika var gibi gözüküyordu. Çantamı oturduğum sandalyeye bırakıp böreklerin olduğu tarafa yöneldim. Börekler peynirliydi ve içleri geçmişti. "Senin canın sağolsun" diyerek bir iki tane yedim. Yerime döndüğümde yanımda oturan yaşlı teyzenin çantamı yere indirip yerine kendi çantasını koymuş olduğunu gördüm. Birilerine canhıraş el sallıyordu. Böyle şeyleri hiç sevmiyorum, çok sinirleniyorum. İçimden "umarım torunun başarısız ithalatçı olur, "çinden su arıtma cihazı getirteceğim" diye dolar birikimlerinizi harcar, anaokuluna yedirdiğiniz paralar ziyan olur, geri gelmemecesine gider" diye düşündüm. Allahtan insan psikolojisinde iç ve dış şeklinde ikili bir sistem var da bazı şeyleri içimize atıyoruz, doğrudan söylemiyoruz. Unutmayın, içe atmak medeniyetimizin taşıyıcı unsurudur, bizleri bir arada tutan yegane şeydir.

cihan ceylan

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Öğretmen tahtanın başında kötü ingilizcesiyle öklid teoremini anlatmaya uğraşırken bu pırıl pırıl bahar gününde orta iki öğrecilerinin pek azı ders dinliyor, pencere kenarındakilerin çoğu dışarıyı seyrediyordu. O da pencerenin karşısındaki basketbol sahasının arkasındaki çayırlığın kenarındaki akasya ağaçlarına bakıyordu. Akasyalar çiçek açalı çok olmamıştı, hala ulaşılabilir yükseklikte taze çiçekler vardı. Ders bitsin de öğle tatili başlasın, o akasya ağaçlarına koştursun, beyaz salkımları avuçlayıp avuçlayıp çiçekleri ağzına tıkıştırsın, sularını çıkara çıkara çiğneyip yutsun istiyordu. Akasyaların hafif şekerli lahana tadındaki çiçekleri dünyanın en yezzetli yiyeceğiydi; diğer arkadaşlarının bunu yememelerini, o yerken dalga geçmelerini hiç anlayamıyordu. Zaten onlar da onun kendileriyle birlikte basketbol ya da futbol oynamamasını anlayamıyorlardı muhtemelen. Okul şehrin hemen dışında, yarı tarla yarı bozkır bir tepelikteydi; o da bir buçuk saatlik öğle tatili boyunca ağaçlara çıkıyor, akasya ve sarı yonca çiçeği yiyor, cırtatan otu cırtlatmaca ve pisipisi fırlatmaca oynuyor, pıtrak topluyor, kertenkele yakalamaya çalışıyordu. Henüz yakalayamamıştı ama bir gün yakalayacaktı. Bundan emindi çünkü nasıl yakalanacağını ansiklopediden okumuştu. Hayat Hayvanlar Ansiklopedesi nasıl yapılacağını fotoğraflarıyla açıklıyordu: "Kertenkele bir ilmekle kolayca yakalanabilir. İpten bir ilmek yapınız. Kertenkele üzerine gelince ipi çekip ilmekle kertenkeleyi yakalayınız. Kertenkeleniz kısa sürede size alışacaktır." Son cümlenin fotoğrafında, boynundan tasma gibi bir iple bağlanmış bir kertenkele, adamın suratında duruyordu. O da mutlaka bir gün, bir öğle tatilinde o süper ilmeği yapacak, okulun duvarlarında, otların arasında ve taşların oyuklarında cirit atan o süper kertenkelelerden birini mutlaka yakalayacak, mutlaka evcilleştirip suratında dolaştıracaktı.

Öğretmen, kendi aklı da pencereden dışarı kaymasın diye bütün dikkatini tahtaya iç açılar, paralel doğrular ve dış açılar çizmeye vermişken, öndeki çalışkan ve hanım hanımcık kızların sıraları bir anda çığlıklarla, kaçışmalarla ve patırtılarla karışıverdi. En ön sıra tamamen boşalmış, bazı kızlar kendilerini geri çeke çeke arka sıraya yaslanıyor, bazıları sıradan uzaklaşmış, elleriyle yüzlerini örte örte kıvranır gibi hareketler yapıyor, bazıları "Aaay! Hocaam!" diye durmaksızın bağırıyorlardı. Kızları çil yavrusu gibi dağıtan şey, açık pencereden içeri uçup en ön sıranın tam ortasına konan, neredeyse on santim boyunda dev bir çekirgeydi. Öğretmen bıyıklı mıyıklı halinden beklenmeyecek şekilde hayvandan korkmuş, masadan eline geçirdiği yoklama defteriyle hayvanı kışkışlıyormuş gibi yapıyor, daha çok defterin arkasına saklanıyordu. Orta sıralardaki azgın oğlanlardan iki tanesi "Hocam, öldürelim mi hocam!" diye bağırarak ellerinde harita metod defterleriyle tahtanın önüne fırladılar. Bir tanesi rulo yaptığı defteri havaya kaldırıp nişanlamıştı ki çekirge 'porrrr' diye kanat çırparak havalandı, duvarın yanındaki ön sırada oturan ve olaya müdahaleyi aklından bile geçirmeyen inek oğlanların ense hizalarından kavis alarak arka sıralardaki dersin kaynamasına sevinen serserilerin burunlarının ucundan ilerledi, sınıfın dörtte üçünü turlayıp ortadaki pencerenin perdesine konarak perdeye yakın bütün kızların ve bazı oğlanların kaçışmalarına sebep oldu. Rulo defterli çocuk yine çekirgeye yaklaşıyordu ki o, "Dur" diye elini kaldırdı. Normalde kimseye karşı bu kadar kararlı bir hareket, bir tavır gösteremezdi ama şu an kime ne tavır göstereceğini tartabilecek durumda değildi. Şu an aklında sadece ayağına kadar gelen bu nadide dev çekirgeyi tutabilmek vardı.

Sınıfın pısırığından dur emri alıp afallayan sınıfın azgınını eliyle hafifçe ittirerek ilerledi, sıntarak perdeye yaklaştı. Dev çekirgenin her bir ayrıntısı da o kadar büyüktü ki, otların arasında yürürken her adımda üç beş tanesi havalanan turuncu kanatlı minik çekirgelerden birine sanki mikroskopla bakıyor gibiydi. Dev karnının ucundaki dev boynuzumsu organa, dev gövdesini kaporta gibi saran plaka plaka birbirne eklemlenmiş kabuklarına, sürekli kıpırdanan minik minik ağız eklemciklerine, ifadesiz gözlerine, hafif gücenmiş de çenesini gövdesine yaslamış gibi duran yüzüne, üzeri tarak gibi dişli ve kendisi kadar devasa arka bacaklarına baktı. Elini yavaş yavaş yaklaştırıp taraklı arka bacakları baş ve işaret parmaklarının arasına hizaladı, pıt diye bir anda bacaklarından tutuverdi. Çekirgecağız bir iki kasıldı ama kilit olan dev bacaklarını da kanatlarını da oynatamadı. Artık perdenin üzerinde değil bacaklarından havaya kaldırılmış durumda olan çekirgenin oynaşarak havayı yakalamaya çalışan diğer minik dört bacağını diğer elinin sırtına değdirince hayvan elinin sırtına tutunuverdi, kendini tutsak eden ele sanki çok güveniyormuş gibi, adeta bir Stockholm Sendromuyla sarıldı. Bazısı tiksintiyle, bazısı hayranlıkla onu seyreden çocukların arasından, yukarıda tuttuğu elinin sırtında duran dev çekirgeyle yürüyüp açık pencereye ulaştı. Elini dışarı uzatıp salladı, çekirge "porrrr" diye kanat çırparak havalanıp uzaklaştığı sırada zil çaldı, öğretmen tiksintiyle "Git ellerini yıka" diyerek aceleyle sınıftan çıktı.

Bir okulun tek güzel tarafı teneffüstür. Hele ki tam gün eğitim gören bir okuldaki uzun bir öğle tatili, çocuğun okulda insanlıktan çıkmasını engelleyen yegane unsurdur; öğrencilere, ders mers, öğretmen möğretmen gibi her türlü gayri tabii dayatmayı tamamıyla akıllarından çıkararak kendi aralarındaki doğal sosyalliğin ilerlemesin için yetecek süreyi sağlar. Normalde bu süre zarfında o, sosyalleşmek yerine tek başına otların arasında gezinmek adetindeyken, bugün çekirgeye yöneltti̇ği saf ilgisi sayesinde hiç de niyeti yokken herkesin ilgisini çekirgenin tutulabilirliğine çekmiş, normalde top oyunu rekabetiyle sosyalleşmek adetindeki diğer oğlan çocuklarını peşinden otluğa sürüklemişti. Hep beraber otlukta yürüyorlardı; biri küçük turuncu kanatlı çekirgeleri ezmeye çalışıyor, biri karınca yuvalarını tekmeleyip dağıtıyor, diğerleri birbirlerini itekleyip dikenlerin üzerine düşürmeye çalışıyorlardı. O ise heyecanla anlatıyordu: "Bak şimdi, taşı ortalarına atıyosun, cırt cırt cırt, hepsi tohum fışkırtıyo!" "O dikene basma, pıtraklar çorabına yapışır!" "Şu sarı çiçekler yenebiliyor!" Kendisi sosyallik deneyiminden ve antrenmanından mahrum olduğu için peşinden gelen çocukların en nihayetinde otluktaki güzelliklerin farkına varmış olduklarını sanıyor, güzellikleri onlarla paylaşmak istiyordu. Onların aslında otluktaki güzelliklerin değil kendilerini buraya sürükleyen etkileyiciliğin peşinde olduklarının, sadece o etkileyiciliği yakalayıp etkisizleştirmek ve kendi dünyalarına dönmek içgüdüsüyle hareket ettiklerinin farkında değildi.

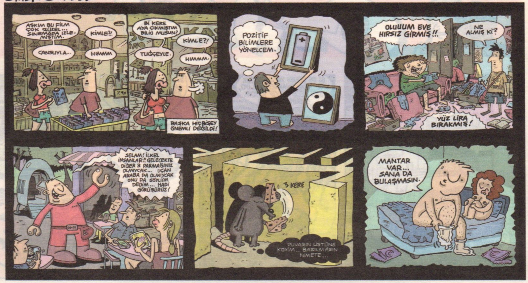
Aniden "Durun!" diye bağırdı. İki metre ileride bir noktayı gösterdi. "Kertenkele!" Hepsi oldukları yerde donup o noktaya baktılar. Sarı otların dibinde, her an kaçmaya hazır pozisyonda, on beş santim boylarında kahverengi bir kertenkele duruyordu. "Belki bunu yakalıyabiliriz!" dedi heyecanla. "Nası yakalıycan lan, çok hızlı kaçıyo bu g.tverenler" dedi itişenlerden biri. "Bi yerde okumuştum, bir ilmekle yakalanabiliyormuş." "İlmek ne ki .mına koyyim?" diye sordu az önce çekirge ezmeye çalışan. "Ya, ilmek işte, ip yani. Kement gibi boynuna geçiriyosun, tasma gibi oluyo." "Ne ilmeği olum, çekirge gibi tut işte bunu da!" dedi diğeri, tutabileceğine inanmadığı için yarım ağızla gülerek. "Olabilir aslında" diye mırıldandı kertenkeleye bakarak. Ansiklopedide okuduğu için bu kertenkele yakalama işini biraz gözünde büyütüyordu belki de; belki çekirge yakalamak kadar basitti aslında. Yavaşça kertenkeleye doğru bir kaç adım attı, uygun bir mesafede durup çok yavaş çömelerek elini kertenkelenin ona doğru uzanan ince kuyruğuna doğru uzattı. Kertenkelenin hareket sezebilirliğinden daha yavaş küçük hareketlerle ince kuyruğun ucunu baş ve işaret parmaklarının arasına hizaladı. Pıt diye parmaklarını kapattı ve işte! "İşte yakaladım!" diye bağırarak ayağa fırladı. Parmaklarının arasında dört bacağını dört bir yana açmış baş aşağı bir kertenkele sarkıyordu. Hepsi yakınlaşıp kertenkeleye baktılar. Kertenkelenin ellerini diğer elinin işaret parmağının içine koyup gövdesini avucuna yerleştirdi, kuyruğunu küçük parmağıyla sıkıştırdı. Kertenkele de tıpkı böcekler gibi bir Stockholm Sendromuyla parmağına sıkı sıkı tutunuyordu. Gıdısını kımıldatıyor, mini minnacık göğüs kafesini oynatarak hızlı hızlı soluyor, arada bir çatal dilini ağzının ucundan çıkarıp geri sokuyordu. "Ne kadar güzel" dedi, "diyil mi?" "Ver bi ben de bakiyim" dedi çekirge ezen, nazik hareketlerle uzatmaya çalıştığı elinden kertenkeleyi sertçe kaptı, yamuk yumuk tutarak yüzüne yaklaştırdı. Kafasını şaka yapar gibi sağa sola yatırarak "İbineee, g.t vereeeen, kuş ötüyo mu lan kuş?" dedi. Diğerleri başına toplanmış daha yakından bakıyorlardı. Biri "Oğlum bunun kuş ötse nolur, kibrit kadar s.ki vardır bunun!" dedi, hep beraber "ehehehe" diye güldüler. O sırada daha önce yere çömelmiş oan bir tanesi ayağa kalktı "Bakın lan bakın, ne var bende!" Ayakkabısının birinin bağcığını çözmüş, iki ucundan iki eliyle tutmuş gerdiriyordu. Kertenkeleye bakanlar başlarını çevirip bağcığa baktılar. Bağcığı tutan sırıtarak "İlmek!" dedi. O ise safça güldü, "İlmeksiz yakaladık ya işte, gerek yok artık ilmeğe" dedi. Fakat diğerleri bağcıktan ilmek yapmak ve ilmeği kertenkelenin boynuna geçirmek uğraşına girişmişlerdi bile. Gülüşü kaçmış sesiyle bağırdı "Abi yakaladık ya! napıcaksınız ilmekle!" Artık onu dinleyen yoktu. Kısa süreliğine ona devrettikleri kontrolü geri almışlardı. Az önce özenle kavradığı ve parmağını tutmasına izin verdiği kertenkele şimdi diğerlerinin elinde, kolu bacağı kaba parmakların arasına sıkışmış, beyaz karnı sıkıldığı yerlerden bombelenmiş, ağzı açılmış, gırtlağına bağcık sarmalanmış, kafası sağa sola sarsılıyordu. "Durun ya, durun!" diye bağırdı. Bağcığı iki ucundan iki çocuk çekmeye başlayınca gözünü havada, gergin bağcığın tam ortasında gırtlağı büzüşmüş halde debelenen kertenkeleden alamadan geri geri kaçındı, ayağı takıldı, yere düştü. Telaşla kalkıp arkasına bakmadan koşarak kaçtı. Akasyaların da arkasındaki briket duvarın arkasına atlayıp duvarın dibine çöktü.

Kertenkeleye mi üzülmeliydi, arkadaşlarından mı korkmalıydı, kendisini mi suçlamalıydı bilemiyordu. Aslında bilmek de istemiyordu; zihninde keder, dehşet ve suçluluk duygusu birbirine karışmıştı ve düşünerek ya da ağlayarak ya da önemsemeyerek bu karmaşayı çözmesi mümkün görünmüyordu.

Briket duvarın üzerine çıktı, ağacın birinden bir avuç çiçek koparıp ağzına doldurdu. Ağız dolusu çiçeği donuk donuk yere bakarak yavaş yavaş çiğnedi, tatlı lahana suları düğümlü boğazından aşağı aktı. Kesin olan tek bir şey vardı ki bir daha akasya çiçeklerini asla kimseye teklif etmeyecekti.

SON

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

■ Eğer ülkece biraz az kitap okuyorsak bunun sorumlularından biri de ilkokul ve ortaokul Türkçe dersi kitaplarına dünyanın en kötü okuma parçalarını sokuşturanlardır diye düşünüyorum. Arkadaş resmen Türkiye'nin en iyi yazarlarının, yazmış olabilecekleri en kötü paragraflarını bulup seçmişler, o yaştaki çocuklara "Bu ne lan, aman ben bunun önünü ardını okumayayım," dedirtip nesilleri kitaptan uzak tutmuşlar. Misal sırf bu kitaplara aldıkları alıntılar yüzünden yıllarca Nurullah Ataç okumadım ben. Hâlbuki ne esaslı cümleler kaçırmışım.

■ Ders kitabıydı okuldu derken aklıma geldi. Arkadaş çamaşır kolası üreticileri hiç mi ses çıkarmadı okul önlükleri kaldırılırken? Valla çamaşır kolasının, bizim giydiğimiz siyah önlüklerin beyaz yakalıklarını kolalamaktan başka bir kullanım alanı var mı bilmiyorum ama çamaşır kolası üreticileri derneği yok muydu da hiç gürültü çıkarmadılar. Benim bu işten anladığım dev deterjan şirketlerinin bu tip bir ürünü olmadığı. Yoksa bırak ilkokulu, üniversiteye bile ne yapar eder kolalı yakalıklarla gönderirlerdi bizi.

■ Siz hiç Migros'ta Şok'ta falan "Lütfen veresiye teklif etmeyiniz," yazısı gördünüz mü? Görmediniz. Peki oralarda veresiye teklif etmek ya da edilebileceği, kasiyere "Abla bunu sonra versem olur mu?" denilebileceği aklınıza geldi mi? Muhtemelen gelmedi. Hâlbuki duvarında "Lütfen veresiye teklif etmeyiniz," yazan hemen her yer buram buram veresiye defteri kokar. Daha da ötesi, duvarında şu meşhur "veresiye satan, peşin satan" posteri olan yerler o illustrasyondaki "veresiye satana" daha çok benzemez mi? Yerimde duramıyor ve artırıyorum, bu saydıklarım büyük bir ihtimalle kalın veresiye defterlerine sahipken duvarında "Veresiye isteme benden, buz gibi soğurum senden," türünden veresiye satış yapılmadığına dair esprili laflar yazan adamlar zaten o tabelayı astıkları gün batmaya mahkûmdurlar. Hepimiz biliriz ki veresiye vermeyecek tüccar, ancak ve ancak bunu baştan belirtmeye gerek bile duymuyorsa veresiye vermiyor demektir. Bir de kahvelerdeki "Zevkin veresiyesi olmaz," levhası var. E bildiniz, kahveye de borç yazdırabilirsiniz ama duvarlarında "zevkin veresiyesi olmaz," yazmayan bir Kıbrıs ya da Las Vegas gazinosunda zinhar borç yazdıramazsınız. Öyle değil mi Kâmil?

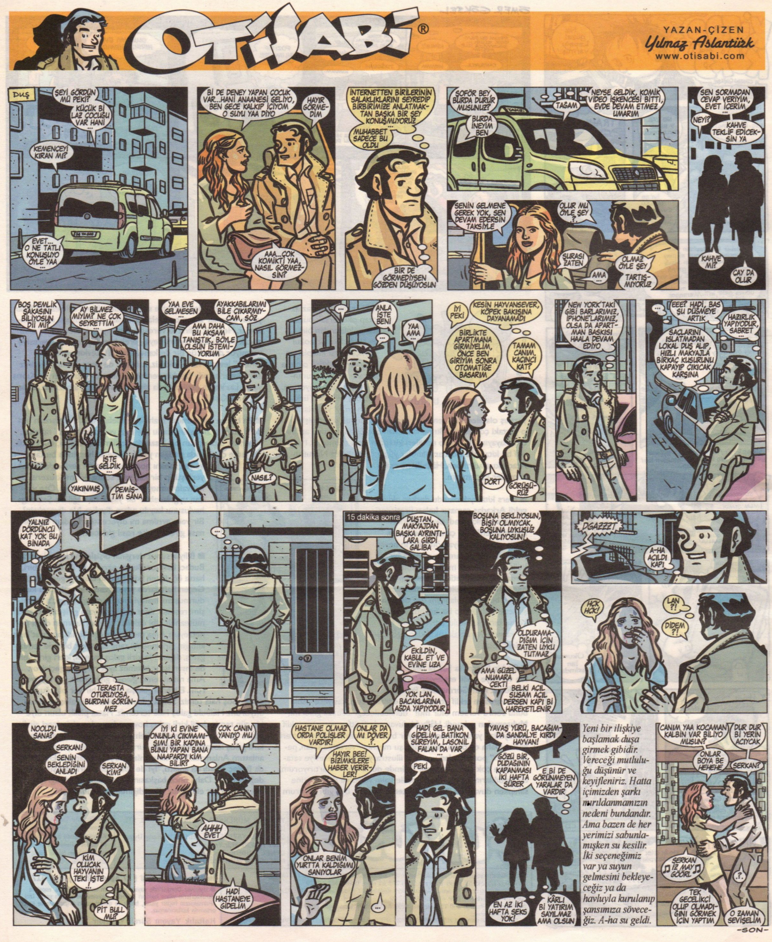
■ En baltan katbetmeye mahkûm tabelalardan, uyarılardan biri de "Lütfen şezlonglara havlu koyarak yer kapmayınız" tabelası. Hayır, sık tatile çıkan bir insan da değilim ama her üç dört yılda bir tatile çıktığımda gittiğim yazlık sitelerin hepsinde bu tabelayı ve yaz sabahı horozlar öterken şezlonglara havlu yerleştirip bir kaç saat sonra dönmek üzere kahvaltı etmeye gidenleri görüyorum. Öte yandan uygulanabilir bir yasak da değil bu. Şezlonga havlusunu koydu adam diyelim. Ne diyeceksin? Bir yere ayrılma mı diyeceksin? E adam denize nasıl girecek, çişe nasıl gidecek?

■ Biliyorsunuz derginin dişişlerine komple Fırat Budacı bakıyor. Benim ağzımdaki iki dişten biri, hatta üç dişten ikisi Fırat'ın elinden geçmiştir. Geçen haftalarda yine ağzımın içine inşaatı kurdurmuşum, ihaleyi Fırat'la ortağı Boğaç'a vermişim; resmen dişçi değil hafriyata girişmiş acar iki müteahhit gibi daldılar ağzıma. Resmen dabıl penetreyşın. Ama mevzu o değil. Şimdi bu Fırat'ların kliniğin girişinde iki tane kova var, birinde temiz galoş, diğerinde kirli galoş yazıyor, içeri girerken de insan ister istemez ayağına galoş geçiriyor. Ama misal temiz galoşu giyiyorum, içeri giriyorum. E içerisi galoşla girilen bir yer olduğuna göre galoş hala temiz. Sonra çıkarken onu kirli galoş kovasına atıyorum. Hâlbuki galoş hâlâ tertemiz. Hatta pislik olsun diye bir gün temiz değil kirli galoş kovasından galoş giyip içeri girdim sonra da Fırat'ın yüzüne keh keh gülerek ayağımdaki galoşları kirli galoş kovasından aldığımı zira bunun bir fark yaratmadığını anlattım. Anlamadı. Tane tane anlattım, yine anlamadı. En sonunda Boğaç anladı da anlattı. "İyi de abi," dedi, "kirli galoşun dışı değil, içi kirli. Daha önce başkasının ayakkabısına geçtiği için yani. İstersen git bir elini yıka." Kerizliğimle kalakaldım tabii.

UYKUSUZ
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67
Haftalık Mizah Dergisi | 27 Ağustos 2015 | Sayı: 417

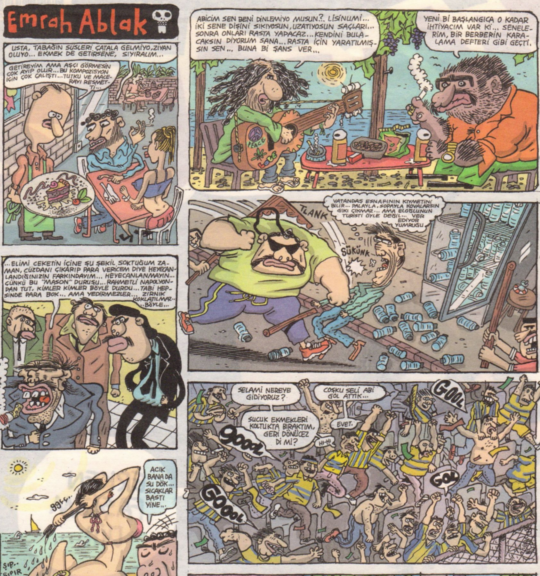
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
DUŞ
ŞEYİ GÖRDÜN MÜ PEKİ?
KÜÇÜK Bİ LAZ ÇOCUĞU VAR HANİ ...
KEMENÇEYİ KIRAN MI?
EVET... O NE TATLI KONUŞUYO ÖYLE YAA ...
Bİ DE DENEY YAPAN ÇOCUK VAR...HANİ ANAANESİ GELİYO, BEN GECE KALKIP İÇİYOM O SUYU YAA DİYO
HAYIR GÖRMEDİM
AAA...ÇOK KOMİKTİ YAA, NASIL GÖRMEZSİN?
İNTERNETTEN BİRİLERİNİN SALAKLIKLARINI SEYREDİP BİRBİRİMİZE ANLATMAKTAN BAŞKA BİR ŞEY KONUŞMUYORUZ ...
MUHABBET SADECE BU OLDU
BİR DE GÖRMEDİYSEN GÖZDEN DÜŞÜYOSUN
ŞOFÖR BEY, BURDA DURUR MUSUNUZ?
BURDA İNEYİM BEN
TAĞAM
NEYSE GELDİK, KOMİK VİDEO İŞKENCESİ BİTTİ, EVDE DEVAM ETMEZ UMARIM
SENİN GELMENE GEREK YOK, SEN DEVAM EDERSİN TAKSİYLE
OLUR MU ÖYLE ŞEY ?
ŞURASI ZATEN
AMA ...
OLMAZ ÖYLE ŞEY
TARTIŞMIYORUZ
SEN SORMADAN CEVAP VERİYİM, EVET İÇERİM ...
NEYİ?
KAHVE TEKLİF EDİCEKSİN YA
KAHVE Mİ?
ÇAY DA OLUR
BOŞ DEMLİK ŞAKASINI BİLİYOSUN Dİİ Mİ?
AY BİLMEZ MİYİM? NE ÇOK SEYRETTİM ...
İŞTE GELDİK ...
YAKINMIŞ
DEMİŞTİM SANA
YAA EVE GELMESEN ...
AYAKKABILARIMI BİLE ÇIKARMIYCAM, SÖZ
AMA DAHA BU AKŞAM TANIŞTIK, BÖYLE OLSUN İSTEMİYORUM
NASIL?
...
ANLA İŞTE BENİ
...
YAA AMA ...
İYİ PEKİ
KESİN HAYVANSEVER, KÖPEK BAKIŞINA DAYANAMADI
BİRLİKTE APARTMANA GİRMİYELİM, ÖNCE BEN GİRİYİM SONRA OTOMATİĞE BASARIM
TAMAM CANIM. KAÇINCI KAT?
DÖRT
GÖRÜŞÜRÜZ
NEW YORK'TAKİ GİBİ BARLARIMIZ, İPHONE'LARIMIZ, OLSA DA APARTMAN BASKISI HAALA DEVAM EDİYO
...
EEE? HADİ, BAS ŞU DÜĞMEYE ARTIK
HAZIRLIK YAPIYODUR, SABRET ...
SAÇLARINI ISLATMADAN LOKAL DUŞ ALIP, HIZLI MAKYAJLA BİRKAÇ KUSURUNU KAPAYIP ÇIKICAK KARŞINA
YALNIZ DÖRDÜNCÜ KAT YOK BU BİNADA
TERASTA OTURUYOSA, BURDAN GÖRÜNMEZ
...
15 dakika sonra
DUŞTAN, MAKYAJDAN BAŞKA AYRINTILARA GİRDİ GALİBA
EKİLDİN, KABUL ET VE EVİNE UZA ...
YOK LAN, BACAKLARINA AĞDA YAPIYODUR
BOŞUNA BEKLİYOSUN, BİŞİY OLMIYCAK, BOŞUNA UYKUSUZ KALIYOSUN!
OLDURAMADIĞIM İÇİN ZATEN UYKU TUTMAZ
AMA GÜZEL NUMARA ÇEKTİ
BELKİ AÇIL SUSAM AÇIL DERSEN KAPI Bİ HAREKETLENİR
DGAZZZT
A-HA AÇILDI KAPI
HCK HCK!
LAN ?!
DİDEM ?!
NOOLDU SANA?
SERKAN!
SENİN BEKLEDİĞİNİ ANLADI
SERKAN KİM?
KİM OLUCAK HAYVANIN TEKİ İŞTE !..
PİT BULL MU?
İYİ Kİ EVİNE ONUNLA ÇIKMAMIŞIM! BİR KADINA BUNU YAPAN BANA NAAPARDI KİM BİLİR?
ÇOK CANIN YANIYO MU ?
AHHH EVET
HADİ HASTANEYE GİDELİM
HASTANE OLMAZ ORDA POLİSLER VARDIR!
ONLAR DA MI DÖVER ?
HAYIR BEE! BİZİMKİLERE HABER VERİRLER!
ONLAR BENİM YURTTA KALDIĞIMI SANIYOLAR
...
HADİ GEL BANA GİDELİM, BATİKON SÜREYİM, LASONİL FALAN DA VAR ...
PEKİ
YAVAŞ YÜRÜ, BACAĞIMDA SANDALYE KIRDI HAYVAN!
GÖZÜ BİR, DUDAĞININ KAPANMASI İKİ HAFTA SÜRER
E Bİ DE GÖRÜNMEYEN YARALAR DA VARDIR
EN AZ İKİ HAFTA SEKS YOK!
KÂRLI Bİ YATIRIM SAYILMAZ AMA OLSUN
Yeni bir ilişkiye başlamak duşa girmek gibidir. Vereceği mutluluğu düşünür ve keyifleniriz. Hatta içimizden şarkı mırıldanmamızın nedeni bundandır. Ama bazen de her yerimizi sabunlamışken su kesilir. İki seçeneğimiz var ya suyun gelmesini bekleyeceğiz ya da havluyla kurulanıp şansımıza söveceğiz. A-ha su geldi.
CANIM YAA KOCAMAN KALBİN VAR BİLİYO MUSUN?
DUR DUR Bİ YERİN ACIYCAK
ONLAR BOYA BE HEHEHE
SERKAN?
SERKAN İZ MAY GÖÖRL
.?.
TEK GECELİKÇİ OLUP OLMADIĞINI GÖRMEK İÇİN YAPTIM
O ZAMAN SEVİŞELİM
-SON-

UYKUSUZ

3 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2015/36 No: 418
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

Vatandaşa Sorduk

"muhbir Vatandaş"

Vargül YURTMEMİŞ (37): Bir komşunun, bir diğer komşusunu, anasına bacısına sövdürmek için 200 liraya fişteklemesine "ıxnelik" yani "muhbirlik" denir... Halk arasında "Köstebek", "Çakal", "sansar", "tilki", "üveyik", "mersin balığı" olarak da bilinen muhbirlik, dövenç kaynağıdır.. "maymun", "kunduz", "Lüfer"... Ve bu gibi muhbirleri bana bildirin olum.. Devlet 200 veriyosa, ben 400 vericem.. Nasıl vericem?. Bi kere önce ihbarcı muhbirin kazandığı 200 lirayı gasp edicem.. Kaldı 200 borcum.. Onu da vermiicem... Ağzını yüzünü kırarım lan.

Tamgocuk KUSURCULUK (40): "Merhaba, rahatsız ediyorum, bomba imal ediyoduk da, amonyum sülfatımız çıkışmadı.. Varsa bi varil alabilir miyim?"... komşum diyo... Geçen kapım çalındı, açtım, 8 numarada oturan yan komşum. "Bomba imal ediyoduk, sülfat ver" diyo. "Ne demek ne demek, bekleyin getireyim" diyip vurdum onu ve içeri gidip sülfak getireceğime gizlice ve sessizlikle polisi aradım. "Halo, benim eve komşu geldi, terörist o.. 200 kağıdınızı alırım" dedim kapadım.. Sonra hızlı bi hareketle, görünmemek için, takla atarak koridor boyunca ilerleyip yatak odasına vardım.. çoraplarımı giydim...

Yükümsulh AZOVALT (29): "Eşkiya" filminde Şener Şen hapisten çıkınca, bi adama gidiyo.. "Beni niye gambazladın" diye soruyo. Adam da "Cahillik, aptallık, or**bu çocukluğu, ne dersen de" diyo ağlayarak.... Bak, Şener Şenin olurum senin. Gün gelir kapında bulursun beni" dedim komşuma.. Emekli öğretmen, uyanık bi tip.. Bomba imal ettiğimi anladı, yapıştım hemen. "Şener Şen!" diye bağırdım.. Aslında "Akıllı ol!" diye bağıracaktım, ağzımdan öyle çıktı.. Sonra "Eşkiya!" diye devam ettim bağırmaya.. Ve uğur yücelin ismi aklıma gelmedi..

Nevinhan SANTAKURUZ (25): Yo hayır, vermiyorlar.. 2 sene önce onbinlerce insan sokaklara dökülüp "Hırsıız Vaar" diye bağırdı da noldu?. Bütün dünyanın her yerinde muhbirlere ne yapılıyosa o oldu.. Dayak ve biber.. Para vermiyorlar.. Dayımın oğlu Kandil'e taşındı.. "Haftada 5 ihbar yapsam" diye hesaplardaydı.. Hemen vurulduğu için planı suya düştü ve öldü.. Kandil belediyesinin bu konuda yardımlarını bekliyoruz.. telefonum çalıyo....

UYKUSUZ

Resmi Gazete'de yayımlanan yönetmelikle, "suç faillerinin yakalanmasına yardımcı olanlara veya yerlerini, kimliklerini bildirenlere" para ödülü verilecek.

Tayyip Erdoğan, Siirt'te şehit düşen Hakan Aktürk'ün kız kardeşine, "Ağabey'in de bu mesleği seçmeseydi," dedi.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Olduğu kadar...

Sivassporlu Mehmet Nas, "Top önüme düştü ben de her zamanki gibi dışarı attım... Gol yollarında pek yetenekli değilim... On beş senedir çalışıyorum olmadı, en etkilisi buydu..." açıklamasıyla bir çeşit yıldız oyuncuya dönüşeli **5 yıl,**

İstanbul Valisi Muammer Güler, yoğun kar yağışı karşısında, "Bizim planımız A, B, C planı değil, H planı. Yani 'Hepimizin Planı' " açıklamasıyla idare edeli **11 yıl,**

Aylarca konuşulan Deniz Akkaya'nın Brad Pitt'le röportaj yapacağı haberlerinin ardından, 65 kişiyle beraber bir basın toplantısına katılan Deniz Akkaya sorduğu iki sorudan birine cevap alamazken, diğerine "Fikrinize katılmıyorum," cevabını almayı başaralı **10 yıl,**

Assolist olma hayaline kapılan manken Aysu Baceoğlu aldığı özel dersler sonrası, "Sesim küçükmüş. 2,5 oktavmış. Ama buğuluymuş. Bir de kulaklarımı beğendiler," müjdesini vereli **9 yıl,**

AKP milletvekili Fazıl Karaman, memura ek ödeme öngören tasarının görüşmeleri sırasında, "Biz zeytini bir lokmada yemezdik, onlar da öyle yesin," diyeli **9 yıl,**

Banker Kastelli, İstanbul Üniversitesi'nde ekonomi dersi vereli **33 yıl,**

Kadir Topbaş'ın katılımıyla gerçekleştirilen bir temel atma töreninde, öğle vakti havai fişekler patlatılınca kafasını gökyüzüne kaldıranlar hiçbir şey göremeyeli **9 yıl,**

Cüneyt Arkın, Dünyayı Kurtaran Adam filminde uzayda seyir halindeyken gördüğü düşmanlar için, "Çok kalabalıklar... Üstlerine gidelim!" kararını vereli **33 yıl,**

Gazeteci Hüseyin Köycü, seçim kazanmak gibi bir hayallerinin olmadığını söyleyerek "Ufak Parti" isimli bir parti kuralı **61 yıl olmuş.**

Doğu'da çocuklar ölmeye devam ederken medya sessizliğini koruyor.

Kadın cinayetlerinin sıradanlaştığı Türkiye'nin yeni Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşe Gürcan'ın, "Eğer bir müslüman kadın börek yapmasını bilmiyorsa o aile dağılmaya mahkumdur," dediği ortaya çıktı.

Doğu'dan asker, polis, sivil, çocuk demeden ölüm haberleri gelmeye devam ediyor...

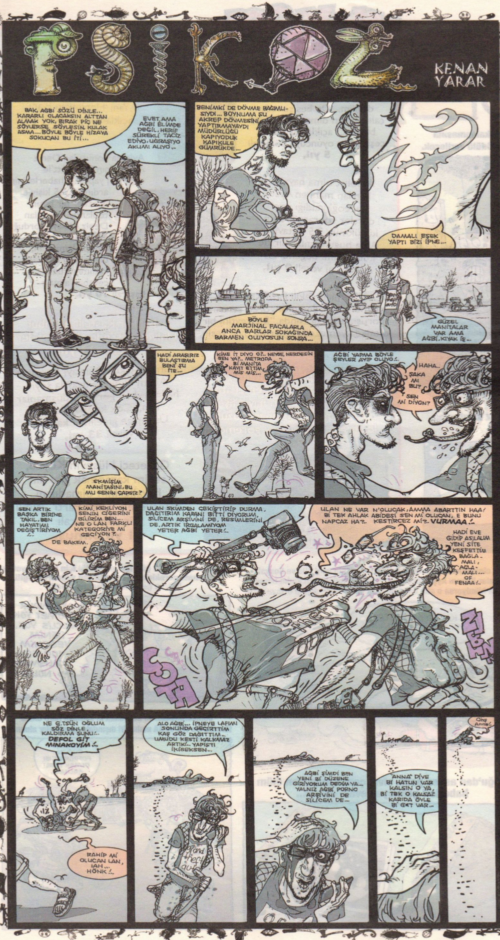

Burhan Kuzu, 100 gün işe gitmediği için memuriyetten atılması gerekirken terfi ettirilen yeğeniyle ilgili, "Biraz gevşek davranmış," dedi.

Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın katıldığı Harp Okulu törenlerine TRT ve AA muhabiri dışındaki gazeteciler alınmadı.

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış Uygur

Normal şartlar altında siyasetçilerin dünyanın her yerinde daha önce söylediklerinin tam tersini söylemeleri, görüşlerinin belirli bir zamanda yüz seksen derece değişmesi normaldir ve hatta tüm dünyadaki siyasetçi karikatürünün de kaynağıdır. Yani evet, **normal şartlar altında** politika zaten karşılıklı tavizler ve uzlaşmaları içerdiğinden, siyasetçilerin geri adım atmaları, amiyane tabirle tükürdüklerini yalamaları yadırganacak şey değildir. Ancak **Yeni Türkiye'de** siyasetçilerin tükürdüğünü yalama hızı adeta panayırlardaki hızlı yeme yarışmalarını andırmakta, dönüşleri sıradan bir insana felç geçirecek kadar hızlı gerçekleşmekte ve görünen o ki kimi siyasetçiler Sergen Yalçın'ın oynadığı futbol takımlarından daha fazla siyasi partiye ve harekete girip çıkmak için ellerinden geleni yapmaktadır.

Normal şartlar altında temsili demokrasilerde halk oylarıyla meclisi seçer, seçilen meclisten bir hükümet çıkar ülkeyi yönetir. Seçimlere çok büyük bir hilenin karışması, doğadan kaynaklanan olağanüstü bir hâl yaşanması gibi hâllerde seçimler yenilenebilir. **Yeni Türkiye**'deyse anlaşılan o ki seçimler beyefendi memnun kalana dek tekrar edilecektir.

Ve **Normal şartlar altında** sevgili kardeşlerim, içimizdeki İrlandalılar, İrlandalı'nın içindeki arkadaşlar, Romalılar, vatandaşlar; son yılların en şaibesiz, en kavgasız gürültüsüz, neredeyse bütün sandıklarda bağımsız gözlemcilerin hiç kimseye göz açtırmadığı; gizemi hâlâ ortaya çıkmamış, üzeri apar topar kapaklanmış seçim yapılan binaların bahçelerindeki "polislere ait olduğu ortaya çıkan plakasız otomobillerle" kurulmaya çalışan bir komplonun dahi engellendiği, polislerin, kendilerine ait olduğu ortaya çıkan plakasız otomobillerin lastiklerini indirenlere sesini bile yükseltemediği bir seçimin ardından "Sandıkların başına daha çok polis daha çok asker dikeceğiz ki yine aynı sonuç çıkmasın," demek kimse kusura bakmasın, kimse kimseyi gerizekalı yerine koymaya kalkmasın ama açık açık "Biz bu sefer oy çalacağız arkadaş," demektir. Yapılan seçimin üzerinden üç ay geçtiği hâlde gerçekten birileri oy çalmış olsa şimdiye kadar dünyayı ayağa kaldıracak adamların, üç ay sonra oy çalınmış gibi yapmaları; açıktan oy çalmaya ve bu sefer plakasız otomobiller gibi komploları ortaya çıksa bile uygulamaya kararlı olduklarını gösterir.

Ve **normal şartlar altında** seçim tahminlerinde hayvanlar gibi yanılan, bırakın seçim tahminin de yanılmayı, sandıklar açılırken bile yaptığı yorumlarla iki saat içinde kendi kendisiyle ters köşe olan soytarıların bu saatten sonra televizyonda konuk olabilecekleri tek programlar, reality showlar, evlilik programları, ibret belgeselleri ve kamu spotları olabilir. Ama **Yeni Türkiye'de** bir partiden emir alarak ya da bir sadece partiye yalakalık yapmak için kamuoyu araştırmacısı pozları kesip arka arkaya rezil olanlar elbette televizyonlara çıkmaya, elbette soytarılıklarını milyonlarla paylaşmaya devam edecektir.

BEN

ALPAY ERDEM

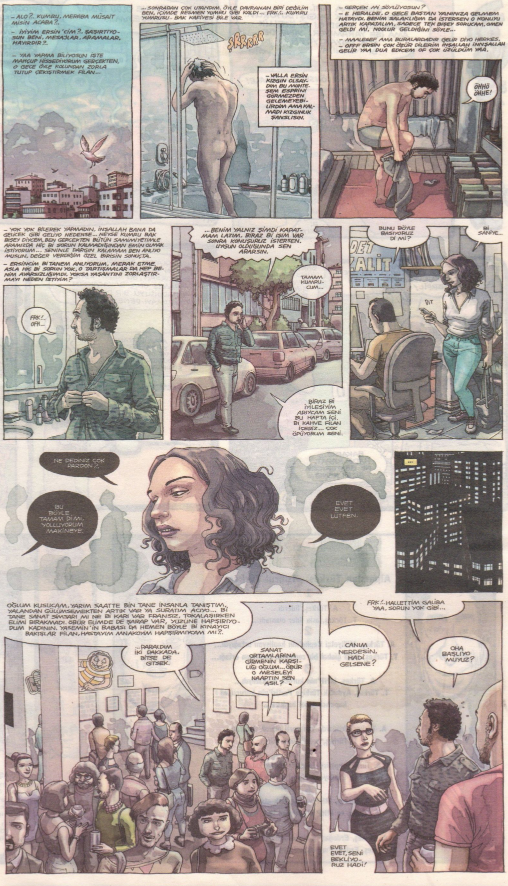
Merhaba. Size biraz Özlem'imden bahsedeceğim. Sanki az bahsetmişim gibi. Evliyiz ya biz, fakat uzun senelere dayanan da bir flört dönemimiz oldu, şimdi ilk zamanlar hep böyle bir puan toplama derdindesin ya, lanet olsun o derde de, ben dedim ki, "şuna" dedim "bir hediye, bir şey yapayım, el emeği, göz nuru olsun", zaten öbür türlü param da yok, zaten parası olmayanın hediyesidir, "**elimle yaptım**", eliyle yapmışmış, pis, ben kız olsam kaçarım öyle adamdan, elimle yaptım, bayağı da bir kafa da patlattım, "romantik bir dokusu olsun, özel bir tınısı olsun", **çıtalı uçurtma** yaptım. Çok da güzel oldu, lacivert kapladım, püsküller, gelin gibi bir kuyruk, ve hedefi de tam da on iki'den vurdum, muhteşem bir şey yaptım, çok mutlu oldu, o minik kalbinin derinliklerinde bir yerlere seslendi, **tek damlalık ağladı**, düşünün yani, en gerçek ağlama, "benim için mi yaptın, sen nasıl bir insansın". Bir de romantikliğin doruklarındayız, kıra gittik, kırda uçurtmayı uçuruyor, çok mutlu, ben dedim ki, "**bir şey daha yapayım**". İşte bak hayatta, nerede durman gerektiğini bileceksin. Bilemedim. Ben de şimdi nur içinde yatsın, büyük şairimiz Can Yücel'i çok seviyorum, Buluşmak Üzere adlı şiirini de ezbere biliyorum. Dedim "ben" dedim "bir de şu şiiri okuyayım, şu kızı" dedim "iyice kafesleyeyim, benim olsun bu kız, hiçbir yere kaçamasın, çok seviyorum", böyle histerik de bir durum var. Neyse, yanaştım yanına sinsi gibi, bu arada sinsi yürüyüşü de önemli bir yürüyüştür, eğildim kulağına, başladım şiiri okumaya, "**diyelim yağmura tutuldun bir gün, bardaktan boşanırcasına yağıyor mübarek**", "**Alpay'cım, uçurtma uçuruyorum**" dedi. Dedim "herhalde bu benim ne yaptığımı anlamadı, geçmedi şiir, kötü mü okudum acaba, ama ben" dedim "biraz daha okursam, ve biraz daha nağmeli okumaya gayret edersem, şiir okuduğum anlaşılır, bu kız beni sever" diye düşündüm. Devam ediyorum şiiri okumaya, "**öbür yanda güneş kendi keyfinde, ne de olsa yaz yağmuru, pırıl pırıl düşüyor damlalar**", "**AL-PAY-CIM!, UÇURTMA UÇURUYORUM!**" dedi. Ben şöyle biraz yürüdüm tamam mı, kafamda bir şeyleri ölçtüm biçtim tarttım, bir karara vardım, geri döndüm, dedim "**ARKADAŞIM**", işin rengi değişti çünkü artık, "**BEN**" dedim "**BU ŞİİRİ, OKURUM**" dedim ya, "**ZATEN**" dedim "**ŞU SAATTEN SONRA, BEN**" dedim "**BU ŞİİRİ KENDİME OKUYORUM!, AYRICA DA PRENSİPLERİM VARDIR, BEN**" dedim "**BAŞLADIĞIM BİR İŞİ BİTİRİRİM, BEN**" dedim "**BU ŞİİRİ, BİTİRİRİM**" dedim ya, "**EN AZINDAN İLK BÖLÜMÜNÜ BİTİRECEĞİM, SEN**" dedim "**BENİ DİNLEME, SEN**" dedim "**UÇURTMANI UÇUR**", "**uçuruyorum zaten**" dedi, dedim "**İYİ UÇUR!**" Bak hala laf yetiştiriyor bana. Gözüm dönmüş farkında değil. "İyi uçur, uzak dur benden". Devam ediyorum şiiri okumaya, kendime, "**eteklerin uça uça bir koşudur kopardın, dar attın kendini karşı evin sundurmasına, işte o evin kapısında bulacaksın beni**",.. …"**SENİN**" dedim "**BEN O UÇURTMANIN TA .MINA KOYİM!..**" Olayın geldiği noktaya bakın. Ben biraz önce şiir okuyan bir insandım. Çok güzel bir insandım, benden ne istedin. Beni neden bu hale getirdin. "**O UÇURTMAYI KIRARIM**" dedim tamam mı. Kırarım falan deyince bu böyle bir geri çekildi, bir küçüldü. Çünkü o uçurtmayı daha böyle bir altı saat kadar daha, akşam karanlığı çökene kadar uçurmak istiyor. Uçurtmasız büyümüş, ben onu bilememişim. Frankeştayn yaratmışım, ben onu biliyorum. "**Alpaycım**" dedi, "**ben**" dedi "**senin bu kadar sinirleneceğini tahmin edememiştim**" dedi. "**Ama**" dedi "**ben**" dedi "**hatamı anladım, ben**" dedi "**sendeyim, sen**" dedi "**şiirini oku, çünkü**" dedi "**bu şiir okuma meselesesine gönül de vermişsin**",.. …öyle tatlı giydiriyor ki, gönül vermişim ben şiir okuma meselesine, ne kadar zavallı bir insanım, "**sen**" dedi "**şiirini oku, ben**" dedi "**sendeyim**". Dedim "**okuyayım o zaman biraz daha madem**". Benim de o gün nasıl bir şiir okuyasım varsa. Her şeye rağmen. Ama tabii eski neşem de yok. O ilk başlardaki tadım da yok. Ama okuyorum, şiire hörmeten, şaire hörmeten, okuyorum, "**diyelim için çekti bir sabah vakti, erkenceden denize gireyim dedin**". "**Erkence, neresi ki Alpay**" dedi. O kadar pişmanım ki. "**Yauv**" dedim, "**erkenceden derken, erkenden, şair burada, erkenden demek istemiş, yalnız**" dedim "**dışarıdan müdahale olmasın artık, çünkü ben**" dedim "**dağılıyorum, konsantre olamıyorum, toparlayamıyorum**". Şiirin de en sevdiğim kısmı da budur, "**kulaç attıkça sen, patiska çarşaflar gibi yırtılıyor su ortadan**". "**ALPAY**" dedi, gözleri çok büyük, "**bir şey diyeceğim**" dedi, "**çok güzel şiirmiş**" dedi ya, "**demek ki**" dedi "**dinlemek gerekiyormuş, gerçekten de, değişik değişik duygular içindeyim, çok güzel şiirmiş, sen mi yazdın**" dedi. Bombalar patlıyor peşi sıra. Sakinim. Sakinim ama dişlerimin de arasından konuşuyorum artık. "**BEN YAZMADIM**" dedim ya, "**CAN YÜCEL YAZMIŞ!**" "**Sen niye yazmadın**" dedi. Dedim "**BENİM GÜZEL ABLACIM**", dedim "**BENİM ŞEKER KARDEŞİM!..**" Biz böyle bir hikaye yaşadık. Normalde böyle bir hikaye yaşayan iki insanın birbirlerinden bayağı bir uzaklaşmaları lazım. Biz evlendik. Ama ben o zaman bir şeyi fark etmiştim. "Alpay" dedim, "bu kız" dedim "çok büyük bir ruh hastası, bunu" dedim "sakın kaçırma". Sakın ama. Bu arada bu hikayeyi oyunlarımda anlatıyordum ben, ama artık anlatmaktan vazgeçtiğim için paylaşmakta en ufak bir beis görmedim.
Sevgilerimle.

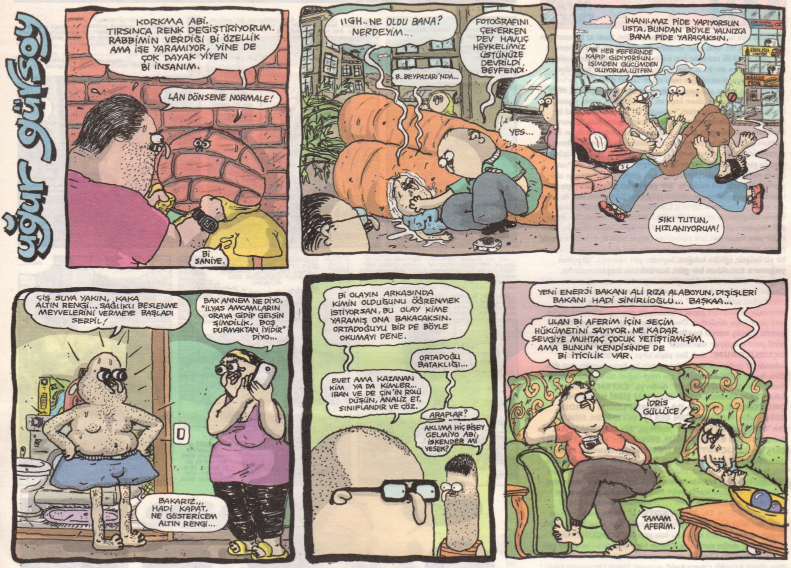
benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇIZGILI TIŞÖRT

- 21. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK

Alparslan Türkeş - Tuğrul Türkeş

1

A. Türkeş, liderdi...

T. Türkeş, asla lider olamadı...

2

A. Türkeş, Milliyetçi Cephe'nin koalisyon ortağıydı...

T. Türkeş, daha global bir cephenin koalisyon ortağı...

3

A. Türkeş, MHP'nin kurucu başkanıydı...

T. Türkeş, Aydınlık Türkiye Partisi'nin kurucu ve kapatıcı genel başkanı...

4

A. Türkeş, iktidarda yan parti olarak dururdu...

T. Türkeş, parti içinde yancı...

5

A. Türkeş, koalisyona parti olarak katılırdı...

T. Türkeş, koalisyona kişisel olarak katılıyor...

6

A. Türkeş, MHP'yi asla terk etmedi...

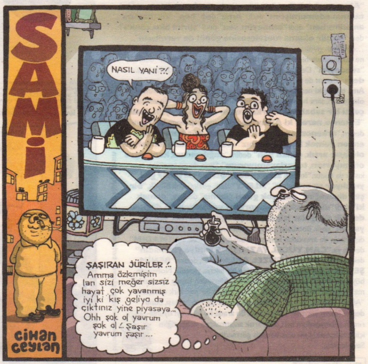
T. Türkeş ve MHP birbirlerini terk ettiler...

7

A. Türkeş, Erdoğan'ın başbakanlığını görmedi...

T. Türkeş, Erdoğan'ın başkanlığını görme telaşında...

Barış UYGUR

● Neyse ki artık internet var ve hayatımızın her alanında büyük kolaylıklar sunuyor. Misal geçen gece kendimi biraz kötü hissettim, fiziksel olarak bazı belirtiler var. Eskiden olsa, neyim olduğunu öğrenmek için ertesi sabah kalkıp doktora giderdim öyle değil mi? Hâlbuki internet sayesinde artık ben de herkes gibi giriyorum google'a belirtileri, google dakikasında bana neyim olduğunu söylüyor. Zaten belirtilerden birini arama çubuğuna yazmaya başlayınca diğerlerini otomatik tamamlıyor maaşallah. Ben de nuh nebiden kalma yöntemlerle doktora gitmek, poliklinikti, vizitti, sevkti uğraşmak yerine google'a girdim. Google'da öyle hekim afrası tafrası yok, gözlüklerin üzerinden seni bilmiş bilmiş ve sessiz sessiz dinlemeler yok. Kesin, net sonuçlar var. Oturup tek tek, beni rahatsız eden belirtileri yani semptomları yazdım, enter'a bastım ve menopoza girdiğimi öğrendim. Biraz üzgünüm tabii, tedavisi de yokmuş.

● İnternet de ne güzel oldu hakikaten değil mi? Yani barınma desen oradan ev bulup barınıyoruz, giyinme desen fırsat sitelerinden giyiniyoruz, beslenme desen zaten yemeksepetinden. Cinsellik desen, e zaten internetin yüzde yetmişi hep seks. Yukarıda gördüğünüz gibi doktorumuz da google, Ikea sehpasıyla başa çıkamadığımızda eve çağırdığımız usta da google. Müzik internetten, film internetten, kitap internetten. Son on yılda evlenen insanların yüzde otuzu internetten tanışmış, e karı koca da internetten. Yalnız ben saydıkça uyuz olmaya başladım bu internete. Nereden çıktı ulan bu internet?

●Tabii bu cümle, 90'lardan sonra doğanlar için pek bir anlam ifade etmiyor zira artık internetin olmadığı bir dünyayı bilmeyen bir nesil var. Ama ailesini "Hem derslerimi de çalışırım," diye ikna etmeye çalışarak Commodore 64, Atari 800 aldırmış nesil ve elbette ondan önceki nesiller için çok anlamlı.

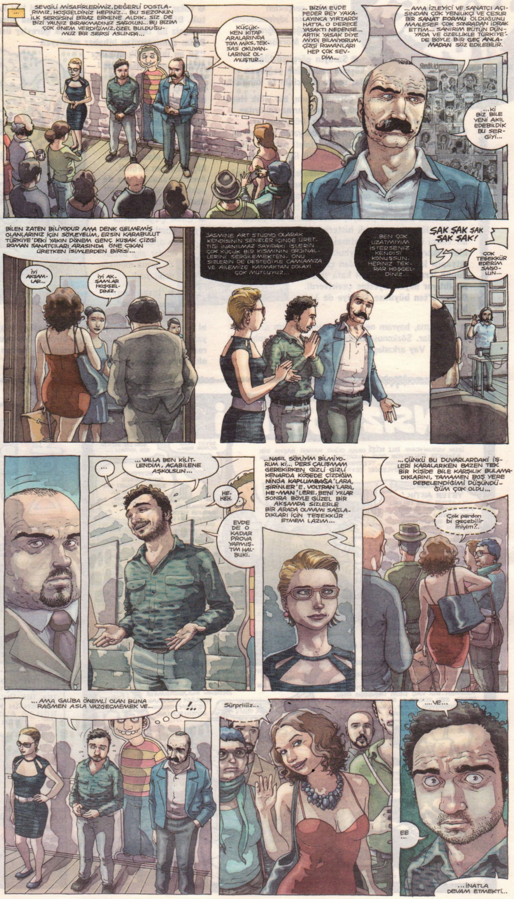
● Bu arada erlbette hiçbirimiz ailemize yalvar yakar aldırdığımız o bilgisayarlarda ders çalışmadık. Zaten ne çalışacaksın, nasıl çalışacaksın? Bilgisayarı çalıştırıyorsun bir ekran, Load yazıyorsun, teybin play tuşuna bas diyor, başka ne desen "Efendim, anlayamadım?" manasına "Syntax Error" diyor. Anlayacağı dilden konuşmak için program yazmayı bilmen lazım.

● E bilgisayarla verdikleri kitapçıkla da çok çok "10 print ekranda yazıp duracak şey, 20 goto 10" diye ekranda yazı yazdırıp anneni şaşırtıyorsun. Ki annen de çok şaşırmıyor aslında da, ayıp olmasın diye şaşırmış gibi yapıyor kadıncağız. Ha tabii bu çoğunluğumuz için geçerli. Yoksa bizim gibi bir iki denedikten sonra kasetlerden yükledikleri oyunları oynayanların dışında bu işe eğilip bilgisayarcı olan arkadaşlarımız da oldu, olmadı değil. Ama bakın burası çok önemli: Bizim gibi sabah akşam atari oynayanı da oldu, oyundan sıkılıp kendisi oyun programcısı olan da, joystiği bir kenara bırakıp Microsoft'ta işe başlayan da. Ama şuraya yazıyorum; aramızdan oturup annesine aldırdığı bilgisayarda ders çalışmış bir insan evladıyla karşılaşmışlığım yok.

● Yahu burada yanında joystik denen oyun oynama kollarıyla satılan bir cihazdan bahsediyoruz ne dersi, ne çalışması allasen? Hayır, bunları satan kuntiz firma bile reklamlarını "Çocuklarınız hem oynasın hem dersini çalışsın," diye yapardı ama sattığı klavyesi bile Türkçe olmayan bilgisayarla birlikte elli tane oyun verdiği hâlde bir tane ders çalışma programı vermezdi. Var mıydı onu da bilmiyorum. Joystik diyorum size ya, joystikle mi matematik çalışacaksın? Buradan hiç kuntizliğe girmeyip "Ne dersi lan, oyun işte al oyna," diyerek sattığı makineye oyun istasyonu ismini koyan Sony'yi tebrik ediyorum.

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Toplum gerçekten hissettiğimizi söylememenin başarı olduğunu öğretmiş bize." -Jim Morrison

● **Sarayın görgüsüzlüğünü köşkün sadeliğine yeğleyen kafa, sorun sürecinin ta kendisi!..**

● Kaçak göçmen dramı, bin yıllık Haçlı Seferi'nin sonucu: kaynaklarına saldırılan Doğunun Batıya dramatik yanıtı. Dünyanın bir kısmını yaşanmaz hale getirirseniz, dünyanın tamamı da yaşanmaz hale gelir. Başkalarının sefaleti pahasına elde ettiğiniz servetleriniz, burnunuzdan fitil fitil gelecek...

● **Başkan olma hevesi, ağır bir psikolojik arıza. Kimi insan, illa ki bi şeylerin, yeni durumların kendiyle başlamasını ister. Bu insan politikacıysa 'kaderimiz' olduğunu iddia eder, kendini ülkenin babası zanneder. Oysa örnek babanın paraya, mala tamim etmemesi gerekir. Hayır, başkanlık histerisi, kişisel arızayı aşan bir faizci Batı bloğu dayatması. Yugoslavya'dan sekiz ülke çıkaran kapitalist heyhula, bu altyapısı kıt adamı da yoldan çıkardı, dünün icraat siyasetçisini kafa şişiren bir ihtiyar heyeti üyesine çeviriverdi. Dünya 5'ten büyükse Türkiye de 1'den büyük!**

Haklıyken aşırı coşup haksız çıkmak da var ha, dikkat!

● Ne saçma, bayram nedeniyle seçime katılım az olabilir diyolar. Sözkonusu bayram da 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı! Vay arkadaş!..

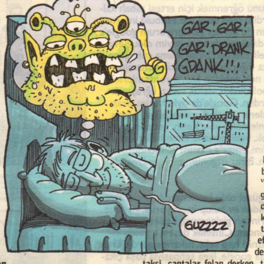
● **Yıllar önce, bir müzisyenin evinde iki kişi konuktuk. Diğer konuk dergilerde takılmış ama mizahtan nasipsiz bir tipti, daha çok teknik görevler üstlenmişti. Bizim camiamızdan bihaber müzisyen "Şu an iki büyük mizahçı evimde, ne mutlu bana" dedi. İkimiz de büyük mizahçı değildik fakat bari ben meslek olarak mizahçıydım. Bırak büyüğü daha mizahçı olmayan arkadaşla gözgöze geldik. O ana tanık olmamdan hiç memnun değildi. Ama yapacak bi şey de yoktu: "Estağfurullah" dedim müzisyene...**

● 'Enine çizgili forma' giyen takımların ayrı bi ligi olsun arkadaş. Bu kadar algı bozan bi forma mümkün değil yav!..

● **'İnsan tabiatı araştırmacısı' olduğunu iddia eden bi tip tanımıştım. Bu alanda Dostoyevski'yle aynı işi yaptığından bahsediyodu. Ama bırakın Dostoyevski gibi roman yazmayı, daha önsöz yazdığı bir romanı bile okumaya üşenen bir tipti...**

● Tabii ki gönlümüzün kralı Muhammed Ali'ydi. Ama rakipleri içinde Foremann'ı Fraiser'e göre daha çok severdim nedense çocik aklımla...

● **birinci eski: bütün başkalar ben - benler tümden başka - tüm bütünler yarım - başkalar bugün tam - benler başka yarın**

● Müzik yazarı Murat Beşer'de gördüğüm plak koleksiyonunu herhangi bir film veya dizide bile görmedim. Evleneceği gün bile plak peşindeymiş Murat Beşer. Daha eşi olmayan Senem'le birlikte Prag'talar, evlenecekleri saa belli değil, bizim elçilikten "Büyükelçinin programına göre sizi ararız, hazır olun" demişler. Murat da vermiş kendini müzik dükkanlarına, topluyo plakları. O an telefon, "Buyrun gelin nikaha" demişler elçilikten. Apar topa taksi, çantalar felan derken, tartışma çıkmış. "Plaklar benden daha mı önemli?" deyince Senem, delirmiş Murat ve camı açıp aldığı bütün plakları fırlatmış. İkisinin de kafası, bir yokuşun dibinde karların üstünde duran plaklarda, gidip evlenmişler. Ve güzel final: nikah sonrası

İZİNSİZ GÖSTERİ

MURAT KARADAN

İltem Dilek

olay yerinde duran mahzun plakların tamamını toplayıp, kaplarını kurutmuşlar. Sevindim finale..

● **Geçen sabah, rahatsızım, uyumam lazım fakat inşaat gürültüsü azman! Kulak tıkamakla falan olacak şey değil. Ateşli kafayla oyun yarattım. Bir yaratığın masal anlatma biçimiymiş meğer o. Güzel de masalmış, uyudum.**

...de kötüye gitmiyor, ...zde Bülent Arınç'sız ...mış günümüz var...

● Karşındakini ezmeye çalışmak, esasen kendini acındırmaya çalışmanın en zavallı hali. Psikolojide buna ne diyolar bilemedim. Ben 'acılı ezme' dedim gitti...

● **Arkadan konuşma, ayıptır. Ama illa ki yapacaksan da tamamına erdir, sağlam tarihçi ol!..**

● Şöyle görkemli bir 'jübile gecesi' düzenletmek istediğim tipler var. Kendiliklerinden bırakmadıkları için başka çare yok...

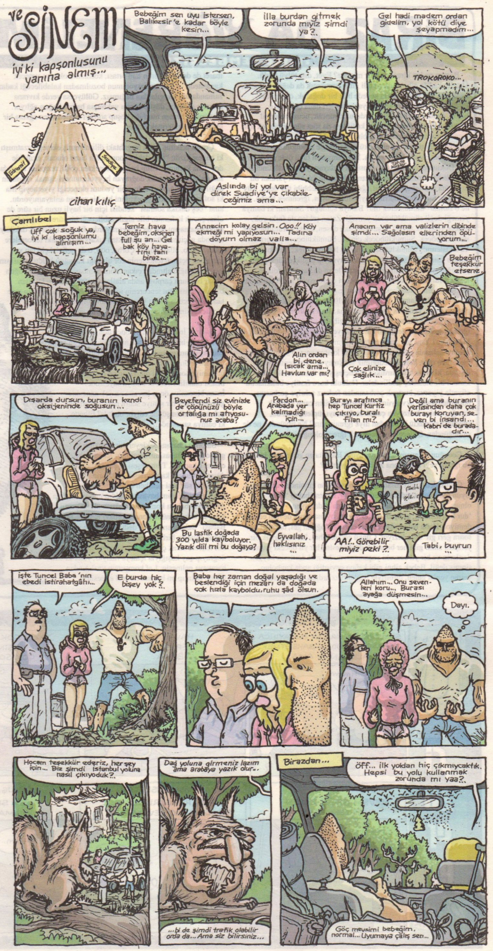
● **'Yaşayan efsane reklamcı' diye biri varsa, o da Ersin Salman. "Bira bu kapağın altındadır" sloganını bulmuş adam, daha ne yapsın? Arkadaşlarıyla sofradayken, "ara sıcak" diyen garsona ayarı vermiş: "Ara sıcak diye bi şey yoktur, soğuk meze vardır, sıcak meze vardır." Hakkaten, hep bi tırmalardı kulağımı ara sıcak, arada derede karın doyuruyo gibi. Meğer yok imiş aslı astarı...**

● Şehrin, ülkenin, dünyanın kalabalıklığından şikayet edenlerle yalnızlıktan sızlananlar genelde aynı tipler. Dermanın derdinde saklı be tırtıl!

vedatozdemiro@gmail.com

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Bamya neden iğrençtir bilir misiniz? Evet, dışı tülyü tüylü. Üstelik kadife gibi ya da şeftali gibi yumuşacık da değil, yün gibi, keçe gibi sert tüylü. Hatta keçede bile bir doğallık, organiklik, köylülük sevimliliği var. Bamyanın tüyleri daha çok, hani böyle, dandik gözlük kılıfı, uyduruk oyuncak, ucuz otomobil aksesuarı filan gibi eşyalarda, kadife ya da süet süsü verilmek için yapılan tüylümsü kaplamalar olur, kullandıkça çok temas edilen yüzeylerinin tüyleri aşınıp dökülür de kadife sandığınız yerden tırto parlak plastik çıkıverir ya. İşte bamyanın tüyü öyle gıcık bir tüy. Dokundukça insana güvensizlik aşılayan, yemeyi düşündükçe insanda kandırılmışlık ya da kandırılacakmışlık hissi yaratan bir tüy. Ama asıl sebep bu değil, iğrençliğin müsebbibi tüy değil. Tüy insanı en fazla huylandırır. Huylanmak başka, iğrenmek başka. Peki ne o zaman? Sümüklülük mü? Bamya sümüğü? Sanırsın ki bamya yemeği değil sümüklüböcek yemeği. Zaten şeklen de farkı yok, sadece yeşil (ve tüylü). Pişmemiş hali desen, adeta kurutulmuş bir sümüklüböcek. Sümüklüböcek çirozu. Sümüklüböcek pastırması. Ya da islenmiş sümüklüböcek. Pişmiş hali ise direk, bir tencere dolusu kanlı canlı sümüklü böcek. Kaynayıp piştikçe sümüğünü yemeğin suyuna salmış. Hatta kepçeyle ya da kaşıkla ezdikçe içinden sümüklü sümüklü çekirdekleri çıkıveriyor; sanki barsakları pörtlemiş sümüklüböcek gibi. Fakat maalesef bu da iğrençliğin gerçek sebebi olamaz. Sümük, sümüklülük, sümüksülük, bunlar görsel şeyler. Yani çok afedersiniz ama, kuru fasülyenin görüntüsü çok mu güzel? Çamur gibi, bulamaç gibi bir cıvıklığa bulanmış iğrenç topakçıklar değil mi kuru fasülye? Beğendi? Bildiğin balçık! Menemen? Yani söylemeye utanıyorum ama, çoban salatanın üzerine sahanda yumurta yemiş birini kustursanız, o kusmuk işte menemen olur. Yemek dediğimiz şey (meyve, kuruyemiş filan dışında, ki onlar bile ısırdıkça iğrençleşiyor) daima cıvıklıktan mamul bir bulamaç şeklindeler. Halbuki kuru fasülye bulamacını afiyetle yiyoruz, kurtçuk çorbasından farksız şehriye çorbasını höpürdetiyoruz, akvaryum balıklarına verilen canlı kurtçuk topağı yemine benzeyen çubuk makarnayı lüpletiyoruz da, şuncağız sümüklü bamyadan niye iğreniyoruz? Ne tüyünden ne de sümüğünden. Sadece ve sadece tadı iğrenç olduğu için.

Çocuğun anlayamadığı şey şuydu: Hayatta en güvendiği insanlar bu iğrenç şeyi neden ona zorla yediriyorlar?

Çocuk dediğimiz insancığın zihni yetişkin zihninden daha basıt. Oyun oynuyorsa sadece oyun oynuyor, saatine bakıp 'çok geç olmuş, gitmem yazım' demiyor. Akşama kadar oyun oynuyor da 'dur ben acıktım, gidip bi şeyler yiyim, oyuna sonra devam ediyim' demiyor. Hatta balkondan annesi çağırsa, 'oğlum gel, bişeyler ye, sonra geri git' dese kızıyor. Çünkü çocuk zihni, kafası karışık bir yetişkin zihni gibi her bir anlık düşüncesine bir yıl önceki yaşanmış dertlerin ve bir yıl sonraki yaşanması muhtemel dertlerin kaygısı sinmiş değil. Bebek zihni gibi kafayı çevirdiği anda kaybolup yerine yenisi gelen, birbiriyle bağlantısız ardışık düşüncelerden ibaret de değil. İkisinin tam ortası, konsantre olmaya yetecek kapasitede ve konsantrasyonunun bozulmadan kalabileceği kadar zamandansal kaygılardan bağımsız. Gülüyorsa yerde kıvrana kıvrana gülüyor, düşüp canını yakmışsa bağıra bağıra ağlıyor. Acıkmışsa hemen mutfağa koşup sofrayı beklemeden ağzına bir şeyler tıkıştırıvermek istiyor.

Çocuk acıkmış, elini tezgahtaki dilimlenmiş ekmeğe uzatmıştı ki annesi kızdı: "Beş dakka sonra sofra hazır olucak, ekmekle doyurma karnını!" Elini hemen ekmekten çekti, tezgahın başında sarsıla sarsıla salatalık doğrayan heyyula anneyi aşmak mümkün değildi. Acıktığında ne diye bir yudum ekmeciği yiyemeyip illa ki sofrayı beklemesi gerektiğini hiç bir zaman anlayamıyordu, ama "beş dakika sonrası" kendisi için bir hayli uzun bir süre de olsa, çocuk kafasının bile algılayabileceği bir süre olduğundan anlayamamasını çok da dert etmiyordu. Bu çok uzun beş dakikayı salonda geçirmek üzeri mutfaktan çıkarken ocaktaki tencerelere baktı. Oooo, pilav, süper! Çorba, ooo, o da nefis! Açlıktan ve meraktan üçüncü tencerenin zor ulaştığı kapağını kaldırıp kafasını uzattı, kapağın altından çıkan atom bombası dumanı gibi yoğun buhar burnuna çarptığı anda afalladı, nefesi tıkandı. Dağılan buharın arasından tencerenin içini gördüğü anda annesinin tane tane her heceye vurgu yapan, şefkatli görünümündeki gizli otoriter sesini duydu: "Mis gibi bamya yaptım oğluma!"

Bamya! İnsan bir saniye önce dünyanın en aç insanıyken bir saniye sonra nasıl dünyanın en iştahı kaçmış insanı olabilir? Bamya sayesinde! İnsan bir saniye önce dünyanın en mutlu insanıyken bir saniye sonra nasıl dünyanın en mutsuz insanı olabilir? Tabi ki bamya sayesinde! İnsan bir saniye önce hayatta en çok annesine güveniyorken bir saniye sonra nasıl hayatta en çok annesinden şüphe ediyor olabilr? Elbette ki bamya sayesinde…

Salonda idamını bekleyen bir mahkum gibi oturdu. Babasının seyrettiği haberler bile canını sıkamadı. Tüm neşesi kaçmış, suratı düşmüş, duruşu kamburlaşmıştı. Normalde çok uzun sürmesi gereken beş dakika hemen geldi geçti. Matem havasında gidip masaya oturdu. Annesiyle babası komşu hanımların aldığı yazlıktan konuşurlarken önüne konan çorbayı içmeye koyuldu. Babası "Salatadan da ye" dedi. Normalde sıcak yemekle soğuk salatayı birlikte yemeyi sevmediği halde şu an bin tencere sıcak çorbaya bin kilo buz gibi domates doğrayıp çay kaşığıyla içmeye razıydı, yeter ki sıra bamyaya gelmesin. Laf komşunun yazlığından dönüp dolaşıp on beş sene evvel ennesinin almak isteyip babasının almadığı bilmem neredeki yazlığa gelince masadaki tansiyon yükselmeye başladı. Babası annesine "Yaa tamam, neyse ne, olmuş bitmiş olay!" diye çıkıştığı anda annesi yarısı pilav yarısı bamya dolu o meş'um tabağı sertçe önüne koydu. Çocuk kaşığın ucuyla pilavı dürtüklemeye başladığı sırada babası "Pilav çatalla yenir" diye homurdandı. Normalde içinden "ne alakası var, kepçeyle yesem ne fark eder ki" diye söyleneceği halde şu an pirinçleri tek tek cımbızla yemeye razıydı, yeter ki sıra bamyaya gelmesin. Çatalla pilavı minik minik yedi. Bamyalara yaklaştıkça yavaşladı. Bamyaların dibinde kalan tek tük pirinçleri tek tek çatalla yakalamaca oynamaya daldığı sırada babası sinirle suskunlaşmış, annesi sanki masada hiç gerginlik yokmuş gibi aynı canlı vurgularla "Hadi bakalım, bamya çok güzel oldu, mmmh! Ye bakim evladım" gibi cümleler kurup duruyordu. Baba masadan kalktı, anne boş tabakları kaldırdı. Çocuk ve yarısı bamya dolu tabak karşı karşıya masada kalakaldılar. Çocuk on beş dakika kadar, salondan gelen televizyonun sesini dinleyerek derin bir keder içinde tabaktaki bamyalara baktı. Neden bunu yapıyorlardı? Neden bu iğrenç şeyi ona zorla yediriyorlardı? Hayatının güven üssü olan şu evde, güven müessesesi olan şu ailede, güven tesis edici şu anne baba neden ona işkence ediyorlardı? İğreniyorum demesine neden izin verilmiyordu, ola ki derse neden sözüne inanılmıyordu, bir ihtimal sözüne inanıyorlarsa neden işkenceye devam ediyorlardı? Oyunu katışıksız, neşesi katışıksız, düşüp yardığı dizinin acısı katışıksızken, bamyadan duyduğu tiksintiye eklenen bu cevapsız sorular, tiksintisinin katışıksızlığını bulandırıyor, henüz kaygılanmaması gereken şu yaşında onu kaygılara garkederek zihnini bir yetişkin zihni gibi bulanıklaştırıyordu. O zihninin bulanıklığıyla meşgulken annesi yanındaki sandalyeye oturdu. Kaşığı eline alıp silme bamyayla doldurdu, "Aç bakalım ağzını, oooh, ne de güzel olmuuuş" diyerek çocuğun ağzına soktu. Çocuk öğüre öğüre ağzında tuttuğu iğrenç bamyayı diline ve ağzının minik girintilerine mümkün olduğunca değidirmemek için çiğnemeden yuttu. Sonra bir kaşık daha öğürttü, sonra bir kaşık dolusu öğürttü daha. Tabaktaki bamya bittiğinde annesi "Aferin benim evladıma, hepsini yedi bitirdi" derken çocuk öğürmekten yaşarmış gözleri ve akmış salyalarını silerek masadan kalktı, salona gidip koltuğa oturdu. On beş dakika sonra babasıyla birlikte neşe içinde televizyondaki yarışma programını seyrediyorlardı. Çocuk işte, zaman algısı zayıf, on beş dakika önceki dert zihninden tamaiyle çıkmıştı, artık yine anne ve babasına katışıksız bir güven duyuyordu.

İnsan yolda yürürken ayağı takılıp düşse, suratı yere çarpıp dişi kırılsa, bu fiziksel bir acıdır. Ama arkadaşları o kişiyi tutsalar, bir odada bir sandalyeye oturtup çekiçle dişini kırsalar, bu işkencedir. İşkencenin acısı fiziksel acının çok ötesinde, sosyal güdülerinin temelinde yatan güven bağlarını sarsan duygusal bir acıdır. Bamyayı bu derece iğrenç olması, dayanılmaz iğrençlikteki tadından daha çok, insana anne babası tarafından zorla yedirilmesindendir.

Bamyayı severek yiyenleri tenzih ediyorum.

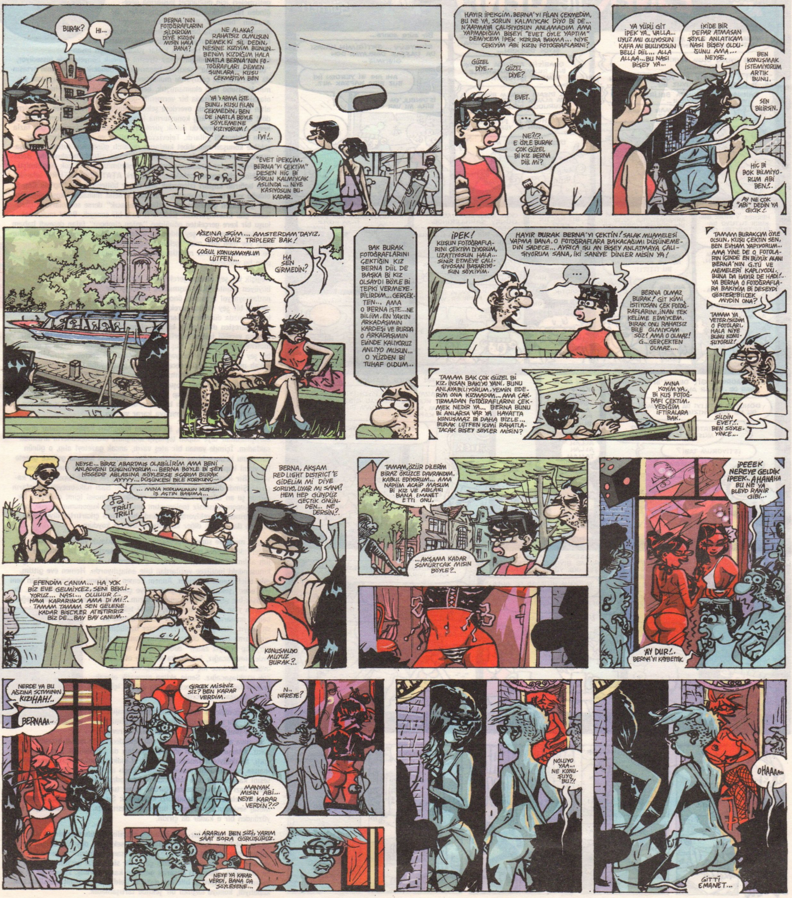
SON

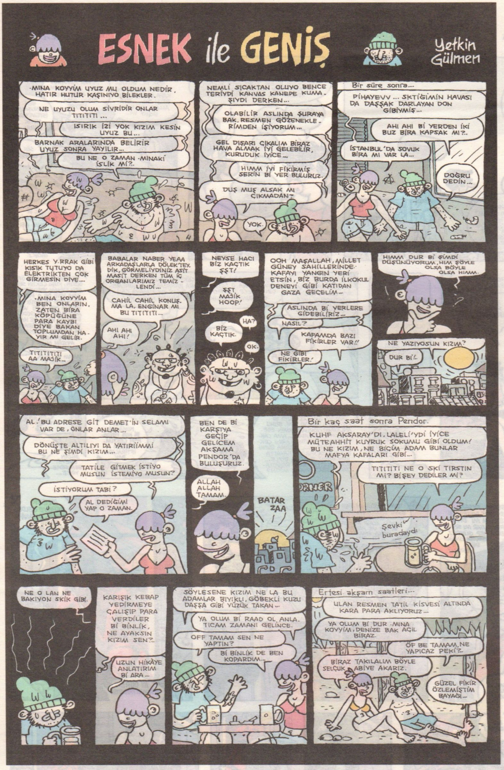

Çarpışma

İpek & burak

Yazan çizen OKY

O SIRADA

ERMAN · ÇAĞLAR

Evde işlerin pek yolunda gitmediği bir dönemden geçiyorduk. Ben ergendim, yaz çok sıcaktı, babam bir haller içindeydi, muhabbet kuşları konuşmayı sökemeden ard arda ölmeye devam ediyordu. Belki de eve neşe getirmeleri için muhabbet kuşlarına gereğinden fazla yükleniyorduk, konuşmaları, en azından "babacık" ya da "aslan cimbom" demeleri için fazla baskı uyguluyorduk hayvanlara. Ben yakın zamanda anadolu lisesi sınavlarına girmiştim, ama bana bu kadar yüklenmemişti insanlar. Benim yaşamadığım sınav stresini minicik bünyelerinde hissediyor, "ba-ba-babababa" şeklinde başarısız bir babacık denemesinin ortasında aşırı efordan çatlıyordu muhebbet kuşlarımız. Belki konuşturan yemin kutusunu tam okumamıştık, belki konuşturan yemi normal yeme ek olarak sadece haftada bir vermemiz gerekiyordu. Belki konuşturan yemi altın vuruş dediğimiz overdose şeklinde kullanıyor ve teypten yedi yirmidört dinlettiğimiz kuş konuşturma kasedini daha fazla dinlememek için kendi canına kıyıyordu minik yürekler. Muhabbet kuşlarından çok fazla şeyin beklendiği yıllardı. Televizyon kanalları ve medya bilinçsiz bir şekilde konuşan muhabbet kuşlarını devamlı gündemde tutuyor, konuşamayan muhabbet kuşlarını inanılmaz bir zan altında bırakıyordu. Babacık diyen kuşlar sıradanlaşmıştı artık gözümüzde, çıta çok yükselmişti, "türküm, doğruyum, çalışkanım, atatürk ATATÜRKATATÜRK selanik" diye bağıran kuşları izliyorduk ana haber bültenlerinde. Chp'nin Chp olduğu yıllardı. Bilmiyorum, o zamanlar belki muhabbet kuşlarımızdan biri gerçekten gönülden bir şekilde "babacık" derse sorunlarımız çözülecek gibi hissediyordum. Belkilerle dolu bir seneydi. Belki muhabbet kuşu bir kere gerçekten gönülden "aslan cimbom" falan deseydi babam bu olayın komik bir şey olduğuna karar verecek, "konuşan kuş mu olurmuş yav meh meh meh" şeklinde keyiflenecek ve kafa olarak biraz rahatlayacaktı. En azından plan bu yöndeydi.

Değişik bir şey olması gerekiyordu. Evin içinde büyüyen sıkıntı iyice sıkışmadan, herhangi bir patlamaya yol açmadan önce hayatlarımızda değişik bir şey olması gerekiyordu. Her sene kasabamızda düzenlenen tarım festivalinden, ya da trt'de yayınlanan yağlı güreşten daha güzel bir şey olması gerekiyordu. Gazetenin yüz kupona verdiği telesekreterli telefon için kupon biriktirmeye böyle bir motivasyonla başladım. Kuş değil telefon konuşacaktı. Akşama gelirken bir şey lazım mı diye arayan babam benim telesekretere bıraktığım şakalı mesajlarla keyiflenecek ve iyi ki çocuk yapmışız diye düşünecek ve bu şekilde aile bağlarımız güçlenecekti. Bu kadar olmasa bile değişik bir şey olacaktı. Hayat koşulları beni saçma sapan hareketler yapmaya itiyordu. Sorunlu genç olup alkol ve uyuşturucu batağına saplanmam gerekirken, tatsız ve sıkıcı bir insan olduğum için kuponla gazeteden telesekreterli telefon kazanmaya karar verdim.

Çok fazla kupon topladım, topladığım kuponları kaybolmasınlar diye, buruşmasınlar diye kupon toplayıp aldığımız ansiklopedilerin arasında sakladım. İçimde yanan bir ateş vardı, ancak gazeteyi alıp, o günün kuponunu kesince biraz rahatlıyordum. Yirminci kupona gelince gazete ilk yirmi kuponu kaçıranlar için yirmi kupon değerinde mega kupon verdi. Bir insan, gerçekten istediği bir şeyin ilk yirmi kuponu nasıl kaçırır? Şimdi düşününce yine sinirleniyorum. Bazı haketmeyen insanların evinde şu an telesekreterli telefon olduğu düşüncesi içimi dağlıyor. İlk yirmi kuponu eksiksiz toplamıştım ama "mega kuponunuz nerede, onu da getirmeniz gerekiyordu" şeklinde bir sıkıntı çıkartırlar diye mega kuponu da kestim, diğer kuponların arasına koydum.

Çeşitli mega ve süper kuponlarla birlikte yaklaşık yüzseksen kupon değerinde kuponla gazetenin kampanya merkezine gittim, telefonu teslim aldım. Kutulu halini ilk defa görüyordum. Tırt bir cihaz olmadığı kutusundaki ingilizce yazılardan bile anlaşılıyordu. Hemen eve gittim, eski telefonumuzu söktüm. Annem hemen "telefonu bozarsan baban seni yok eder" şeklinde direnç göstermeye çalıştı değişime. Hayır dedim. Bu değişik bir şey, bunu yaşamamız lazım. Yeni telefonu gösterdim, beğendi ama yine de emin olamadı, "öteki telefonda benim numaralarım kayıtlıydı" dedi. Bunda da var kayıt. Her şey var. Telesekreter özelliğini öne çıkartarak tanıttım cihazı, "bilmiyorum, ne gerek var, hep evdeyiz zaten" dedi. Bundan sonra asla evde olmayacağız, bambaşka yerlerde olacağız, evden daha önce hiç uzaklaşmadığımız kadar çok uzaklaşacağız. Senin aklına otomatik olarak bolayır falan geliyor yazlık orada olduğu için ama daha da uzağa gideceğiz.

Sistemi çözdükten sonra telesekreter mesajını kaydetmesi için annemi çağırdım, yabancı filmlerden de bildiğimiz üzere bu evin hanımının göreviydi. "Şu anda evde yokuz, lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın" diyecekti. İsterse filmlerden gördüğü şakaları da yapabilirdi. Şiddetle karşı çıktı, ne dediysem yanaşmadı, fotoğraf makinesinin ruhları hapsettiğine inanan bir kızılderili motivasyonuyla kaçtı aletten. Bir süre gizlice sesini kaydederim diye telefonun olduğu odaya bile girmedi. Yeni alınan cihazı kullanamazsam ölürüm. Kayıt tuşuna bastım, titreyen ergen sesimle telesekreter mesajımızı kaydettim: Şu an evde yokuz, lütfen mesaj sesinden sonra mesaj bırakınız. Basit ama yeterli ama ergen sesi yüzünden bir o kadar da çirkin.

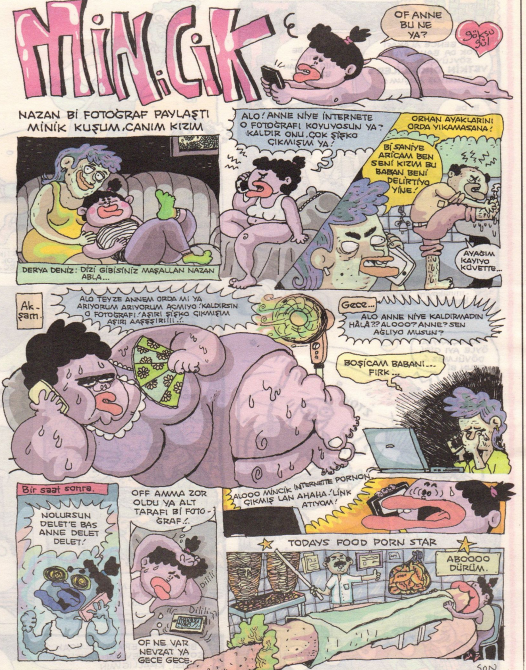
Bir noktada yanlış bir tuşa basılmış olabilir, kurulumda bir sıkıntı yaşanmış olabilir. Babam evi aradıkça telesekretere düşmüş, benim "evde yokuz" diye inleyen sesimi dinlemiş, "açsanıza oğlum!" diye bağırmış, yaklaşık yüz kere aramış, geniş çaplı bir sinir krizi geçirerek iş yeri ve ev arasındaki mesafeyi koşarak gelmeye karar vermiş. İş yeri ve ev çok yakın zaten, koşmasa bile beş dakika. Geldiğinde iletişim kanalları çok kapalıydı, konuyu sağlıklı bir şekilde tartışamadık.

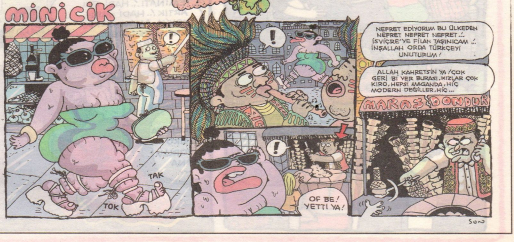
cihan ceylan

Tribal enfeksiyon sunar;

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bu âdem dedikleri/ El ayakla baş değil/
Âdem mânâya derler/ Suret ile kaş değil
Kaygusuz Abdal

Gece. (evet, yine gece...)
Harem'e uzanan deniz kenarındaki yolun daracık kaldırımı İstiklal caddesi gibi tıklım tıklım.(Üsküdar)
Esmesini umduğumuz bir parça rüzgarı aramızda paylaşıp nasipleneceğiz güya.
Henüz bir emare yok. Deniz karanlık, durgun. (bi kere de günlük güneşlik bi havada yaz)
Mısırcıların, balık ekmekçilerin dumanları... Çocuklar, boğucu sıcağın falan farkında değil. Sıcak mı var, zemheri soğukları mı başladı umurlarında bile değil onların. Çığlık çığlığa bağırışıp gülüşüyorlar. Kalabalığın kesafetinden anca adım adım ilerleyebiliyoruz --sıra sıra yürünen bir ilkokul gezisi gibi, önümüzdeki arkamızdaki insanlar da aynı--

Arkamda genellikle suskun yürüyen iki kızdan biri, birden şöyle diyor arkadaşına: "Birine karşılıksız bir aşkla tutulmak istiyorum..." Diğeri hiçbir şey söylemiyor. "...Tek taraflı bi aşk... bir nevi kara sevda gibi bişey..." diye ekliyor kız. Söylediği şeyin şiddetini daha da arttırıyor... Arkadaşında gene ses yok. (niye susuyor? Yapma, etme desene.)
Bense böyle bir cümleyi hayatımda ilk kez duyuyorum. --istemeden iki vampirin konuşmasına kulak misafiri olmuşum gibi irkiliyorum biraz--

Bir genç kız (çok çok genç de değil ses, 30'ların başları gibi sanki) niye "kara sevda" gibi ölümcül sonuçları olabilecek bir şeyi ister?
Niye daha makul bir şey talep etmiyor? Madem istemek bedava. İnsan yüz ifadesini de görmek istemiyor değil.-- kafamı çevirip baksam, o da hoş olmayacak galiba şimdi--
A güzel kız (tahmini) ne istediğinin farkında mısın sen?
"Kara sevda" hiç başına geldi mi? Eğer, daha önce hiç yaşamadığın bir şeyi istiyorsan eğer, fare zehirini şeker sanıp yiyen çocuk misali masumsun. Tamam. Amenna. Cahillik işte deyip geçelim.
Ama, eğer ki o "kara sevda" denen neredeyse kriminal,- -cinai-- vaka'yı daha önce yaşamış ve hem de tekrar tekrar yaşamayı arzu ediyorsan, öyleyse eğer. Durum buysa...

Hani, densizin biri evinde koskoca bir kaplanı besliyor da, bir zavallı misafir, ev sahiplerinden heveslenip, o da, o kaplanı onlar gibi okşamaya çalışırken, kaplan birden --artık birşeyi yanlış mı anlıyor, aklına başka bişey mi geliyor, artık her ne oluyorsa. Orasını sadece kendi biliyor--o misafirin kolunu kapıveriyor ya birden. (video değil mi bu?) Tam da misafiri yiyecekken, son anda, beş kişi birden diğer kolundan vargüçleriyle, çekiştire çekiştire kurtarıyor ya adamcağızı--o son anda, bir mucize eseri--

İşte o zavallı adamın ertesi gün "beni tekrar bi kaplan ısırsa" deyip perdenin arasından o kaplanlı eve bakmasına benziyor senin durumun. Güzel kız. Öyleyse eğer.

Hadi diyelim,--kendin bir tarafa--, peki o tek yanlı bir aşkla tutulup ta hayatını kaydırmayı dilediğin o biçare adamcağız?
Onun günahı?
Eski şarkı, sanki pek matah birşeymiş gibi; *"sevil de sevme/ ağlama ağlat/ yoksa zehrolur/ bu tatlı hayat"* falan filan diyor, diyor da... Pek ciddiye almayın kardeşlerim.
'Sevilip te sevmediğiniz bir durum'un içinde olmak,-- sevmediğiniz birinin size aşık olması yani-- dünyanın en sıkıcı şeyi. Yandım allah deyip diyar diyar kaçanlar var. (ne? yok canım benden değil)
--neredeyse "kara sevda" dan bile kötü falan diye yazacağım, o da abartı olacak tabi şimdi burda--
Aslında, içime de bir şüphe düşmedi değil. Aceba bir hile mi var? Aceba kız, belirli bir kişiyi mi kastediyor?
O "karşılıksız ilgi" çoktan başladı da, kız, güya, o "karşılıksız aşk"ı kendisi zaten "olacaksa o şekil olsun" diye önceden istemişmiş gibi yaparak kendini mi kandırıyor? Yanındaki kızın suskunluğu bundan mı? Sessiz kalarak, "anlat, anlat heyecanlı oluyor"mu demek istiyor? İşte sırlar aleminin menteşeleri paslı kapıları gıcırdadı yine...
Neyse, off bu aşk bahsine nerden girdim?
Hiçbir şey, ama sahiden hiçbir şey anlayamadığım, varoluşun neredeyse bu en karmakarışık, en efsunlu, en sırlı, en gıllıgışlı mevzusunda atıp tutuyorum. (cahil cesareti)
Aşk'ı en anlayamayışımı katmerleyen olaylar dizisi mi? (bozuk ifade)

On onbeş yıl kadar önceydi.
Bir kış günü bir vapurda biriyle konuşmuştuk.
Dışarda sulu kar, kuvvetli bir rüzgar. Vapurun buğulu camlarından parça parça gri deniz. Ellerimi radyatöre yapıştırmıştım.

Yangına bakıyormuş gibi parlayıp parlayıp sönen gözler. Bakışlarını birden yere dikiyor. Bir müddet yeri seyrediyor.

Sonra kendine geliyor.
Deli gibi aşık olduğu kızla evlenmiş bu.
Ayrılmış mı? Hayır. Evliymişler hala. Mutlu son yani. Peki o bakışlar?
Birdenbire intihar etmeyi düşündüğünü söylüyor.
–Böyle bir şeyi henüz tanıştığın birine söylemek, bir yardım çığlığı– Ormanlık bir bölgeye falan gidip "kafasına sıkacak"mış, öyle diyor. Yanında tabanca taşıyormuş.
Paltosunun iç cebinden çıkartıp tabancayı da gösteriyor. (çok çok uzun namlulu, fazla büyük, tuhaf abartılı bir tabancaydı) --"çok çok" intihar etmek isteği işareti?-- Sebeb?
Sebebi şuymuş; sıkı durun.
Karısı bu genç adamı, onun karısını sevdiği kadar, (aşın şiddette) sevmiyormuş.
Böyle dedi. Karışık mı oldu?
"Benim onu sevdiğim kadar o beni sevmiyor."
"...seviyor, o da seviyor ama, benim onu sevdiğim gibi değil"
Bu yüzden intihar edecek!
Hadi bakalım? "Naapıyor yani, soğuk mu davranıyor?"
Değilmiş. "Yoo" dedi, "Çok ilgili, çok sıcak, tam dörtdörtlük bi eş... geceyarısı gitsem, kalkar yemek yapar, başımda bekler..."
"Ee?"
"Bilmem.." dedi, "Benim onu sevdiğim kadar beni sevmediğini hissediyorum işte... Ben onu ilk zamanlardakinden bile... çok çok daha fazla, çılgın gibi seviyorum..."
Derde bak! Herşeyi vardı. Aşık olduğu kadın, bir küçük çocuk, iyi iş yapan bir dükkanı (zanaatkarmış), eli yüzü de düzgündü, sağlıklıydı, gençti...(28, hadi bilemedin 30 olsun) *–Hatta hikayeyi iyice bir tuhaf edecek, muammalara muamma katacak bir ayrıntı: çok güzel genç bir kız metresi de varmış. Onu da söyledi.–belki başa çıkamadığı aşk'ın ölümcül sonuçlarından kurtulmak için canhavli ise sarıldığı bir son çare? Hayatta kalabilmek için denediği bir yol?–* (Belki? Bilen varsa beri gelsin.)

"Ya," dedim, "bu ne şımarıklık... Sen sevdiğini koynuna almış yatıyorsun, millet sevgilisinin perdeye düşen gölgesini görmek için bisikletle dünyanın yolunu gidiyor, kızın evinin karşısında sabahlara kadar sigara içip bekliyor... bu soğukta... Sadece gölgesini görebilmek için anlıyor musun sen?--vardı öyle bir arkadaşım--"
Asıl korkunç olan, zavallı ruhumun alacalı bulacalı, karanlık bir tarafı, en derinlerde, delikanlının neyi anlattığını gayet güzel anlıyor ve onun devası bulunmaz acısının şiddetine hak veriyordu.
Bu anlıyor oluşumun kimi belirtileri yüzümün ifadesinden anlaşılmasın diye de ıkınıp sıkındığımı, epey bir çaba sarfettiğimi hatırlıyorum.

Aslında o, ikna edilmeye hazırdı. Hikayesini öyle bir şekle sokup anlatıyor ki;
Karısının ona karşı davranışlarını övüp övüp duruyor.
Kadının onu, "kendisinin onu sevdiği kadar sevmediğini" anlamamıza yarayacak bütün delilleri ustaca karartıyordu.
"Şöyle mi yapıyor?" Yok.
"Böyle mi yapıyor?" Yok.
Sanki kendisine şöyle densin istiyordu:
"Deli misin sen ya! Salak mısın! Herşey apaçık... O da seni, senin onu sevdiğin kadar seviyor! Belli oluyor işte! Yoksa öyle yapar mı? Geceyarıları kalkacak ta... imkansız! Sen yanılıyorsun!"
Söyledim tabi, bütün bunları, çok daha fazlasını. Teşekkür etti, vapur yanaştı. Sulu kar hızlanmıştı, sarıldık ayrıldık.

Öff şu aşk işleri... Vuslat? O da mı olmuyor?
Karşılıklı aşk bile olsa, bir zaman sonra denge mi bozuluyor? Birinin aşkı artarken diğerininki... Kesiyorum burda mevzuyu.

Baştaki "kara sevda" temenni eden kıza son bir söz, "bir iyi haber"
A güzel kız, çok istiyorsun ya "kara sevda" yı...

Doğunun bilgeleri, yüzlerce, yüzlerce yıl eski 'öğütname'lerde eğer 'bir şey'i çok istersen 'o şey'in senden kaçacağını, 'o şey'i istemekten vazgeçtiğin zaman da, 'o şey'in senin peşinden kovalayacağını yazıp durdular.
Bunlardan, aklımda yer etmiş, beni çok etkilemiş olanı şöyle:
Gerçi doğu'nun batısından; Mağrip'ten Faslı Mulay el Arabi ed Darkavi mektuplarından birinde şöyle diyor: (mealen yazıyorum, aklımda kaldığınca)

"Ey oğul, şunu bil ki, eğer bir gün gökyüzünden bir altın miğfer, tek bir altın başlık düşecekse eğer, şunu bil ki o altın miğfer, onu en istemeyen kişinin başına düşecektir."

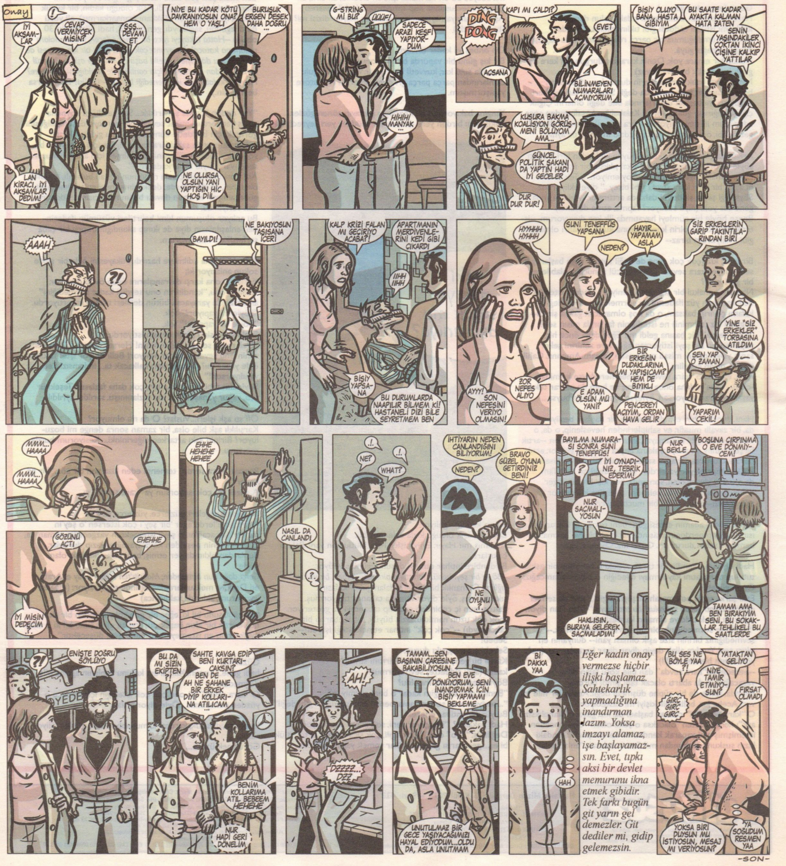
Güzel kız,
hadi gene... Yırttın. Kurtardın kolunu kaplanın ağzına bile değmeden.
O "kara sevda" işi, onu çok çok istediğin için, sadece o yüzden olmayacak... Öyle diyor arifan.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum...
Görüşmek üzere...

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi | 3 Eylül 2015 | Sayı: 418
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

10 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2015/37 No: 419
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

16 şehit verdiğimiz Dağlıca saldırısının ardından Iğdır'da da 13 polis şehit edildi.

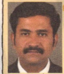

Vatandaşa Sorduk

"400 istiyo.."

Ecevit YUSUFDÖVÜREN (40): Bence ülkeyi üstüne yapalım ve bitsin bu tantana. Bizim yakamızdan düşsün, komşulardan istemeye başlasın... İşte size "kurtulma formülü"nü veriyorum..

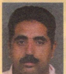
1- Ülke (marmara, ege, akdeniz, iç anadolu, karadeniz, doğu anadolu, güneydoğu anadolu ve boğazlar (möntrö)) üzerine yapılacak..
2- Musul, Kerkük, bosna, AKP belediyesine bağlanacak...
3- Tüm yurt genelinde vatandaş sigara bırakacak ve paket üzerine imza atılacak.
4- Her ihtimale karşı Uruguay vatandaşlığı alınacak.. cepte dursun..

Durmanur GÜNÇLÜKLÜ (31): Abi, bu'nun eş başkanı olduğu proje yüzünden milyonlarca insan öldü, Onmilyonlarcası da göçe zorlandı.. Şakası yok diyorum.. Ne askerin, ne polisin, ne anayasanın gücü yeter lan.. Ver 400'ü... Ver... Vermezsen, şimdi PKK'yı saldı üstüne, yarın IŞİD'i salar.. Tek paraleli fetö değil bu'nun.. Hepsi bu'na paralel.. Makas atarak ilerliyo.. Trafik canavarı... Ver 400'ü... Merak etme, bu dünya kimseye kalmadı, Halit ergüvenç'e kalmadı, hiç bi kitap yazmaz...

Omaygat FAKİN (28): Ben başını kaçırdım.. Yurtdışında komada kaldım 15 sene.. Başımı at tekmeledi.. Mozambik'te osawa aslanlarını görmek için cangılın içinden geçerken, çalılara kamufule olmuş yaban atı tepti.. Ve gerisini hatırlamıyorum.. Yerliler kabilenin büyücüsüne taşımışlar beni.. Büyücünün kulübesinde komada kalmışım, 15 sene.. Bi uyandım ki, olgunlaşmışım... Artık farklı düşünüyorum falan.. Gençliğin saflığı, idealizmi gitmiş.. Ulusalcı uyandım.. Sonra ülkeye dönünce bi baktım, cumhurbaşkanı vatandaştan 400 vekil istiyo.. Nasıl bu hale geldi lan?..

Murat YÜZOTUZBİR (23): Ülke otopark mafyası gibi oldu.. Böyle seçim çalışması mı olur.. "400 vekil verin, yoksa ülkenin camını çerçevesini indiririz".... Böyle seçim sloganı mı olur? "400 olsa, böyle olmazdı"... Tabi ki olmazdı.. Türkiye'nin olayı bu.. Bir kültür yelpazesi... Hatırladın?. Olay bi orkestrayı yönetir gibi, bu çok sesli kültürü yönetmek... 13 senedir darbuka solo dinliyoruz.. Kafamız skildi lan..

Uykusuz

Tayyip Erdoğan'ın "400 vekil" ifadesini çarpıtmakla suçlanan Hürriyet gazetesinin binasına saldırı düzenlendi.

Tayyip Erdoğan 16 şehitin verildiği gün bir kez daha istediği vekil sayısını hatırlattı: "400 milletvekilini alabilecek veya bir Anayasa'yı inşa edecek sayıyı bir siyasi parti yakalamış olsaydı, durum bugün çok daha farklı olurdu.."

Tayyip Erdoğan CNN International'a konuştu: "Türkiye için bir numaralı tehdit PKK. IŞİD bize dışarıdan gelen tehdit bu nedenle ikinci sırada..."

AKP Milletvekili ve Gençlik Kolları Genel Başkanı Abdurrahim Boynukalın coştu: "Seçim sonucu ne olursa olsun seni başkan yaptıracağız."

Tayyip Erdoğan, şehit cenazelerinde feryat eden şehit babaları için "karakteri bozuk" ifadesini kullandı.

2015'in başından bu yana Avrupa'ya ulaşmak isteyen 3000'e yakın sığınmacı hayatını kaybetti.

Dağlıca saldırısının ajanslara bildirilmesi için milli maçın beklendiği iddia edildi.

Kaç Yıl Oldu?

FIRAT BUDACI

Bunu siz istediniz!

Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin, yerel seçimler öncesi "Bizimle uyumlu belediyelere oy verin, yoksa hizmet alamazsınız," diyerek seçmeni hizaya sokalı **6 yıl,**

Ekonomi bakanı Nihat Zeybekçi, kaldırımlara park eden araçlar için halka "Bu araçların camını kırın" tavsiyesinde bulunalı **3 yıl,**

AKP'nin yerel seçimlerde kaybettiği Manisa'da, seçimden hemen sonra Manisa Belediyesi'nin elektriği kesileli **6 yıl,**

Tayyip Erdoğan, YGS'de yaşanan şifre skandalıyla ilgili yazan gazetecileri, "Bedelini ağır ödeyecekler!" diye tehdit edeli 4 yıl,

Tayyip Erdoğan, hükümetin rakamları yuvarladığını yazan gazeteci Tufan Türenç'i, "Tayyip Erdoğan rakam yuvarlamayı sevmez, ama bu tür yalan yanlışla uğraşanları yuvarlamayı sever," sözleriyle uyaralı **8 yıl,**

İstanbul Beylikdüzü'nde bir okul müdürü, "Ses yapıyorlar" gerekçesiyle makam odasının bulunduğu kattaki bütün sınıfları boşaltarak kafasını dinleyeli 5 yıl,

Tayyip Erdoğan, referandumda taraf olmayacağını açıklayan TÜSİAD'ı, "Bitaraf olan bertaraf olur," sözleriyle tehdit edeli **5 yıl,**

Muammer Kaddafi, Afrika Birliği toplantısında sivrisineklerin "Tanrı'nın orduları" olduğunu ve yabancı düşmanları hasta ederek kıtayı koruduğunu söyleyeli **12 yıl,**

Gaziantep İbrahimşehir köyünde referandum öncesi köy meydanına boşaltılan 300 kamyon mıcır, referandumda köyden "hayır" çıkması üzerine belediye tarafından geri alınalı **5 yıl,**

Süleyman Demirel, 34 kişinin öldüğü 1 Mayıs olayları sonrası, "İşte komünizmi tehlike olarak görmezlerse olaylar buraya varır," diyeli **38 yıl** olmuş.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ma'lumdur benim sühanım mahlas istemez
Fark eyler anı şehrimizin nüktedanları"
Nedim

KUŞ,TAŞ, ÂŞK...

Vapurdan indim.
Eminönü meydanında bir akşam telaşı. Gölgeler uzamış, --*bakır rengi kaldırımda zürafa gölgesi gibi incelip incelip, taa meydanın ortasında kıpraşan başlarımız*-- Mısır çarşısında mahşeri bir kalabalık. Dükkancıların gulgulesi, laklakası...(peki vaveyla?) Derken, Mercan yokuşu, Süleymaniye'nin viran ahşap evlerle çevrili dar sokakları...

Dedim hadi bir kahvehanede yazayım bu yazıyı, bu sefer. Defterim zaten koltuğumun altında. Saraçhane'den çıktım.
Edirnekapı civarında (*doğduğum, çocukluğumun da geçtiği bölgeler*)yıllar yıllardır gittiğim (müdavim?) kuşbazların da geldiği o çok çok eski kahvehane.

--Kahvehanelerde, pastanelerde yazarlarmış kimi yazarlar. Ben Atilla İlhan'a yetiştim.
Görürdüm rahmetliyi Harbiye Divan Pastanesinde. Camın önündeki masada oturdu. Başında hiç çıkartmadığı şapkası,(her yaşta yakışıklı) Her sabah, aynı o masada romanının bir sayfasını bitirirmiş. (bir sayfa olunca da bırakırmış ama) Hiç aksatmadan--

Oturup bir orta açık çay söylüyorum.--*Açık, ama bildiğimiz açık çay kadar da açık değil. Daha koyu. Burada böyle deniyor*--
Kahvehanenin tavanları, bir duvarı asılı kuş kafesleriyle dolu. Kafeslerin etrafına beyaz bir bez geçirmişler. Kuşlar? Kuşları göremiyoruz. Buraya bir çeşit eğitim için, --yatılı mektebe yazdırır-- gibi getirilip getirilip bırakılıyorlar. Birbirlerinden ötüş stilleri öğreniyorlarmış.--bir tür konservatuar--
Örtüler, kuşlar etrafa bakınıp "nereye geldim, nooluyo?" falan diye telaşlanıp ta bir gerilime girmesinler diyeymiş.
Burası tam bir kuşçu kahvesi değil. Kuşlara bigane (benim gibi) müşteri sayısı çok daha fazla.

Kuşbazlar müthiş. Rind meşrep, kalender, çelebi insanlar.
Bizler gibi "rengine" kanmamışlar. "Dünya"nın malında mülkünde gözleri yok. Tertemiz kalpli, 'çocuksu ruhlu' kalabilmeyi becerebilmiş, kirlenmemiş pırıl pırıl insanlar.
Geldiklerinde bir köşede toplaşıyorlar.
Aynı, âşk'a düştükleri kuşlar gibi ürkekler.--*aşık, maşukuna benzemeye çalışır, ondan huylar kapar*--
Bir 'kuş'un, bir kuşun çıkarttığı 'nağme'nin peşinde, çileli bir yolculuk...
--*bu uğurda işlerini, eşlerini, paralarını pullarını kaybedenleri pek çok*--
"Aşıkan" taifesi işte...

İlk gelen, örtülü kafesi elinde, önüne masaya bakıyor. Bizlerle; diğer müşterilerle gözgöze gelmek dahi istemiyor. Ciddi bir yüz ifadesi takınıyor ki, ona bulaşmayalım. Diğer kuşbazları bekliyor.
Haklı.

"Gören bizi sanır deli/ Usludan yeğdir delimiz" Bektaşi nefesi

Onların o incelikli dünyasını, bir 'kuş'a, bir 'ses'e aşık olabilmelerini anlayamayacak kadar katılaşmış kalplerimizle onları yadırgayabileceğimizi, gülünç bulabilme ihtimalimizin yüksek olduğunu, alaycı bakışlarımızla onları incitebileceğimizi biliyorlar.

"Ah, kimselerin vakti yok/ Durup ince şeyleri anlamaya" Gülten Akın

Birer ikişer damlıyorlar. Birbirlerini bulduklarında heyecanlı heyecanlı fısır fısır konuşmaya başlıyorlar.
Kuş işine biganeyim dedim. Anlamam. Ama onların o ürkek, gizli, azınlık hali, işte o hal, içimde bir kardeşlik duygusu uyandırıyor. Gidip aralarına karışmak... Böyle langadanak da olmuyordur herhalde. Uzun yıllar çıraklığı, bir çile dönemi?
Onlara bakıyorum. Bu 'teşne' halim de onları tedirgin etmeye yetiyor. Bakışıma kaçamak bakışlarla bakıyor kimileri.

Bir keresinde, yıllar yıllar önce yine bu kahvedeydim.
Kahve tenhaydı. Yakınımdaki bir masada bir kuşbaz tekbaşınaydı. Kafesinin örtüsünü düzeltiyordu. (kuş gene görünmüyordu tabi) Ben masasına yaklaşıp, mal gibi "kuşa bakabilir miyim?" dedim. Adamın yüzü birden allakbullak oldu. Bir düşündü. Örtüyü açıp gösterdi.
Sonra, kahvehanenin garsonu, bâşka birgün, "Abi naaptın sen?" demişti bana, "...kuşa baktırmazlar ööle, nazar değer diye çekiniyorlar..."
Aşıkan işte...
Bu da âşk.

"İnsanoğlu taş'a da aşık olur" demişti bir büyüğüm. Bir tanıdığını anlatmıştı. Taşları varmış adamın. Sandıklarda saklıyormuş taşlarını. Düpedüz, alelade(bize göre) taşlar. Şaka olsun diye birini alıyorlarmış gizlice.
"Hüngür hüngür ağlıyor" demişti.

Muhyiddin i Arabi'nin bir kitabında okumuştum bir vakit. Şöyle diyordu o da:(yine mealen aklımda kaldığınca) "En yanlış bir âşk bile, âşksız, bomboş kupkuru bir kalpten daha iyidir."

"Âşk imiş, her ne var âlemde" Fûzûli

Kuşlar, kelebekler, uçurtmalar, uçaklar...
Bütün uçan şeyler, henüz küçük bir çocukken hepimizin ilgisini çekiyor. Aklımızı alıyor, büyüleniyoruz. Da sonra katılaşıp unutuyoruz.

Arkadaşım Hakan anlatmıştı. O çok çok küçükken Mardin'de, bir gurup yalın ayak, başı kabak, fakir fukara çocuk. Helikopter geçerken, peşisıra tepelere doğru, nefes nefese koşup avazları çıktığı kadar bağırıyorlarmış gökyüzüne: "Helikopter, bize bisiklet getiiiir"
--*Arapça bağırıyormuş onlar tabi: "halikopter cıbni bisikleti"*--

Şaşırtıcı olan; Henüz akılları "bir helikopterin bisiklet getirmeyeceğini" idrak etmeye bile yetmeyecek kadar küçük, o küçücük fakir çocukların.--dört, beş yaşındalarmış-- O aynı çocukların, aynı zamanda, babalarının "durumlarının" kendilerine bir bisiklet almaya yetmeyeceğini de gayet keskin, katı bir biçimde anlıyor olmaları. Yoksa niye öyle yapsınlar, gidip babalarından isterler.

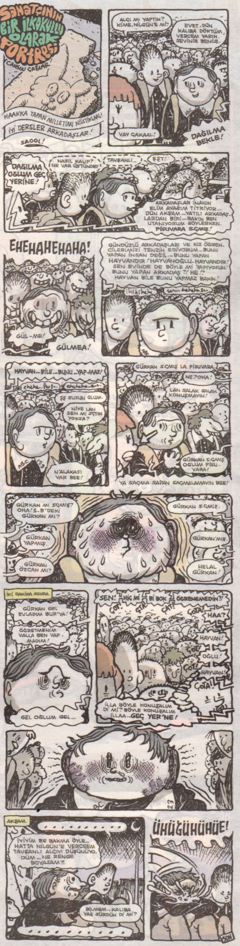
Fakirliğin derin bilinci. --*Fakir bebeklerin(iki,üç yaşında) bile yüzlerinde bir buruk ifade. Bir yolla hissediyorlar başlarına geleni*--

Evet, kuş, taş, âşk, ve bisiklet...

İşte, bu işler de böyle...
Sevgili ablalarım, kardeşlerim... Teyzemin iki kızı... Sokağa çıkarken, "belki içine akrep çıyan girmiştir" diye ayakkabılarını giymeden önce ters çevirip zemine tak tak vuranlar... İlkokulda konuşmadığım halde ismimi tahtaya yazan o taş kalpli, fiskiye saçlı kız. Acelesi olduğu halde yürüyen merdivenlerde sol tarafı kapatanlara hiçbir şey söylemeyip aşağıya kadar bekleyenler... Üst üste iki su muhallebisi yiyen o yaşlı amca... Geçen gün yine marmarayda, sanki yüzümde çok çok acaip bir şey varmış gibi, sonuna kadar açılmış, şâşkın gözlerini bana diken o bebek... Asfaltta pişirdikleri yumurtaya ekmek banarken resim çektiren o ciddi amcalar...

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum...

engin.ergonultas@gmail.com

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Bundan iki sene önce benim Taksim'de oyunum var, Özlem'imle birlikte beraber caddede yürüyoruz öyle, **birlikte beraber yürüyoruz**, gençten bir arkadaş var, siz de görmüş olabilirsiniz, sokak şairi, Yücel Yarımbatman, hatta sonra kendisiyle tanıştık, geldi oyunumu da izledi, sokak şairi, kitaplarını bir yandan da kendi satıyor, çocuk bizi gördü, "**bunlar**" dedi "**benim kendi şiir kitaplarım, satın almak ister misiniz, şiir sever misiniz**" dedi, Özlem'imin dediği lafa bakınız, beni göstererek, "**ben sevmem ama bu seviyor**". Çocuk da şaşırdı yemin ediyorum.

æ Hoşlanmadığım ortamdan uzama hızım bir dakikanın altına indi ama yine yeterli değil. Daha çok çalışmam lazım.

æ Nedense **Jack And Jones**'dan hep böyle bir **Jack ve Oğulları** tınısı alıyorum.

æ O değil de geçenlerde az kalsın bir güdüğü boğazlıyordum. Az kalsın ama. Ortamlardan bir ortamda arkadaşıma bir şey anlatıyorum, güdüğün teki ilgi duydu anlattıklarıma, ortamımıza dahil oldu, beni dinliyor, beni dinliyor ya, ben de daha harlı bir şekilde, hatta biraz da güdüğe doğru yönelerek heyecanlı heyecanlı anlatmaya devam edeyazdım, ben böyle ona doğru gözlerinin içine baka baka anlatırken anlatırken kafasını hop çeviriverdi başka tarafa. Ve beni dinlememeye başladı. Dedim şunu şurada s.kiversem şimdi of dememem canım yanmaz. Hayır ondan sonra da diyorlar "bu Alpay ruh hastası". Lan ben miyim ruh hastası. Güdük ruh hastası. Arkadaş, harbi sorunlu kaynıyor ortalık. Toplum sağlığı diye bir şey kalmamış. Bakma yine en sağlıklı insanlar mizahçılardır. Mizahçılar aklı başında insanlardır ama işte delirtiyorlar. Bir yere info yazıyorum, yazdıklarıma müdahale edip akıllarınca düzeltebiliyorlar mesela, ama onu da tam beceremiyorlar. Hadi imla kurallarına uygun düzeltebilseler yine üzülmeyeceğim ama onu da beceremiyorlar. Sanki benden iyi Türkçe biliyorlar. Ne yazmasını bilirler ne konuşmasını ama havaya gelince "**hepsinde bir hava**". Cahil kadar lanet pis bir şey yok. Güzel kardeşim, eğer ben bir cümleye küçük harfle başlıyorsam bunun bir anlamı var a işgüzar kardeşim benim. Off yaa, neyse ne, yemin ediyorum çıldırmamak işten değil. Geçenlerde de bir lavuk aradı beni, kendisini de ilgilendiren bir hikayeyi yazmaya karar vermiştim, bunu da ona mesaj atmıştım. İzin almak için değil, bilsin okusun, mizahla terbiye olsun diye. Aradı lavuk beni, "sizce bu hikaye komik mi, bunun neresi komik" falan diyor bana. Hay Allah'ım ya, hödük kaynıyor ortalık yemin ediyorum. Nebçim sinirlendim yalnız yazdıkça yazdıkça. Hani ben yazdıkça yazdıkça tedavi oluyordum. Resmen olamıyorum.

æ "**Uzun süre futbol oynamamışsan topa kafa vurma bence, alnın acır**" dedi bir arkadaşım.

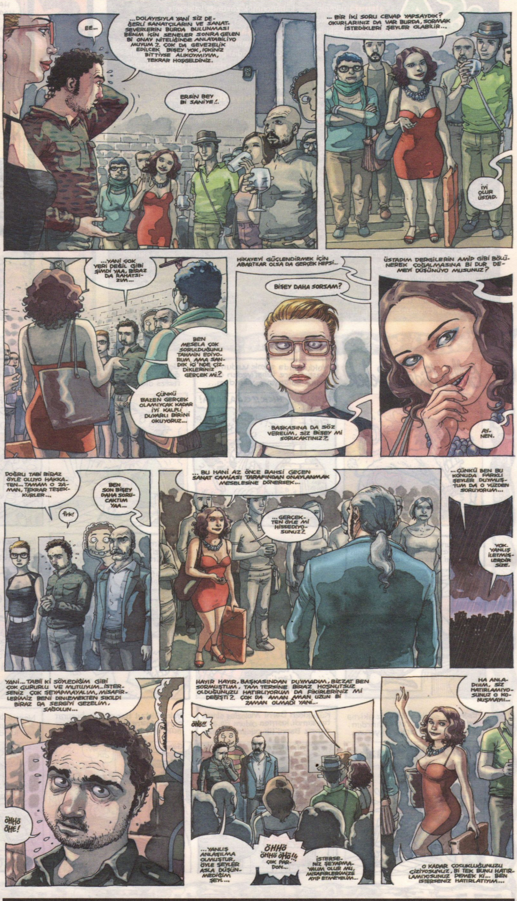
æ Bilim insanları dedikodu yapmayan köy bulmuşlar. Şaka lan şaka, öyle şeymolur, dedikodusuz köymolur?

æ Türkiye halkı olarak deplasmandan eskisi gibi korkmuyoruz, ben bunu fark ettim. Eskiden türk takımları Avrupa'ya falan deplasmana gideceği zaman yandık Allah nidaları yükselirdi evlerden televizyonlardan **gazatalardan**. Deplasmanda atılan gol çok daha değerliydi. Bir hafta konuşulurdu deplasmanda atılan gol. Deplasmanda gol yememek mükemmel bir şeydi. Deplasmanda alınan puan ağlatır, puanlar çıldırtırdı. Eskiden deplasman çok büyük çok dev bir şeydi. Şimdi yani bahsi bile açılmadığı zamanlar oluyor. Deplasmansa deplasman, biz olmuşuz deplasman kafasında herkes. Ya da deplasmandan o kadar korktuk ki zamanında, şimdi korkacak yerimiz de kalmamış olabilir. Bir şeyden ne kadar korkabilirsin. Ayı gibi korktuk işte. Çok korktuk. O kadar çok korktuk ki, "kork kork, nereye kadar" noktasına geldik. Bazı şeyler de bitiyor. **Şerefli mağlubiyet** nasıl bitti, **yenildik ama ezilmedik** nasıl bitti, deplasman korkusu da bitti. Ve bence iyi oldu. Olması gereken buydu.

æ Geçenlerde arkadaşlarla Gümüşlük'teyiz, Gümüşlükspor'la maçımız vardı AYAZMA olarak. Güzelce 2-1 yenildik, ertesi gün de denize falan girelim dedik. Arkadaşlarla nerede denize girsek falan diye tartışıyoruz, arkadaşlardan bir arkadaş, "**Alyarak'a gidelim**" dedi. "**Alyarak'a mı**" dedim, "**Alyarak neresi lan**" dedim. "**Alyarak diye bir yer mi var Türkiye'de, hayır madem Alyarak diye bir yer var Türkiye'de, benim niye haberim yok, Alyarak diye bir yer olacak, ve bu Alyarak Türkiye'nin en ünlü yeri olmayacak, nasıl olabilir lan böyle bir şey**" dedim. Meğersem oralarda başka bir isimle bir yer varmış, bizim arkadaş ise orayı Alyarak olarak biliyormuş. Güzel gülündü ortamda ama ben o arkadaşa baktım baktım, lan oğlum bu adam çok masum bir insan lan dedim. Gerçekten oranın Alyarak olduğunu zannediyor, ve bunu hiç sorgulamıyor, hassiti, ben bu adamla dükkan bile açabilirim diye geçirdim içimden. Sonra oradan paralı bir plaja gittik. Girişin seksen lira olduğu fakat bizim ünlülük kontenjanından yararlanıp para ödemediğimiz bu plajda gözlemim şu oldu, "zenginler yaşıyor kardeşim". Bir kere çok güzel kızlar görüyorsun ki en önemli şey o. Bu arada ünlülük şahane bir şey. Ne kadar çok ünlüysen o kadar az para harcıyorsun. Hep bir kayrılma. Ünsüzler ne yapsın. Daş mı yisin.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

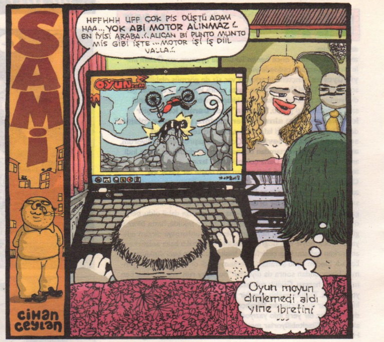

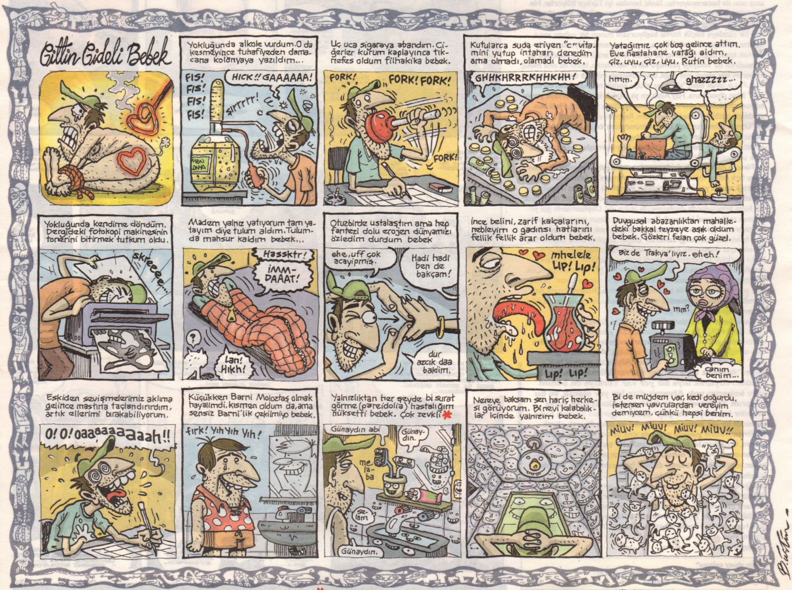
Normal şartlar altında

Normal şartlar altında ülkenin bir askeri karakolu, günlerdir abluka altındaysa, bundan hiç kimsenin haberi olmasa bile herhâlde ülkeyi yönetenlerin haberi olur. Ama **Yeni Türkiye'de** bir karakolun abluka altında olduğu haberini görünen o ki ülkenin başbakanı dışında twitter'ı takip eden herkes bilmektedir. Ve işin daha da kötüsü, **normal şartlar altında** günlerdir abluka altında olan karakoluna silahlı saldırı düzenlenen bir devletin yöneticileri, hele hele ciğeri beş para etmez arap diktatörlerinin yüz yaşında ölümünün ardından bile yas ilan eden yöneticiler, bu saldırının arkasından gep gep gerinerek, sırıtarak eğlencelere, etkinliklere katılmaz. Ama **Yeni Türkiye'de** akşam saatlerinde internete girebilen herkesin öğrendiği bir saldırının, her nedense başbakana milli maç bitene kadar söylenmediğini ya da daha kötüsü, bizzat başbakanın sanki hiçbir saldırı olmamışçasına poz kestiğini görebilirsiniz. Ama her futbol maçının bir rövanşı, her berabere biten maçın uzatmaları ve penaltıları vardır. Hakemleri de satın alsanız, numaradan penaltı da çaldırmaya da çalışsanız, rakibin attığı golleri iptal de ettirseniz, gün gelir golü yediğinizi kabullenmek zorunda kalırsınız.

Normal şartlar altında canlı yayında akıllara durgunluk verecek bir pot kırarak açık açık kendisi başkan olamadığı için ülkenin gencecik evlatlarının ölmek zorunda kaldığını söyleyen bir siyasi sokağa dökülen milyonlar tarafından protesto edilir. Ama **Yeni Türkiye'de** potu kıran değil, bu potun kırıldığının haberini veren gazete protesto edilir, binası basılır, kapısı kırılır, taşlanır ve üstelik bunlar bir milletvekilinin, tam da aynısından 400 tane istenen bir milletvekilinin organizasyonuyla gerçekleştirilir. Ve **normal şartlar altında** bir siyasetçiye, böylesine korkunç bir pot kırmasına neden olan bir soruyu soran gazeteci, ortalıkta koltukları kabararak gezer. Ama **Yeni Türkiye'de** aynı gazetecinin, sorduğu soru yüzünden kırılan pottan dolayı korkudan şekilden şekile girdiğini ve kendi sorduğu sorunun bağlamını değiştirmek, soru sorduğu adamın verdiği cevabı kabullenilebilir bir seviyeye çekmek için omurgasız bir yılan gibi kıvrandığını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** anlaşılan o ki, bütün büyük gazetecilik başarılarının, tamamen tesadüfen elde edildiği bir ülkedir.

Barış UYGUR

*instagram #pareidolia ve #iseefaces hestaglerinde şahane örneklerini görebilirsiniz.

Yak bütün fotoğrafları!

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Şu anda neredeyse bütün bir insanlık alemi, filmi olmayan ya da beş on kare çektikten sonra yanlışlıkla film kapağı açılmış bir fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekip duruyor gibi. Neticede hemen hepimiz bırakın orta-uzun vadeyi hatta bir kaç haftayı; ertesi günden itibaren tamamen unutacağımız; facebook'ta anne babalarımız ve bizi gizli gizli "stalk'layan" takıntılı eski sevgililerimiz dışında kimsenin ikinci kez bakmayacağı ve beş saniyeden fazla vakit ayırmayacağı fotoğraflar çekip duruyoruz.

Hani bu fotoğrafları bir kağıda bassak da fiziksel albümlerde saklasak inanın hiç tartışmayacağım ama bildiğin fotoğraf makinesinin hafıza kartında ya da bilgisayardaki isim koyarken yaratıcılığımızı zorladığımız klasörlerde (Fethiye yeni, Fethiye 2012, Fethiye son, Fethiye son kalanlar, Eski telefondakiler) sıfır ve birden ibaret dosyalar olarak saklıyoruz. Tabii bu arada bilmiş bilmiş sıfır ve birden ibaret diyorum ama yazılım teknolojilerinden anlayanlara çok ayıp ediyor olabilirim. Ama son tahlilde Tarkan arkadaşımız, şu ünlü şarkısını bir kaç yıl daha geç söylese, "Yak bütün fotoğrafları, bana ait eşyaları" yerine "Sil bütün klasörleri, bana ait dataları" diye söylemek durumunda kalacak hem prozodi sorunu ortaya çıkacak hem de şarkıdan aynı tadı alamayacaktık. Zaten arkadaş, izlediğim kliplerden anladığım kadarıyla müzik dünyası da İsmail YK dışında dijital devrime hazırlıksız yakalanmış: Her klipte tab edilmiş fotoğraflar, kafede oturup konuşan çiftler falan. Halbuki İsmail YK kardeşimizin kafadan evdeki televizyonla facebook'a giren klibini izledim. Zaten o günden beri klip izlemiyorum.

Her neyse meselemiz, çektiğimiz bu fotoğrafların varlığı. Hani, "Ormanda kimse yokken devrilen ağaç ses çıkartır mı?" diye tartışıyorlar ya, onun gibi. Bu arada ormanda devrilen ağacın, ortada insan yokken ses çıkartmayacağını savunan da herhalde insanoğlunu, dolayısıyla kendisini bütün dünyanın merkezinde gören ve bütün dünyayı de kendisi için varolmuş zanneden bir mal oğlu mal, onu da belirtmeden geçemeyeceğim. Bak bak bak, neymiş? ormanda ağaç devrildiğinde ortalıkta duyacak kimse yoksa ses de olmazmış. Yavrum sen benim başıma bela mısın? Sen ne benmerkezci, ne "ben varsam her şey tamam, ben yoksam her şey eksikçi" bir insan evladısın böyle? O ağaç senin dedenden önce de orada belki, sana mı soracak ulan varlığını? Neymiş efendim algımıza göre değişirmiş. Schrödinger'in kedisi mi lan bu, koşullar ortada işte, kedideki gibi düzenek kutu mutu yok, ağaç var ve devriliyor bu kadar basit. Tek değişken senin orada bulunmam ve bulunmaman. E peki sen kimsin? Ağaçların efendisi misin? Ne biçim adamsın lan sen? Çık git lan köşeden. Bakalım sen okumayınca yazı devam ediyor muymuş. Sen git, biz sana sonra haber veririz devam etti, etmedi diye.

Neyse arkadaşlar, aramızdaki insanmerkezci malı gönderip başbaşa kaldığımıza göre kaldığımız yerden devam edebiliriz. Demem o ki, son dönemde yılda ortalama kişi başı 300 fotoğraf çekiyoruz. Şimdi evimizde ocağımızda biriken binlerce fotoğrafı harddisklerde saklıyoruz saklamasına ama, hadi bugüne kadar sakladıklarınız öyle kalsın; bundan sonrası için arkadaşlar, hafıza kartınızı her bilgisayara boşaltmanız gerektiğinde, çektiğiniz fotoğraflardan beş on tane seçip karta bastırın. Yahu yalvarırım yapın bunu zira böyle giderse, bir elektro manyetik patlama vs. olsa yüz yıl sonrasına bugünden hiçbir görsel vesika kalmayacak. Arkadaş şu anda son bir yılda bütün bir ülkede karta basılan fotoğrafların sayısı, vesikalıkları saymazsak İkinci Abdulhamit'in fotoğraf albümündekilerden daha az yahu. Hayır benim asıl derdim, biraz önce aramızdan kovduğumuz bu yavşak gelip "Ya ne demiştim ben, bakmıyorsanız o fotoğraflara, fotoğraflar da yok demektir," diye gevrek gevrek gülecek, o yüzden diyorum.

Not: Bu sıralar her iki yazıyı da biraz erken yazıyorum, siz dergiyi okurken ben bir sonraki haftanın yazısını bitirmiş oluyorum. Soranınız, "Abi bu konuya niye değinmedin?" diye sitem edeniniz, "Abi on bin beden eğitimi öğretmeni kadro bekliyor, niye yazmıyorsun?" diye merak edeniniz oluyor, sebebi bundandır. Değinemediğim konularla ilgili, şimdiden sorumluların allah belasını versin, bu hafta en çok hangi branşın öğretmeni kadro bekliyorsa da verin kadrolarını çocukların olsun bitsin diyor ve esenlikler diliyorum.

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

Devamı haftaya

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Gönülden gelmeden dua,
iyi bil
Manasız bir iştir, ibadet değil."
Nizami Gencevi, İskendername'den...

● **Doğu Bloğu yıkıma uğradığında ağzı kulaklarına varanlar, dünyanın (bilhassa Ortadoğu'nun) bugün düştüğü hallerden memnunlar mı acaba? Sosyalist blok, bu kıyıma, bu kepaze enerji hırsızlığına, bu insan kaçakçılığına kolayca izin verir miydi, insanlığın bu denli perişan olmasına set koymaz mıydı? Sovyetler Birliği'nin yozlaşmış hali denen güncel Rusya'ya ve lideri Putin'e bakınız, bu haliyle bile Anglo-Sakson emperyalizminin karşısında, üçüncü dünyalı bir politika izlemekteler. Öte yandan Beşar Esad, Rusya müttefiki olmasa ve Alevi kökenden gelmese, Batı yayılmacılığının ve Doğulu işbirlikçilerinin hedefinde olur muydu? Bölgeyi terörize eden İsrail ise Suudi Arabistan niçin doğasından beklendiği gibi mazlumun yandaşı değil de, zalimin destekçisi ve finansörüdür? Bildiğimden değil, bilmediğimden soruyorum...**

● Tam sebebini bilmiyorum fakat Bienal'in yapılmadığı yıllar daha bi kafa dinleyici geçiyo!..

● **'15 dakikalığına şöhret' ömrün arasına reklam almak gibi...**

● Milenyumda başlık parası: Dört yüz bin lira peşin artı seks başına bin lira!..

Parça parça olmaz bu iş, marifet Dünya Birliği'ni kurmak!..

● **İki arkadaşım yıllar önce bir Ortadoğu ülkesine gittilerdi. Orada kutsal yerleri ziyaret etmek istemişler, bu yolda bi taksiye atlamışlar. Taksi şoförü "Madem o tarafa gidiyosunuz, oraya giden bi arkadaşımı da alabilir miyiz?" diye sormuş. "Peki" demişler. Taksici, arkadaşını da almış, epey bi yoldan sonra varmışlar. Oraya varınca anlamışlar ki şoförün 'bi arkadaş' dediği adam, oradaki ibadethanelerin anahtarını barındıran kişi. Yani o olmadan ziyaret falan gerçekleşemiyor. Zaten gittiklerinde ziyaretçi turistler bekleşiyolarmış. Elindeki anahtarla gidip açmış kutsal yeri 'bi arkadaş', bi de aynı taksiyle geldiler diye ilk olarak bizimkileri sokmuş oraya...**

● Saldırıyı kalpten kınıyorum. Fakat yine de sormadan edemiyorum: Hürriyet'in bulmacası niçin, niçin dış haberler sayfasında?

● **Başkasının mahremini sırıtarak dinlerken zevklenen fakat kendi özel hayatı konusunda gayet ketum davranan düz adam! Elbette sana yakışır, örnek aile babası gibi imaj cilalarken gizli kapaklı haz kulvarı kovalamak. Kahraman tasarlayıp yorulma hiç, şu hallerinle anti kahraman olup çıkmışsın sen, anlat gitsin güzelce kendini bize.**

● 'Yemek' ve 'Yenmek' nasıl bağlantılıysa 'Yutku' ve Utku' da işte öyle bağlantılı...

● **Değerli dostum Gökhan Şahlar anlattı, Victor Hugo bir gece çok geç saatte Paris'te, evine doğru gelmektedir. Çok sıkışmış haldedir. Eve kadar girmeyi bekleyemez, evinin dış duvarına yanaşır ve çöğdürmeye başlar. Bildiğiniz işemek yani. Tam o sırada biri gelir ve yazarı uyarır: "Ne yaptığınızın farkında mısınız bayım, çiş yaptığınız yer, ünlü yazar Victor Hugo'nun evi!" Hugo, buna cevaben "Sana ne kardeşim, keyif benim, ev benim, çük benim, ayrıca Victor Hugo da benim" demez, sessizce fermuarını çeker, minik minik uzar...**

● Ev videosu piyasası, bildiğin Kaybedenler Kulübü...

● **Saçma detay içeren bir teknoloji casusluğu hikayesi duydum bi programda. Bizim yerli malı makinelerin birinin yanında Çinlinin biri poz veriyor, diğer Çinli de fotoğrafını çekiyor. Amaç makinenin yapısını kayda almak. Saçma detaysa, poz veren Çinlinin çizgili tişört giymiş olmasında. Makinenin parçalarının boyutlarını kıyaslayıp**

ölçebilmek için, üşenmeyip çizgili giyinmiş Çinli. Tişörte bir nevi 'orantı çarkı' muamelesi yapmış tekno casus...

● Nasıl olur da 'Hititler' ile 'Etiler' aynı anlama gelir? Sakın bu Eti, Hitit'in parayı bulmuşu olmasın? "Ne uğraşıcam ulen çanak çömlek yapmaylan, gider alırım en kralını Akmerkez'den!!"

üzmeyin kendinizi, diye bir mesleğin oğu topraklar, her luğu atlatır...

● **Buradan yayıncılara duyurulur, R. Cevat Ulunay'ın Osmanlı kabadayılarını anlattığı 'Sayılı Fırtınalar' adlı kitabı ne kitapçılarda, ne de sahaflarda yoğumuş. Mahrum bırakmayınız okuyucuları...**

● A milli erkek basketbol takımımız, bu zamana kadar oynadığı maçlardan sadece birinden beraberlikle ayrılmış. Basketbolda beraberlik nasıl oluyo, hazırlık maçı mıydı, tam bakamadım. En çok da kimle berabere kaldığını merak ettim. Bakınalım hep beraber...

● **Okuyalı çok oldu Gogol'ün Taras Bulba'sını ama nasıl işlediyse kafama unutamıyorum çoğu sahnesini. Çok etkileyici bir aşk hikayesi, hem de savaşın, çatışmanın tam ortasında, çelişkilerin en derininde. Unutamadığım sahnelerin başında da Kazakların kabile toplantısı geliyor. Açık alanda, ayakta, sırayla konuşarak, bağrışarak görüşüyolar, hepsi de dut gibi sarhoş. Konuşurken bayılıveriyolar. Hepsi de sızıp bayılıp konuşacak kimse kalmayınca bitmiş oluyor toplantıları. (Sabah birer ikişer canlanıyolar aynı meydanda.)**

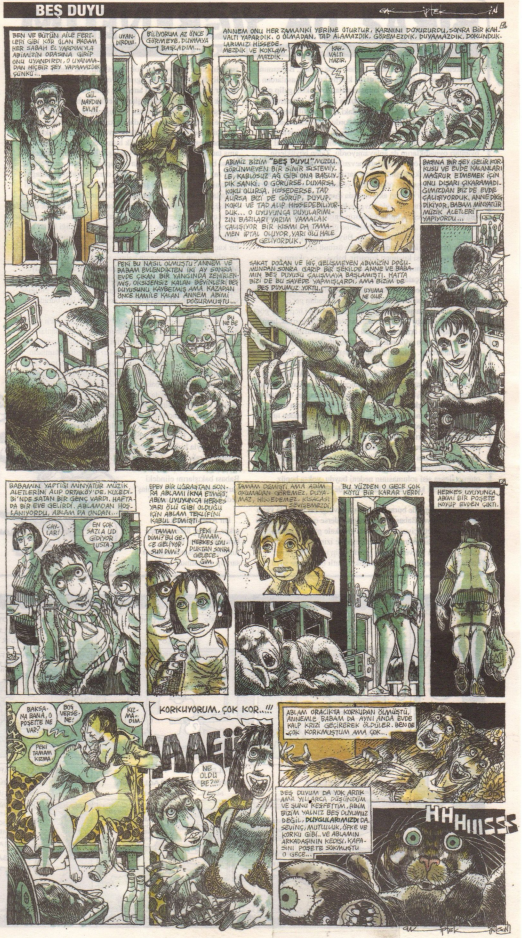
● Çocuğu ya da çocukları nedeniyle, kafasının içinde çizgi film seslerinden başka ses bulunmayan kişi, bi kilo kokain kaşıklamış gibi gezer...

vedatozdemiro@gmail.com

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Cekete sinmiş sigara kokusu demek baba demek. Babasının ceketine sinen bu sigara kokusu, şu kıvrıla kıvrıla masalardan yükselen ve havada katman katman asılarak biriken, gelip geçen biri olunca girdaplarla döne döne etrafa savrulan, pencereden huzme huzme yere uzanan, arkalardaki masaları silikleştiren kesif sigara dumanından kaynaklanıyordu. Büyüklerin neden sigara içtiklerini anlayamıyordu. Neden bu sigara sisiyle kaplı odada masalara oturup son derece sıkıcı birtakım iskambil oyunları oynadıklarını da anlayamıyordu. Zaten büyüklerin yaptıkları şeyler, önemsedikleri mevzular hep saçma sapan şeylerdi. Hangi aklı başında insan yarım saat bir saat boyunca televizyonun karşısında oturup ülke yöneten birtakım adamların kavgalarını dinler? Hangi aklı başında insan ülke yönetmek ister ve bunun için birbiriyle kavga eder? Ağaca çıkmak, çukur kazmak varken? Çöplük karıştırıp ilginç nesneler bulmak, tavuk kovalamak, komşunun bahçesine gizlice girip mısır çalmak varken? Evet mısır çalmak. Büyüklerin hepsi de aynı akıl dışılıkta değildi aslında. Çöplükte üstünü başını inek boku yapar, annesi kıyameti kopartır, babası ses çıkarmaz. Ağaçtan düşer, annesi kıyameti koparır, babası ses çıkarmaz. Komşudan mısır çalar, annesinin haberi olmaz, babası esip gürler, hayatı kabus eder. Bir saat kadar önce elinde mısır koçanıyla komşunun bahçesinden sokağa fırlayıp da oradan geçen babasıyla karşı karşıya kaldığında, hem normalde hep evde görmeye alışık olduğu babasını sokakta görmek dolayısıyla, hem de arkadaşlarının arasında normal olan ama babasının suratına karşı yersiz kaçan, yüzündeki arsız zafer ifadesi dolayısıyla bir an afallamıştı. Fakat afallamayı atlatıp babasının yüzünde bir sevinç ifadesi yakalamaya çalışırken farketmişti ki durumun ciddiyeti afallamadan çok daha fazlasını gerektiriyormuş. Babası mısır koçanı - komşunun bahçesi - aşırma olayını anında kavramış ve bakışları sertleşmiş, kaçışan arkadaşları uzaktan onları seyrederlerken çalmanın kötülüğü üzerine uzun uzun bağırmalı azarlamalı konuşmuş, koçanı tutan bileğinden tutup sürükleyerek komşunun kapısını çalmış, koçanı iade ettirmiş, onu da arkadaşlarının arasından alarak kendisinin o sırada gitmekte olduğu yere, yani bu lokale getirmişti. Lokalde, babasının iskambil oyununu oynarken bile ülke yöneten adamlardan bahseden arkadaşlarının yanında rahatsız demir bacaklı sandalyede oturup sigara sisi solumasının nedeni buydu, yoksa henüz buraya gelecek kadar aklını kaybetmiş değildi.

Aslında normalde buraya gelmenin sevdiği bir tarafı da vardı tabi; meyvesuyu! Babasının dairesine giderse odacının getirdiği çay ya da oraleti içiyordu. Ama ola ki lokale gelirse, babası ona normalde annesinin hayatta içmesine izin vermiyeceği, kavisli minyon kahverengi bir şişede gelip uzun silindir bir bardağa dökülen, kıvamlı, yumuşak ve tatlı bir meyve suyu ısmarlıyordu. Meyve suyu çok lezzetliydi, çok özeldi ve çok değerliydi. Babası başta kızgınlıkla onu sandalyeye oturtup hiç bir şey ısmarlamamıştı ama kısa zamanda oyunun ve gevrek gevrek gülen arkadaşlarıyla ettiği muhabbetin havasıyla yumuşamış, çay dağıtan adam "çocuğa da bi şey getir" diyerek meyve suyunu söylemişti. Adamın kahverengi şişedeki meyve suyunu içine boşalttığı bardağı iki avucuyla tutarak dikkatle içti; meyvesuyunun hemencecik bitmeyeceği kadar küçük, ama tadını ve ağızda yarattığı yumuşak hissi algılayabileceği kadar büyük yudumlarla. Ama ne yaparsa yapsın meyvesuyu kısa zamanda bitti. Bir süre masada duran boşalmış bardağa ve yanındaki kahverengi şişeye baktı. Sonra pipetle bardağın kenarlarına sıvanmış kalıntıları minik minik sıyırttırarak bardağın dibinde biriktirdi, şişeyi uzun uzun ters tutarak dibinde kalan çok az meyve suyunu da bardaktakine damlattı, sonra bardakta birikenleri pipetle füpür füpür diye içebildiği kadar içti. Aynı işlemi artık şişeden meyve suyu damlamayıncaya kadar bir kaç kere daha tekrarladı. En son şişeyi ağzına dikip diliyle şişenin ağzının içine sıvanıp kalmış son gıdımları içmeye çalıştı. Meyvesuyunun tamamen bittiğine karar verip şişeyi masaya bıraktığı sırada zaten tepsiyle çay getiren adam şişeyle bardağı tepsisine koyup gitti. İçip içebileceği tek meyve suyu gittiğine göre artık sıkıntıdan başka bir şey yoktu onun için burada.

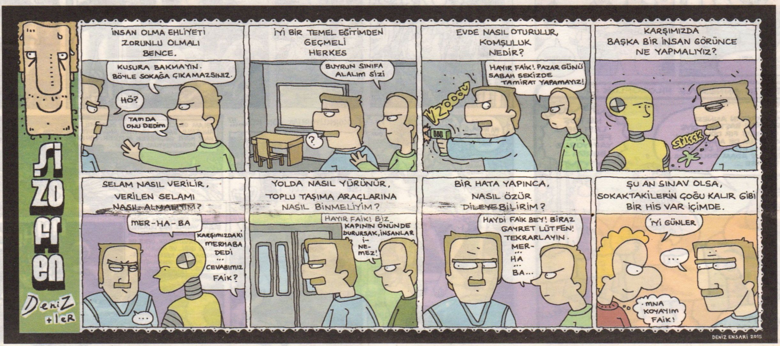
Biraz etrafa bakındı. Havada çok yavaş hareket eden sigara dumanı öbeklerini seyretti. Küllükten yükselen dumanları seyretti. Küllükteki sigaradan ip gibi düz yükselirken aniden girdaplanıp birbirine karışan dumanları inceledi. Adamların oynadığı iskambil oyununu anlamaya çalıştı. Babasının kağıt atarkenki gülüşüne dikkat etti; nasıl ki kendisi arkadaşlarıyla koştururken normalde babasına göstermiyeceği yüz ifadeleri takınıyorsa, babasının da normalde evde hiç görmediği değişik bir tavrı, gülüşü, konuşması vardı burada. Babasındaki yabancılıktan tedirgin oldu, kafasını çevirip arka taraflara baktı. Arka duvara asılmış birtakım resimler vardı. Babasının artık yumuşamış, hatta arkadaşlarıyla birlikte gevremiş olmasından cesaret alarak "Baba," diye seslendi. "şu tarafta biraz dolaşıyım mı?" Babası bakışlarını elindeki kartlardan ayırmadan "Dolaş" dedi, "Dışarı çıkma ama."

Bir Atatürk, bir kaç asker, bir kaç ülke yöneten kıravatlı adam, bir kaç futbolcu. Hepsinin kağıtları sararıp yamulmuş, renkleri bozarmıştı. Bir büyük göllü ormanlı camili, çerçevelenmiş manzara fotoğrafı, bir artistli takvim. Hepsi çok sıkıcıydı. Hepsine tek tek bakarak duvar boyunca ilerledi. Resimler bitince beton zeminde, duvarın beş on santim önünden duvara paralel giden çatlağın üzerine basarak ip cambazı gibi biraz daha ilerledi. Çatlak bitince duvarın üstüne monte edilen, yuvarlak bombeli gövdesinden iki ince uzun anahtar çıkan ve çat çut diye açılıp kapanan elektrik düğmesinin yanından çıkıp yere paralel ve ileriye doğru devam eden kablonun üzerinde parmaklarını yürüterek biraz daha ilerledi. Kablonun doksan derece dönüp tavana yöneldiği yerde birden karşısına daha önce dikkatini çekmemiş kasalar çıkıverdi. Evet kasalar, meyvesuyu kasaları. Boş meyvesulu şişesi kasaları. Herkesin içip bitirdiği boşalmış meyvesuyu şişelerinin biriktirildiği on on beş kasa. En önde yerde bir kasa, onun arkasında iki tane üst üste, onun arkasında dörder beşerli bir kaç sıra kasa. Ve kasalar dolusu boş şişe. Yaklaşıp yakından şişelerin etiketlerindeki resimlere bakmaya başladı. Bir kayısılı, bir vişneli, bir şeftalili, bir vişneli daha. Vay be, meyve suyunu çocuklar sever sanırken demek şu dumanlı odada oturup kağıt oynayan, kıravatlı mıravatlı, bıyıklı mıyıklı adamlar şişelere yapışıp yapışıp meyvesuyu içiyorlar ha? Bıyıklı adamlarla için için dalga geçiyorken dikkatini başka bir şey çekti, şişelerin diplerinde azıcık azıcık meyvesuyu kalıntıları vardı. Birinde iki milim, birinde çok az, birinde neredeyse yarım parmak! Aklına gelen bir fikirle gözleri parladı, hemen şişelerden birini eline aldı, sonra tek tek diğer şişelerdeki kalıntı meyvesularını bu şişenin içine boşaltmaya başladı. Birinden azıcık, birinden bolca, birktirdikçe biriktirdi. Bütün açıkta duran ulaşabildiği şişelerdekileri topladığında, elindeki şişede neredeyse yarım şişe dolusu meyve suyu olmuştu! Şişeyi yüzüne kaldırıp gözlerine inanamayarak ganimetini seyretti. Sonra şişeyi ağzına dayayıp gözlerini kapatarak kocaman yudumlarla glök, glök glök diye yarım şişe el emeği göz nuru meyvesuyunu içti. İçinde büyük bir başarı hissi ve yüzünde zafer iadesiyle gözlerini açtığında karşısındaki duvarda büyük bir gölge gördü. Dönüp baktığında olduğu yerde çakılıp kaldı, babası gelmiş, arkasında dikilmiş ona bakıyordu. Yine hazırlıksız yakalanmıştı, şimdi kıyamet kopacaktı. Kafasından bir anda bin tane panikli düşünce geçti, acaba bu meyvesularını içince onları çalmış mı oluyordu, ama hayır onlar zaten atılacaktı, ama yine de onlar başkasının çöpüydüler, ama çöptüler, belki bilmediği bir nedenden dolayı bunları içmek yanlış bişeydi, ama niye yanlış olsundu, ama belki yanlıştı, belki değildi. Korkuyla babasına bakarak şişeyi tuttuğu elini aşağı indirdi, arkasına saklamaya çalıştı. Babası "Hadi gel, gidiyoruz" dedi. Kızmamıştı, gürlememişti. Umursamamıştı, ses çıkarmamıştı. Sevinçle şişeyi kasaya yerleştirip babasının arkasından koştu.

Büyük elinden tuttu, sokakta ilerlerlerken ceketinin kolağzından gelen sigara kokusunu kokladı. Baba demek cekete sinmiş sigara kokusu demek.

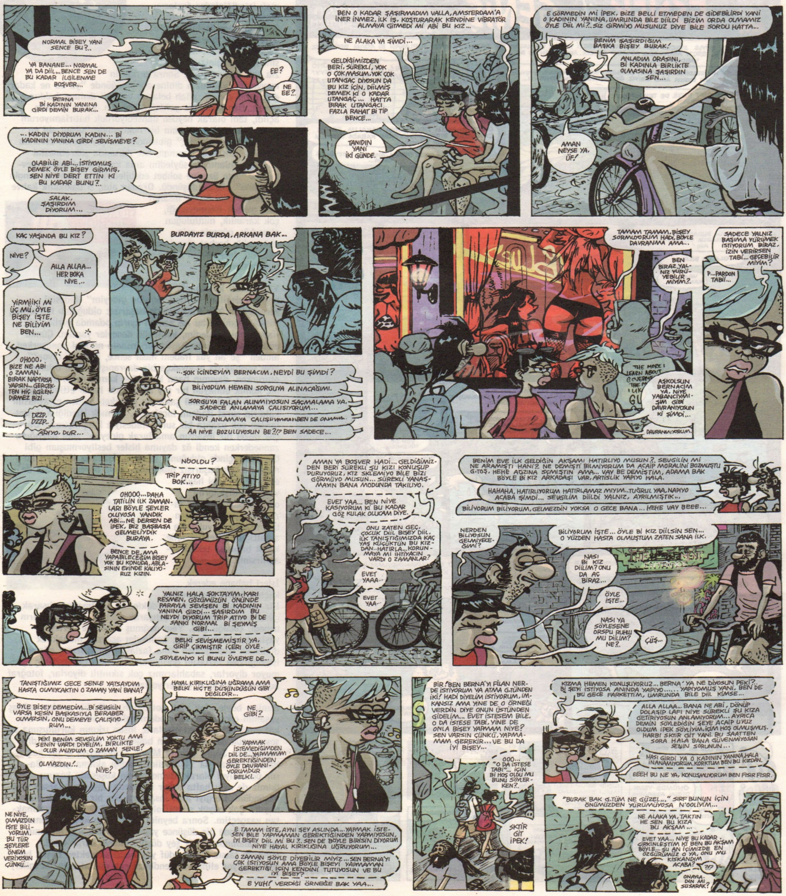
SON

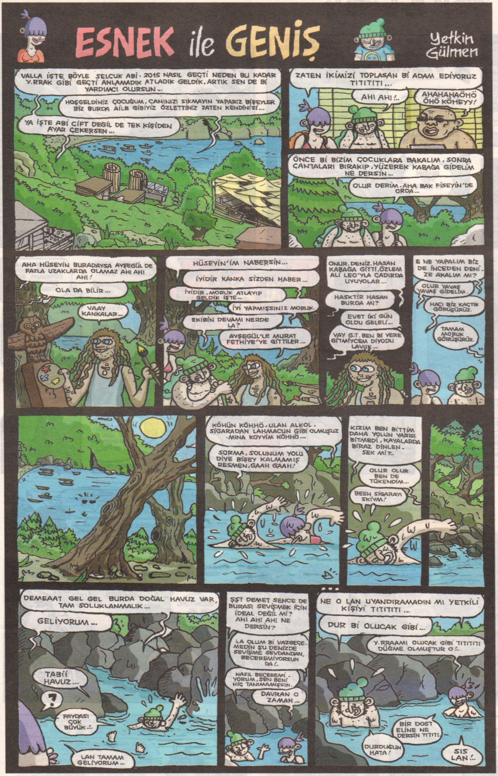

Çarpışma

İpek & burak

Yazan Çizen OKY

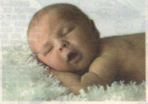
O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Birisine basurdan (hemoroid) bahsederseniz, mutlaka duymak istediğinizden fazlasını duyarsınız, öğrenmek istediğinizden fazlasını öğrenirsiniz. Hayatta bazı konular böyledir. Meyvesini istemediğiniz ağacı fazla sallamamalısınız. Sonra o ağacın meyveleri ayağınızın dibine döküldüğünde "ya bu ne kadar çirkin bir meyve, allah belasını versin" demeye hakkınız olmaz. Ben bunu zor yoldan öğrendim. Konu nereden açıldı, tam olarak neyden bahsediyorduk hatırlamıyorum ama nedense konuşmanın bir noktasında "olsun abi en azından basur değiliz" gibisinden bir şey demek zorunda kaldım. "İnsan her zaman, her durumda şükretmesini bilmeli" anlamında söyledim ama karşı taraf basur mevzusunu "işte üzerine sohbet edebileceğimiz güzel ve zengin bir konu" olarak düşündü. Oradan aldı, 5 dakikalık kahve molamda beni hiçbir insanın asla gitmek istemeyeceği, çok karanlık, mutluluğun olmadığı, güneşin asla doğmadığı berbat diyarlara götürdü. İnternetten fotoğraf bile gösterdi.

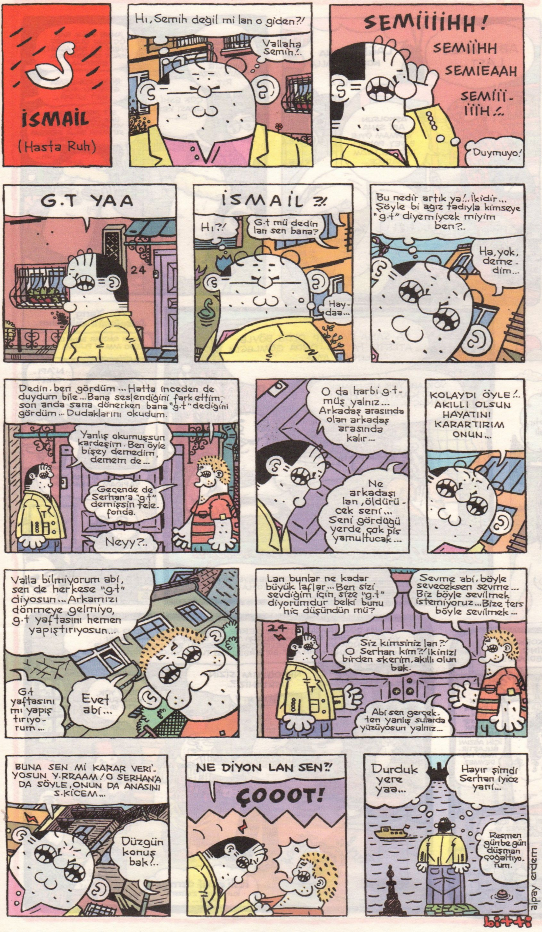
Yüz ifadesi konusunda çok başarılı değilim, "lütfen, bırakın gideyim" ifadesini veremedim. Yüz ifadelerinde başarısız olduğumu biliyorum, çünkü geçmişte bu işe zaman ayırıp odamda gizlice yüz ifadelerimi inceledim, kontrollü deneyler yaptım. Çünkü emin olamıyordum. Başka bir insanla normal konuşurken aniden "şu an yüz ifadem nasıl sence, sana ne diyor?" diye sormak da manyakça bir davranış olurdu. Odamda otururken, dayımın bana kendisine komik gelen ama bence hiç komik olmayan bir şey anlattığını hayal ettim, dayım kafamın içinde kendi şakasına gülerken aniden el aynasını kaldırıp surat ifademi inceledim. Vermek istediğim duygulardan çok uzakta bir surat ifadesiyle karşılaştım. "Dayı, çok güzel bir insansın ama bırak gideyim" gibi baktığımı zannederken kendi öz dayıma hisler besliyormuşum gibi bir ifade içinde olduğumu gördüm. İşte yüz ifadeleri konusunda çok başarısız olduğumu böyle öğrendim. Siz de eğer benim gibi hayatı ve insan ilişkilerini olduğundan daha da fazla zorlaştırmayı seven bir insansanız yukarıda anlattığım egzersizi evde kendi başınıza tekrarlayabilirsiniz.

İşleri bahane ederek kaçtım kahve molasından. Bir süre duyduklarımı, gördüklerimi unutmaya çalışarak, güzel şeyler düşünmeye çalışarak geçti. Basur insanların bebeği, çocuğu gibi. Yeni doğmuş bebek ve ilerleyen yaşlarda çocuk da öyle, konusunu açarsan muhakkak dinlemek istediğinden daha fazlasını dinliyorsun, görmek istediğinden fazlasını görüyorsun. Bu ara geceleri hiç uyutmuyor diyorlar, sabahlarımız çok sıkıntılı diyorlar, fotoğraf açıyorlar, fotoğraf gösteriyorlar.

Bunları böyle ufak ufak not aldım, belki bir yerden çağdaş yaşamın çıkmazlarına, modern çalışma ortamlarında dikkat etmemiz gereken olaylara, insan ırkının kurtuluşuna ve soyumuzun devamına falan bağlarsam köşe çıkabilir diye düşündüm. Sonra aklıma Memo Tembelçizer'in bir kaç haftadır Biraz da Yiğrenelim yazdığı aklıma geldi. Basur potansiyel olarak Memo abinin köşesinin konusu. Ya ikimiz de aynı hafta basur hakkında köşe yayınlarsak diye düşündüm. Dergiyi alan insanlara dev bir haksızlık olmaz mıydı? Çok büyük sıkıntı olmaz mıydı? O yüzden yazmaktan vazgeçtim. Sonra beynim "abi zaten köşenin konusu var" şeklinde bir düşünce yapısına girdiği için haftanın geri kalanında hiçbir şey düşünmemeye karar verdi. Umarım tatsız bir tesadüf yaşanmaz demekten başka bir şey gelmiyor elimden. Kendinize çok dikkat edin. Sevgiler, Erman.

cihan ceylan
Sosyal Deney
HIZLA DEĞİŞTİRİCEZ... HAZIR MISIN?..
HAZIR!
NOOLDU AMA GÖRDÜK! KAÇ KİŞİ VARDI KIZININ KINASINDA?..
E SEN HERKESE Bİ MÂNÂ BULURSAN, KİMSENİN GÜNÜNE GİTMEZSEN NE BEKLİYOSUN BAŞKA? HAYIR NE BEKLİYOSUN?
SONUÇ OLUMLU! GIYBETE DEVAM EDİYOR. DEMEK BUNA KULP OLSUN YETER.
ABİ PAKET LAST...
LAĞN!..MINA KORUM VALLA SENİN HA!..
AŞKOLSUN ABİ SANA YAPMAM ÖYLE BİŞEY. PAKET LASTİĞİ LAZIM SADECE...
I
ÜZERİNDEKİ YAZILAR DA SİLİNMİŞ, KİMBİLİR KİMİN MEZARI?..
ÇOK ESKİ ORASI KESİN DE...
II
ANNE KALK BAK ÜÇ GÜN OLDU GEÇMEDİ BU BAŞ AĞRIN... KALK Bİ DOKTORA GİDELİM...
BOŞA KONUŞMA GİTMİYO. SIRF İNAT KADIN...
SİZ KONUŞTUKÇA BAK DAHA ÇOK AĞRIYO...GİDİN Bİ ŞEKERLİ SU YAPIN BANA SEROM YERİNE GEÇER IIIH...
Çıplaklar kampında bile pişti olmayı başardılar lan...
Gitmiş aynı dövmeyi yaptırmış gerizekalı yaa...
YA SANA DA AYIP OLDU BÖYLE ATLETLİ FALAN... ORDA GÖMLEĞİM OLUCAK AMA...
YOK ABİ YOK NE DEMEK, OLUR, KAMYON HALİ SONUÇTA... RAHATINA BAK...
Bismillahirrahmanirrahim
EE SEN NEREYE BÖYLE OTOSTOPLA?..
Yin Yang felsefesini anlayalım.
HACI SAÇLAR BAYA DÖKÜLÜYO AMA Bİ PLANIM VAR.
N'APICAN?
SAÇLARI SIFIRA YAKIN YAPICAM, SAKALLAR UZUN!
İŞTE YİN-YANG BUDUR
KRALDAN AF DİLEMEDİĞİNİZ TAKDİRDE KORKUNÇ İŞKENCELER YAPILARAK İDAM EDİLECEKSİNİZ... TANRIM BUNU DÜŞÜNMEK BİLE BENİ MAHVEDİYOR...
OH LORDUM YANLIŞ ANLADINIZ BU TUBORG GOLD DİİL ÖZEL BİR AĞRI KESİCİ LÜTFEN...
YOK LEYDİM BEN PRENSİP OLARAK BİR TANE İÇİN AĞZIMI BULAŞTIRMAM HİÇ. DEYMEZ YANİ...
nçk! YA LEYDİM Bİ TANE İÇİN DEYMEZ VALLAHA DEYMEZ YA.. AĞZIMI SÜRDÜĞÜME DEYMEZ.
Ayh bayılıcam! Manyak çıktı adam.
BENİM DONDURMA SATTIĞIM YERDE SOĞUK ŞERBET SATIYO ADAM YA GELMİŞ BENİ BALTALIYO BURDA! FESLİ ESNAF BİRBİRİNE BUNU YAPARSA NORMAL ESNAF GELİR ÇOK AFEDERSİN BİZİ DOMALTIP S.KSE HAKSIZ MI YANİ İHSAN ABİ?..BİZ BİRBİRİMİZİ TUTMAYINCA OLACAĞI O ZATEN.
NE OĞLUM SİZİN DERDİNİZ?..
BİŞEY YOK, KONUŞUYO İŞTE YA..!
Tarihi Maraş
Fesli esnaf derneği kurmanın zamanı geldi...

Devamı ve sonu haftaya!.. Tespit dünyasında yeni bir açılımla karşı karşıyayız sevgili Tribal okurları, merakla bekleyiniz...

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

BEYNİM BENİ GİYDİRMEYE ÇALIŞIYOR

Beğenmediysen niye aldın, derler adama. Bunun net bir cevabı yok. İşletmeyi uzun süre meşgul etmenin baskısı olabilir. Bir anlık farklılık yanılgısı olabilir. Giyinmeyi bilen bir arkadaşın aldığına benziyor sanmış olabilirim. Aniden bastıran bir boş vermişlikle "sonuçta ayakkabı işte, bitir şu işi" düşüncesine kapılmış olabilirim vesaire vesaire. Sonuçta, baktıkça çirkinleşen bir çift ayakkabı aldım. Bu ilk değil, giydikçe "bu ne lan mukavva gibi" dediğim kotlarım, aldıktan hemen sonraki günlerde sadece evde giymekle cezalandırdığım tişörtlerim oldu. Fakat bu ayakkabı başka. Kendisi ilk bakışta belki standart görünebilir, ama bakmaya devam ettikçe sanki tüm hayatımın zevksizliği onda cisimleşiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Ben nasıl aldım bu ayakkabıları? Daha net sorayım: Ben, nasıl kot kumaşından yapılmış bir çift ayakkabı aldım? Üstelik kot kumaşından yapılmış bölümü, daha koyu renkte lacivert bir kuşak çevreliyor. Ortadaki kot bölümle gündelik ihtiyacımı karşılarken, onu çevreleyen koyu kuşakla "işe de giyilir bu" sonucuna mı vardım? İki şeyi aynı anda arzulayınca sonuç genelde çirkindir. Beynimiz "hem o, hem de bu" düşüncesinin altından kalkamadığından hatalı sonuç verir. Bu ayakkabıyı bana alışveriş esnasında, bir iki dakikalığına güzel gösteren beynim kim bilir bana daha ne oyunlar oynuyor?

"Bak bu tişört güzelmiş" diye düşünüyor

Bütün AVM'lerde şubesi olan bir mağazada satılan tişörtü orjinal sanıyor beynim. Sonuçta, bir zamanlar önünde "I'm İstanbul" yazan bir tişört bile giydirdi bana. Tüm İstanbul'a bir yaz boyunca "İstanbul benim" diye iddia ettim. Bir iki kere, aynı tişörtü giyerek İstanbul'un asıl kendileri olduğunu iddia eden insanlara rastlayınca biraz ayılır gibi oldumsa da, beynim bana yanlış tişörtler aldırmaya devam etti. En sonunda yazısız tişört giymek konusunda anlaştık. Yazısız tişörtlerle iddiasız ve mutlu bir hayat sürerken, "Aynı renk tişörtten çok sayıda alalım" gibi bir düşünceye kapıldı beynim. Toplum içinde "Fırat hep lacivert giyer" türü bir statüye ulaşamak istedi sanırım. Hatta, "Kış aylarında bile bu tişörtü giyelim, mantığı olmayan, ama insanlar arasında esenlik yaratan bir havaya bürünelim," diyerek değişik kararlar almaya çalıştı. Lacivert tişörtü kişiliğimizin bir parçası yapmak istiyordu. Oysa vardığımız yer "Fırat hep aynı tişörtü giyiyor" oldu.

"Parfüm alamaz mıyız?" diye düşünüyor

Tenimle uyumlu bir parfüm bulalım istiyor beynim. Amacı ne, tam belli değil. Bu uğurda beni mağazalara sokup bileklerime bir sürü tester sıktırıyor. Fazla püskürtme yaptığımdan halimi beğenmeyen satış görevlilerini başıma topluyor. "Siz nasıl bir şey arıyorsunuz?" diye soran satıcıya, "Bilmiyorum ki..." diye cevap vermek zorunda kalıyorum. Kokulardaki anlamsızlık şişeler boyu devam ediyor. Bileklerim, Antonio Banderas, David Beckham, Enrique Iglesias, Tom Ford gibi ünlülerin yanı sıra, "macera", "güç", "sonsuzluk" gibi kavramlarla doluyor. Kokular birbirine karışmasın diye bileklerimden yukarıya doğru ilerliyoruz. Bir süre sonra dirseklerime kadar kokmaya başlıyorum. Bu koku cümbüşünün içinde bir türlü kazananı açıklayamıyorum. "Antonio Banderas nasıl?" diye soruyorum satıcıya. "Odunsu," diyor. Sanki bir anlam kazanacakmış gibi Banderas'ı tekrar kokluyorum. Satıcı, "Siz tam olarak nasıl bir şey aradığınızı söyleseniz yardımcı olucam ama…" diyerek iyice sıkıldığını belli ediyor. Bu sıkıntılı anlarda beynim iyice büzülerek görünmez oluyor. Tam olarak nasıl bir şey arıyorsun gerizekalı! Cevaplanmadıkça şiddetlenen sorular karşısında gittikçe zor durumda kalıyorum. Bir süre sonra, "Peki Justin Biber nasıl?" gibi hal hatır sorarak durumu idare etmenin kredisi kalmıyor. Ortam gerginlik kokmaya başlıyor. "Valla emin olamadım, neyse teşekkürler," diyorum en sonunda. Dirseklerine kadar kokular içinde beyinsiz bir yaratık olarak mağazadan çıkıyorum.

"Güneş gözlüğü lazım ama Atasun değil" diye ısrar ediyor

Büyük optik mağazalarında satılan güneş gözlüklerini çok sıradan buluyor beynim. Kendini entelektüel sandığından, hafif bohem imalı, 68 ruhunu camlarından yansıtan, Gandhi'nin çıplak sırtını sıvazlayan, Troçki gibi anlamlı baktıran, Gramsci gibi acıları yansıtan, Lennon gibi baygın baktıran bir şeyler istiyor. Böyle bir optikçi bulmanın kolay olmadığını anlatamıyorum beynime. Her optikçinin vitrininde durup Kobraların, Terminatörlerin, Matrixlerin, Elton Johnların, Tom Cruiseların, Hangoverların, Bonoların arasında Gramsci aratıyor bana. Metin Milli bile var ama Gramsci yok. "En azından Katil Doğanlar gibi bir şeyler alsaydık," diye ısrar ediyor. Saçma sapan istekleri konusunda tam bir psikopatı oynuyor.

Değişik bir saat takalım istiyor

Turuncu kayışlı olsun, diyor beynim. Turuncu kayışın insana modern bir hava kattığına inanıyor. Ergenliği çok silik geçtiğinden doksanların kolej havasını yeniden yaşatmak istiyor. Basketle faul atışı sırasında ayak uçlarını birbirine çevirip dizden yaylanan ve topu çemberden deliksiz geçirdikten sonra geri geri koşan o kolejli çocukları unutamıyor. Bronz bir kolda turuncu (turuncu bulamazsak kırmızı) kayışlı bir saatin bir çok sorunumuzu çözeceğine, kendimize olan güvenimizi artıracağına, ellerimizi kullanırken şimdikinden daha estetik hareketler sergileyeceğimize inanıyor. Mesela turuncu kayışlı bir saatimiz olursa spor ayakkabımızın bağcıklarını daha net, daha sağlam hareketlerle bağlayabilirmişiz. Ya da metrodaki tutamaçları sol elimizle kavradığımızda etrafa çok hoş bir görüntü verebilirmişiz. En saçma iddiası da, yurtdışına çıkarken aksi bir görevliye pasaportu sol elimizle uzatırsak, turuncu kayış yüzünden bilinçaltına modernlik algısı işleyen görevli damgayı daha hızlı vururmuş… Turuncu bir kayışla sınırları kaldıran böylesine hastalıklı bir beynin ihtiyaçlarına cevap vermek ne kadar doğru olur bilemiyorum. Turuncu kayışlı saat takarsak tümden yitmekten korkuyorum.

"Artık kimse bu boxerlardan giymiyor" diye haykırıyor

Üniversitede taktığımız kasketlerden ders almadı beynim. "Kasket eskidi artık, Fidel şapkası giyip birşey mi taksak?" diyor. "Ya bir dur artık" diye bağırıyorum. "O zaman şu şort gibi olan boxerları atalım, vücudu saranlardan alalım," diye konu değiştiriyor. Boxer mağazada denenmediğinden internetin başına oturtuyor beni. Tam sıkıldığım an, "3 tanesi 29.99 kaçmaz!" diye haykırıyor. Alıyorum. Sipariş ulaştığında, "Bir dene bakalım nasılmış," diye bastırıyor. Bileğimdeki turuncu kayışlı kol saati hariç tamamen soyunup yeni boxerımı giyiyorum. Aynada vücudumu izlettiriyor bana beynim. Bu boxerla vücudumun geri kalanına bakmadan seks yapmak istiyor. Bedenle değil boxerla seks yapılır sanıyor. Boxerlı halimle Katil Doğanlar gözlüğümü de taktırıyor. Bir de böyle bakıyoruz aynada kendimize. Görüntü baya hoşuna gidiyor. İyice delirdi; aynanın önünde duran Banderas'ı da sıktırıp bu görüntüye odunsu bir hava katıyor. Gülümsetiyor beni beynim, gerçekten işler tıkırında sanıyor. Biraz daha izin veriyorum beni seyretmesine. Sonra küfredip duşa giriyorum. Buz gibi suyu kafama tutuyorum.

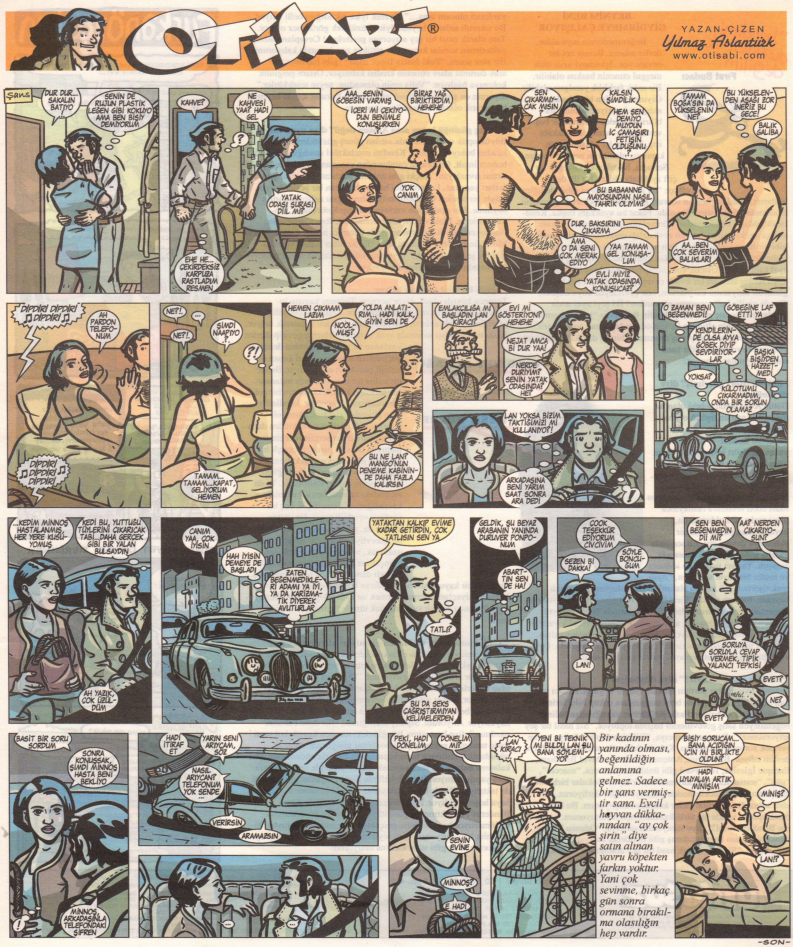

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 10 Eylül 2015 | Sayı: 419

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Acar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Şans
DUR DUR... SAKALIN BATIYO ...
SENİN DE RUJUN PLASTİK LEĞEN GİBİ KOKUYO AMA BEN BİŞİY DEMİYORUM
KAHVE?
NE KAHVESİ YAA? HADİ GEL
?
YATAK ODASI ŞURASI DİİL Mİ?
EHE HE... ÇEKİRDEKSİZ KARPUZA RASTLADIM RESMEN
AAA...SENİN GÖBEĞİN VARMIŞ İÇERİ Mİ ÇEKİYODUN BENİMLE KONUŞURKEN .?.
BİRAZ YAĞ BİRİKTİRDİM HEHEHE
YOK CANIM
SEN ÇIKARMIYACAK MISIN ?
KALSIN ŞİMDİLİK
HEM SEN DEMİYO MUYDUN İÇ ÇAMAŞIRI FETİŞİN OLDUĞUNU .?.
BU BABAANNE MAYOSUNDAN NASIL TAHRİK OLIYIM?
DUR, BAKSIRINI ÇIKARMA
AMA O DA SENİ ÇOK MERAK EDİYO
YAA TAMAM GEL KONUŞALIM
EVLİ MİYİZ YATAK ODASINDA KONUŞUCAZ?
TAMAM BOĞA'SIN DA YÜKSELENİN NE?
BU YÜKSELENDEN AŞAĞI ZOR İNERİZ BU GECE!
BALIK GALİBA
AA...BEN ÇOK SEVERİM BALIKLARI
DİPDİRİ DİPDİRİ ♫ DİPDİRİ ♫
AH PARDON TELEFONUM
DİPDİRİ ♫ DİPDİRİ ♫ DİPDİRİ
NE?!..
...
NE?!..
ŞİMDİ NAAPIYO .?.
?!
TAMAM... TAMAM...KAPAT, GELİYORUM HEMEN
HEMEN ÇIKMAM LAZIM
NOOLMUŞ?
YOLDA ANLATIRIM... HADİ KALK, GİYİN SEN DE.
BU NE LAN? MANGO'NUN DENEME KABİNİNDE DAHA FAZLA KALIRSIN
EMLAKÇILIĞA MI BAŞLADIN LAN KİRACI?
EVİ Mİ GÖSTERİYON? HEHEHE
NEJAT AMCA Bİ DUR YAA!
NERDE DURIYIM? SENİN YATAK ODASINDA? HE?
LAN YOKSA BİZİM TAKTİĞİMİZİ Mİ KULLANIYO?!
ARKADAŞINA BENİ YARIM SAAT SONRA ARA DEDİ
!
O ZAMAN BENİ BEĞENMEDİ!
GÖBEĞİNE LAF ETTİ YA
KENDİLERİNDE OLSA AYVA GÖBEK DİYİP SEVDİRİYORLAR
BAŞKA BİŞİYDEN HAZZETMEDİ
YOKSA?
KÜLOTUMU ÇIKARMADIM, ONDA BİR SORUN OLAMAZ
...KEDİM MİNNOŞ HASTALANMIŞ, HER YERE KUSUYOMUŞ
KEDİ BU, YUTTUĞU TÜYLERİNİ ÇIKARICAK TABİ...DAHA GERÇEK GİBİ BİR YALAN BULSAYDIN
AH YAZIK, ÇOK ÜZÜLDÜM
CANIM YAA, ÇOK İYİSİN
HAH İYİSİN DEMEYE DE BAŞLADI
ZATEN BEĞENMEDİKLERİ ADAMI YA İYİ, YA DA KARİZMATİK DİYEREK AVUTURLAR
YATAKTAN KALKIP EVİME KADAR GETİRDİN, ÇOK TATLISIN SEN YA
TATLI?
BU DA SEKS ÇAĞRIŞTIRMIYAN KELİMELERDEN
GELDİK, ŞU BEYAZ ARABANIN YANINDA DURUVER PONPONUM
ABARTTIN SEN DE HA!
ÇOOK TEŞEKKÜR EDİYORUM CİVCİVİM
SEZEN Bİ DAKKA!
SÖYLE BONCUGUM
LAN!
SEN BENİ BEĞENMEDİN DİİL Mİ?
AA? NERDEN ÇIKARIYOSUN?
SORUYA SORUYLA CEVAP VERMEK, TİPİK YALANCI TEPKİSİ ...
EVET?
EVET?
NE?
BASİT BİR SORU SORDUM
SONRA KONUŞSAK, ŞİMDİ MİNNOŞ HASTA BENİ BEKLİYO
!
MİNNOŞ, ARKADAŞINLA TELEFONDAKİ ŞİFREN
HADİ İTİRAF ET
YARIN SENİ ARIYCAM, SÖZ
NASIL ARIYCAN? TELEFONUM YOK SENDE ...
VERİRSİN
ARAMAZSIN
...
...
PEKİ, HADİ DÖNELİM
DÖNELİM Mİ?
SENİN EVİNE
MİNNOŞ?
E HADİ
LAN KİRACI!
YENİ Bİ TEKNİK Mİ BULDU LAN BU BANA SÖYLEMİYO?
Bir kadının yanında olması, beğenildiğin anlamına gelmez. Sadece bir şans vermiştir sana. Evcil hayvan dükkanından "ay çok şirin" diye satın alınan yavru köpekten farkın yoktur. Yani çok sevinme, birkaç gün sonra ormana bırakılma olasılığın hep vardır.
BİŞİY SORUCAM... BANA ACIDIĞIN İÇİN Mİ BİRLİKTE OLDUK?
HADİ UYUYALIM ARTIK MİNİŞİM
MİNİŞ?
LAN!?
-SON-

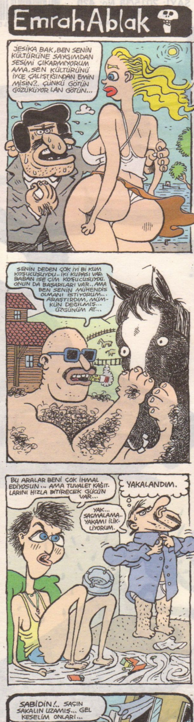
17 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2015/38 No: 420
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

AKP'nin medya operasyonu devam ediyor. Koza İpek Holding ve Nokta dergisi baskınlarının ardından Doğan Medya Grubu'na da terör soruşturması açıldı.

Emrah Ablak

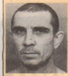
Vatandaşa Sorduk

"Kurban Bayramı"

Durmuşruhi KOZALAYK (40):

Bayramlar ikiye ayrılır.. Dini bayramlar, resmi bayramlar.. Dini bayramlar: Recep, Şaban, Ramazan, Kurban ve Noel baban, toplam 5 kişidir, biri sünnetsiz.. Resmi bayramlar ise devlet dairesi kokar ve sanki öğrenciye iş olsun diye çıkarılmış gibidir.. Bunlar 23 nisan, 19 mayıs, 30 ağustos, 29 ekim diye numaralarla kodlandırılmıştır... Ha, bunları niye anlatıyorum?.. Çünkü Melek, "Hz. İbrahim evladını kesmesin" diye kurbanlık koyun indirmeseydi, 23 nisanda çocuk keserdik.. Bu anlamda 23 nisan ve Kurban kardeş bayramlardır.. Aralarında neden-sonuç ilişkisi vardır... Teşekkürler.. Mary Victım..

Permeshan ÖZTÜRKYURT (32):

Öncelikle bütün müslüman aleminin kurban bayramını kutlarım... Peki biz, Kurban Bayramımızı ne kadar tanıta biliyoruz?. İspanya'da adamlar bi ineği kesecek diye türübünler dolusu turist geliyo.. Biletli.... 500 kişi, 1 danaya ortak giriyolar ve turistik gelir bırakıyolar.. Madrid Belediyesinin görevlendirdiği kasaplar, altın yaldızlı yelekler, pantollar giyip, masa örtüsüyle şaşırttıkları inekleri, mangal şişiyle yaralayıp, döner bıçağıyla öldürüyolar ve turist bundan çok memnun kalıyor... Ülkesine döndüğünde koluya komşuya anlatıyor.. Ama hayvanın derisi ziyan oluyormu, oluyor..

Meziyet ÇİMEYİLNOKTAKOM (33)

Hafta sonlarını birleştirip 9 gün tatil yapıyoruz.. Bizde böyle bi şey var... Bayram hafta içine denk gelirse "2 gün için işe gidilmez" diyerek onları da tatile ekliyoruz.. Çünkü bizim işimiz 2 günde bitmez.. Kendimizi biliyoruz.. Ayrıca "Yarım gün tatil" diye bi şey de var.. Yani sen nasıl bi bayramsın ki, yarım günlük tatil hak etmişsin.. Çok da önemli bi olayın bayramı değilsin demek ki... Mesela "Kabotaj Bayramı"... Daha ne demek olduğu belli değil.. Yani neyi kutluyoruz?

Conlenın SÖMEK (29):

Böyle günlerde küslükler unutulur, kavgalar sonlanır ve öfkeyle kalkan zararla otursa dahi, üç beş kuruş verilip zararı tanzim edilir.. Öpüşülüp barışılma günüdür böyle günler.. Birbirimizin ellerini tutup, saçlarını okşayıp, kulağına güzel şeyler fısıldamanın zamanıdır... Kelimelerin sesiyle dalgalandırdığımız nemli nefesimizi, kulağından aşağı, boynuna doğru gezdirerek belki biraz yakınlaşmanın tam sırasıdır.. Bunların yapıldığı kurbanlık rahatlar ve kesime hazır hale gelir.. Sonra vur pıçağı boynuna... Şey yap..

Cizre'de sokağa çıkma yasağı sırasında yaşanan çatışmalarda resmi olmayan rakamlara göre 21 kişi hayatını kaybetti.

Cizre'de 8 gün boyunca yaşanan sokağa çıkma yasağı sırasında kent savaş alanına döndü.

Kemal Kılıçdaroğlu, yeniden AKP Genel Başkanlığı'na seçilen Ahmet Davutoğlu'nu tebrik etti.

İŞKUR'a kayıtlı resmi işsiz sayısı son 1 yılda 783 bin kişi artarak 3 milyonun üzerine çıktı.

Türkiye'nin dört bir tarafından ölüm haberleri gelmeye devam ederken ırkçılık ve kutuplaşma gittikçe yükseliyor.

Ahmet Davutoğlu, "Bugün, 90'lı yıllarla karşılaştırılamaz, o dönem ana dilde ağıt yakılamıyordu!" dedi.

Cumhuriyet gazetesinin internet sitesine Türk Telekom tarafından erişim engellendi.

Hürriyet'e yapılan saldırıda yer alan İstanbul Milletvekili Abdurrahim Boynukalın AKP Kongresi'nde Divan üyesi seçildi.

NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

90'lara dönüyoruz 90'lara dönüyoruz derken aslında 1980'lerin de gerisine düştüğümüzü Nokta'nın toplatılan sayısı, kapak yüzünden basılan bürosu ve tutuklanan yazı işleri müdürüyle görmüş olduk. Aynı Nokta'nın, günümüzde AKP'cilikle geçinen, kamu kurumlarına servet karşılığında Limon ve Zeytin karikatürleri satan Salih Memecan'ın tasarladığı İhsan Doğramacı'lı, Turgut Özal'lı kapakları da dava konusu olmuştur kuşkusuz ama Salih Memecan'ın apar topar tutuklandığını falan hatırlamıyorum. Ama sanırım 80'lere mi döndük, 90'lara mı döndük diye oyalanırken ıskaladığımız bir şey var. Bu net bir şekilde Türkiye'nin 2000'leri. Hiç öyle "İlk bir kaç yıl AKP iyiydi," geyiğine girmenin, sanki 2000'lerin başında her şey hukuka uygunmuş gibi terbiyesizlik yapmanın âlemi yok. AKP iktidara gelir gelmez Uzan'ın bütün gazete, tv ve radyolarına el koyduğunda, sırf Uzan'ı sevmediğiniz için bu durumu görmezden gelmiş olabilirsiniz ama bu sadece sizin gerçeklere inanmama özgürlüğünüze girer.

Ve elbette **Normal şartlar altında** herkes istediğine inanmakta özgürdür. Bizi uzaylıların yönettiğine inananlar da var, İsa'nın çarmıha gerildikten sonra göğe değil New York taşrasına gidip kızılderililerle takıldığına inananlar da. Tıpkı AKP'nin "sonradan" bu hâle geldiğini zannedenler (ya da öyle olmadığını bildiği hâlde terbiyesizliğini kabullenmek istemeyenler) olduğu gibi dünyanın yuvarlak olduğuna, insanoğlunun aya çıktığına inanmayanlar da var.

Bunu çok da yadırgamamalı. Necip basınımızın necabetleri paçalarından akan isimleri, Serdar Turgut ve Engin Ardıç da yıllarca 2012'de dünyanın sonunun ya da bir felâketin geleceğine kesinlikle inandılar. Ardıç bu deli saçmasını savunan bir kitaba önsöz bile yazdı. Bunlar koskoca gazetelerde yazan koskoca gazeteciler. Tabii gazetelerin koskocalığı bize göre büyük olan boyutlarından; gazetecilerin koskocalığı ise hak etmeden kazandıları paraları yiye yiye şişirdikleri göbeklerinden. Yoksa "Marduk gelecek anamızı skecek," diye dolaşan adamdan **normal şartlar altında** değil gazeteci, bayii'deki yancı bile olmaz ama burası Türkiye. Üstelik **normal şartlar altında** hemen bütün iddiaları fos çıkan birinin (Genç Parti iktidara yürüyor, 2012'de Marduk gelecek, Obama başkan seçilsin anırırım, AKP tek başına geliyor vs. vs.) kendine bir çeki düzen vermesi gerekirken "Ya dalgasına yazdım, siz de yediniz mi, keh keh," diye kıvırdıklarını görebilirsiniz. Her neyse, başa dönelim:

Günümüzde geçimini AKP'den sağlayan (Yeni bir meslek dalı Akpcilik: Pis bir iş ama birinin yapması gerek ve pis işlerde tecrübe tercih sebebi) Engin Ardıç'ın Uzan'dan çöplendiği dönemdi. Ardıç, iktidara yeni gelen AKP'yi millete sahte banka cüzdanı dağıtıp Uzan'a komplo kurmakla suçluyordu. O sıralarda devlet, Uzan'ın bankaları ve diğer şirketlerindeki usulsüzlüklerle ilgili olarak Uzan'ın gazete, TV ve radyolarına da el koydu. **Normal şartlar altında** bir alacaklının, borçlusunun mallarına haciz koyarken zarar eden ve zarar etmeye mahkum şirketlere el koymamasını beklersiniz ama hayır: AKP ve cemaat elele; hemen bütün rakip gazetecilerin alkışlarıyla Uzan'ın gazete, televizyon ve radyolarına el koydu.

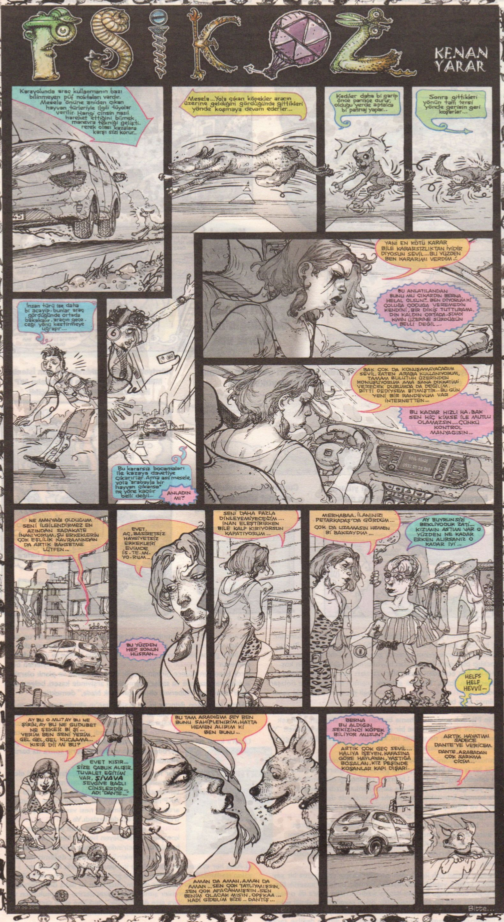
Bu sırada o zaman çok konuşulan ama ilk bakışta çok saçma bir şey oldu. Polis, Uzan'a yaptığı baskınlardan birinde, binlerce kasetlik bir şantaj arşivi bulunduğu bilgisini basına sızdırdı; daha sonra da o kasetlerden birinin, ünlü bir şarkıcının yıllar önce sevgilisiyle çektiği seks kaseti olduğunu. **Normal şartlar altında** emniyet, şantaj şikayetiyle başvurulduğu zaman, şantaj malzemesi yasa dışı da değilse, şantaj konusunu gizli tutar. Emniyetin, şantaja konu seks kasetini durup dururken açıklaması; açık açık *"Arkadaş biri sana şantaj yapıyorsa akıllı ol, hiç bana gelme yoksa ondan önce ben seni bütün Türkiye'ye rezil ederim,"* demektir. Ve **normal şartlar altında** ele geçirildiği söylenen binlerce kasetten sadece birinin üstelik bu denli kasıtlı ve planlı olarak açıklanması; sadece ve sadece aynı şantaj arşivinde kaseti, belgesi olan diğer insanlara *"Haberiniz olsun, arşiv artık bizde,"* demektir.

Aklıma gelmişken, ilginçtir ki, bu arşiv Uzan'ın elindeyken, Uzan seçimlere girmiş, ağırlıklı olarak MHP'nin tabanına oynamış ve resmen MHP'nin baraj altında kalarak meclis dışı kalmasına neden olmuştu. **Normal şartlar altında** MHP'nin, kendi seçmenlerine el uzatan Uzan'a karşı sert çıkışlarda bulunması beklenirdi ama Devlet Bahçeli neredeyse övgü ve destek verip sonra da baraj altında kalmıştı.

Her neyse. Bütün bunlar, baskınlar arşivleri ele geçirmeler ve daha sonra Uzan medyasının tamamına el koymalar 2003 ve 2004'te oldu ve AKP'nin kendi medyasını oluşturma ve basını (ve artık o arşivde kimlerin nesi varsa onları) kontrol altına süreci de başladı. Ve **normal şartlar altında** günün yirmi dört saati youtube'ta komplo teorisi izleyen hemen herkesin bütün bu olaylar zincirinden devasa komplo teorileri çıkarması gerekirdi ama kısmet değilmiş demek ki. Ama her el konulan zorla alınıp kurulan havuzlarla hükümete yakın işadamlarına üleştirilen medya grubundan sonra bu sanki ilk kez oluyormuş gibi yapmaya devam ettiğimize ve daha önce bizzat o el koymaları yönetenler şimdi kendi gazetelerine el konulurken ve dergileri basılırken "Sıra size de gelebilir," dediğine göre şartlar da hâlâ Türkiye normallerinde seyrediyor demektir.

Barış UYGUR

PSİKOZ
KENAN YARAR
Karayolunda araç kullanmanın bazı bilinmeyen püf noktaları vardır. Mesela önüne aniden çıkan hayvan türleriyle ilgili tüyolar verilir. Hangi cinsin nasıl hareket ettiğini bilmek, manevra tekniği geliştirerek olası kazalara karşı sizi korur...
Mesela...Yola çıkan köpekler aracın üzerine geldiğini gördüğünde gittikleri yönde koşmaya devam ederler...
Kediler daha bi garip önce panikle durur, olduğu yerde aptalca bi patinaj yapar...
Sonra gittikleri yönün tam tersi yönde gerisin geri koşarlar...
YANİ EN KÖTÜ KARAR BİLE KARARSIZLIKTAN İYİDİR DİYOSUN SEVİL...BU YÜZDEN BEN KARARIMI VERDİM..!
BU ANLATILANDAN BUNU MU ÇIKARDIN BERNA, HELAL OLSUN?..BEN DİYORUM Kİ ÇOLUĞA ÇOCUĞA VEREMEDİN KENDİNİ, BİR DİKİŞ TUTTURAMADIN KALDIN ORTADA. ŞİMDİ KİMİN ÜZERİNE SÜRDÜĞÜN BELLİ DEĞİL...
İnsan türü ise daha bi acayip, bunlar araç gördüğünde ortada bakakalır, aracın geçeceği yönü kestirmeye uğraşır...
BAK ÇOK DA KONUŞAMAYACAĞIM SEVİL, ZATEN ARABA KULLANIYORUM, TAMAM BULUTUN ÜZERİNDEN KONUŞUYORUM AMA SANA DİKKATİMİ VERECEK DURUMDA DA DEĞİLİM. BİTTİ DEDİYSEM BİTMİŞTİR...BUGÜN YENİ BİR RANDEVUM VAR İNTERNETTEN...
BU KADAR HIZLI HA, BAK SEN HİÇ KİMSE İLE MUTLU OLAMAZSIN...ÇÜNKÜ KONTROL MANYAĞISIN...
Bu kararsız bocamaları ile kazaya davetiye çıkarırlar. Ama asıl mesele, yola "arabayla bir hayvan çıkarsa" ne yöne kaçılır belli değil...
ANLADIN MI?
NE MANYAĞI OLDUĞUM SENİ İLGİLENDİRMEZ EN AZINDAN SADAKATE İNANIYORUM, ŞU ERKEKLERİN ÇOK EŞLİLİK KAVRAMINDAN DA ARTIK BAHSETME LÜTFEN...
EVET, AÇ, BASİRETSİZ HAYSİYETSİZ ERKEKLERİ EVİMDE İS-TE-Mi-YO-RUM...
BU YÜZDEN HEP SONUN HÜSRAN...
SENİ DAHA FAZLA DİNLEYEMİYECEĞİM... İNAN ELEŞTİRİRKEN BİLE KALP KIRIYORSUN KAPATIYORUM...
MERHABAA, İLANINIZI PETARKADAŞ'DA GÖRDÜM...
ÇOK DA UZAMASIN HEMEN Bİ BAKSAYDIM...
AY BUYRUN SİZİ BEKLİYODUK ZATİ... KIZIMIN ASTIMI VAR O YÜZDEN NE KADAR ERKEN ALIRSANIZ O KADAR İYİ...
HELFS HELF HEVVİİ...
AY BU O MU? AY BU NE ŞİRİN, AY BU NE GUDUBET NE ŞEKER Bİ Şİ... YERİM BEN SENİ YERİM... GEL GEL, GEL KUCAAMA... KISIR Dİİ Mİ BU?
EVET KISIR... SİZE ÇABUK ALIŞIR, TUVALET EĞİTİMİ VAR, ŞİVAVA SEVGİYE BAĞLI CİNSLERDİR... ADI "DANTE..."
BU TAM ARADIĞIM ŞEY BEN BUNU SAHİPLENİRİM, HATTA HEMEN ALIRIM Kİ BEN BUNU...
AMAN DA AMAN, AMAN DA AMAN...SEN ÇOK TATLIYMIŞSIN, SEN ÇOK AFACANMIŞSIN, SEN BENİM OLACAK MISIN, OPŞKAA... HADİ GİDELİM BİZE... DANTİŞ...
BERNA BU ALDIĞIN SEKİZİNCİ KÖPEK BİLİYOR MUSUN?
ARTIK ÇOK GEÇ SEVİL... HALIYA İŞEYEN, KAFASINA GÖRE HAYLAYAN, YASTIĞA BOŞALAN, KIZ PEŞİNDE KOŞANLAR KAPI DIŞARI.
ARTIK HAYATIMI SADECE DANTE'YE VERİCEM.
DANTE, ARABADAN ÇOK SARKMA CİCİM...
07.09.2015
Bitte...

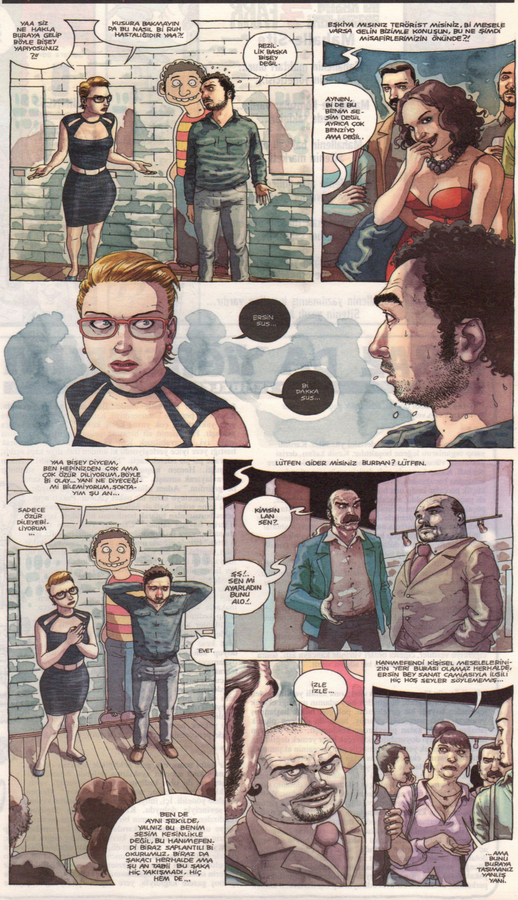

BARTU'NUN GÖRKEMLİ DOĞUMGÜNÜ PARTİSİ
CANSIN GAŞLAR
ALDIM ALDIM GELİYORUM...Bİ SAATE ORDAYIM HEHE...
BARTU'NUN DOĞUMGÜNÜ HATIRASI
YOK CANIM NE ZAHMETİ, NOLCAK?
Rezil oldum!
SELAAM!
AY TUFAN VALLA ÇOK SAOL YAA!
NE DEMEK...
BARTUUU... BAK TUFAN ABİN NE GETİRMİŞ SANA...GEL Bİ TEŞEKKÜR ET BAKALIM...
EHE...BARTU NABER YAA?
İYİ.
BU NE?
PEPE NE YAA... ÇOCUK ŞEYİ!
İt...
KOCA ADAM OLMUŞ TABİ... NEYSE SONRA Ş'AAPAR... OKTAY BEY GELMEDİ Mİ HÂLÂ...
YOK... BANKADAN ÇIKAMADI Bİ TÜRLÜ...YEMEK ALSANA...
OLUR...OKTAY BEY BANA İZİN VERDİ DE BU KARTONU YAPTIRABİLDİM ALLAHTAN...
Pıst! Bartu!.. Gel hadi resim çekeyim seni.. Babana dersin, kartonu Tufan abim almış çok sevdim dersin...
I-IH İSTEMİYORUM...
Gel lan!
I-IIH!
Lan!
Olum gelsene şuraya!
YA BIRAAK!
Bütün ulaşım ağını bu b.kla gezdim lan ben! Geliceksin! Çekiceksin resim.
AAH!
YAGAGAGAIIIIIGI!!
ĞADAM...KHOLUMU...BÜĞKTÜĞÜAA!
Yalan söyleme!
PİÇ!
AA ÇOK AYIP AMA BARTU..! GEL BAKİİM NOLDU?
BAĞK..!
AA CİDDEN MORARMIŞ.
GÜLE GÜLE TUFAN
BEN YAVAŞTAN GİDİYİM ARTIK...GEÇ OLDU.
Akşam
HASS.KTİR!
MUTLU YILLAR BARTUU...
BUGÜN SENİN GÜNÜÜN...
ÇOP
BARTU DİYE ŞARAPGI MI OLUR LAN?!
SUS S.KİCEM AAZINI!
Bİ GÜN HATIRLANICAAMI BİLİYODUM LAAN!
SON

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ **Sığ liman** ile **Sülüman** aynı şey.
æ **Sadık hoca** ile **sağlık ocağı** aynı şey.
æ **E-vize** ile **avize** aynı şey.
æ **Ağ çekmek** ile **ağaç ekmek** aynı şey.
æ Kız kardeşlerim resmen Atilla Taş'çıydı zamanında. Ham Çökelek zamanları. Dev seviyorlardı Atilla Taş'ı. Zaten Atilla Taş'ı bilhassa çocuklar çok seviyordu. Atilla Taş da elbet bunun farkındaydı. Ona göre klipler hazırlardı. Bayağı, kız kardeşlerim Atilla Taş'ın konserlerine falan gidiyorlardı. Ne hayranlık ama. Atilla Taş'ın gazete dergi haberleri kesiliyor, deftere yapıştırılıyor, o defterde ayrıca Atilla Taş'ın ne zaman hangi kanalda televizyona çıkacağının notları alınıyor, o saatte mutlaka heyecan içinde ekran başında olunuyordu. Ben ise o zaman da Beatles delisiydim. Gerçekten komikti. Bir odada Atilla Taş çalıyor, bir odada ise Beatles çalıyordu. Tarih böyle bir ev görmemiştir. Salonda ise Atilla Taş ve Beatles çarpışıyor, ortaya Kim Bunlar grubu çıkıyordu. Arada kalan erkek kardeşim ise resmen Kim Bunlar'cı olmuştu. Ama benim Beatles'çılığım ve kız kardeşlerimin Atilla Taş'çılığı gibi derinlemesine bir Kim Bunlar'cı değildi yine de. Biraz dinledi, sonra bir daha da dinlemedi. Kız kardeşlerim bir süre daha Atilla Taş'çılıklarını sürdürdü. Ben ise sonsuza dek Beatles'çı olarak kaldım.
æ Dedem inanılmaz aksi bir adamdı. Hangi dedem. Biri işte. Bir gün yine birine atarlanmış, "**gidip vurucam deyyusu**" diye evde hazırlık yapıyor, biz de çocuğuz kuzenimle, öyle izliyoruz eğlenceyi, çünkü bize her şey eğlence, anneannem ise, aha, hangi dedem olduğu ortaya çıktı, dedeme engel olacak ya, "**beni seviyosan gitme**" dedi, dedemin verdiği cevap efsaneydi, "**seni niye seviyim, durma önüme kadın**". Ben o zaman bunu komik bulmamıştım, ama kuzenim benden biraz daha büyük ve biraz daha zeki olduğu için aklına geldikçe gülmüştü bu muhabbete. Şimdi düşünüyorum da, harbiden komikmiş lan. Beş çocuğunun annesine, sayısız torununun anneannesine, yüz yıllık hanımına, çünkü **orlarda** ekseriyetle de hanımlık müessesesi revaçta, "seni niye seveyim" diyebilecek kadar nasıl delirebilir bir insan. Büyük delirmeymiş. Resmen çok komik bir şeyi yıllar sonra fark edebildim. Keşke o anlarda kuzenim kadar zeki olabilseydim, komikliği yaşandığı anda görebilseydim. Dedem çıkmadı sonra evden, oturdu kaset doldurmaya başladı yine. Deyyusu nasıl öldüreceği hakkında teybe uzun uzun konuştu, kendi sesini kaydetti yine. Sonu hep "**anadın mı**" ile biten cümleler kurdu yine. Diğer kasetlerin yanına kaldırdı sonra kaydı. Ara ara kasetlerini dinler, hiddetlenirdi öyle. Resmen kendi kendini doldurușa getiren bir insandı. Onu öldürücem bunu bıçaklıycam'la geçti ömrü. Sinir hastası gibi yaşadı, öyle de gitti. Güzel insan mıydı, çocuktum pek bilemiyorum ama pek bir sevgi gördüğümü de söyleyemeyeceğim kendisinden. Ya da ben hatırlamıyorum. Sevgi kalmamıştı galiba içinde. Kimseyi öldürmedi, kimseyi de bıçaklamadı ama bunu hep istedi. Kimseyi öldüremeden kimseyi bıçaklayamadan gitti öyle. Hayattaki en büyük arzusunu yerine getiremeden gitti. Yaşamı bunun üzerine kuruluydu. Daha sonra o kasetler de selde gitti zaten. Sele kapıldı ev. Anılar, muşamba kaplı duvarlar, yürüdükçe bağıran merdivenler, yola bakan o küçücük pencere, birkaç siyah beyaz eski fotoğraf, kap kacak sac, döşek, hepsi gitti öyle.
æ Bence bizim insanımızın en büyük sorunu, anı yaşamayı bilmemesi. Aceleci olması. Hedefe odaklanması, yol'u aşılması gereken bir engel olarak görmesi. Yüzerken bile öyle. Ben şu dubaya kadar bir yüzeyim de o dubaya tutunayım derdine bir düşüyor, gözü dubadan başka bir şey görmüyor. Attığı her kulaçta dubaya biraz daha yaklaşmış olmak onu mutlu ediyor. Attığı kulacın, suyun içinde olmanın asla keyfini süremiyor. Duba da duba. Suyun altında da öyle. Dalış teknesindeydim geçen hafta yine. Yabancı dalışçılar suyun altında her saniyenin keyfini sonuna dek çıkarırken bizim dalışçılar "şu köşeden bir an önce dönsek de şu dalış bitse"nin derdinde. Dalış için dünya kadar para verip dalış bir an önce bitsin istiyorlar. Çoğunun derdi de zaten gerçekten dalış değil. O suyun altında fotoğraf çekecek, onu da Facebook'ta paylaşacak, hava atacak, onun derdi o. Facebook olmasa hayatta dalmayacak insanlar bunlar. Halbuki bir keyif al di mi. Altından balıklar geçerken bir kartalın gökyüzünde neler hissettiğini bir bilmeye çalış di mi. Yok agacım, "ben yüzeye ne zaman çıkarım". Hayır bir de anı yaşayanı da sevmiyoruz. Onunla dalga geçiyoruz. Tekneyle sahile dönerken her defasında suda dev şapkasıyla sabahtan akşama dek pek hareket etmeden minik el ve ayak hareketleriyle yüzeyde kalan kadına ne laflar söyledik mesela. Öyle duruyor, teknelerden de kaçmıyor. "**İnsana alışmış demek ki**" diye şaka yaptım ben de. Düşünün, ben bile o anda ortama uydum. Ama güzel şakaydı, o da var. Yapmasam olmazdı. Dalış teknesinde bir hafta kaldım. Çok acayip adamlar gördüm, görmedim değil. Ama en acayibi kesinlikle "**bakan adam**"dı. Her şeye bakıyordu. Gözünü ayırmadan bakma huyu vardı. Bir ara teknenin merdiveninin ikinci basamağına bakarken yakaladım kendisini. Denizde koca bir kafa, merdivenin ikinci basamağına bakıyordu öyle. Sağlam ruh hastasıydı kendileri.
æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

Devamı arka sayfada...

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Koyun öldü, kedi doydu, adam şok geçirdi, larvalar kıvranarak can verdi.

* * *

Koyunun kafasını kestiler, derisini yüzdüler. Karnını yarıp organlarını leğene boşalttılar. Kesik kafası, derisi yüzülmüş vücuduyla yan yana kasabın vitrininde bir süre bekledi. Kasap kancada asılı derisiz ve başsız vücudun kolundan bacağından, sırtından, kaburgalarından küçük küçük parçalar kesip ona buna dağıttı. Sol kolu incik, sağ eli paça çorbası oldu, amcalar teyzeler incikleri yediler, paçaları içtiler. Sırtının birazı kavurma oldu, buzlukta dondu. Birazı biftek oldu, demirle dövülüp ezildi, abilerin midesine girdi. Kaburgaları pirzola oldu, pirzolaların etlerini ablalar didikledi, kemiklerini çöp karıştıran köpekler kemirdi. Kalçası köfteye, karnı dolmaya girdi, bir aile çoluk çocuk iki günde hepsini yeyip bitirdiler. Kesik kafası kasaptan lokantaya gitti, iki tane yarım baş oldu, iki gözünü iki ayrı kişi yedi. Leğene dolan barsaklarının bir kısmını kuruttular, içine başka bir koyunun baharatlanmış ve kıyılmış etlerini doldurup sucuk yaptılar, kahvaltıda yediler. Geri kalan barsaklarını şişe sarıp kokoreç yaptılar, akşam içmeye giderken yediler. İşkembesini minik minik parçalayıp çorba yaptılar, sabaha karşı içmekten dönerken yediler. Dalağını, böbreğini meraklısı pişirdi yedi. Karaciğerini unlayıp kızarttılar, patatesle karıştırıp şarküterinin camekanında beklettiler, sonra da soğuk soğuk yediler. Akciğerlerini ciğerciye verdiler, ciğerci onları vitrinde kancaya astı, sonra da kedisini doyurmak isteyen bir adama verdi.

* * *

Kedi üç gündür açtı. Aslında adam ona kendi yediklerinden teklif etmiyor değildi; üç günden beri adamın uzattığı ekmek içlerinden bayağı bir gevelemişti, pek çok minik haşlanmış yumurta sarısı parçacığı yalamış, biraz da dörtgen plastik tabağın dibinde kalan pilavlardan koklamıştı; ama bunların hiç biri bir kediyi doyurabilecek gerçek birer yemek değildiler. Yediği son gerçek yemek, adamın üç gün öncesinin akşamında getirdiği yarım ekmeğin arasından çıkan dört beş döner parçasıydı. Onlarla bile tam doymuş değildi aslında ama onlar gerçek ettiler hiç olmazsa. Al işte, adam da son bir gündür hiç eve uğramamıştı ve kedi için odadan odaya dolanıp orayı burayı koklamaktan başka yapacak fazla bir şey yoktu. Yerlere saçılmış çöplerin, izmaritlerin ve düştüğü yerde pamuk pamuk toz tabakasıyla kaplanmış çorapların ve tişörtlerin üzerinden yürüyerek üzerine bin kere işediği battaniyeleri eşeledi, parça parça olmuş koltukları tırnakladı. Sonra mutfakta biraz daha dolanmaya karar verdi, çünkü daha önce de böyle günlerce aç kaldığı zamanlardan birinde, suntaları çürümüş tezgah dolabının altından çıkan gayet iri ve lezzetli bir kaç hamam böceği yemişti. Hareketli hamam böceklerini kovalayıp yakalayarak çıtır çıtır yeme hayalleri kurarak kırılıp dağılmış parkelerin üzerinden bir avcı edasıyla zıp zıp ilerlerken aniden farkettiği bir hareketle durdu. Bir metre kadar yukarıda, duvara bir pervane konuvermişti. Kulaklarını dikip gövdesini yere yaklaştırdı, çok yavaş kesik kesik hareketlerle duvara yaklaştı. Pervanenin alt hizasına gelince ağırlığını arkasına verip iyi zıplayabilmek için kıçını sağa sola oynatarak bastığı yere iyice yerleşiyordu ki aniden trak diye kapı açıldı, pervane pır pır ederek kaçtı. "Napıyosun lan, zibidi!.." Adam gelmişti. Hemen koşturdu, adamın ayaklarına sürtünüp miyavlayarak sırnaştı. "Hadi yine iyisin haa, bak sana ne getirdim." Adam elindeki poşeti koltuğa koydu, içinden gazeteye sarılı bir paket çıkardı. Paketi açıp elini içine soktu, halkalı halkalı beyazımsı morumsu nefes borusundan tutarak bordomsu bir takım koyun ciğerini havada salladı, "Ciğeeer! Yüz gram salam alıcaam paraya iki kilo ciğer aldım olum, bi hafta işin iş artık." Elinde ciğerle mutfağa girdi, fakat aynı şekilde çıktı, mutfaktaki tek mutfak eşyası seyyar satıcıdan üç liraya aldığı elektrikli cezveydi, cigeri doğrayabileceği her hangi bir alet edevat mevcut değildi. Koridorda tereddütle bir sağa bir sola hamle etti, sonra durup biraz düşündü, ani bir hareketle masaya hamle edip çekmecesinden bir makas çıkardı. Ciğerden makasla kuşbaşından biraz büyük dört beş parça kesip kedinin önüne attı. Parçalar kedi için biraz büyüktüler ama kedi açlıktan gözü dönmüş bir halde ciğerleri ağzının kenarıyla, arka dişleriyle kese kese yemeye koyulmuştu bile. Kedi iyice doyup son parçayı patisine taktıra taktıra top oynamaya başlayana kadar kediyi seyretti, sonra tekrar gazete kağıdının içine yerleştirdiği ciğeri avucunda tartarak tekrar evde turlamaya koyuldu. Buzdolabı zaten yoktu da, bu sıcakta bu ciğeri hem serin gibi hem de kedinin erişemiyeceği nereye koyabileceğini düşünüyordu. Sonunda tuvaletin yüksekteki vasistasında karar kıldı; hem yüksek, hem rüzgar alıyor. Ciğeri gazetesinin içinde pencerenin pervazına yerleştirdi, evden çıktı.

* * *

Bir hafta sonra eve geri geldiğinde açlıktan çılgına dönmüş kedi adamın ayaklarına dolandı. Adamın içi rahattı, ne de olsa kedinin kilo kilo yiyeceği vardı. "Bekle zibidi, bekle, anladık acıkmışsın." Hemen tuvalete yöneldi. İçi, ihtiyatlı davranmış olmanın kıvancı ve sevinciyle doluydu. Kıvancın verdiği özgüvenle, kendinden son derece emin bir hareketle elini pervazdaki ciğere uzattı, gazeteyi yukarıda kalan iki kenarından tutup ciğerin ağırlığına uygun bir kuvvetle yukarı doğru kaldırdı; fakat yukarı kuvvet uygulayan eli, bir anda ağırlıksızlaşıveren ciğerle birlikte havaya savrulunca afalladı, hele ki eli yukarı savrulurken aynı anda da gazetenin altından yere doğru bir şeylerin sanki akarak boşalmasına hiç anlam veremedi. Elinde içi boş gazete kağıdıyla, yere saçılan şehriye gibi şeylere bakakaldı. Ne olduğuna on saniye kadar hiç anlam veremedi, ancak yerdeki şehriyelerin durdukları yerde kıvıl kıvıl oynaştıklarını farkettiğinde korkunç gerçeği yavaştan idrak etmeye başladı. Gazetenin içinde bir haftadır bekleyen ciğer kurtlanmıştı, hatta hemen hemen tamamiyle bir kurtçuk topağı haline gelmişti, adam gazeteyi uçlarından tutup kaldırdığında kurtçuk topağının ağırlığı gazetenin çürümüş ciğer artığı sıvısıyla ıslanmış tabanına binmiş, gazete havalandığında iki kilo kurtçuk ıslak gazeteyi delmiş, yarım saniye gibi kısa bir sürede delikten aşağı akarak gazeteyi boşaltmış ve tuvaletin zeminine yayılmışlardı. Adam bu durumla öylesine alakasız, öylesine bambaşka duygular içindeydi ki, olayın olup bittiği yarım saniyede olayı kavrayamadığı gibi, olayın korkunçluğuna duygusal bir savunma da geliştirememişti. Kıvançla şişinmiş ve özgüvenle kalkanlarını indirmiş ruhu, yumuşak karnı orta yerde açıklıktayken iğrençlik darbesini böğrünün ortasına yeyivermişti. Yerde kımıldanan kurtçuklara bakarken, afallaması dehşete dönüştü, geri geri tuvaletten çıktı, salona ilerleyerek yırtık koltuğa oturdu. Hiç bir şey düşünemeden, zihninde kocaman bir boşlukla karşı duvara bakmaya koyuldu. Ruhu, ayaklarına saçılan iki kilo kurtçuk fikrini sindirip olayın dehşetine karşı tiksinme tepkisi geliştirene kadar da soğuk soğuk terleyerek duvara bakmaya devam etti. Girdiği şoktan çıkınca yavaşça hareketlendi, kovaya su doldurup kurtçukları tuvaletin içine süpürmek üzere tuvalete yöneldi.

* * *

Anne sinek çürümüş ciğerin kokusunu almış, arayıp çürümüş ciğeri bulmuş ve bir kaç gündür karnında taşıdığı yumurtaları bu kocaman çürümüş ciğerin içine bırakmıştı. Tabi ki ciğeri tek keşfeden anne sinek o değildi, onlarca sinek bir bir gelip çürümüş ciğere yüzlerce yumurta bıraktılar. Yumurtadan çıkan larvalar içine doğdukları ciğeri yiye büyüyorlardı. Bir kaç gün içinde ortada ciğer namına bir şey kalmadı, iki kilo ciğer, birbirlerinin üzerinde kımıldanan iki kiloluk bir kurtçuk topağına dönüştü. Çok yakında bir bir pupa olacaklar, sinek olup uçup gideceklerdi. Ciğer, sineğe dönüşecek, pencereden kelime anlamıyla 'uçarak' gidecekti. Fakat bir anda topak dağıldı, kurtçuklar yüksekten aşağı döküldüler, her biri bir yana savruldu. Az önce içinde yüzdükleri yemek bulamacından mahrum kaldıkları yetmezmiş gibi bir de tozlu bir zeminde debelenerek hızla sıvı kaybetmeye başladılar. Kısa zamanda pek çoğu kuruyarak öldü, kuruyarak ölmeyenler hızla çağıldayan bir suya kapılıp kara bir delikten girdikleri boruların içindeki amonyaklı sıvıda zehirlenerek ve boğularak öldüler. Bol yiyecek içinde sağlıklı bir nesil yetiştirmeyi uman anne sineğin hesabı tutmadı, bütün yavruları kıvranarak acılar içinde can verdiler.

* * *

Adam geldiği gibi gitmiş, iki gündür yine ortada yoktu. Kedi fena halde açtı. İki günden beri tuvaletin kıyısında köşesinde bulduğu bir kaç küçücük lezzetli ölü böcecikten başka yiyecek şey bulamamıştı.

SON

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

"Şengen ülkelerine vizesiz girilebiliyormuş diye Birleşmiş Milletler İyi Niyet Elçisi oldum, dünyanın dört bir yanında dert dinledim. Meğer Şengen ülkeleri bize zaten vize uygulamıyormuş, kafamı s.keyim."
Angelina Jolie

"Epigraf kullanma, kullanacaksan da bari alakalı olsun ayı."
Seymour Duncan

Yumruk içinde kaldım pazar pazar.

Geçen pazar, Sylvester Stallone'nin Rocky filmleri serisini sabahtan akşama kadar arka arkaya oynatan bir kanala denk geldim. Kahvaltıyı hazırlarken yan gözle Rocky 1'i seyretmeye başladım, akşam yemeğini yerken de Rocky 6'yla noktaladım. Ha şimdi böyle söyleyince mal gibi sabahtan akşama televizyon karşısında birbirini yumruklayan adamlar seyretmişim gibi oldu -ki yapmadığım şey değil aslında ama film icabı değil gerçek boks maçlarını oturup seyrediyorum- ama allah sizi inandırsın ancak ara ara bakabildim. Ve her bir filmi incelerken, bu Rocky filmlerinin ilki dışında hiçbirini doğru dürüst izlemediğimi fark ettim.

Yani evet, yer yer bakmışım falan da, ilki dışında hiçbirini baştan sona izleyememişim ama izledim sanıyorum. Valla Ersin kusura bakmasın (O da niye kusura bakıyorsa artık; sanırsın ki Rocky'nin prodüktörü, set amiri, senaryo danışmanı. O da küçükken izlemiş sevmiş işte. Ha şimdi de izliyor hâlâ ayrı.) İlk film bir kenara, resmen filmlerdeki toplam yumruğu gerçekten kafasına kafasına yemiş bir adamın elinden çıkmış olabilir senaryolar. Bir kere, bütün dövüş sahneleri ortalama bir büyükbaş hayvanı bile bir kaç dakikada öldürür. Sevgili Orhan Ayhan'ın anlattıklarından meşhur Michael Buffer'ın sunduklarına yüzlerce boks maçı izledim, izlediğim maçların tamamında bu kadar yumruk atılmadı.

Ama hepsi bir kenara, en büyük bomba Rocky 4'tü elbette. Bilmeyenler için kısaca özet geçeyim: Zamanının Sovyetler Birliği, biyolojik silah niteliğinde Yüzbaşı Ivan Drago diye bir insan yaratır (Dolph Lundgren) ve Rocky'nin üzerine salar. Biri komünizmin mucizesi biyonik adam, diğeri Amerikan rüyası et kafa arasında geçen maçta Rocky adamı döver ve Sovyetler Birliği'nin dağılma süreci başlar. Şimdi böyle söyleyince saçma gibi oldu ama filmi hatırlarsanız ya da izlerseniz göreceksiniz ki reel sosyalizmin tarih sahnesinden çekilmesinin tetikleyicisi Rocky'nin Ivan Dragoyu dövmesi.

"Kelin kafasını boya, al sana Gorbaçov."

Filmin sonunda, sinema tarihinin Gorbaçov'a en az benzeyen Gorbaçov'u, Ivan Drago'nun dayak yediğini görüp; iki saattir kafasına yirmi gros ton yumruk yemiş Rocky'nin değişim üzerine attığı nutku duyunca ayağa kalkıp alkışlar; sonra da Perestroika ve Glasnost programlarının startını vererek Sovyetler Birliği'nin dağılması için ilk adımı atar.

İsterseniz önce Gorbaçov'dan bahsedelim. Bir kere Sovyetler Birliği'nin bu son hakanını canlandırmak için yoldan bulduğunuz ilk keli çevirip kafasına kırmızı boyayla leke yapmanıza gerek yok. Çağırsanız Gorbaçov kendi gelip oynar zaten. Hayır bu Gorbaçov'u filli boya reklamlarında oynattılar, "En güzel kırmızı," diye kelindeki lekeyi gösteriyordu. Ama karşısına en güzel siyah diye rol alacak anarşist bulamadılar da çektikleri filmleri yaktılar, koskoca Rocky serisinin dördüncüsünde mi oynatamayacaksınız?

"Lafı mı olur abi, oynarım tabii. Neyi oynayacağım? Kendimi."

Bu arada şu yazdıklarımı değil bir siyasi lider, orta çaplı bir kasabanın mahalle takımı için yazsam küfür dolu mektuplar gönderecek insanların yaşadığı dünyamızda, istediğiniz kadar haksızlık etseniz de, belki bir ihtimal Zülfü Livaneli dışında kimsenin umurunda olmayacak bir adam varsa o da bizim şu çilekeş Gorbi'dir. Rocky filmlerine kötü dedim diye Ersin benimle bir hafta konuşmayabilir ama Gorbi'ye laf edince kimsenin sesi çıkmayacak. Zalimsin ulan dünya. Tabii pizza dükkânı reklamında oynayan Gorbaçov'un boya reklamında oynaması neden şaşırtıcı ya da küçültücü olsun o da ayrı.

İşte bütün bunları düşünerek izlediğim Rocky 4 sonrasında fark ettim ki, bugün arkasından pek kimsenin iyi konuşmadığı, günümüz Rusya'sında elli tane parti kurup hiç oy falan alamayan Gorbi'ye herkes bu kadar kızgınsa Rusya'da millet sakın Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni özlüyor olmasın? Gorbi de zaten SSCB'nin yıkılmasının getirdiği güzellikler olarak pizzacı açıldı'dan başka bir şey gösteremiyor gibi. (Ara: youtube+gorbi+pizza hut) Ulan hamburger, pizza yiyeceğiz diye mi yıktınız koca ülkeyi, yahu ben yapardım size pizza evde… Rocky 5'i de zaten elimde pizzayla izlemeye devam ettim.

Bir önceki sayfadan devam

BEBEK KAFASI
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Gökteki yıldızları da pay edelum kızları
Aldılar güzelleri, kaldı yaramazları"
-Karadeniz türküsünden

● **Avrupa bıraksın kibrini, önlemini. İnsanlığını tekrar kazanabilmek için belki de tek çaresi göçmenleri kabul etmek. Oraya gidenlerin kendilerinden çok oradakilere faydası var!..**

● Sokağa çıkmayı yasaklayanlarla, yola mayın döşenirken ses çıkarmayanlar vallaha da aynı yöneticiler...

● **"Vatan sağ olsun" diyen yokken de vatan sağdı zaten. İnsan yokken, vatan dediğimiz toprak mevcuttu, ne bitkisi eksikti, ne hayvanı. Sen var etmedin ki diyorum, senin demenle geleceği çizilsin. Haa, vatan olduğundan haberi yoktu o zaman. Ama hissediyodur inceden. Bence dünya tek vatan olsun, o da sol olsun...**

● Ne zamandır 'fezleke' lafı duymuyorum. Başına bi şey gelmiş olmasın...

● **Yanında anlamadığı konulardan her bahsedeni kendini aşağılıyo sanan ruh hali, sana da eyvallah. Yalnız ömür zor geçer bu halle ve o kadar az kelimeyle. Yok dinlemez!**

Silah da sigara gibi, bırakması zor, keşke hiç başlamayaydınız!

● Mert Temizsoy'dan geldi asist, milli basket takımının tek beraberliği 1995'te 13 Haziran'da Makedonya ile olmuş, 78-78. Özel maç diye uzamadı galiba. İyi olmuş, kardeş ülke. Yalnız ondan on bir gün sonra Hırvatistan'a 113-63 yenilmişiz ki, bu 50 sayı en farklı yenilgimiz. En farklı galibiyetimizse 29 Eylül 1980'de Libya'ya karşı olmuş, 142-45, 97 sayı... Libya dediğim, rahmetli Kaddafi'nin Libya Arap Halk Sosyalist Cemahiriyesi...

● **"TV'de 7 Gün" adlı dergi vardı, sonradan bi de "Gong" çıktıydı. İşte o dergilerde beğendiğim kadınların altına karbon kağıdı ve resim defterimi koyar, hatlarının üzerinden geçerdim. Amma giysilerini yok sayar, çıplak kopyalarını çıkarırdım! Yaşı sorarsan on bir!**

● Dallas dizisi pek çok tuttu diye arkasından benzerlerini bastı TRT ama asla aynı ilgi olmadı. Flamingo Yolu, eh biraz. Habire filim-fırıldak çeviren Şerif Taytıs vardı, oranın Ceyar'ı işte. (Şerif, M. Gökçek'i andırırdı) Bi de "Leynbalu" mu ne, öyle bi de kadın vardı, güzel, hafif dişlek. Daha da tırt olan Şahin Tepesi'ydi. Tek numarası, renkli yayınlarıydı! Oranın fenası Encila Hala'ydı. Ahir yaşında düzenbazlık peşindeydi hatun. Hiç sevemedim. Hala dediğin pirinç ayıklar, çay tazeler. Kim kiminle flörtte, kimler çarpışıyo, sen niye takiptesin arkadaş?! Sana ne? Paran da var, gel Efes'e hacı ol! Yok, dizinin kötüsüysen her musibeti kovalayacaksın..

● **'Ses', bi de 'Hayat' dergilerinin sayfaları. Ömrü hayatımda daha güzel bi kağıda da dokunmuş değilim. Çok sonra öğrendim, "tifturuk" deniyomuş. Bi de 'Hayat Spor' vardı kısa süreli. Bayılacak gibi olurdum, öyle güzeldi. ('Türk Spor' o kadar değildi)**

● Sabahattin Ali, "... bir felakete sükun ve itidalle tahammül edenlerin manzarası, o felaket için ağlayıp çırpınanların manzarasından çok daha korkunç ve ezicidir" diyor Kuyucaklı Yusuf'ta. Lisedeyken Fevzi Tuna'nın yönettiği aynı adlı filmi izlemiş, bunca zaman okumamıştım. Bu roman büyüleyici. İnsanın içine işleyen bir elemle birlikte doyulamayan bir okuma zevki. Anadolu, taşra, mütegallibe, eşraf, kimsesizler üzerine 'fazla hümanizmden objektifleşmiş' bir çift göz (ve yuvarlak gözlükler) benzersiz detaylar damıtarak dolaşıyor. "İki haftaya kadar" yapılacak bir düğünden şöyle bahsediyor bakkalın oğlu: "Çoruk'tan gelin getiriyor. Dehşetli ahenk yapacakmış!" Daha da unutmam ki ben bunu... Vardır bencileyin meraklısı, Kübra ve zavallı annesi, n'oldu onlar peki? Hele "Sanki yarım kalmış bir iş için tamamlanması lazımdı ve günün birinde Kübra herhangi bir yerde bu işi tamamlamak için karşısına çıkacaktı" diyor yazar, bekliyosun bi inceden! Acaba okuyucunun muhayyilesine mi emanet etti gidişatı Sabahattin Ali

İZİNSİZ GÖSTERİ
MURAT KARADAN

İltem Dilek

ahut kafasının bir yerinde romanın devamını kaleme almak ıı vardı? "Tekrar ve muhakkak karşılaşma" niçin olmadı? Muamma... Pekala şu büyük saptama nasıl zekice: "Muazez'in varlığı Yusuf için büyük, boşlukları dolduracak mahiyette bir şey değildi, fakat onun yokluğu müthişti." Demek ki edir, isim n'olursa olsun, önce kitabı okunmalı, filmi sonra seyredilmeli! Sinema netsin, söz böyle güçlüyse?! Al: "Bu buruşuk yüzlü ve her sene budanmaktan şeklini kaybetmiş eğri büğrü ağaçlar, uzun bir hikayeyi anlatan garip şekiller gibiydi ve herhalde Yusuf bunların dilinden anlıyordu!"

i-kantin videosu asası, bildiğin ENLER KULÜBÜ...

'Sincabi' diye bi renk vardı Ömer Seyfettin hikayesinle. Bir çeşit kahverengi midir yoksa tam nedir? Güzelmiş elakin...

Yazılarım internetle benden önce tanıştı. Dergide yayınlaan yazılarım, aynı hafta imzasız olarak sanal alemi turlar, ana bile "Tam senlik, kaçırma!!" notuyla gelirdi. Sitelerde, astelerde anonim paylaşıldığıma değil ama bir eski tanıdığın aptığı katekulliye içerlemiştim. Olimpiyatlarla ilgili yazımın ayınlanmasından üç gün sonra aradı dergilerden tanıdığım işi. Gülerek "Senlen aynı yazıyı yazmışız he" dedi. Bi sitede alıştığını biliyodum da neyi kastettiğini bilemedim. "Vay e, tam da aynı yazı" dedi, gene güldü, arkasından sesler eliyodu. O an dank etti, kurnaz adam, çalışma ortamına patron veya patronlarına) beni 'kendi yazımın hırsızı' olaak göstermek için aramıştı, güya o yazmıştı da ben ondan raklamıştım. Böyle düşünmek utanç verici fakat kişiliği una gayet de uydun bir tipti. "Sen çizerdin yahu, ne ara azmaya başladın" diyebildim sadece. Telefonu kapatınca en, neler neler demiştir kim bilir vasatspor?! Ah ki ah, onu düşünmekle, espri bulmakla bitmiyo bu işler, bu tip eyler de var!

vedatozdemiro@gmail.com

Bir önceki sayfadan devam

“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı

“UNLULERIN GARIP HALLERİ”

Yüzlerce fotoğraf! Posta’ya göre “Plaj”, Vatan’a göre “Sahil Güzelleri”. Güzeller, beni hiçbir düşüncenin işlemediği, sadece bakmak üzerine kurulan bir dünyaya davet ediyor. Yaklaşık on fotoğrafta bir aynı kareler kullanıldığından yavaş yavaş bir aşinalık oluşuyor güzellerle aramda. Aslında biraz yorgunum, plaj güzelleri foto galerisine, “Kel Ünlülerin Şop ile Saç Ekilmiş Garip Halleri” galerisinden geldim. Fotoşop saçlı ünlülere bakmak kolay değil. Ekranı kapatan çarpıya basacağıma fotoğrafların üstüne basmaya devam ediyorum. Ellinci fotoğraf civarında garip bir bağ oluşuyor plaj güzelleriyle aramda. Onları tanıyormuşum, aynı denize giriyormuşuz, onlar güneşlenirken yakınlarında bir şezlongta uzanıyormuşum gibi bir hisse kapılmaya başlıyorum. Görkemli göğüslerine rağmen bazılarının berbat bir hayatı var, bunu bile hissediyorum. Hareketlerim git gide otomatikleşirken ekran bulanmaya başlıyor. Gittikçe halsizleşiyorum. Yüzüncü güzele doğru gözüm kararıyor, bedenimde kalan son gücü mouse’a basan parmağım için kullanıyorum. Sonrası karanlık...

Gözlerimi açtığımda, “İyi misin evlat?” diyen bir ses duyuyorum. Görüntü netleştiğinde çok şaşırıyorum. Cüneyt Arkın bu! Üzerinde doktor önlüğü var. Gururla gülümsüyor. Şaşkınlığım, ayağa kalkıp etrafa baktığımda daha da artıyor. Fuar alanına benzeyen büyük bir mekândayım. Etrafta bir sürü ünlü var. Az ileride Mahmut Tuncer ve Davut Güloğlu karşılıklı top sektiriyor. Dönüp Cüneyt Arkın’a “Neresi burası?” diye soruyorum. “Foto Galeri Dünyası” diyor, anlam veremeyen gözlerle bakmaya devam ettiğimi görünce de, “Şu an **“Ünlülerin Asıl Meslekleri”** galerisindesin diye devam ediyor. Yaşadığım şey inanılmaz! Heyecanla, “Tornacı Serdar Ortaç’ı görebilir miyim yani?” diye soruyorum. “Yok, o doğru değil, babası tornacıydı onun, ama şöyle bir dolaşırsan berber İzzet Altınmeşe’ye traş olabilir, marangoz Adnan Şenses’i iş başında izleyebilir ya da havuzun kenarında cankurtaranlık yapan Tarık Akan’la tanışabilirsin,” diyor. Tam bu sırada beyaz önlük giymiş Ferhat Göçer’in bize doğru yaklaştığını görüyorum. Nedense canım sıkılıyor. Cüneyt Arkın’a biraz dolaşmak istediğimi söyleyip yardımları için teşekkür ederek hızla uzaklaşıyorum. Cüneyt Arkın, “Başka foto galeriler de var, gezmek istersen kapıları kullan,” diye bağırıyor arkamdan. En çok İzzet Altınmeşe’yi beğendiğim yarım saatlik gezinin ardından yeni galerilerin heyecanıyla gördüğüm ilk kapıya yöneliyorum.

Açtığım kapının hemen arkasında sanki beni bekliyormuş gibi duran Cüneyt Arkın’la karşılaşınca, bir fantastik bir döngüye girdiğimi düşünüyorum. “Şaşırma, iki galeride birden görev alıyorum,” diyerek gülümsüyor. **“Ünlülerin Asıl İsimleri”** galerisine hoş geldin, ben Fahrettin” diyor Cüneyt Arkın. Sonra kolumdan tutarak uzun bir masada yan yana oturmuş ünlülerle tek tek tanıştırmaya başlıyor. Bumin (Fikret Hakan), Şükrü (Ahmet Özhan), Renka (Banu Alkan), Turhan (Ferdi Tayfur), Adela (Adile Naşit), Kirkor (Kenan Pars), Bahriye (Kibariye), Aysel (Seda Sayan), Hatice (Muazzez Ersoy), Tahir (Neco), Abdullah (Mahsun Kırmızıgül), Engin (Berdan Mardini), Serkan (Alişan), Onur (Asena) ve Onur’un hemen yanında, neden bu masada olduğunu anlamadığım Brian’la (Marilyn Manson) tanışıyorum. Fahrettin masaya oturmam için ısrar ediyor. Biraz çekiniyorum. Brian bana dik dik bakıp diliyle garip hareketler yapıyor. Ortam çok gergin ve korkutucu. Dolaşmak istediğim bahanesiyle teşekkür edip masanın diğer ucundaki kapıya yöneliyorum.

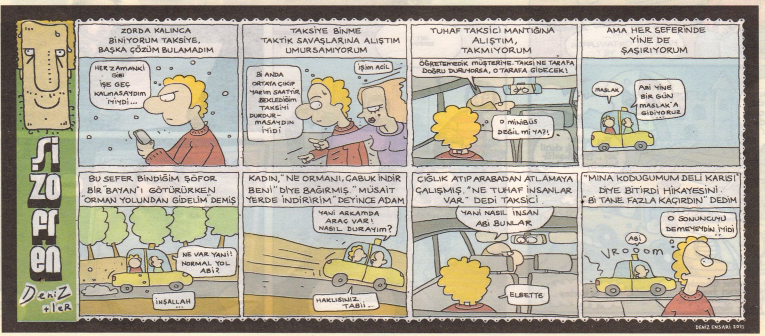
Kapıdan içeri girer girmez içerideki herkes bağırarak kaçışmaya başlıyor. Yüzlerini kapatarak koştuklarından çarpışanlar var. Çok uzaklardan sarışın bir kadın, “Git burdan! Defol!“ diye bağırmaya başlıyor. Dikkatle bakınca bağıranın Ajda Pekkan olduğunu anlıyorum. Mutlaka bir yanlış anlaşılma olmalı. Durumu anlamak için Ajda Pekkan’a doğru adım attığım an nereden çıktığını anlayamadığım Bülent Ersoy, “Laan!” diye bağırarak üzerime yürümeye başlıyor. Üzerinde dev bir sabahlık var. Saçları bigudili ve suratı korkunç. Büyük bir korkuyla diğer kapıya doğru koşarken hangi galeride olduğumu anlıyorum: **“Ünlülerin Makyajsız Halleri”**. Yeni galeriye girip hızla kapattığım kapıya yaslanarak derin bir nefes aldığım an, bir sürü çocuk bağırarak bana doğru koşmaya başlıyor. Daha bir kaç saniye önce makyajsız bir Bülent Ersoy’dan kurtulmuşken bu saldırının hiç sırası değil. Çaresizlik içinde diğer galeriye geçiş kapısını ararken burada görevli olduğu anlaşılan bir yetişkin görüyorum. “Burası hangi galeri?” diye bağırıyorum. **“Ünlülerin Küçüklük Halleri”** diye cevap veriyor. Çocuklara bakıyorum. Bu halleriyle onları tanımak imkansız. Yalnızca içlerinden birini Serdar Ortaç’a benzeterek, “Senin adın Serdar mı?” diye soruyorum. Sorumu cevaplamıyor ama gerdan kırıyor. Evet o! Pantolonumu ısrarla aşağı çeken bir çocuğa, “Hayır Mehmet Ali, yapma!” diye bağırıyor görevli. Erbil? Ortamdaki ses dayanılmaz düzeyde. Mehmet Ali’yi pantolonumdan koparıp diğer kapıya doğru ilerliyorum. Tam çıkacakken kapının önüne sürekli sırıtan bir çocuk geçiyor. Rica etmeme rağmen önümden çekilmeden sırıtmaya devam ediyor. Görevlilerden biri gelip, “Mustafa gel buraya, amcayı rahat bırak!” diyerek kucaklıyor çocuğu. Görevlinin kucağında uzaklaşırken elini bana doğru uzatarak sırıtmaya devam ediyor. Son anda gür ve blok saçından tanıyorum onu: Mustafa Sarıgül.

Sıradaki galeriden içeri girdiğimde tam bir sessizlik karşılıyor beni. Hilal düzeninde yerleştirilmiş berjer koltuklarda yaklaşık on kadar yaşlı insan oturuyor. Çoğunu sinema ya da tiyatro dünyasından tanıyorum. Hepsi bana bakıyor. Ortam çok ağır. Duvarın kenarında ayakta bekleyen görevlilerden birine yanaşıp hangi galeride olduğumu soruyorum. Üzgün bir ifadeyle, **“2015 Yılında Kaybettiklerimiz”** diyor. “Aaa öyle mi?” diyorum büyük bir üzüntüyle. Çıkış kapısı yakın, ama öylece çıkıp gitmek ayıp olacakmış gibi geldiğinden hareket edemiyorum. Bana bakmaya devam ediyorlar. Görevliye, “Birşey mi yapmam gerekiyor?” diye fısıldıyorum. “Onları unutmadığınızı gösteren, onore edici bir şeyler söyleyebilirsiniz,” diyor. Aklımda hiçbir şey yokken sanki selam verir gibi elimi kaldırıyorum, beş saniye kadar bu poziyonda kaldıktan sonra ağzımdan kendiliğinden saçma sapan kelimeler dökülüyor: “Allah hepinize rahmet eylesin!” Sarf ettiğim sözlerin utancından olacak elim bir süre daha havada kalıyor. Sonra başımı öne eğip büyük bir sıkıntıyla bir sonraki kapıya doğru yürüyorum.

Kapıdan girer girmez bisikletli bir adam hızla önümden geçiyor. Bir ofisi andıran bu mekânda dolaşırken, masa tenisi masasında yemek yiyen, dev bir bal kabağının içinde oturup bir şeyler konuşan, bir borudan kayarak bulunduğumuz kata inen ve hamaklarda uyuyan bir sürü genç insan görüyorum. Bütün bu rahatlığın aksine elinde evraklarla telaş içinde koşan bir genç görünce peşinden gidiyorum. Genç, mekânın ilk bakışta fark edilmeyen arka bölümlerinden birinde uzun bir kuyruğa giriyor. Kuyruğa eklenerek hangi galeride olduğumu öğrenmek amacıyla muhabbet açıyorum. **“Böyle Ofisler de Var!”** galerisinde olduğumuzu, bu kuyruğun bu tür şirketlere girmek isteyen mühendislerden oluştuğunu ve kendisinin Google, o olmazsa Facebook, o da olmazsa Airbnb’de işe girmek istediğini öğreniyorum. Kendisine başarılar dileyip kuyruktan çıktığım an kaykaylı biriyle çarpışıyorum. Yerde acıyla kıvranmama rağmen kaykaylı (tahminim bir tür Google özgüveniyle) beni suçluyor. Çocuk zeki olabilir ama tam bir ayı. Neyse ki kuyruktaki mühendisler yardımcı oluyor. Ayağım kötü durumda. “Ünlülerin Asıl Meslekleri”ne geri dönüp doktorluğu çoktan unutmuş Cüneyt Arkın’a görünmemin bir anlamı yok. Doktor Ferhat Göçer ise bu dünyada görmek istediğim en son ünlü. Seke seke sıradaki galeriye ilerliyorum.

Tam elimi uzattığım an kapı kendiliğinden açılıyor. İki görevli Ali Sunal’ı kollarından sürükleyerek dışarı çıkarıyor. Ali Sunal çok öfkeli görünüyor. İçeri girdiğimde başka bir görevliyle tartışan Kerem Alışık’ı görüyorum. Görevli, “Lütfen zorluk çıkarmayın Kerem Bey,” diyor. Biraz ileride bu tartışmayı izleyen kalabalık gruba baktığımda, Selçuk-Hakan Ural, Julio-Enrique Iglesias, Kirk-Michael Douglas, Mustafa-Mehmet Ali Alabora, Erdoğan-Yıldırım Demirören, Erol-Murat Evgin ikililerini görünce, **“Ünlü Babalar ve Oğulları”** galerisinde olduğumu anlamam zor olmuyor. Aralarında kendime en yakın hissettiğim Selçuk-Hakan Ural ikilisinin yanına giderek sorunun ne olduğunu soruyorum. Selçuk Ural, galeri iç tüzüğünde yapılan değişiklikle babası hayatta olmayan ünlü oğulların bu galeriden çıkarılması kararı alındığını anlatıyor. Tam bu sırada görevliyle birlikte kapıdan çıkmak üzere olan Kerem Alışık’ın, “Peki, **‘Ünlü Dayılar ve Yeğenleri’** diye bir foto galeri açılamaz mı? Sonuçta dayım Atilla İlhan Türkiye’nin en büyük şairidir,” dediğini duyuyorum. Görevli, “Tek fotoğraftan oluşan bir galeri olabilir mi Kerem Bey? Üstelik Atilla İlhan da aramızdan ayrıldı. Lütfen biraz mantıklı olun,” diye cevaplıyor kendisini. Kerem Alışık çıkınca, bir sonraki galerinin ne olduğunu soruyorum. **“İnstagram’da Ünlüler”** diyor Selçuk Ural. “Bazen beni de alıyorlar oraya,” diye atılıyor Hakan Ural parıldayan gözlerle. Aslında görmek lazım ama ayağım gerçekten zorluyor. Üstelik bu işin sonu yok. Foto galeri dünyasından çıkmaya karar veriyorum. Ama nasıl?

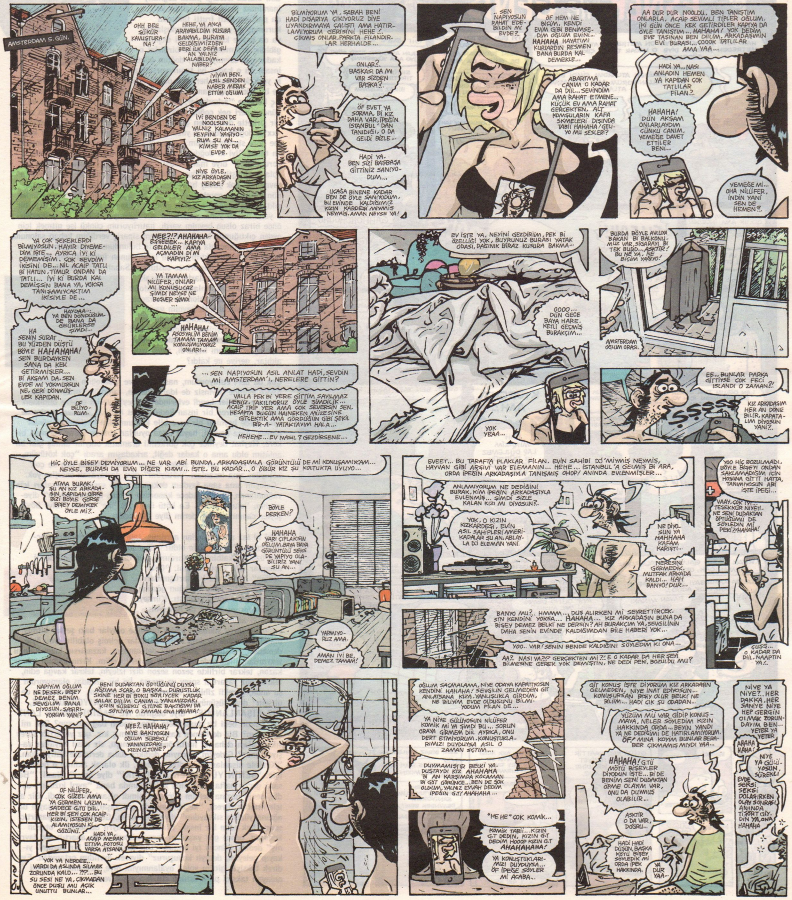
“Bilmiyorum, ama belki ‘Ünlülerin Asıl Meslekleri’ galerisinde turist rehberi Yaşar yardımcı olabilir,” diyor Selçuk Ural. Çıkış için geri dönmek, özellikle de “Ünlülerin Makyajsız Halleri”nden bir kere daha üstelik topallayarak geçecek olmak canımı çok sıkıyor. Çaresiz yola çıkıyorum. Yolculuğum Bülent Ersoy ve Mustafa Sarıgül’ün engellemeleri dışında sorunsuz geçiyor. “Ünlülerin Asıl Meslekleri” galerisine ulaştığımda Yaşar’ın yönlendirmesiyle ulaştığım görevli, “Mümkün değil,” diyor, “herhangi bir foto galeride yer almadan çıkamazsınız.” “Ne galerisi? Ünlü falan değilim ben,” diye karşı çıkıyorum. “Fark etmez,” diyor görevli, **“Ünlülerin Benzerleri”** de olsa bir şekilde herhangi bir galeriye dahil olmanız lazım.” Bir çıkış yolu bulmanın heyecanıyla, “Alain de Botton olur mu, biraz andırırım kendisini,” diyorum. “Olmaz, onun reytingi yok,” diyerek dikkatle suratıma baktıktan sonra, “Aslında siz İbrahim Sadri’ye benziyorsunuz, ama o da pek ünlü değil artık,” diye devam ediyor. Uzun bir suskunluğun ardından, “Peki napıcaz?” diye soruyorum. Biraz düşündükten sonra **“Güldüren Kareler”**’i teklif ediyor. Şiddetle karşı çıkıyorum. “O galeri için ünlü olmanıza gerek yok, plajda poz veren bikinililerin arka fonundaki çirkin adam ya da Oktoberfest’te bira getiren garson kızların göğüs dekoltesine bakan gözlüklü olabilirsiniz,” diyor. Çaresizim. “Tamam,” diyorum, “Oktoberfest olsun.” En azından çıkmadan önce bir iki bira içerim diye düşünüyorum.

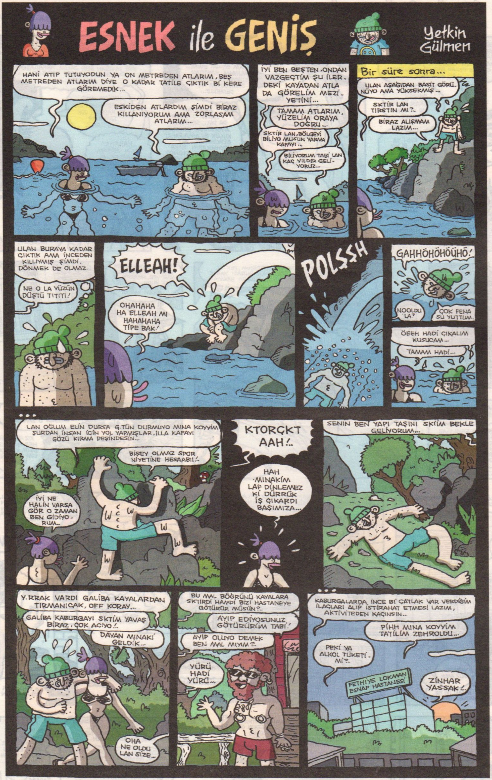

Çarpışma

İpek & burak

Yazan çizen OKY

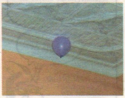

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

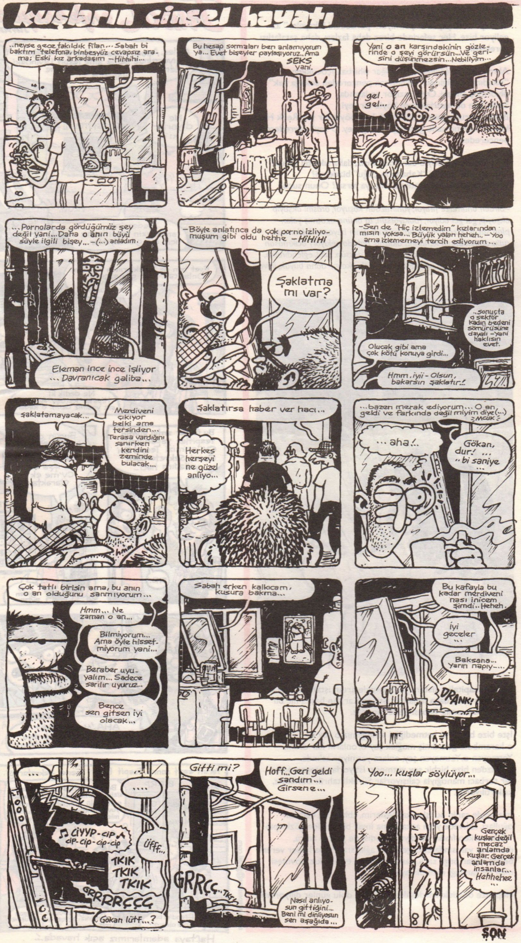
Bazen iş yerinde çok tatsız doğum günü kutlanır, pasta kimsenin tam olarak istediği pasta değildir, inanılmaz fazla çikolatalıdır ya da pastaya tutti frutti tarzında kurumuş meyvelerden koymuşlardır, ya da beyaz kreması sanki ekşimiş gibidir, ortamdaki kimse birbirini o kadar çok sevmiyordur, doğum günü olan insanı da o kadar iyi tanımıyorsunuzdur ama iş yerinde çalışan herkesin doğum günü bilgisi sistemde kayıtlıdır ve bu işlerle uğraşan insanlar o gün doğum günü olan insan hariç herkese "arkadaşlar, bugün aramıza altı ay önce katılan ve o günden beri pek çoğumuzla insani bir ilişki kuramayan, hala arada bir şirkette dolaşırken görüp "bu kimdi lan?" diye düşündüğümüz xxx'in doğum günü, o yüzden sizleri saat beşte benim kendi keyfime göre sipariş ettiğim pastayı plastik çatalla yemeye ve dünyanın en tatsız "iyi ki doğdun" şarkısını söylemeye bekliyoruz (katılım zorunludur)" diye mail atmıştır ve artık geri dönüşü olmayan bir yola girilmiştir. O doğum günlerinden geriye haftalarca iş yerinin tavanında çok yavaş hareketlerle oradan oraya sürüklenen, o günün hatırasını gereksizce taşıyan bir uçan balon kalır. İş yerinden çıktığımda beynim o balon gibiydi. Kafamın içinde pıt pıt diye bir o yana bir bu yana çarpan bir süs eşyasıydı. Sabah işe gelmeden önce biraz olsun beynim vardı, hatırlıyorum çünkü işe gitmek için evden çıktığımda bir önceki akşam sipariş verdiğim kebap salonuna uğrayıp lahmacunla ilgili şikayette bulundum ve girdiğim tartışmada ben haklı çıktım (çünkü lahmacunun fotoğraflarını da çekmiştim, fotoğraf gösterince sustular). Sabah evden çıktığımda s.k sok konularda insanlarla tartışacak ve haklı çıkacak, anlamlı bir diyaloğu karşımdaki kebap salonunu yıldıracak kadar sürdürebilecek beynim vardı. İş yerinde herkes beğendiği kısımlarını aldı götürdü beynimin. Kimisi analitik düşünceyi götürdü, kimi ufak sevimli diyaloglar kısmını kopardı, avuç avuç aldılar, geriye ne kaldı?

Çok da dert etmiyordum, nasıl olsa eve gideceğim diye düşündüm. Kendi evimde beyinsiz de idare ederim, tanıdığım ortam. Nasıl görme engelliler kendi evlerinde her şeyin yerini ezbere bildikleri için en az gören bir insan kadar rahat hareket ederler, benim de öyle. Evde beynimi bir kere bile kullanmadan geçirdiğim günler oluyor. Ama heyhat, hayat bana oyunlar etmeye karar vermişti bir kere. Heyhat deyince çok görkemli dramatik olaylar olmuş gibi bir anlatım oldu ama o kadar değil, arkadaşım aradı "çok kötüyüm, Beşiktaş'tayım, gel bir şeyler içelim" dedi. Aslında ben de çok kötüyüm ama insanları "kötüyüm" diye darlayacak enerjim yok. "Geleyim ama sana faydam dokunmaz, oto sanayide parçaları için yağmalanan, geriye sadece kaportası kalmış araba gibiyim" diyemedim, "olur" dedim. En kötü ihtimalle "he" derim, "olur böyle şeyler canını sıkma" derim diye düşündüm.

Tabi ki kız arkadaşından ayrılmış, tabi ki kız telefonlarını açmıyormuş. "Neden öyle oldu?" diye sordum, "abi ben o kızı çok üzdüm, kalbini çok kırdım" diye dizilerden gördüğü dertli adamlar gibi yaptı kendini. "Çok üzdüm" dediği kız bir tartışmaları esnasında sinirlenip çocuğun gözüne göz yaşartıcı sprey sıkmıştı. Kimseyi suçlamıyorum, çocuk da haketmiştir belki ama birbirinin suratına gö yaşartıcı sprey sıkmaya kadar geldiyse olaylar bazı şeyler bitmiş olabilir, sevgide azalma kritik noktalar gelmiş olabilir. Onu öyle demedim, "olsun ya aslan gibi delikanlısın, kazanırsın kızın kalbini tekrardan, ilişkilerde olur böyle şeyler" dedim. Kızın kalbini tekrar kazan, tekrar birlikte sezon sezon dizi izleyin, tekrar kavga edin, tekrar göz yaşartıcı sprey ye surata. İyi bir arkadaş olamıyorum şu anda, gerekli zihinsel becerilere sahip değilim, "derdi bitse de gitsem" diye düşünüyorum. "NEREYE KAZANIYORSUN ABİ, KIZ NİŞANLANMIŞ!" diye bağırdı. NE BAĞIRIYORSUN LAN? Sen çektin beni bu muhabbete, bana neden bağırıyorsun? Ben mi suçluyum? Bir de hemen nasıl nişanlanmış kız, göz yaşartıcı sprey sıkma olayı daha iki hafta önce yaşanmıştı, siz nasıl hayatlar yaşıyorsunuz? Gideyim, kaçayım dedikçe daha derinlere batıyordum. "Kiminle nişanlanmış?" diye sordum, ilk olarak aklıma o geldiği için. "SENİN YÜZÜNDEN AYRILDIK!" diye ünledi. Nasıl? "Ben sana geçen hafta kavgamızı anlattığımda bana "ayrıl kızdan" dedin, senin gazına geldim ayrıldım, şimdi nişanlanmış" dedi. Bir an için ellerim titredi, "keşke yanımda göz yaşartıcı sprey olsaydı da ağzına yüzüne sıksaydım" diye düşündüm. Gerçekten göz yaşartıcı spreyi hak eden bir insan. Birincisi ben ayrıl demedim, "oturun konuşun, bence göz yaşartıcı sprey sıkmak biraz abartılı bir davranış" dedim, ikincisi iyi olmuş. "Dur sakin ol, ben bir yüzümü yıkayıp geleyim, detaylı konuşuruz" diyerek ayrıldım ortamdan. Eve direk taksiyle gittim yolda oyalanmıyım diye, beynimin gittiğini anlayan taksici para üstünü elli lira eksik verdi.

kuşların cinsel hayatı
...neyse geçiştırdık filan... Sabah bi baktım telefona, binbeşyüz cevapsız arama: Eski kız arkadaşım -Hihhihi...
Bu hesap sormaları ben anlamıyorum ya... Evet bişeyler paylaşıyoruz... Ama SEKS yani.
Yani o an karşındakinin gözlerinde o şeyi görürsün... Ve gerisini düşünmezsin... Nebiliyim...
gel gel...
...Pornolarda gördüğümüz şey değil yani... Daha o anın büyüsüyle ilgili bişey... -(...) anladım.
-Böyle anlatınca da çok porno izliyomuşum gibi oldu hehhe -HİHİHİ
-Sen de "Hiç izlemedim" kızlarından mısın yoksa... Büyük yalan heheh.. -Yoo ama izlememeyi tercih ediyorum...
Şaklatma mı var?
..sonuçta o sektör kadın bedeni sömürüsüne dayalı -yani haklısın evet.
Olucak gibi ama çok kötü konuya girdi...
Eleman ince ince işliyor ...Davranıcak galiba...
Hmm..iyii - Olsun, bakarsın şaklatır..!
şaklatamayacak...
Merdiveni çıkıyor belki ama tersinden... Terasa vardığını sanırken kendini zeminde bulacak...
Şaklatırsa haber ver hacı..
Herkes herşeyi ne güzel anlıyo...
...bazen merak ediyorum... O an geldi ve farkında değil miyim diye(...) -MCUK
...aha..!..
Gökan, dur! ... ..bi saniye
Çok tatlı birisin ama, bu anın o an olduğunu sanmıyorum...
Hmm... Ne zaman o an...
Bilmiyorum... Ama öyle hissetmiyorum yani...
Beraber uyuyalım... Sadece sarılır uyuruz...
Bence sen gitsen iyi olacak...
Sabah erken kalkıcam, kusura bakma...
Bu kafayla bu kadar merdiveni nasıl inicem şimdi.. Heheh.
iyi geceler ...
Baksana... Yarın napıy...
DRANK!
....
....
CİYYP-cip cip-cip-cip-cip
üfff...
TKIK TKIK TKIK
GRRRRRÇÇG
Gökan lütf...?
Gitti mi?
Hoff..Geri geldi sandım... Girsene...
GRRÇÇ..TKIK
Nasıl anlıyosun gittiğini... Beni mi dinliyosun sen aşağıda...
Yoo... kuşlar söylüyor...
Gerçek değil mecaz anlamda kuşlar. Gerçek anlamda insanlar... Hehhehee
SON

Furkanözçoban
Her Twerk klibi yayınlayan kanaldan sonra dini kanal çıkmak zorunda mı? Uyduda zap yaparken kendimi çok günahkâr hissediyorum.
...SHAKE IT BABY... ...MEHDİNİN GELİŞİ HİCRİ OLARAK... MOVE YOUR BODY BITCH AHA...ABDESTİN FARZI DÖRT...
ÇOK DEĞİŞİK Bİ KONSEPT-MİŞ BURASI... İLK DEFA GELİYORUM.
ÖYLE...AMA ETLERİ ON NUMARADIR...
EVET... KUZU KAFES GELDİ ABİ.
GETİR ŞEFİM GETİR.
NES ET
YILMAZ ÖZDİL VE EVİMİZ...
11:30 Kardeşim facebook'ta yazısını paylaştı...
21:00 Babam üzerinde tırnaklarını kesti.
DOĞRU SÖZE NE DEMİR
ABİ ŞAPKAMI VERİR MİSİN SAVAŞA GİDİCEM...
DUR BOOLUM KIZLA BULUŞCAM AYAKKAPLARIN Bİ TOZUNU ALİM.
FIRS FIRS
O KIZ BU EVE GELİN GİREMEZ..O KADAR SÖYLÜYORUM...
AYOL ÇOCUK SEVMİŞ BEGENMİŞ, SANANE...
SİZ BİLİRSİNİZ MADEM ÖYLE BEN DE BU HAFTA PAF TAKIMLA ÇIKARIM O ZAMAN...
İnsanın teknik direktör kocası olmaya görsün hep aynı tehdit...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Öyle sermestim ki idrâk etmezem, dünyâ nedir ben kimem, sâki olan kimdir, mey-i sahbâ nedir"

Fuzuli

Yağmur'a dair herşey hazır.
Dekor tamam. Görünüşe bakılırsa sanki sağanak halinde bir yağmur da yağıyor. *–hışırtılar duyuluyor–* Ağaçları deli gibi sallayan rüzgar. Gökyüzünden hızla kayan külrengi bulutlar. Kıpır kıpır kurşuni deniz.--üçlü beşli kuş gurupları, ani hareketlerle, kondukları gibi birden kalkıp sinirli sinirli uçuşuyorlar--
Gökgürültüsü? O bile var.
Bir tek yağmur, o yok işte.
–tam bir yağmurperest sayılabilirim, bir filmde dahi görsem, geri alıp defalarca defalarca bakarım–
O tıpırtılar bir başlasa. Ah bir başlasa... --videoda ilk kez gördüğü yağmura hayretler içinde, kahkahalar, sevinç çığlıkları ata ata, elleri havada, yeni öğrendiği sarsak adımlarla yamuk yumuk yürüyen o çinli bebek gibi...--
–kendisini videoya çeken büyüklere gidip işaret ediyor yağmuru, (konuşmayı da bilmiyor henüz) mucize var dışarda nasıl böyle kayıtsız kalabilirsiniz gibisinden bakıyor yüzlerine şaşkın–

Büyükler. Maalesef. Bizler kaşarlanmış oluyoruz tan.--geçmiş olsun, artık bir dahaki sefere--
Kainattaki herşeye o çinli bebek gibi, ilk kez görür gibi hayretler içinde bakmak. Kıskanmıyor değil insan.
Sonra göre göre alışıyoruz herşeye. O da alışacak. Sonra sıkılmaya başlayacak o da. Aynı bizim gibi.
Arkadaşımın oğlu, babasının çalıştığı büroyu arayıp arayıp, "sıkılıyorum baba" diyor.
(daha o yaşta, dört mü, beş mi?)
Çocuksun sen, keşfedecek bin tane şey var. Oraya koş buraya koş. Halının desenine baksan ne maceralar yaşarsın o kırmızı şeritten zigzaglı yollarda köşelerde... Duvarlarda gölge yap elinle.*(Parmağınla bıy bıy konuşma ama bak, o tehlikeli)*

Çocuklara, küçük çocuklara Tanrı'ya mektup yazsınlar diye kağıt kalem verilmiş.(Burada değil, Batı'da)
Bir tanesi şöyle yazmıştı: (yine aklımda kaldığınca yazıyorum)"Tanrım tamam, bu hayvanlar güzel ama yenileri yok mu?"
–Bana verseler:"daha fazla gönderme Tanrım, geldim gidiyorum daha henüz kedi'yi dahi anlayabilmiş değilim"yazardım herhalde o kağıda.(Ayağını dikmiş yalarken birden durup bana bakıyor.- -sinirli sinirli kıpırdayan kuyruğu–Gözgöze geliyoruz.O bakış.O bakıştaki esrarlı tuhaflık. Herseferinde nutkum tutuluyor.)–.

Sıkılmış... Kaplanlardan, zürafalardan...

"...Artık ufacık evinin manzarası, sakin kocasının heyecansız sevgisi, hayatının âsudeliği onu doyurmuyor... ...Sinema müşterileri hayatın alayişsiz vak'asız süzülüp gitmesini beğenmiyorlar, macera merakı kalblerini kemiriyor, perdedeki hikayelere benzemeyen hayatın sade güzelliği onlara az geliyor, tad vermiyor..."

Yukarıdaki satırlar Türk dilinin büyük (en büyük mü desem?) sihirbazı, büyük yazar Refik Halit Karay'ın. (yazı,1940 tarihli)
Ah, Refik Halid bey, ah... İyi ki buğünleri görmediniz efendim...
Artık tek film de("tek bir perdedeki tek bir hikaye de") yetmiyor bize maalesef. *–birbirine hiç benzemez üç ayrı türden üç filmi aynı anda açıyorum mesela ben çoğuzaman. Birinin ağırlaşıp içimi sıktığı yerde dondurup, diğerine, bir on dakika da onu, eğer o da... Bir diğerine...–*
Zaten filmler de bildiğiniz o filmlere biraz benzese...
–hele gençler ve çocuklar için yapılanlar, hele onlar– Daha önceki yıllarda herbir teki ile ayrı bir film yaptıkları beş ayrı kahramanın beşini birden aynı filmin içine doldurmuş oldukları filmler bile var Refik Halit bey. Uçanı kaçanı, çekiç atanı her çeşidi birarada... Hepsi birden uçuşup uçuşup başka başka, kötü kahramanlarla(onlar da uçuşuyorlar tabi) gökyüzünde çarpışıyorlar.
Şimşeklerin yıldırımların, patlamaların bini bir para...
Birbirlerini gökdelenlerden gökdelenlere mi savurup savurup durmuyorlar. Binalar mı yıkılıp devrilmiyor...

Yetmiyor. Ne yapsalar yetmiyor."perdedeki hikayeler" az geliyor bize. Her seferinde biraz daha fazlası, daha şatafatlısı gerekiyor.

Ahmet Rasim (dilimizin bir diğer sihirbazı)çocukken "sıkıldım" dediğinde:"Sıkıldıysan pencereden sokağa bak" diyormuş annesi. Öyle yazıyor anılarında.
Sanki ben de hatırlıyorum böyle bir şeyi.
Benim çocukluğumda bile vardı hala böyle bir şey. Refik Halit bey'in "hayatın sade güzelliği" dediği şey. O şey'i seyrederdik pencereden.

Peki bizler niye böyle daha tatminsiz, daha sıkıntılı olduk? "Akrep gibi" miyiz? "Kabahatin çoğu" bizde mi?
Vardır belki bir kabahatimiz ama, ya hırsız? Onun suçu?

–birden önümüze fırlıyor, yanımızdan koşuyor, orasını okşayıp okşayıp, gel gel ediyor, (bakıyorsun, ta önüne uzatmış yakın plan sucuk kızartıyor, dondurmanın içinin beyazını kıpkırmızı rujlu dudaklarının kenarına akıtmış, ohh da çekiyor) acıkmasan acıktırıyor. Boş aklına karpuz kabuğu düşsün. Sıkıl, eğlendirelim, acık, doyuralım, gel ısır hadi, şimdi daha kalın, daha büyük, ilave baharatlı–

Sistem (kapitalist sistem yani) gitgide artan iştahıyla, hep aç, hep daha fazla, daha fazla kar istiyor. Kar'dan başka hiç bir değer'i kalmamış. Babası gelse tanımaz.

İşte bize bir türlü yetmediğini sandığımız o şey o, o karambole getirilmiş muğlak şey o, onların kar oranı.
Yetmeyen o. Yetmeyen şey, onlara yetmiyor aslında.
O yüzden bize hiçbir şey yetmesin istiyorlar, isteyen onlar.
Bir torbacı mantığıyla çalışıyorlar. Sürekli tahrik altındayız, kışkırtılıyoruz.

İşte böyle sanki bu işler, kardeşlerim, ablalarım, halamın oğulları, kahvede yaşlı arkadaşına imalı bir şekilde gözkırpıp "dişin varken fındık ye"diyen kendisi de yaşlı o amca, ilkokulda yan sınıfa aşıcı geldiğini ağlayarak bana haber veren beline kadar örgü saçlı, dantel yakalı o esmer kız, dövmesi olan bir tanıdığı dahi olmayanlar...

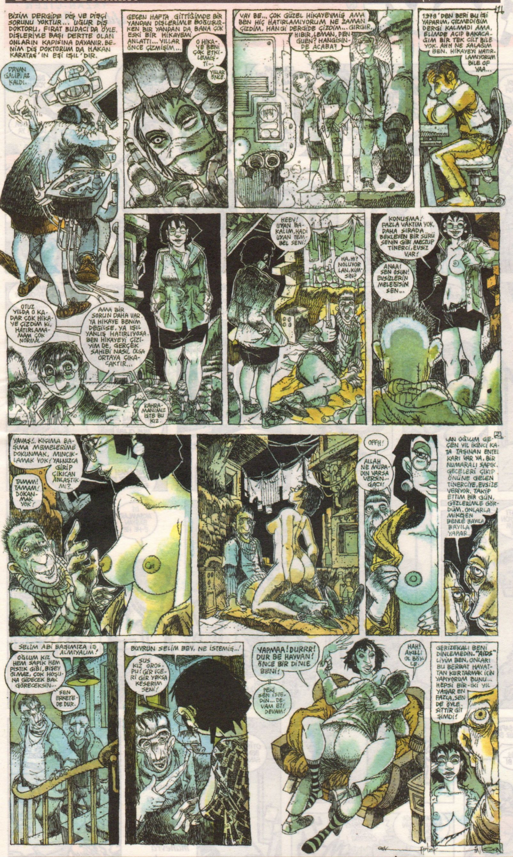
Hepinize dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

info@cengizustun.com

BU HİKAYE KİMİN?

UYKUSUZ

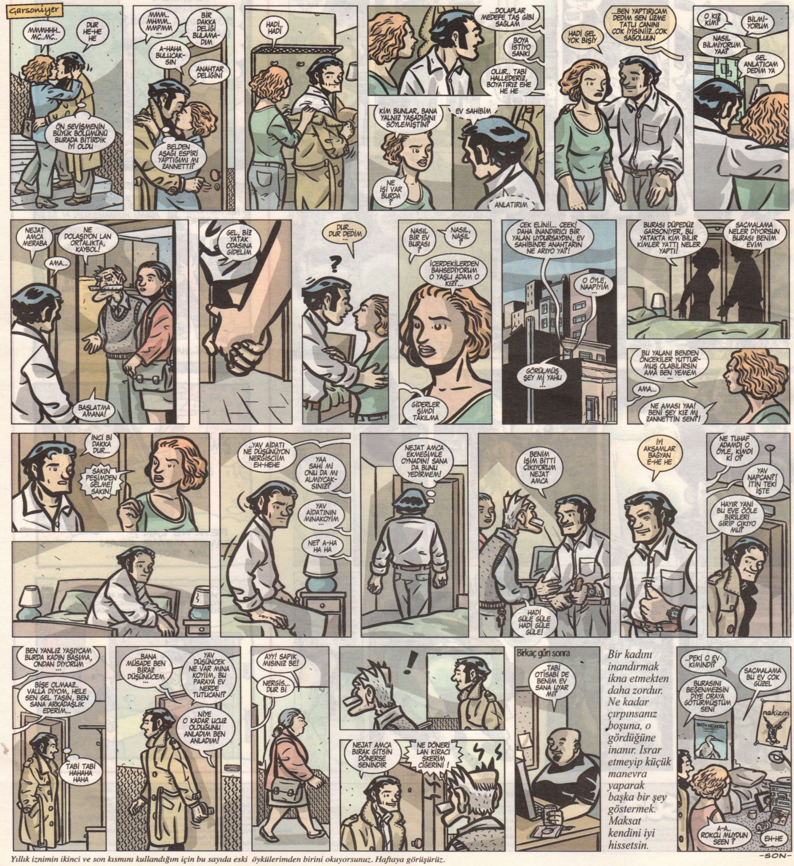
Haftalık Mizah Dergisi | 17 Eylül 2015 | Sayı: 420

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

Yıllık iznimin ikinci ve son kısmını kullandığım için bu sayıda eski öykülerimden birini okuyorsunuz. Haftaya görüşürüz.

24 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2015/39 No: 421
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

Emrah Ablak

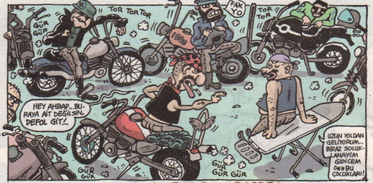

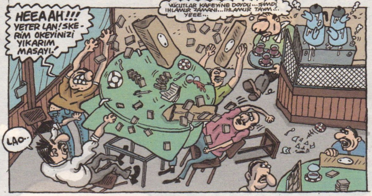

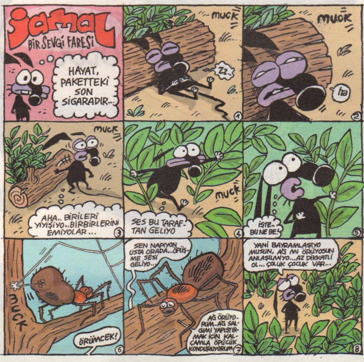

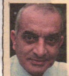

Vatandaşa Sorduk

"Grup Yorum"

Haykır KAVUNTU (51):

Türk müzik tarihinde "üç gruplar" olarak bilinen, Grup Vitamin, Grup Gündoğarken, Grup Yorum, üçlüsünün, Grup Yorum olanıdır.. Ama, amca Şeşen'in gereksiz kaprisleri yüzünden Grup Gündoğarken dağılınca, bu üçlünün devride bitmiştir.. Daha sonra "Şeşen kardeşler", "Yurtseven kardeşler" ve "Waçovski kardeşler" bu tahtı alacak ve müzik severlerin kalbine unutulmaz zevkler bırakacaklardır.. Ama talihsizlikler burada da Türk müzik tarihinin yakasını bırakmaz ve İsmail YK, "Yurtseven Kardeşler"den ayrılır.. Amca Şeşen'le beraber "metalika" isimli bir grup kurarlar.. Fakat böyle bir grup isminin var olduğu anlaşılınca isim "metalika YK" olarak değişir..

Serkan ALTUNİĞNE (38):

Grup yorum'u ilk başta köşe yazısı zannediyodum. Bu yüzden uzun süre okumadım.. Sonra bi gün bi arkadaşım "Yok lan, müzik" dedi.. "O zaman dinleyelim" dedim.. "Ama çok politik" dedi... "Bi örnek versene, mesela bi "caps" olsaydı, altında ne yazardı" diye sorunca "Anadolu'ya komünel bilinç gelince, ben" dedi... "Ha o zaman olmaz abi" dedim, redettim... Çünkü komün bilinci insanı, gerçeklerden uzaklaştırıp, halaylaştırır.. Sürekli halaylar kuran, halaycı insanlar tehlikelidir... Halaysülasyon görüttürür..

Herisın FORDLU (53):

Sürekli dava edildiklerini duyduğumdan, ben bunları, Amerika'da ana bacı söverek protestot müzik yapan zencirepler gibi zannettim ilk başta... Dinledim.. Küfür yok. Şaşırdım ve şaşkınlığımı gizleyemeyip "Haziranda ölmek zor" parçasının "geçsekte gölgesinden, tankların tomsonların" kısmında tüylerim diken diken olunca anladım ki, içinden küfür ediyo bunlar.. Hemen telefon ettim.. "Yakışıyor mu, marsengelselin okumuş adamsınız" dedim.. "Bizimle uğraşma, örgütsel yapımız var" diye cevabı alınca, Pop müzik yolculuğum bitti..

Cünyır ÖZTÜRK (29):

Önce "Sanat sanat için yapılır" diye, mozarlar, betefonlar, çaykoy, şubert vs. falan, çok zor müzikler yapıyolar ve halk hiç bi şey anlamıyo... Sonra "Sanat toplum için" sloganıyla, Harun kolçak, Tarkan, Tayfun, Doğuş gibi sanatçılar çıkıyo.. Güzel de para yapıyolar.. Ama "toplum sanat" yapan bu insanlar zamanla yan etki olarak, vejeteryanlaşınca, "Politik sanat" adını verdiğimiz tür çıkıyor.. Başlıca örnekleri "Grup Yorum, uğur ışılak, ışıldak, fener, torç, uğur ceptelefonuışığı, flaş, uzunlar".. Hepinize müzik dolu günler dilerim..

Sibemol!

UYKUSUZ

Kurbanlık koç alan bir vatandaş koçu omuzlayıp metrobüse bindi.

Tayyip Erdoğan istemeye devam ediyor: “1 Kasım’da Meclis’e 550 yerli ve milli vekil istiyorum.”

Yunanistan’da erken seçimin galibi yine Syriza oldu.

Ahmet Davutoğlu Yenikapı’da düzenlenen mitingde, “Hangi milletin böyle asil bayrağı var!” dedi.

Ülke olarak “barış yürüyüşü” konusunda da anlaşamadık....

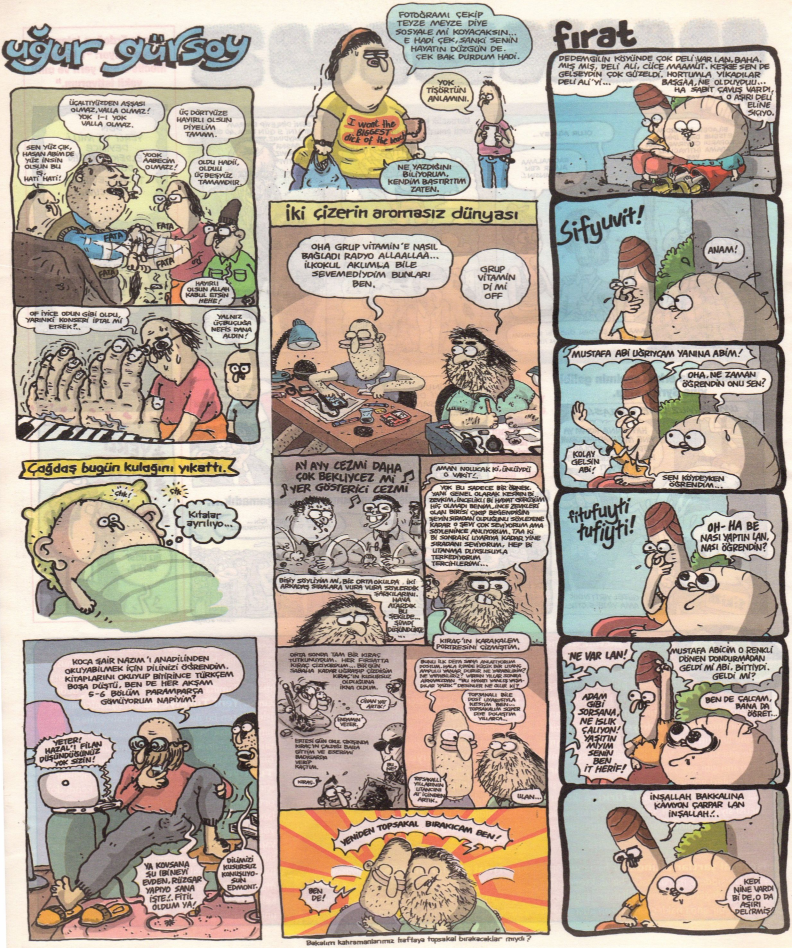
N.Ş.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında eşiniz ya da evladınız ülke için canını verdiğinde, bunu size gerekli psikolojik desteği sağlamak üzere evinize gelen ve psikoloji konusunda eitim almış bir subaydan öğrenirsiniz. **Yeni Türkiye’deyse** evinizin önüne ansızın düğün yeri gibi kameralar, pişmiş kelle gibi sırıtan ve Vahe Kılıçaslan’ın ev gezmesi programı gibi şov yapmaya kalkan iktidar partisi siyasetçileri görürseniz korktuğunuz şey başınıza gelmiş demektir. **Yeni Türkiye** iktidar partisi siyasetçilerinin, şehadet haberlerini, Seda Sayan Şov kıvamında vermeye çekinmediği bir ülkedir.

Normal şartlar altında bir hasta yakını tarafından şiddete maruz kalan bir doktorun şikâyeti hızla değerlendirilir ve yıllardır aşağılanmış olmasını bir anda haklı çıkartıveren küstâhlığını hastane koridorlarında sergileyen terbiyesiz derhâl cezalandırılır. **Yeni Türkiye’deyse** yıllardır kimi gerizekalı liberallerin goygoyuyla vasatın ve vasatın da altının egemenliği artık profesörlüğe kadar sıçradığından; dayak yiyen doktora “evlendiğinde de kocasından dayak yiyeceğini, dolayısıyla yediği dayağı dert etmemesi gerektiğini,” söyleyebilen öğretim üyeleri vardır. **Yeni Türkiye** kimi gerizekalı liberaller sayesinde; yıllardır kemalist rejim tarafından hor görülmüş, itilip kakılmış vatandaşlarımız gönül rahatlığıyla hastanede doktor, okulda öğretmen dövebildiği ve hatta artık bu dövmeleri onaylayan makamlara erişebildiği bir özgürlükler ülkesidir.

Normal şartlar altında bir siyasetçinin arkadaşlarıyla konuşurken failinin belki de onlarca yıl hapis yatmasına neden olacak bir takım suçları işlemediği için hayıflanması ve bazı gazetecileri “yıldırmak” gerektiğini anlatması dünyanın hemen her yerinde skandal ve söz konusu siyasetçinin siyasetten ebedi olarak uzaklaştırılması anlamına gelir. Hemen her yerinde dedik çünkü **Yeni Türkiye’de** bir siyasetçinin suç işlemekten bu denli rahatlıkla bahsetmesi ülkenin başındaki ve hesapta profesör olan bir şahıs tarafından “dost ortamında konuşulduğu için” olağan bulunmakta ve savunulmaktadır. **Yeni Türkiye**, durumun vehametini anlamayanlar için bir kez daha söylemek gerekirse, kendi dost ortamında insanları dövmek, yıldırmak ve cezalandırmaktan bahseden siyasetçiler tarafından yönetilmekte ve şu ya da bu şekilde doktora yapmış, profesörlüğe kadar yükselmiş bir şahıs tarafından da dost ortamında “hayvanoğlu-hayvanlık” yapmak son derece olağan bulunmaktadır. Bu sırada ağızlardan düşmeyen terör kelimesinin de “yıldırma” anlamına geldiğini de unutmamak gerekir.

Barış UYGUR

uğur gürsoy
ÜÇALTIYÜZDEN AŞŞASI OLMAZ, VALLA OLMAZ! YOK 1-1 YOK VALLA OLMAZ.
ÜÇ DÖRTYÜZE HAYIRLI OLSUN DİYELİM TAMAM.
SEN YÜZ ÇIK, HASAN ABİM DE YÜZ İNSİN OLSUN BU İŞ. HATİ HATİ!
YOOK AABECİM OLMAZZ!
OLDU HADİİ, OLDUU ÜÇ BEŞYÜZ TAMAMDIR.
FATA
FATA
FATA
FATA
HAYIRLI OLSUN ALLAH KABUL ETSİN HEHE!
OF İYİCE ODUN GİBİ OLDU, YARINKİ KONSERİ İPTAL Mİ ETSEK?..
YALNIZ ÜÇBUÇUĞA NEFİS DANA ALDIN!
Çağdaş bugün kulağını yıkattı.
ÇİK!
ŞİK!
Kıtalar ayrılıyo...
KOCA ŞAİR NAZIM'I ANADİLİNDEN OKUYABİLMEK İÇİN DİLİNİZİ ÖĞRENDİM. KİTAPLARINI OKUYUP BİTİRİNCE TÜRKÇEM BOŞA DÜŞTÜ, BEN DE HER AKŞAM 5-6 BÖLÜM PARAMPARÇA GÖMÜYORUM NAPİYİM?
YETER! HAZAL'I FİLAN DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ YOK SİZİN!
YA KOVSANA ŞU İBİNEYİ EVDEN, RÜZGAR YAPIYO SANA İŞTE!.. FİTİL OLDUM YA!
DİLİMİZİ KUSURSUZ KONUŞUYO-SUN EDMONT.
FOTOĞRAMI ÇEKİP TEYZE MEYZE DİYE SOSYALE Mİ KOYACAKSIN... E HADİ ÇEK, SANKİ SENİN HAYATIN DÜZGÜN DE. ÇEK BAK DURDUM HADİ.
YOK TİŞÖRTÜN ANLAMINI.
I want the BIGGEST dick of the world
NE YAZDIĞINI BİLİYORUM, KENDİM BASTIRTTIM ZATEN.
İki çizerin aromasız dünyası
OHA GRUP VİTAMİN'E NASIL BAĞLADI RADYO ALLAALLAA... İLKOKUL AKLIMLA BİLE SEVEMEDİYDİM BUNLARI BEN.
GRUP VİTAMİN Dİ Mİ OFF
AY AYY CEZMİ DAHA ÇOK BEKLİYCEZ Mİ YER GÖSTERİCİ CEZMİ
AMAN NOLUCAK Kİ, ÜNLÜYDÜ O VAKİT!..
YOK BU SADECE BİR ÖRNEK. YANİ GENEL OLARAK KESKİN Bİ ZEVKİM, İNCELİKLİ Bİ HAYAT GÖRÜŞÜM HİÇ OLMADI BENİM..İNCE ZEVKLERİ OLAN BİRİSİ ÇIKIP BEĞENDİĞİM ŞEYİN SIRADAN OLDUĞUNU SÖYLEYENE KADAR O ŞEYİ ÇOK SEVİYORUM AMA SÖYLENİNCE ANLIYORUM. TAA Kİ Bİ SONRAKİ UYARIYA KADAR YİNE SIRADANI SEVİYORUM, HEP Bİ UTANMA DUYGUSUYLA TERKEDİYORUM TERCİHLERİMİ...
BİŞİY SÖYLİYİM Mİ, BİZ ORTA OKULDA, İKİ ARKADAŞ SIRALARA VURA VURA SÖYLERDİK ŞARKILARINI. HAVA ATARDIK BU ŞEKİLDE... ŞİMDİ DÜŞÜNDÜKÇE...
KIRAÇ'IN KARAKALEM PORTRESİNİ ÇİZMİŞTİM.
ORTA SONDA TAM BİR KIRAÇ TUTKUNUYDUM. HER FIRSATTA KIRAÇ ÇİZİYORDUM... BİR GÜN SABAHA KADAR UĞRAŞIP ÇİZDİĞİM KIRAÇ'IN KUSURSUZ OLDUĞUNA İKNA OLDUM.
CİHAN YAT ARTIK!
ENDAMIN YETER.
ERTESİ GÜN OKUL ÇIKIŞINDA KIRAÇ'IN ÇALDIĞI BARA GİTTİM VE ESERİMİ BADİGARDA VERİP KAÇTIM.
BU NE?
KIRAÇ.
BUNU İLK DEFA SANA ANLATIYORUM DOSTUM. HALA İÇİMDE KÜÇÜK BİR UTANÇ AMPULU YANAR DURUR NE YAPABİLİRİM? NE YAPABİLİRİZ? VARSIN YILLAR SONRA ARKAMIZDAN "BU HAYATI YANLIŞ YAŞADILAR YAZIK" DESİNLER NE OLUR Kİ?
TOPSAKALI BİLE DOST UYARISIYLA KESTİM BEN... TOPSAKALIM SÜPER DİYE DOLAŞTIM YILLARCA...
TOPSAKALLI YILLARININ UTANCINI AT İÇİNDEN ARTIK.
ULAN...
YENİDEN TOPSAKAL BIRAKICAM BEN!
BEN DE!
Bakalım kahramanlarımız haftaya topsakal bırakacaklar mıydı?
fırat
DEDEMGİLİN KÖYÜNDE ÇOK DELİ VAR LAN, BAHA. MIŞ MIŞ, DELİ ALİ, CÜCE MAAMUT. KEŞGE SEN DE GELSEYDİN ÇOK GÜZELDİ. HORTUMLA YIKADILAR DELİ ALİ'Yİ...
BAŞGAA, NE OLDUYDUU... HA SABİT ÇAVUŞ VARDI, O AŞIRI DELİ ELİNE SIÇIYO.
Sifyuvit!
ANAM!
MUSTAFA ABİ UĞRIYCAM YANINA ABİM!
OHA, NE ZAMAN ÖĞRENDİN ONU SEN?
KOLAY GELSİN ABİ!
SEN KÖYDEYKEN ÖĞRENDİM...
fitufuyti tufiyti!
OH-HA BE NASI YAPTIN LAN, NASI ÖĞRENDİN?
NE VAR LAN!
MUSTAFA ABİCİM O RENKLİ DÖNEN DONDURMADAN GELDİ Mİ ABİ. BİTTİYDİ. GELDİ Mİ?
ADAM GİBİ SORSANA, NE ISLIK ÇALIYON! YAŞITIN MIYIM SENİN BEN İT HERİF!
BEN DE ÇALCAM, BANA DA ÖĞRET...
İNŞALLAH BAKKALINA KAMYON ÇARPAR LAN İNŞALLAH!..
KEDİ NİNE VARDI Bİ DE, O DA AŞIRI DELİRMİŞ!

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Golden köpeğe **gondol** diyen birini tanıdım. Güzel bir insandı kendileri.

æ Geçen hafta dalış hocası arkadaşımın dalış teknesinde koylardan birinde dalış öncesi demirlemişken öyle, çook uzaklardan zodyak botuyla, anlayamayacağımız bir şekilde dalgaları göpürte göpürte bir lavuk yanaştı tekneye. Sigara istedi. Teknedekiler şaşkınlık içinde birbirlerine bakıştılar hep. Ben de baktım birilerine. "N'oluyoruz yahu" dedim. "Bu ne saçma bir muhabbet lan şu anda" dedim. Teknede sigara içenler olmasına rağmen kimse bu adama sigara vermek istemedi. Olumsuz yanıt verdik kendisine tekne olarak. Dalgaları göpürte göpürte uzaklaştı. Okyanusun ortasında çook uzaklarda başka bir tekneye doğru seyirtti. Sonra yanaştı dev tekneye. Sigara istedi yine büyük ihtimalle. Sigarayı alabildi mi alamadı mı bilemiyorum ama görüntü hakikaten çok sakildi. Manyaktı galiba. Sonradan öğrendim ki, sevilmeyen biriymiş zaten. Çok ağır küfürler duydum hakkında. Sahil Güvenlik'e şikayet etmek isteyen bile oldu aramızda. Bayağı, bildiğin, korku saldı gitti. Hiç böyle bir otlakçı modeli de görmemiştim. Vay babayin mınakoyi be.

æ Klavyede tuşlara basarken tırnaklarını hissetmeye başladıysan o tırnakları kesmenin vakti gelmiştir bence hacıma benim.

æ Bir de geçen hafta teknede öyle adada koyda yüzerken dev topuk taşı bulduk sahilde. Dev ama. Tuğla gibi. Suda yüzüyor falan öyle. Hatta ona tutunarak yüzebiliyorsun falan. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Taşla yüzmek dünyanın en güzel şeyi bence. Öngörülemez bir şey. Şu hayatta kaç kişi taşla yüzmüştür. Aklımı çıldıracaktım bir ara sevincimden. Taşa o anda öyle aşık oldum ki, "bundan sonraki hayatımı bu taşla geçirmek istiyorum" diye haykırdım denizde. Taşı öptüm, taşı kokladım. Onu tekneye çıkarıp daha sonra da eve götürmeye karar verdim. Tam tekneye çıkacağım, dalgıç arkadaşım hop taşımı sen elimden kap, "topuk taşı bu madem" diye al sen ayaklarımın altına altına sür taşı. O an bir mutsuz oldum, taş, ayaklarımın altındaki ölü derileri büyük bir ustalıkla ayırınca naçiz bedenimden, bir tiksindim taştan, anlatamam. Moralim atomik bozuldu. Neşem kalmadı. Arkadaşıma baktım, "seni severim bilirsin, fakat sen beni yıktın şu anda" dedim. Baktım gülüyor, "at o taşı" dedim "elinden, at gitsin, kimin taşı olacaksa olsun, ya da olmasın, yıllar yılı denizde bir o yana bir bu yana savrulsun dursun, at" dedim. Arkadaşım taşı hemen attı. Taş ayı gibi hemen kıyıya vurdu, kıyıya vurur vurmaz da yerini çok sevdi, hemen oturdu oraya. "Ne karaktersiz taşmış lan bu" dedim. Baktım arkadaşım yine gülüyor. Dedim "sen de her şeye gül he mi, sana da eğlence bakıyorum her şey" dedim arkadaşıma. Baktım yine gülüyor, "eeh" dedim ya, teknenin üst katına çıktım, oradan suya akrobatik atladım. Yüz ha yüzdüm, taşı hemen unuttum. Sonra da oradan adaya çıktım. Bir kayaya oturdum. Marmaris Selimiye'de bütüün ne kadar ada varsa hepsi keçi dolu. Dolayısıyla da yer gök keçi boku. Oturduğum yerden elime gelen ne kadar bok varsa dalışçıların üzerine üzerine attım hep. Resmen ne kadar dalışçı varsa onlar fark edilezmekzen hep bok attım dalışçılara. Baktım arkadaşım gülüyor yine. Dedim "bu komik, buna gül, buna zaten gülmezsen ayıp" dedim, bir iki bok da ona attım, sevindi. Bir tane akıllı arkadaşım yok. Bir tane.

æ Bir de Selimiye gerçekten çok küçük bir yer. Teknede ayakkabılarımın ıslandığını fark edememişim, öyle kahveye kadar çıkayım, bir çay içeyim diye kahveye kadar çıktım, oturdum öyle, baktım ayaklarım hep ıslak. Çıkardım çoraplarımı, kurusunlar öyle diye ayakkaplarımın üzerine koydum, ayaklarım çıplak. Bir süre sonra kalktım oradan, ayakkabılarımı çorapsız giydim, çoraplarımı da cebime sokuşturdum ama tam da sokuşturmadım. Sonra oradan arkadaşım geldi, arkadaşım gelince ortak bir arkadaşımıza gitmeye karar verdik, biz öyle bir arkadaşımız gelince ortak bir arkadaşımıza gideriz, eğer ortak bir arkadaşımız yoksa ne yapacağımızı hiç bilemeyiz. Ortak bir arkadaşımızda oturuyoruz öyle, çoraplarımın yolda cebimden düşüverdiğini fark ettim. **YANDIM ALLAH** diye fırladım, çünkü benim hayatta en sevdiğim bir şey varsa, o da çoraplarımdır, çoraplarımsız yaşayamam, yürüdüğüm yollara doğru evden davranırken ortak bir arkadaşımız, "saçmalama lan" dedi, "benim annem bulur şimdi onları" dedi, balkondan annesine seslendi. "Yolda çorap bulursan onlar Alpay'ın anne, al getir" dedi. Evde oturuyoruz öyle, komikli videolar izliyoruz. Fakat ben hiç gülemiyorum. Aklım fikrim çoraplarımda. Arkadaşım gülüyor, ortak bir arkadaşımız katıla katıla gülüyor, ben için için ağlıyorum. Çoraplarımdan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Derken dışarıdan ortak bir arkadaşımızın annesi seslendi. Bir şeyler konuştular, sonra ortak bir arkadaşımız bana döndü, "senin çoraplar bordo muydu" diye sordu, dedim "evet, binlerce milyonlarca kez evet". Ağlamaya başladım. Selimiye böyle bir mutluluk bilmemiştir. Koşa koşa koştum aşağı. Gözyaşlarımı çoraplarımla kuruladım, çoraplarımı kokladım, içime çektim. Ağladım güldüm, ağladım güldüm. Bildiğin ben bir deli oldum, divane oldum. Selimiye'nin küçüklüğüne güzel sözler dizdim. "Hiç büyümesin burası, hiç bozulmasın" dedim.

Ağladım.

æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"ben alpay erdem"
3 Ekim Cumartesi / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
(biletler biletix)

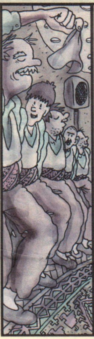
ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 24. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

Devamı arka sayfada

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK

Horon-Halay

1
Horon dipdibe..
Halay kolkola..

2
Horon kemençe..
Halay davul-zurna..

3
Horon deniz kıyısı..
Halay dağlık yöre..

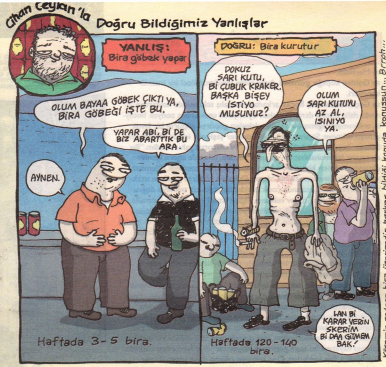
4
Horon tepilir..
Halay çekilir..

5
Horon hep hızlı..
Halay bazan çok yavaş..

6
Horon lokal..
Halay tüm coğrafyada..

7
Horonbaşı olmaz..
Halaybaşı olma mı?!

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

AL SANA İSPANYA

Ethem Sönmez, eşinin ısrarıyla katıldığı İspanya gezisinden döndükten iki gün sonra geçirdiği kalp krizi sonucu hayatını kaybetti. Çevresinde aksi bir ihtiyar olarak tanınan Ethem Sönmez'in çantasından bu 3 günlük turla ilgili duygularını kaleme aldığı bir defter çıktı. Aşağıda Ethem Bey'in İspanya izlenimlerini okuyacaksınız. Bazılarınız, "bir insan nasıl bu kadar huysuz olabilir" diye düşünürken, bazılarınız huysuzluğun yaşlılığa direnmek için en büyük silah olduğunu fark ederek adeta bir hayat dersi alacak. Ben kendimi ikinci grupta hissediyorum. Ve ne olursa olsun İspanya'nın böyle bir insanın ardından bayrakları yarıya indirmesi gerektiğini düşünüyorum.

Uçak - gidiş

Rezalet! "Bu yaştan sonra ne işimiz var oralarda!" diye karşı çıkmam hiçbir işe yaramadı. Yurtdışına çıkmak için artık yaşımızın geçtiğini, başka bir kültürün ve aşırı doz mimarinin bize ağır geleceğini anlatmaya çalıştıysam da dinletemedim. "Bari turla gitmeyelim!" dediğimdeyse tursuz gidersek rezil olacağımız gibi saçma sapan bir cevap aldım. 64 yaşındayım. İspanya'ya gitmek için can atan karım ise 62. Bir asrı çoktan devirmiş toplam yaşımızla bir kaç asır öncesinin binalarına hayran olmaya gidiyoruz. "Huysuzluk yapma!" diyor karım. Tüm hayatı karamsarlıkla geçen bir adam olarak üstelik bir de ülkemden uzaktayken uyumlu davranmam nasıl beklenebilir? Zira akılları sıra gençlere taş çıkartıp "oldukları değil hissettikleri yaşta" debelenirken emekli espirileri yapan grubumuzu şimdiden hayal edebiliyorum. Rezillik!

Barselona - 1. gün

Tam bir rezillik! Bütün gün şehirde değil rehberin peşinde dolaştık. Rehberin kaybolmamamız için salladığı bayraktan arta kalan vakitlerde gördükleri her şeyden anlam çıkarmaya çalışan yaşlılarla dolaşmaya dayanamıyorum. Dev katedraller kadraja sığsın diye sinek gibi görünmeyi göze alarak fotoğraf çektiriyorlar. Arka fonuna katedral yerleştirilmiş yaşlı insan görüntüsü kadar kötü bir poz yoktur. Aklımda sadece içki var; dolaşmak yerine herhangi bir yere oturup içmek istiyorum. Bana kalırsa bir şehri gezmek, o şehrin alkollerinden ve yemeklerinden tadarken etrafı seyretmekten ibarettir. Ama yaşlı grubumuzun *"oraya da gidelim, bunu da gezelim, ölmeden hepsini bilelim"* gibi saçma sapan gezi anlayışı yüzünden hiç durmadan yürüdük. Tur programında olmamasına rağmen grubun arzusuyla bir katedralin içine girmeye karar verildiğinde iyice canım sıkıldı. Katedralin içi tam bir şatafat ve zevksizlik abidesi çıkınca, katedral yerine katedrali seyreden grubu seyretmeye başladım. Buruşuk kafalarını dev katedralin tavanına hayranlıkla kaldırdıklarında içlerinden biri az daha geriye düşüyordu. Bana kalırsa tüm günün en neşeli anı da buydu: *Servet Bey katedralin 16. yy'dan kalma tavanına bakarken geriye devrilip hayatını kaybetti. Yaşlı kalbi bu görkeme dayanamadı. Düştüğü yere gömülerek kendisine aziz mertebesi verildi. Artık o da rehberlerin hikâyesini anlattığı, turların hayranlıkla gezdiği yerlerden biri oldu. Günümüzde bu katedrali ziyaret eden milyonlarca turist aynı noktadan tavana bakıp geriye devrilerek Aziz Servet'e şükranlarını sunuyorlar. Ha ha ha...*

Bütün gün rehberimiz Yunus Bey'in peşinde dolaştıktan sonra San Miguel meydanındaki bir kafeye oturunca nihayet benim vaktimin geldiğini hissettim. Garsondan derhal Katalan şarabı isteyerek bir sigara yaktım. (Evet, hâlâ sigara içiyorum, gençliğimden kalan tek şey o. Onu da bırakırsam ölürüm.) Bu halimle, İspanya'da bile dudaklarını uzata uzata çay peşinde koşan yaşlı grubumuz için fazlasıyla genç duruyordum. "Bir şehir öyle değil böyle yaşanır" dersi verdiğimi anladıklarını sanmıyorum, zaten umurumda da değil. Şarabım geldiğinde içim sevinçle doldu. Gracias! Bir dikişte içip yenisini istedim. Karım halimden hiç memnun değildi, muhtemelen benden utanıyordu. Bulduğu ilk fırsatta şaraba yumulan bir adam yerine, titrek dudakları çaya uzanan bir koca istiyordu. Çay içerken hüpletmemi ve yemek yerken geviş getirmemi istiyordu. Hayatın içinde yaşamamı değil, kenarında titrememi istiyordu. Yemezler! Hüpletmeyeceğim. İşte böyle dikeceğim. Salud!

2. gün

Sabah erken saatlerde Girona şehrine gitmek üzere otobüse doluştuk. Daha yola çıkar çıkmaz, şoförümüzün adının Manuel olduğunu duyan Erkan Bey, "Manuel mi yoksa otomatik mi?" deyince bütün otobüs yerlere yattı. İnanılmaz! Emeklilik sonrası üretilen mizahın yatacak yeri yok! Yol boyunca karım dâhil kimseyle konuşmadım. Girona'ya ulaştığımızda şehrin güzelliği karşında kendinden geçen grup daha otobüsten inmeden fotoğraf makinelerine sarıldı. İsmini bilmediğim bir kadının, "Yunus Bey şu bina nedir?" sorusuna rehberin, "O bir şey değil, normal eski bina," cevabını vermesi karşısında biraz olsun neşem yerine geldi. Fakat bu sefer tek gülen ben olduğumdan ortamda soğuk bir yaşlılık rüzgârı esti.

Girona'nın sokaklarında dolaşırken diğer yaşlıların yaşadığı heyecanın aksine kaygısız gözlerle etrafı seyrettim. Tarih hakkında tek bir satır bile okumayan titrek grubumuz, bütün bilgileri Vikipedi'den sallayan rehberimizi bir tarih uzmanıymış gibi dinleyip hayranlıkla kafalarını sallıyor. Memlekete döndüklerinde akıllarında kalan tek şey "fakat çok güzel yerler" olacak. Barbarlık çağının kalıntılarını Avrupa medeniyeti diye algılayıp kendileri gibi yaşlılara "mutlaka gidip görmek lazım" diyecekler. Bu oyuna gelmeye niyetim yok. Karıma çok yorulduğumu söyleyerek bir kafeye çöktüm. Bayraklı rehberin peşinde uzaklaşan grubu seyrederken kendime şarap söyleyip acı acı güldüm: Bu tarih daha milyonlarca yaşlı turist gömecek. Herkese benden azizlik! Ha ha ha...

Akşam Barselona'da flamenko gösterisine gittik. Bunca buruşuk yaşlının arasında diri vücutlar görmek bir nebze iyi geldi. Gösteriyi izlerken kadın dansçının verdiği coşku ve barda gizlice içtiğim iki biranın da etkisiyle çıkışta, "Gece daha bitmedi bir kulübe gidelim" teklifinde bulundum. "Saçmalama ne kulübü?" dedi karım. Otelde protezlerimi bile çıkarmadan sızmışım.

3. gün

Turdakiler, oteldeki kahvaltı sonrası verilen serbest zamanda alışveriş için şehre dağıldı. Barselona büyük bir şehir olmasına rağmen sık sık gruptan insanlarla karşılaştık. İspanya'nın bağrından magnet koparmaya çalışan bu yaşlı topluluk beni hasta ediyor. Karım daha öğlen olmadan 20'ye yakın magnet aldı. Tanesi 5 Euro'dan 100 Euro'luk bir kayıptan bahsediyorum. Buzdolabımızın ön cephesini tamamen döşemeye, yan cephesini bezemeye, artanlarıyla da hediye adı altında başkalarının buzdolabını istila etmeye yetecek bir sayı bu. Karım neyin peşinde bilmiyorum. "Sen önce doğru dürüst yemek yap da ondan sonra alırsın magneti tugneti," diye çıkışmamak için kendimi zor tuttum. Ne diyelim; kapağı İspanya'yla kaplı, ama içi curul curul taze fasulye ve yağsız pilavdan ibaret buzdolabımız hayırlı olsun. Öğle yemeğinden sonra, havaalanına gidinceye kadar "son saatler" adı altında İspanya'nın bağrından biraz daha hediyelik eşya koparmaya çalıştık. Ben bir ara ayağımın ağrıdığı yalanıyla bir kafede bekleyerek bir kadeh şarap ve güçlü bir İspanyol birası devirmeyi başardım. Akşamüstü otobüse doluşup havaalanına doğru yola çıktık.

Uçak – dönüş

Uçaktayız. Yolculuğumuz oldukça sarsıntılı geçiyor. Bu sarsıntılı yolculuğun uçaktaki magnet yoğunluğu yüzünden olduğunu tahmin ediyorum. Ufak bir hesapla yaşlı çift başı 30 magnetten yaklaşık 900 magnet bizi yeryüzüne çekiyor olabilir. İspanya, biraz daha kalıp daha çok magnet almamızı istiyor olabilir. Karıma dönüp magnet esprimi yaptım ama tepki alamadım. Bir saatin sonunda karım dâhil tüm yaşlılar ağızları açık uyumaya başladı. Yaşlı bedenleri kendine gelmeye çalışırken, yaşlı dimağları şimdiden gezip gördükleri yerleri unutmaya başlamış olmalı. Horlayanlar, kendi horlamasından uyanıp tekrar uyuyanlar, hatta hırıldarken son nefesine yaklaşanlar var. Belki bir kaçı memleketi göremeyecek. Hostesten küçük bir şişe şarap isteyip içmeye başladım. İkinci şişeyle birlikte müthiş bir sigara isteği bastırdı. Gidip tuvalette içsem en fazla ne olabilir, diye düşündüm. Tuvalette alarm olduğunu bilsem elbette içmezdim. Ortalık ayağa kalktı. Hostes eşliğinde yerime dönerken İspanya fatihi yaşlılar ordusu kınayan bakışlarıyla beni süzüyordu. Üç gün boyunca Vikipedi hırsızı rehberi onaylayan kafalar, benim gibi bir arsız karşısında bu defa kınamak için sallanıyordu. Özellikle kınamasını söze döken (olmaz ki canım!) Aziz Servet'e bir tane yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. Yerime oturur oturmaz, "İnanamıyorum sana Ethem!" dedi karım. Neye inanamıyorsun? Flamenko gecesinde seyrettiğimiz Juan de Juan'ın kaslı baldırlarından etkilenip İstanbul'da flamenko kursuna gitmeye inanıyorsun da, kırk yılın tiryakisi Ethem'in sigarasına mı inanamıyorsun? İnadına içeceğim lan sigarayı! Barselona, İstanbul, uçak muçak fark etmez, nereye gitsem havaya duman üfleyeceğim. Gör bak, bundan sonra balkonda falan değil evin tam ortasında fosur fosur içeceğim.

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Dayak

"Siz hiç eşofmanlı, çok kısa saçlı Sırp gencinden dayak yediniz mi? Hayır mı? Mirim, siz daha dayak yememişsiniz."

Jim Dunlop

Evrimle ilgisi var mı bilmiyorum, muhtemelen vardır ama; erkeklerin dünyasında yeryüzündeki bütün erkeklerin bildiği ve kadınların ancak çok ama çok azının fark edebildiği korkunç bir gerçek var: Daimi dayak tehdidi. Evet böyle söyleyince sanki kadına yönelik şiddetin yanında arsızlık gibi durdu ama sabredip biraz daha okursanız göreceksiniz ki bu konu zaten onunla da bağlantılı.

Her yaştan erkek, bir başka erkekle karşılaştığında öncelikli olarak karşısındaki kişiye "Ulan acaba ben bunu dövebilir miyim?" diye bakıyor. Tabii yıllar içinde edindiğimiz tecrübe bizi ya da en azından aralarında benim de bulunduğum bazılarımızı "Ulan acaba ben bundan dayak yer miyim?" diye de düşündürtüyor ama neticede ortak nokta dayak. Ve üstelik hiçbirimiz dayak yemek istemiyoruz. Aslında bunda anlaşılmayacak bir şey yok. İnsanın ruhsal bir sorunu olmadığı hâlde dayak yemek istememesi olağan. Ama işin kötü tarafı erkek olarak genellikle kavgadan kaçmak da istemiyoruz ve dolayısıyla bu çelişkide taraflardan birisi için dayak yemek kaçınılmaz oluyor.

Misal allaha şükür ben şahsen yemedim ama yiyenler anlattı oradan biliyorum; şu parlak eşofmanlı, çok kısa saçlı ve de kemikli Sırp gençlerinden dayak yemek o kadar feciymiş ki; ben dinlerken dayağı gıyabında yedim o derece. Yani bir düşünün gıyabında yenebilen dayaklar var ve sırf bu yüzden karım ne zaman Balkan turu bahsini açsa duymamış gibi yapıyorum; o dönem için kendime iş yaratıyorum. Parlak eşofmanlı ve çok kısa saçlı Sırp'larla dolu bir ülke kabuslarıma giriyor.

Ha tabii nedir? Ben de kendi payıma ilk gençliğin sonlarına kadar hiçbir kavgadan kaçmadım ve günün birinde yaptığım muhasebede, kaçmadığım her kavgadan dayak yiyerek ayrıldığımı ve aslında bunun son derece kerizce bir şey olduğunu anlayınca çok erken yaşta bilinçli olarak ve hiç mi hiç utanmadan kavgadan kaçmaya başladım. Üstelik zamanla, beni dövmek isteyen ve bunu ima eden insanların, onlara "Elbette istesen beni döversin ama ben dayak yemek istemiyorum," mesajını verdiğimde sanki kavgayı etmişiz de beni dövmüşler gibi rahatladıklarını gördüm.

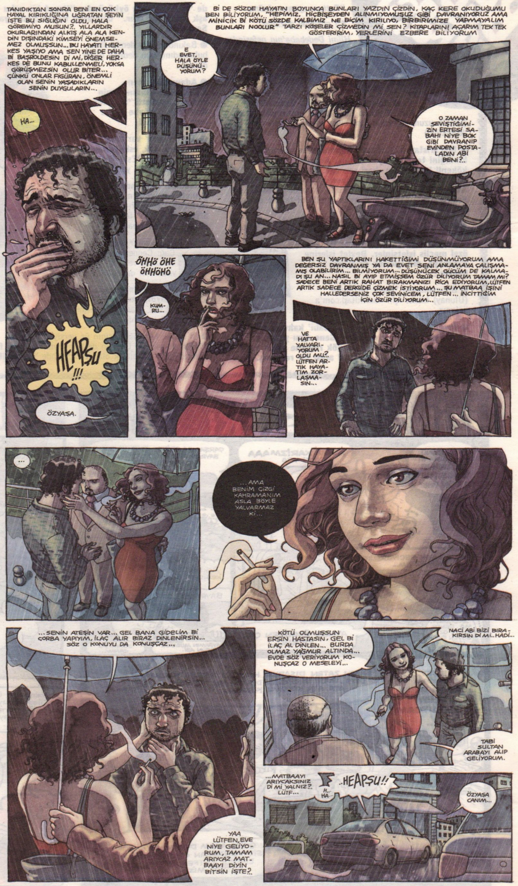
Yalnızca entelektüel düzeyi görece yüksek (okuma yazma bildiği anlamına geliyor) bir kaç kişi bir keresinde beni dövmek üzere bir yerlere çağırdı. Onlara çağırdıkları yere gelmeyeceğimi çünkü gelirsem beni döveceklerini bildiğimi söylediğimde sanki biraz utanır gibi olduklarını gördüm ama onun dışında hemen herkes eşek sudan dövmüşçesine rahatladı.

Peki neden size durduk yere bundan bahsediyorum? Şimdi öncelikle bir kaç denyo dışında şu satırları okuyan bütün kadınlar dayaktan bu şekilde kurtulmanın son derece mantıklı olduğunun farkında diye düşünüyorum. Ama işte biz erkekler bunu çok zor kabulleniyoruz. Alın işte Ahmet Hakan'ı az çok biliyorsunuz. Fikirlerine, ideolojisine vesaire katılın katılmayın; cümle kurabilen, okuyan yazan, kesinlikle de ilkel olduğu ileri sürülemeyecek gayet efendi bir insan. Ama birileri kalkıp Ahmet Hakan'ı dövmekten bahsettiğinde Ahmet Hakan'ın meydan okumak zorunda kaldığını görebiliyorsunuz. Ciğeri beş para etmez bir sokak serserisinin "Ahmet Hakan'ı dövmek lâzım," falan diye konuşmasına Ahmet Hakan, "Gel de döv bakalım!" diye cevap vermek zorunda kalabiliyor. Yani neticede "Gel de döv bakalım" dediği adamlar genç, cahil ve cahil oldukları için gaddar ve acımasız. ("Burnuna aşağıdan yukarı vurursam adam ölebilir, o hâlde vurmayayım," diye bilgisini dayak sırasında kullanan adam kavgayı kaybetmeye mahkûmdur söyleyeyim. Ha gönülleri kazanabilir o ayrı.)

Ama Ahmet Hakan "yiğitliğe b.k sürmemek için" tam manasıyla aptalca olduğunu bildiği, bilmesi gerektiği hâlde; ipe sapa gelmez heriflerin tehditlerine meydan okumak zorunda kalabiliyor. Bir başka serseri Ahmet Hakan'ı kuytuda sıkıştırdığını ve korkutup kaçırdığını niye anlatıyor sanıyorsunuz?

İşte sevgili kadınlar, biz erkeklerin dünyasındaki katlanması güç gerçek de bu. Küçük yaştan itibaren "erkek" olmak için dövmemiz gerektiği televizyonda sinemada kafamıza kakılıyor. Erkekliğimizi ancak birilerini dövebilerek ispatlayabileceğimizi zannetmeye başlıyoruz. Gazetelerde yazan, televizyonlarda sunuculuk yapan bir adamın bile içinden söküp atamadığı "erkeklik=dövmek" ve "erkeklik≠kavgadan kaçmak" düşünceleri de zaten aile içi, kadına yönelik şiddet dediğimiz kavramların en derin nedenlerinden biri bence.

Bir önceki sayfadan devam

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Tuttum aynayı yüzüme
Ali göründü gözüme"
Hilmi Dedebaba'nın nefesinden.

● **Kurban Bayramı tüm alemlere kutlu olsun... (Kurban Bayramı, kurban dışında herkese bayram!)**

● Reisçi - Hocacı farkı, Uzun Malboro - Kısa Malboro farkı kadar birbirinden farklı. (İlkinin uzun, diğerinin kısa oluşu da bu saptamayı destekliyo)

● **Macaristan başbakanı "Sığınmacılar, Avrupalı kimliğini tehdit ediyo" demiş. Arkadaş, sen Asya kökenli bir halksın, bari sen sus. "Bir tek biz geliriz buraya, başka istemiyoruz" mu diyosun? Lan Avrupa'nın dili bile Hint-Avrupa, tam ne diyosun sen? Faşizminiz, hepimizin dünyalı kimliğini tehdit ediyo, asıl tehlike bu...**

● Bari komşuda sosyalist başbakan var, bu da bi şeydir!..

● **Muhsin Kızılkaya ile İhsan Özkes özel meclis işletsinler. Devlet işlerine Kızılkaya, din işlerine de Özkes baksın...**

● Bulunamayan 'Sayılı Fırtınalar' (Ulunay) kitabı için nadirkitap.com'a bakınız.

● **Ömer Seyfettin'de geçen 'sincabi' kahverengi ile kurşuni arası bir renkmiş. Gene aynı yazarda 'tirşerengi' geçiyor ki, o da gök rengine çalan yeşil anlamına gelen, mavi ve yeşil arası bir renkmiş. Bir de 'Nakarat' adlı öyküsünde, "Hayat bir uyku ise aşk onun rüyasıdır." cümlesini tırnak içinde yazmış Seyfettin.**

● Bakındım kim demiş diye bulamadım, kim dediyse güzel demiş...

● **Adana'da geçen diyalogtan: -Oğlum senin deden sosyalistti 'Mao Mao' diye öldü.. -Tövbe tövbe kedi mi bu ya?!**

● 'Eski Yunan' var ama 'Eski Türk' yok, eski yurdumuz meçhul. Sadece 'Eski Türkler' var. Taşınan biziz yani!..

● **Modern toplumda cinneti vurgulayan ilk halk türküsü: "Telgrafın tellerini arşınlamalı / Yar üstüne yar seveni kurşunlamalı..."**

Ne romancılar düello sahnesi yazmaya doymuştur, ne de filmciler rus ruleti sahnesi çekmeye...

● Yeni başlayanlar için Orta Çağ: Cennetin anahtarı var ama veba salgını yüzünden dokunamıyoruz!..

● **Cin Ali'nin mezartaşı olsaydı, üzerinde "Mazlumun yüksek lisansıydı, pikniğin hastasıydı" yazardı...**

● Bi bebek bezi markasının üç versiyon paketini gördüm markette. Üçünün de bez sayısı ve fiyatı farklı tabiyatıynan. En büyük olan ve üzerinde 'ekonomik' yazandan ziyade, orta boy olan, bez başına fiyatta en makul paketti. "Ee yani?" diyeceksiniz. Durun, anlatıyorum! En küçük ve en büyük paketin üstünde daha ışıltılı, gülen bebek resmi varken; en makul ortanca paketin üstünde nispeten daha sevimsiz bir bebek görseli yer almaktaydı. Sonuç: Kapitalizm gülücüğü de satar...

● **Uyuşturucuyla mücadele için MAYIŞTAY kurulsa ya...**

● Rahmetli Yaşar Kemal'in 'Teneke' adlı romanından aynı adla oyunlaştırdığı eserinde anlatıcı rolünü üstlenen bir tellal vardır ve ceketinin yakasına kırmızı kurdelalı bir kahve fincanı asılmıştır. Finalde bu fincanın hikayesini anlatır: Cephede askerken, bir sabah siperden başını kaldırır ve yanında başkumandanı görür. Günlerdir içmediği bir tutam kahvesini pişirip ikram eder paşaya. Savaştan sonra kaçağı, ağası, eşkıyası madalya alırken, bu askere madalya yoktur. Komutanını bulur yardım etsin diye, komutana da madalya verilmemiştir! Çalmadıkları kapı kalmaz, yüzlerine bakan olmaz. En sonunda bu meçhul asker, paşanın kahve içtiği fincanı hatırlar, 'En güzel madalya' diye tekrar göğsüne takar. O tellal

der ki oyundaki idealist kaymakama: "Kumandan cephede yendi yendi, hep yendi, bir kere yenilmedi. Ama sonunda yenildi. Ağalara yenildi. İşte bu fincan madalya onun yenilgi madalyasıdır." O tellalın ağzından anlatır bize büyük Kemal: "Yalanın gücü doğrunun güçsüzlüğünden değildir. Yalnız, teşkilat kurmuş doğru yalnızdır. Yalanın geleneği var, doğrunun her gün yeniden yaratılması gerek... Yenilmeyen doğru yenmiş sayılmaz. Doğru yenile yenile öyle keskin bir hale gelmeli ki... Yüz bin yıl su altında, yıkanmış, düzelmiş bir çakıl taşı gibi."

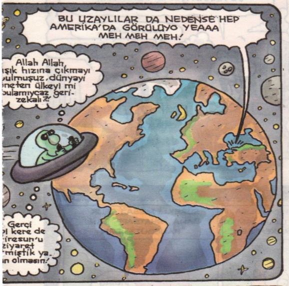
her profesyonel esör değilse, her de acemi değil...

● **Niye 'Üç Silahşörler' denir ki, 'Üç Silahşör' denince de oluyo. Daha da iyi oluyo.**

● Trabzonspor-Galatasaray maçının oyuncularına Sabah Gazetesinden iki yorumcu not vermiş, İskender Günen, Bilal Kısa'ya 10 üzerinden 8, Wesley Sneijder'e de 5 verirken; Levent Tüzemen tam tersi olarak Bilal'e 5, Sneijder'e ise 8 notunu uygun görmüş. Ee, şimdi nerede 5, nerede 8?! Bu kadar değer ayrımı, böyle algı uçurumu olur mu? İki yorumcudan en az birinin işini sallayıp, trango notlar verdiği ortada. Tüm yorumlara baktığımda, iki futbolcudan 8'i daha çok hakkedenin Bilal Kısa olduğunu gördüm. Bu durumda trango not veren Tüzemen mi? Yoksa futbol bu kadar yoruma açık mı hakkaten de?

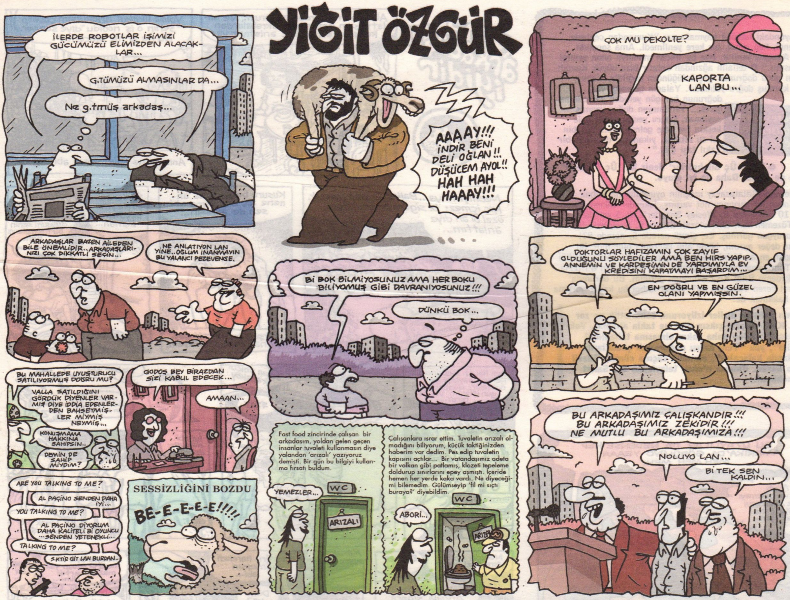
● **Yabancı polisiye diziler izliyorum, senaristlik ne zor iş yahu. Katil sürpriz çıksın diye ne takla atıyolar. Yok "Patronuma benden daha yakın olmasına tahammül edemedim", yok "Yeni karısı doğursaydı çocuklarım ikinci planda kalacaktı", olmadık saçma cümle. Güzeli de oluyo bazen. Olmasa n'olur, televizyon bu. Sanat değil, mobilya!..**

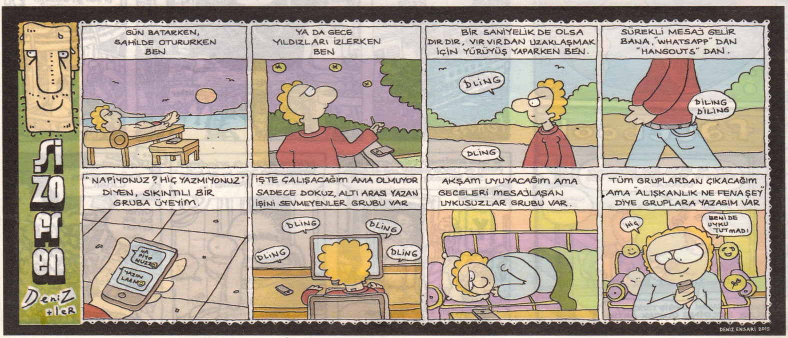
vedatozdemiro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR
İLERDE ROBOTLAR İŞİMİZİ GÜCÜMÜZÜ ELİMİZDEN ALACAKLAR...
G.TÜMÜZÜ ALMASINLAR DA...
Ne g.tmüş arkadaş...
AAAAY!!! İNDİR BENİ DELİ OĞLAN!! DÜŞÜCEM AYOL!! HAH HAH HAAAY!!!
ÇOK MU DEKOLTE?
KAPORTA LAN BU...
ARKADAŞLAR BAZEN AİLEDEN BİLE ÖNEMLİDİR... ARKADAŞLARINIZI ÇOK DİKKATLİ SEÇİN...
...NE ANLATIYON LAN YİNE... OĞLUM İNANMAYIN BU YALANCI PEZEVENGE.
Bİ BOK BİLMİYOSUNUZ AMA HER BOKU BİLİYOMUŞ GİBİ DAVRANIYOSUNUZ!!!
DÜNKÜ BOK...
DOKTORLAR HAFIZAMIN ÇOK ZAYIF OLDUĞUNU SÖYLEDİLER AMA BEN HIRS YAPIP, ANNEMİN VE KARDEŞİMİN DE YARDIMIYLA EV KREDİSİNİ KAPATMAYI BAŞARDIM...
EN DOĞRU VE EN GÜZEL OLANI YAPMIŞSIN.
BU MAHALLEDE UYUŞTURUCU SATILIYORMUŞ DOĞRU MU?
VALLA SATILDIĞINI GÖRDÜK DİYENLER VARMIŞ DİYE İDDİA EDENLERDEN BAHSETMİŞLER MİYMİŞ NEYMİŞ...
KONUŞMAMA HAKKINA SAHİPSİN..
DEMİN DE SAHİP MİYDİM?
GODOŞ BEY BİRAZDAN SİZİ KABUL EDECEK...
AMAAN...
Fast food zincirinde çalışan bir arkadaşım, yoldan gelen geçen insanlar tuvaleti kullanmasın diye yalandan 'arızalı' yazıyoruz demişti. Bir gün bu bilgiyi kullanma fırsatı buldum.
YEMEZLER...
WC
ARIZALI
Çalışanlara ısrar ettim. Tuvaletin arızalı olmadığını biliyorum, küçük taktiğinizden haberim var dedim. Pes edip tuvaletin kapısını açtılar... Bir vatandaşımız adeta bir volkan gibi patlamış, klozeti tepeleme doldurup sınırlarını epey aşmıştı. İçeride hemen her yerde kaka vardı. Ne diyeceğimi bilemedim. Gülümseyip 'fil mi sıçtı buraya?' diyebildim.
WC
ABORİ...
BU ARKADAŞIMIZ ÇALIŞKANDIR!!! BU ARKADAŞIMIZ ZEKİDİR!!! NE MUTLU BU ARKADAŞIMIZA!!!
NOLUYO LAN...
Bİ TEK SEN KALDIN...
ARE YOU TALKING TO ME?
AL PAÇİNO SENDEN DAHA İYİ...
YOU TALKING TO ME?
AL PAÇİNO DİYORUM DAHA KALİTELİ Bİ OYUNCU ...SENDEN YETENEKLİ...
TALKING TO ME?
S.KTİR GİT LAN BURDAN...
SESSİZLİĞİNİ BOZDU
BE-E-E-E-E!!!!!

ŞİZOFREN
DeniZ +leR
GÜN BATARKEN, SAHİLDE OTURURKEN BEN
YA DA GECE YILDIZLARI İZLERKEN BEN
BİR SANİYELİK DE OLSA DIR DIR, VIR VIRDAN UZAKLAŞMAK İÇİN YÜRÜYÜŞ YAPARKEN BEN.
DLİNG
DLİNG
SÜREKLİ MESAJ GELİR BANA, "WHATSAPP" DAN "HANGOUTS" DAN.
DİLİNG DİLİNG
"NAPİYONUZ? HİÇ YAZMIYONUZ" DİYEN, SIKINTILI BİR GRUBA ÜYEYİM.
NAPİYONUZ
YAZIN LAAN
İŞTE ÇALIŞACAĞIM AMA OLMUYOR SADECE DOKUZ, ALTI ARASI YAZAN İŞİNİ SEVMEYENLER GRUBU VAR
DLİNG
DLİNG
DLİNG
DLİNG
AKŞAM UYUYACAĞIM AMA GECELERİ MESAJLAŞAN UYKUSUZLAR GRUBU VAR.
TÜM GRUPLARDAN ÇIKACAĞIM AMA "ALIŞKANLIK NE FENA ŞEY" DİYE GRUPLARA YAZASIM VAR
HİÇ
BENİ DE UYKU TUTMADI
DENİZ ENSARİ 2015

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Ortam gerildiğinde, egolar çarpıştığında, insanlar birey olma sevdasıyla birbirlerine kırıcı sözler söylediğinde bir anlığına herkesin içine kendi kişiliğimi yerleştirip ortamı düzeltesim gelir. O şimdi bir şey diyecek, ondan sonra öteki bir şey diyecek, öteki asla bu sözün altında kalmayacak, ortam daha da gerilecek, işler içinden çıkılmaz bir hal alacak… Oysa ne gerek var? Bu güzel ortamı bozmaya kimin ne hakkı var? Dünya hepimizin. Vücutlarınızı bana verin, zihninizi bana teslim edin, iki dakikada düzelteyim bu tatsız durumu. İnanın en fazla on dakika sonra birlikte neşe içinde youtube'dan Kuzey Kore'deki bayram törenlerini izleyip "adamlar aç, yerden ot koparıp yiyorlar ama uğraştıkları şeye bak, vallahi bravo… Bu Kim Jong-un da babası gibi pislik çıktı, Amerika'da okudu ama orada diğer öğrenciler bunu aralarına almadı, sosyalleşemedi, o yüzden şimdi halka eziyet ediyor, zorla aç insanlara bayram gösterisi düzenletiyor" muhabbeti yapıyor olacağız. Zihinlerimiz aynı frekansta titreşecek, mutabık kalacağız, mutlu olacağız. Buradaki durumu düzelttikten sonra bir şekilde Kuzey Kore'ye gideceğim ve oradaki durumu da düzelteceğim. Artık kimse bayramlarda jimnastik gösterisi yapmaya zorlanmayacak, bayram kutlamalarına katılım gönüllülük esasıyla olacak, beden eğitimi öğretmenlerinin zulmü sona erecek.

Daha canlı! Daha gövençli!

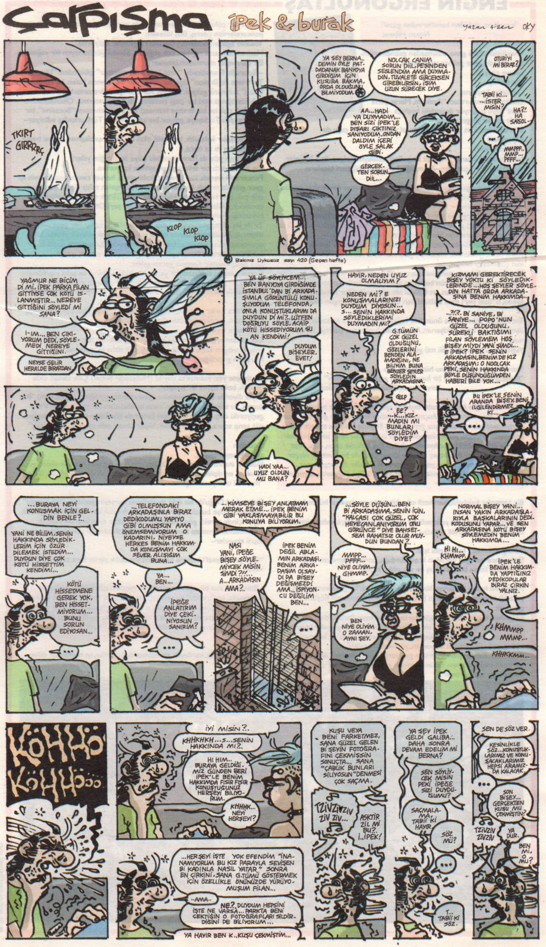
Kitapçıda, buradan aldığım kulaklığı değiştirmek için sıra bekliyorum. Kulaklık iş yerinde durmadan dinlediğim death metal müziğe iyi tepki vermedi, hep dans müziği dinleyelim istiyor, devamlı baslı müzikler çalınsın istiyor. Oysa death metal sevginin, karşılıklı saygıya dayanan ilişkilerin, tiz ve orta frekansların müziğidir bebeğim. Satın alınan bir malın kavga edilmeden, ses yükseltmeden de değiştirilebileceğini kendime kanıtlamak üzere buradayım. Kasiyere söylemek için hazırladığım cümleleri kafamda durmadan tekrarlıyorum: Şu an kilo vermeye çalıştığım bir dönemdeyim, sabahları yoğurt - müsli, öğlenleri çorba yiyorum. Sürekli açlık içindeyim. Hiçbir şey fark etmedi, bir kilo bile vermedim. Hayata karşı içerliyorum, sinirleniyorum. Bu duygularımı bastırmak için devamlı metal müzik dinlemem lazım. İş yerinde olduğum için de metal müziği kulaklıktan dinlemem lazım. Ama bu kulaklıkla olmuyor. Kulaklık tam bir ortam piçi çıktı. Fişi yanımda. Teşekkür ederim.

Sırada tam önümdeki kızın elinde beş tane kitap var: Birey Olmak, Hayır Diyebilmek, Her Tartışmadan Haklı Ayrılın, Onlar Haksız, En Çok Bağıran Kazanır. Kitapların başlıkları aşağı yukarı böyle. Aklımda kaldığı kadarıyla. Kızın suratına bakıyorum, şimdiden sinirli. Belki sırada beklerken elindeki kitapların birinden "Üç Kuruş Paraya İşini Yapmaya Çalışan Kasiyerleri Azarlamaya Giriş: İşinizi Düzgün Yapın!" isimli kısımı hızlıca okur, birey olmaya giden yolda vakit kaybetmeden yürümeye başlar. Normal bir insanken kendini geliştirerek berbat bir insan olacak. Bu kitapları yazanlar umarım teliften gelen paranın hayrını görmezler, kendini polis ve savcı olarak tanıtan dolandırıcıların tuzağına düşerler ve bankadaki bütün parayı torbalara doldurup kendilerini polis ve savcı olarak tanıtan şahısların belirttiği noktalara bırakırlar. Sonra da keriz gibi gazetelere "biz aldandık, diğer vatandaşlarımız uyanık olsunlar, böyle telefonla para isteyen insanlara kanmasınlar" diye demeçler verirler.

Sırada beklerken dünya üzerindeki bütün insanların bir süreliğine erman çağlar olduğu bir dünya düşlüyorum. Kuzey Kore gururunu ve 19 Mayıs kıyafetlerini bir süreliğine bir kenara bırakacak, Güney Kore'ye "çok açız, ülkede yiyecek bir şey kalmadı, bize ekmek arası bir şeyler yollar mısınız?" diyor. İş yerlerinde merkezi ses sisteminden best of seksenler metal ballads albümü çalıyor ve insanlar öğlen arasında dışarıdan hep birlikte döner söylüyorlar. Dönerlerin hepsi aynı olduğu için siparişler doğru geliyor, mutlu ve verimli bir iş yerinin temelleri atılıyor. Kendilerini polis ve savcı olarak tanıtan dolandırıcılar bu yaptıklarının ne kadar götçe bir davranış olduğunu anlıyor ve insanlardan plastik torbalarla topladıkları paraları mağdurlara iade ediyorlar.

Sıra bana geldiğinde kasiyere ezberimdeki cümleleri kuruyorum ve mükemmel bir şekilde tekrardan paketlediğim kulaklığı kendisine teslim ediyorum, güleryüz gösteriyorum. O da bana güleryüz gösteriyor, "bunu alamayız" diyor. Nasıl alamazsınız? "Kullanılmış olduğu için alamayız, kullanmışsınız" bunu diyor. Kullandım, metal müzik dinledim, aç olduğum için. Memnun kalmadım, iki hafta içinde geri getirdim, satış sözleşmesi var, orada yazıyor. "Maalesef, bir şey yapamam" diyor. Dükkanınızı yakarım. Kurumsal kimliğinizi yok ederim. Müdürü çağır. Müdür geliyor, durumu izah ediyorum, "tabii değiştirelim, hemen" diyor. Bağırmasak resmen değiştirmeyeceksiniz kulaklığı. Ne kadar ayıp, insanları ne kadar bağırmaya ve kavgaya itiyorsunuz, sizler yüzünden insanlık bir haklılık yarışında kilitlendi, ileriye adım atamıyoruz. Kuzey Kore biraz da sizin yüzünüzden aç, biraz da sizin yüzünüzden silah zoruyla bayramlarda dans ettiriliyor. Bunu biraz düşünün.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"İnsanların türküleri kendilerinden güzel"
Nazım Hikmet

Gündüzleri, hadi gene anlamazdan gelmek mümkün olsa da, gece gelince ayan beyan ortaya çıkıyor.
Yaz bitmiş.
Caddeler boşalmış.
Bandanalı dondurmacı: "Ayskrim, Maraş, yami yami" diye bağırıyor önündeki boşluğa .--*bakır çan'a çangur çungur vuruyor*--
Son tatilciler; kısa pantolon, üst taraf yağmurluk.(*bir çoğu da hapşırıyor*)
Antalya'dayım.
İncik boncuk satanların ışıl ışıl ampulleri sallanıyor.(iplere dizili kolyeler de) Palmiyeler uçuşuyor.--örümceğe benzeyen gölgeleri binaların üzerinde--
Rüzgara kapılıp giden posterleri toplayan satıcı.--uçan posterdeki şamdan resminin mumlarının uçlarında minik minik sarımsı ışıklar kıpraşarak yanıp yanıp sönüyor--
--Burak Özçivit, Angelina Jolie, Cem Yılmaz, Jim Morrison, John Deep(kaptan Sparrow kılığında) portreleri çizmiş(*karakalem*) *çok zarif yaşlıca kadın. O da resimleri uçmasınlar diye mandallarla kontraplağa raptediyor...--*
Son müşteriler. Bir karikatür portre çizerinin önünde bir bebek arabası. Anne baba, (*yüzlerinde mesud bir gülümseme*) arabada oturan bebeklerinin çizilmesini bekliyorlar.
Zavallı meslekdaşım, neresini abartsın da benzetsin? Yazık. Bebek portresi dünyanın en zor işi. Bütün bebekler aynı. Henüz hatları oluşmamış bir bebeği (hadi olsun olsun, en fazla bi altı aylık var) diğer bebeklerden ayıran, o 'özel şey'i nasıl bulsun? Sen biliyorsun, onu hergün izledin. Ama o?
Tedirgin bir tebessümle önündeki kağıda bakıyor.--*"Aa ne kadar benzedi" diyebilmek için biraz bekliyorum. Ama hemen başlamıyor çizmeye. Yürüyorum.*--
Yağmur mu gelecek? Gök mü gürlüyor?

Yazın sonu sonu, 'yaz sonu hüznü'nün başı
"Kanlıcanın ihtiyarları/ Bir bir hatırlamakta geçen sonbaharları"
Yahya Kemal, 'Eylül Sonu' adlı şiirinden

--Yazın bittiğini bir türlü kabullenemez eylül sonlarının artık soğumaya başlamış akşamlarının, tadı kaçmış yazlık bahçe sinemalarına giderdik.(çocukluk işte;inad edersek sanki yaz geri gelecek) Bomboş bahçede tek tük aileler. (teyzelerin ellerinde, yazlık sinemaların can acıtan kuru tahta sandalyelerinin tacizine önlem yastıklar, sırtlarında hırkalar) Boş bahçeye çalan, çoğu boşa giden Berkant, Erol Büyükburç şarkıları içimizi daha da burkardı. Bir rüzgar çıkar, ağaçlar ürperir, birden yağmur serpelerdi. Filmden de vazgeçemez, kenarlara kaçışır, ağaç altlarına siperlenir, üşüye üşüye yağmurun dinmesini beklerdik--

Bir zamanlar kalabalık, hareketli olan bir yerin ıssızlaşması hüzne boğar bizi.
--yaz çoktan bitmiş, kıyı yollarında bir otobüsün camından; bomboş plajda bir kişi. Bir havlu sermiş. Tek başına--

"Ocağı sönmek" terimi gibi işte.
Daha önce çoluğun çocuğun koşuşturduğu, çorbası kaynayan evin boşalması. Yoksa bir sürü boş ev var, onlar başka.

Fransa'nın kuzey kıyılarına, bir etnik azınlık (Bask'lar gibi)Breton'ların yaşadığı bögeye, arkadaşımın (annesi Bretondu) annesinin köyüne gitmiştik.
Bölgedeki bütün ahali köylerini terkedip merkeze Paris'e, civarına göçetmişler.(iş güç, ekmek meseleleri) Bomboş taş örgü evler.(*damları da yine arduaz cinsi taşlarla kaplıydı*) Bölge biraz İrlanda'ya, İskoçya'yı andırıyordu.(filmlerden biliyorum, görmedim oraları)
Yollar boş. Köylerden geçiyoruz, güneş batmak üzere, ne bir insan ne bir hayvan. Bazen simsiyah giyinmiş(matemde) çok yaşlı iki büklüm bir teyze. Hepsi o.

Kimi evler çökmüş, bir tanesinin içinde koca bir ağaç büyümüştü. Dallar pencerelerden çıkmış. Boş kiliseler.
Yosunlu ağaçlar, ormanlar. Geceleri baykuşlar ötüyordu.
Haziran olmasına rağmen çok soğuktu. Sürekli görünmeyen bir yağmur. Bir bakmışsın ıslanmışsın.(ahmak?)
--Bu arada, Fransızcada "nato kafa nato mermer" gibisinden: "Tête de Turc, tete de Breton" diye bir terim var. "Ha Breton kafası, ha Türk kafası" anlamına geliyor. "Al onu vur ona" yani. Bretonlarla bu "taş kafa" daşlığımız eski bir çizgi romanda da boy göstermiş. Okumuştum o ara. Çok çok saf bir Breton hizmetçi kız, çizgi kahraman "Becasine", bir macerasında Türkiyeye geliyor, buradan fesli bir Türk arkadaş ediniyor--

"Bir zamanlar kalabalık, hareketli olan bir yerin ıssızlaşması hüzne boğar bizi." dedim ya az önce.
Yine o aynı yıllarda.(Bretonya'daki köye de gittiğim yıllar)
Kış. Almanya'da bir arkadaşımın evinde kalıyorum.
Pencerenin dışında kar kıyamet. (tabi orada herşey camın dışında, evin içi gece gündüz sıcacık, hiç aksamıyor) Arkadaşımın sekiz dokuz yaşlarında çok çok zeki bir oğlu var. Hem zeki, hem duyarlı. (büyük bir sanatçının çocukluk günlerini izliyoruz gibisinden bir şey) Orada doğmuş, orada büyümüş, oranın eğitimini alıyor.
Tv de kış olimpiyatları var o ara. Sarayevo'da. Oturup her gece onu izliyoruz. Almanyanın takımı da yarışıyor. Çok çok yüksek pistten kayıp uçuyorlar, havada taklalar falan atıp konuyorlar. Kenarlarda coşkulu bir kalabalık, ellerinde biralar, gülüşüp bağırışıyorlar, ortalık ışıl ışıl,..
Son günü müydü? Kapanış gecesi galiba.
Çocuk herşeyi anlayabiliyor ya. Dedim ki ona: (biraz da şaka yapıyorum) "bütün bu pistler falan kaldırılacak... herşeyi toplayıp gidecekler..."
"Hiç kimse kalmıyacak... Bu ıssız dağ başına bi da hiçbir insan gelmeyecek...
 karanlıkta karlar yağacak, rüzgarlar esecek..." falan filan ben tutturmuş sayıyorum, bi baktım çocuk ağlamaya başladı.
Kızdı bana sonra.
Çocuk benim güya anlatmak istediğim şeyi, benim bile tam olarak anlayamadığım kadarıyla, benden çok çok daha iyi anlamıştı.
Herşeyin geçiciliğini.

'Su üstüne yazı yazmak'ta mıydı? (Muhyiddin Şekur) Çok zaman oldu okuyalı, belki başka bir kitapta...
Şöyle diyordu bilge, öğrencisine: (*yine aklımda kaldığınca yazıyorum*) "Bak şuraya, Şu sokakları dolduran insan kalabalıkları var ya. (Newyork'ta geçiyordu olay, eğer o kitap ise) Etrafında gördüğün bütün bu insanlar, yüz sene sonra, bunların hiçbiri; hiçbir tanesi dahi mevcud olmayacak"

Çocuğun
anladığı şeyin aynısı...
Modern insanın, (bizlerin) unutmak için herşeyi, ama herşeyi denediği, arkalara, en diplere itekleyip itekleyip durduğu en derin korkusu. Bir gün "mevcud olmayacak"lığımız.

Geleneksel Doğu'da ise eski zamanlarda herşeyin geçiciliği, "bir ölümlü" oluşumuz köşe bucak kaçılması gereken bir hakikat değildi, ölüm günlük hayat içinde sürekli gözönündeydi. Mezarlıklar evlerin aralarındaydı.
--Mevlevilikte semazen tennuresi kefeni, baştaki sikke (o uzun külah) mezar taşını simgeler--

"Gün gelir Veysel'i bağrına basar/ Benim sadık yarim kara topraktır." Aşık Veysel

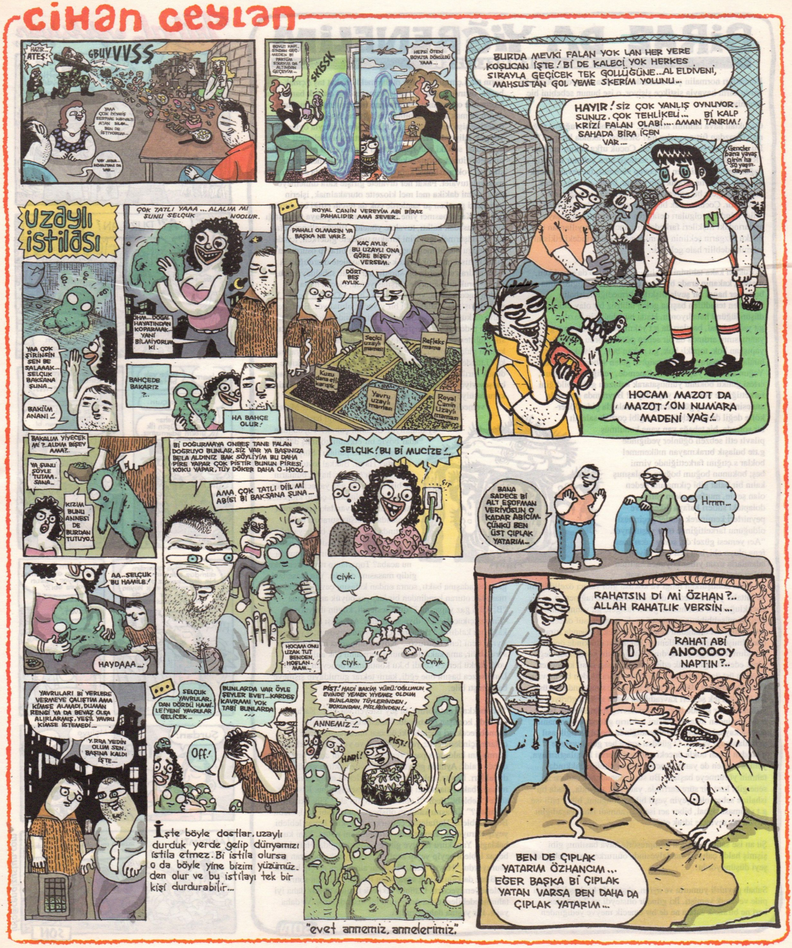
--Bitirirken, son bir ağlatma çabası da meslektaşlarıma: Ey, buğünün en revaçta, en "trendy",en yenilikçi, en avangard karikatürlerini yapan karikatürcüsü. Şunu bil ki bir gün, o çizdiğin karikatürlerden bir tanesi, geleceğin bir gazetesinde (*artık o ara, gazete kalır mı hala, ama aynı işi yapan her ne olacak ise işte orada*) "Nelere Gülerlerdi" köşesinde yer alacak--

Hepinize dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler, iyi bayramlar diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan
HAZIR... ATEŞ!
GBUVVVSS
YAAA ÇOK İYİYMİŞ SERPME KAHVALTI ATAN SİLAH... BEN DE İSTİYORUM...
VAY AMINA... KOMUTANI DA VAR...
BOYUT KAPISINDAN GEÇMEDEN Bİ PARFÜM SIKAYIM DA ALTINDAN GEÇEYİM...
SKISSK
HEPSİ ÖTEKİ BOYUTA DÖKÜLDÜ YAAA...
uzaylı istilası
YAA ÇOK ŞİRİNSİN SEN BE SALAAAK... SELÇUK BAKSANA ŞUNA...
BAKİİM ANANI!..
ÇOK TATLI YAAA... ALALIM MI ŞUNU SELÇUK NOOLUR.
OHM... DOĞAL HAYATINDAN KOPARMAK YANİ BİLMİYORUM Kİ.
BAHÇEDE BAKARIZ ?..
HA BAHÇE OLUR!
ROYAL CANİN VEREYİM ABİ BİRAZ PAHALIDIR AMA SEVER...
PAHALI OLMASIN YA BAŞKA NE VAR?
KAÇ AYLIK BU UZAYLI ONA GÖRE BİŞEY VERSEM.
DÖRT BEŞ AYLIK...
Seçici uzaylı maması
Refleks mama
Kuzu dana etli karışık
Yavru uzaylı maması
Royal Canin Uzaylı maması
BAKALIM YİYECEK Mİ ?.. ALDIM BİŞEY AMA?..
YA ŞUNU SÖYLE TUTMASANA...
KIZIM BUNU ANNESİ DE BURDAN TUTUYO..!
Bİ DOĞURMAYA ONBEŞ TANE FALAN DOĞRUYO BUNLAR, SİZ VAR YA BAŞINIZA BELA ALDINIZ BAK SÖYLİYİM BU DAHA PİRE YAPAR ÇOK PİSTİR BUNUN PİRESİ, KOKU YAPAR, TÜY DÖKER DAHA O-HOOO...
AMA ÇOK TATLI DİİL Mİ ABİSİ Bİ BAKSANA ŞUNA...
HOCAM ONU UZAK TUT BENDEN, HOŞLANMAM...
SELÇUK! BU Bİ MUCİZE!..
ÇIT
AA.. SELÇUK BU HAMİLE!
HAYDAAA...
ciyk.
ciyk.
cviyk.
YAVRULARI Bİ YERLERE VERMEYE ÇALIŞTIM AMA KİMSE ALMADI, DUMAN RENGİ YA DA BEYAZ OLSA ALIRLARMIŞ, YEŞİL YAVRU KİMSE İSTEMEDİ...
Y.RRA YEDİN OLUM SEN. BAŞINA KALDI İŞTE...
SELÇUK YAVRULARDAN DÖRDÜ HAMİLE! YENİ YAVRULAR GELİCEK...
Off!
BUNLARDA VAR ÖYLE ŞEYLER EVET... KARDEŞ KAVRAMI YOK TABİ BUNLARDA ...
İşte böyle dostlar, uzaylı durduk yerde gelip dünyamızı istila etmez. Bi istila olursa o da böyle yine bizim yüzümüzden olur ve bu istilayı tek bir kişi durdurabilir...
PİST! HADİ BAKİM YÜRÜ! OĞLUMUN EVİNDE YEMEK YİYEMEZ OLDUM BUNLARIN TÜYLERİNDEN, BOKUNDAN, PİSLİĞİNDEN!..
ANNEMİZ!..
HADİ!
PİST!
"evet annemiz, annelerimiz."
BURDA MEVKİ FALAN YOK LAN HER YERE KOŞUCAN İŞTE! Bİ DE KALECİ YOK HERKES SIRAYLA GEÇİCEK TEK GOLLÜĞÜNE... AL ELDİVENİ, MAHSUSTAN GOL YEME SKERİM YOLUNU...
HAYIR! SİZ ÇOK YANLIŞ OYNUYORSUNUZ. ÇOK TEHLİKELİ... Bİ KALP KRİZİ FALAN OLABİ... AMAN TANRIM! SAHADA BİRA İÇEN VAR...
Gençler bana yavaş girin ha 50 yaşındayım.
HOCAM MAZOT DA MAZOT! ON NUMARA MADENİ YAĞ!..
BANA SADECE Bİ ALT EŞOFMAN VERİYOSUN O KADAR ABİCİM. ÇÜNKÜ BEN ÜST ÇIPLAK YATARIM...
Hmm...
RAHATSIN Dİ Mİ ÖZHAN?.. ALLAH RAHATLIK VERSİN...
RAHAT ABİ ANOOOOY NAPTIN?..
BEN DE ÇIPLAK YATARIM ÖZHANCIM... EĞER BAŞKA Bİ ÇIPLAK YATAN VARSA BEN DAHA DA ÇIPLAK YATARIM...

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Barsakları normalin çok üzerinde osurukla doluydu. Oturduğu yerde karnı havayla şiştikçe şişiyor, o ise bunun sebebini hiç bilemiyordu.

Çocuktan hava tahmini alınmaz. "Bu günlerde yağmur yağar mı? Birazdan fırtına patlar mı? Sıcaklar yakında biter mi?" Bu sorular bir çocuğa sorulmaz. Çocuk ufka bakıp, mesela "Rüzgar batıya dönerse hava sertleşir ama yağmur karşıki dağda kalır" gibisinden bir cevap veremez, bu cevabı ancak bir yaşlı verebilir. Çocuk için rüzgar, bulut, pus, sis, sıcak, soğuk, rastgele bir araya gelen, birbirlerinden bağımsız olgulardır. Çocuk ancak büyüyüp yaşlanana kadar geçen yıllar içinde bu olguları defalarca üst üste yaşaya yaşaya aralarındaki ilişkileri farkedebilir; ancak uzun yıllardan sonra dünkü rüzgarın şeklinin yarınki yağmur üzerindeki etkisini tahmin edebilir hale gelebilir.

Çocuktan kaka tahmini de alınamaz. Zaten o da çocukken, mesela, kakanın arada bir ishal çıktığını farkettiğini, ama bunu her hangi bir şeyle ilişkilendirmediğini, ishalin tamamen tesadüfen başına gelen talihsiz bir olay olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Hatta bu ishallerin bazıları g.t yakan ishal, bazıları da g.t yakmayan ishaldi, ama g.t yanmasının ardında da bir sebep göremiyordu. İshal, kabız, yapışkan bok, topaklı bok, g.t yakan bok, bulaşıksız bok, bunlar hep maruz kaldığı, gaipten gelen sebepsiz bokardı. Yoğun kabızlık yaşadığı bir dönemde, yediği bir armutun, ertesi günkü bokunu yumuşatarak kabızını giderebildiğini farkettiğinde tam yirmi yaşındaydı! Bayramda seyranda annesinde bir kaç gün kaldığı zamanlarda pide-döner-köfte değil de çocukluğundaki gibi çorbalı salatalı bir sofrada, bir tabağa yan yana konulmuş pilavlı etli sebzeli öğünler yediğinde g.tte bulaşık bırakmayan mükemmel boklar s.çtığını farkettiğinde yirmi beş; bokunun boğum boğum, taşlaşmış kalın bir halat gibi çıkmasına neden olan şeyin, mutfağa gidip gelip dolaptaki sütleri kafaya dikerek ve peynirleri kemirerek günler geçirmesi olduğunu farkettiğinde otuz yaşındaydı. "Acı yemesi güzel de, sonra çıkarması fena oluyo abi, heh heh heh" diyen adamlarla uzun yıllar boyunca hafiften dalga geçip içinden "Ne alakası var, acı boka dönüşürken rengi ve kokusu gibi yakıcı özelliklerini de bittabii yitirmektedir" diye düşünmesine rağmen, o çocukluğundan beri husule gelen rastgele g.t yanmasının gerçek müsebbibinin maalesef ve de maatteessüf önceki gün yediği acı olduğunu kendine otuz sekiz yaşında itiraf edebilmişti. İtiraf, kabullenme, hakikatin idrakinde önemli bir adım. Fakat gerçek aydınlanma idrakin kendisinde değil, idrak edebilirliğin idrak edilmesinde. İnsan nasıl ki benzer olayları üst üste, üst üste yaşadıktan sonra aniden bir mevzuyu kavrayıveriyorsa, daha da uzun bir süreç sonucunda üst üste, üst üste tek tek şeyleri kavradıktan sonra aniden görüyor ki sistematik bir şekilde bazı şeyleri kavrayabilmektedir. İşte o da zihninden inkar perdesini kaldırıp g.tündeki yanmanın acıdan kaynaklanığını kabullendiğinde, bokuyla ilgili asıl aydınlanmayı yaşadı. O günden sonra her gün tuvalette g.tünden çıkan bokla önceki gün yediklerini karşılaştırmaya, yemek yerken de yarın s.çacağı bokun niteliği hakkında tahmin yürütmeye başladı. Bu süreç sonucunda sadece iki sene gibi kısa bir süre zarfında, yani kırk yaşında, arada bir ishaline sebep olan şeyin yeşil biber olduğunu, biber tatlı ise g.t yanmasız ishal, biber acı ise g.t yanmalı ishal yaşadığını büyük bir sevinçle idrak etti.

Şu an ise sanki g.tünden kompresörle hava basılmış gibi şişmiş halde çalışma sandalyesinde otururken buna sebep olan şeyi düşünüyordu.

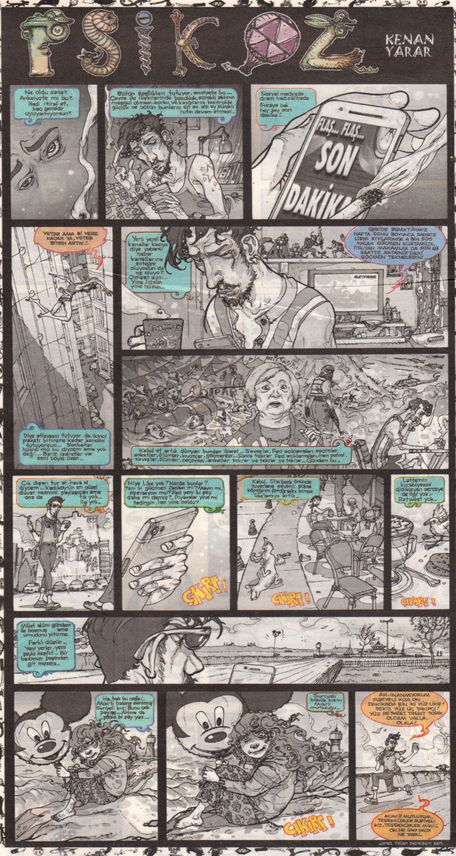
Sabah peynirli yumurta ve ayran, akşam da kuşbaşılı kaşarlı pide ve cacık yemişti. İki gündür ofisteydi ve iki günden beri ne birazcık salata ne de bir tanecik meyve yediğinden yarın taş s.çması kuvvetle muhtemeldi. Fakat taş s.çmak başka, osuruk başka. Ve hatta kompresörsü osuruk bambaşka. Normalde osuruğunu çaktırmadan tısır tısır masanın altına doğru salmak adetinde olmasına rağmen, bu defa karnı öylesine şişti ve birazcık saldığında bile zarıltıyla öylesine yer gök inliyordu ki, ofisteki huzur ortamının selameti açısından son iki saat içinde belki beş kere sırf osurmak için tuvalete gitmek zorunda kalmıştı. Tuvalete gitmekten bir şikayeti yoktu aslında, kafa dinlemek için hayatta en münasip mekandı tuvalet. Fakat her tuvalete girişte kafa dinlemeye dalıp yirmi dakika mel mel klozette oturakalmak, işlerin yetişmesi gereken şu saatlerde çok da tercih ettiği bir durum değildi. Karın basıncı yine büzük direncini aşmaya yaklaştığı sırada masadan kalktı, tuvalete yöneldi. Bugün altıncı defa basınç düşürmek için işini bırakıp tuvalete giderken, içinde bulunduğu bu 'bilmemkaçıncı defa işini bırakıp osurmaya gitmek' hissi ona çok tanıdık geldi. Tuvalete oturduğunda aniden idrak ediverdi; bir süredir her ofiste sabahlayışında aynı osuruk problemiyle karşılaşıyordu. Geçen hafta, ondan önceki hafta, ve daha önceki hafta. O halde her sabahlayışında yediği belli bir yiyecek olmalıydı. Evet, geçen hafta da kuşbaşılı kaşarlı pide yemişti, ondan önceki hafta da. Bu pideciyi yeni keşfetmiş, bir kaç aydır yediği ve artık sıkıldığı teriyaki soslu nudıl yerine üç haftadır kuşbaşılı kaşarlı pide yiyordu. Ama kuşbaşılı kaşarlı pide gaz yapmazdı ki. G.tünden, diğer odalardan fazla duyulmayacak şekilde düşük zarıltı çıkarmaya uğraşırken alnını eline yasladı; başka bir şey yiyor olmalıydı, ama ne? Bu kadar osuruğu bir ihtimal kuru fasülye yapabilirdi ama, son günlerde kuru fasülye vemediğinden emindi. Başka bir kurubaklagil? Mesela mercimek? Hayır. Arada atıştırdığı başka bir şey olmalıydı. Susamlı çubuk? Yo, bugüne kadar böyle bir etkisini görmüş değildi. Preslenmiş mısır patlağı? Sürpriz umurta? Hayır. Bakkal tostu? Gazoz? izi? Petibör? Hayır, hayır, bunların iç biri böylesine gaz yapacak şeyler eğildi. Elini alnından çekip klozetten alkmadan önce yandaki lavabonun ynasında umutsuz suratına baktı. uratında belli belirsiz bir beyazlık, ir renksizlik vardı. Yediği şey hem surtup hem kansızlaştırıyor muydu nu acaba? Toparlanıp tuvaletten çıktı, gidip masasına oturdu. Yan masadaki genç arkadaşına baktı, sonra ondan kafasını çevirip ilerki masadak oturan kendinden bir kaç yaş büyük arkadışına "Bisküvi gaz yapar mı?" diye seslendi, köyün ihtiyarına "Fırtına çıkacak mı?" diye sorar gibi. Arkadaşı ağzını büküp kaşlarını kaldırdı, "Bilmem.. Çok ayran içiyosun, o yapmıştır. Ayran beni fena osurtuyo.." Köyün ihtiyarına hava durumu sorulabilir, ama kaka durumunu sormanın çok anlamı yok, çünkü herkes kendi b.ku konusunda deneyim sahibi. Umutsuzca başını öne eğdi, karnı tekrar guruldayıp şişmeye başlamıştı bile.

"Abi bakkala gidiyorum, bi şey isteyen var mı?" Kafasını kaldırdı, konuşan ofisboydu. Kafasından bakkaldan istenebilecekleri geçirdi, iki üç saat önce istediklerini, onların içinden henüz yemediklerini ve yeyip bitirdiklerini. Parmağını kaldırıp sipariş vermek için ağzını açtığı anda dondu kaldı. Aynada gördüğü beyaz yüzü aklına geldi. Beyaz dudakları. Beyaz, unlu dudakları. Gözlerini aşağı çevirip masaya baktı, masadaki küçük, boş kesekağıdına. Kısık bir sesle "Leblebi" dedi. "Leblebi mi alıyım abi? Yine iki yüz gram mı?" Kafasını kaldırıp ofisboya baktı. Tabi ya, leblebi. Beyaz leblebi. Haftalardır çalışırken kıtır kıtır beyaz leblebi yeyip duruyordu. Beyaz unlu leblebi. Yani nohut. Yani kuru baklagil. Yani kuru fasülye gibi en osurtucu gıda. Haftalardır beyaz leblebi yeyip yeyip zeplin gibi şişiyordu, borazan gibi osuruyordu. "Hayır" dedi, "Leblebi alma. Şey al, çiğ badem al. Biraz da kaju. Bi de soya soslu fındık." Bundan sonra leblebi yemiyecekti. G.tünde çıkacak fırtınayı biraz daha iyi tahmin edebilen, daha deneyimli bir insandı artık. Ve daha yaşlı. Bir yaşına daha girmişti.

SON

info@cengizustun.com

gelen kutusu

Hakan KARADENİZ

Uğur AKSOY

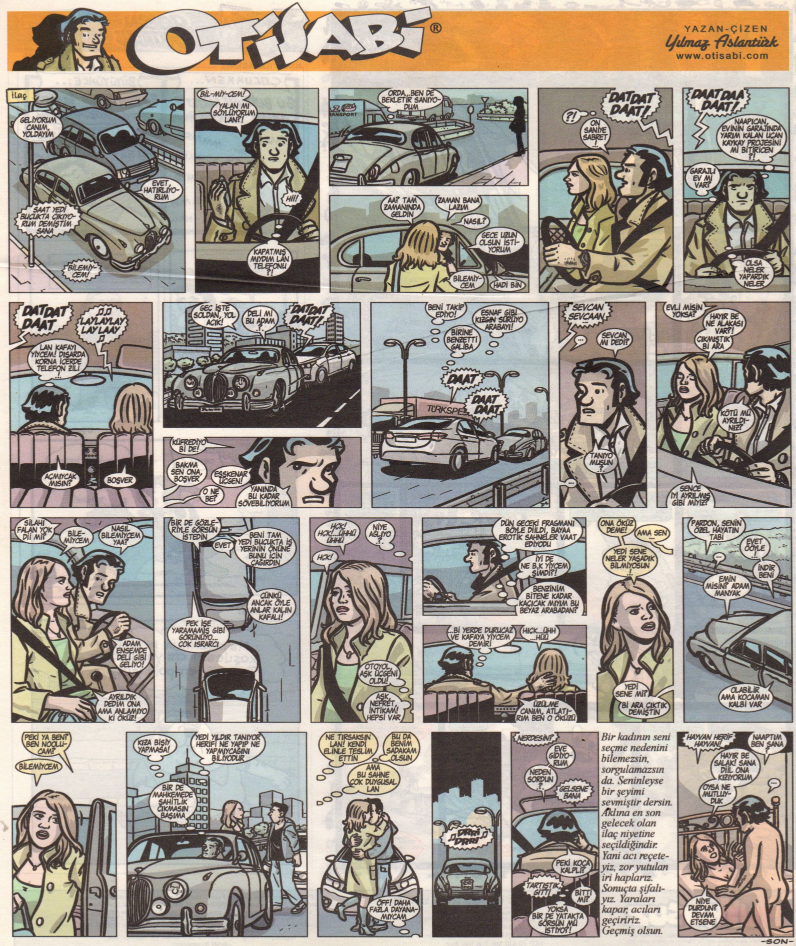
Şeref Efendiler

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 24 Eylül 2015 | Sayı: 421
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
İlaç
GELİYORUM CANIM, YOLDAYIM
EVET, HATIRLIYORUM
SAAT YEDİ BUÇUKTA ÇIKIYORUM DEMİŞTİM SANA
BİLEMİYCEM!
BİL-MİY-CEM!
YALAN MI SÖYLÜYORUM LAN?!
HİI!
KAPATMIŞ MIYDIM LAN TELEFONU ?!
ORDA...BEN DE BEKLETİR SANIYODUM
AA? TAM ZAMANINDA GELDİN
ZAMAN BANA LAZIM
NASIL?
GECE UZUN OLSUN İSTİYORUM
BİLEMİYCEM
HADİ BİN
?!
ON SANİYE SABRET ...
DAT DAT DAAT!
DAAT DAA DAAT!
NAAPICAN, EVİNİN GARAJINDA YARIM KALAN UÇAN KAYKAY PROJESİNİ Mİ BİTİRİCEN ?!
GARAJLI EV Mİ VAR?
OLSA NELER YAPARDIK NELER
DAT DAT DAAT
LAYLAYLAY LAY LAAY
LAN KAFAYI YİYCEM! DIŞARDA KORNA İÇERDE TELEFON ZİLİ ...!
ACMIYCAK MISIN?
BOŞVER
GEÇ İŞTE SOLDAN, YOL AÇIK!
DELİ Mİ BU ADAM ?
DAT DAT DAAT!
KÜFREDİYO Bİ DE!
BAKMA SEN ONA, BOŞVER
ESKENAR ÜÇGEN!
O NE BE?
YANINDA BU KADAR SÖVEBİLİYORUM
BENİ TAKİP EDİYO!
ESNAF GİBİ KIZGIN SÜRÜYO ARABAYI!
BİRİNE BENZETTİ GALİBA
DAAT
DAAT DAAT
SEVCAN SEVCAAN
...
SEVCAN MI DEDİ?
TANIYO MUSUN ?
...
EVLİ MİSİN YOKSA?
HAYIR BE NE ALAKASI VAR?! ÇIKMIŞTIK Bİ ARA
KÖTÜ MÜ AYRILDINIZ?
SENCE İYİ AYRILMIŞ GİBİ MİYİZ?
SİLAHI FALAN YOK Dİİ Mİ?
BİLEMİYCEM
NASIL BİLEMİYCEM YAA?
ADAM ENSEMDE DELİ GİBİ GELİYO!
AYRILDIK DEDİM ONA AMA ANLAMIYO Kİ ÖKÜZ!
BİR DE GÖZLERİYLE GÖRSÜN İSTEDİN
EVET
BENİ TAM YEDİ BUÇUKTA İŞ YERİNİN ÖNÜNE BUNU İÇİN ÇAĞIRDIN
ÇÜNKÜ ANCAK ÖYLE ANLAR KALIN KAFALI!
PEK İŞE YARAMAMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYO... ÇOK ISRARCI
HÇK! HÇK!...ÜHHÜ ÜHHÜ
NİYE AĞLIYO ?
HÇK!
OTOYOL AŞK ÜÇGENİ OLDU!
AŞK, NEFRET, İNTİKAM! HEPSİ VAR
DÜN GECEKİ FRAGMANI BÖYLE DİİLDİ, BAYAA EROTİK SAHNELER VAAT EDİYODU
İYİ DE NE B.K YİYCEM ŞİMDİ?!
BENZİNİM BİTENE KADAR KAÇICAK MIYIM BU BEYAZ ARABADAN?
...Bİ YERDE DURUCAZ VE KAFAYA YİYCEM DEMİR!
HICK...ÜHH ...HÜÜ
ÜZÜLME CANIM, ATLATIRIM BEN O ÖKÜZÜ
ONA ÖKÜZ DEME!
AMA SEN ...
YEDİ SENE NELER YAŞADIK BİLMİYOSUN ...!
YEDİ SENE Mİ?
Bİ ARA ÇIKTIK DEMİŞTİN
PARDON, SENİN ÖZEL HAYATIN TABİ
EVET ÖYLE ...!
...
İNDİR BENİ
EMİN MİSİN? ADAM MANYAK
OLABİLİR AMA KOCAMAN KALBİ VAR
PEKİ YA BEN? BEN NOOLUCAM?
BİLEMİYCEM
KIZA BİŞİY YAPMASA!
YEDİ YILDIR TANIYOR HERİFİ NE YAPIP NE YAPMIYCAĞINI BİLİYODUR
BİR DE MAHKEMEDE ŞAHİTLİK ÇIKMASIN BAŞIMA
NE TIRSAKSIN LAN! KENDİ ELİNLE TESLİM ETTİN
BU DA BENİM SADAKAM OLSUN
AMA BU SAHNE ÇOK DUYGUSAL LAN
ÖFF! DAHA FAZLA DAYANAMIYCAM
DRRR DRRR
NERDESİN?
EVE GİDİYORUM
NEDEN SORDUN ?
GELSENE BANA
PEKİ KOCA KALPLİ?
TARTIŞTIK, GİTTİ
BİTTİ Mİ?
YOKSA BİR DE YATAKTA GÖRSÜN MÜ İSTİYO?!
Bir kadının seni seçme nedenini bilemezsin, sorgulamazsın da. Seninleyse bir şeyimi sevmiştir dersin. Aklına en son gelecek olan ilaç niyetine seçildiğindir. Yani acı reçeteyiz, zor yutulan iri hapları. Sonuçta şifalıyız. Yaraları kapar, acıları geçiririz. Geçmiş olsun.
HAYVAN HERİF HAYVAN!
NAAPTIM BEN SANA ?
HAYIR BE SALAK! SANA DİİL ONA KIZIYORUM
...
OYSA NE MUTLUYDUK
NİYE DURDUN? DEVAM ETSENE
-SON-

1 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2015/40 No: 422
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

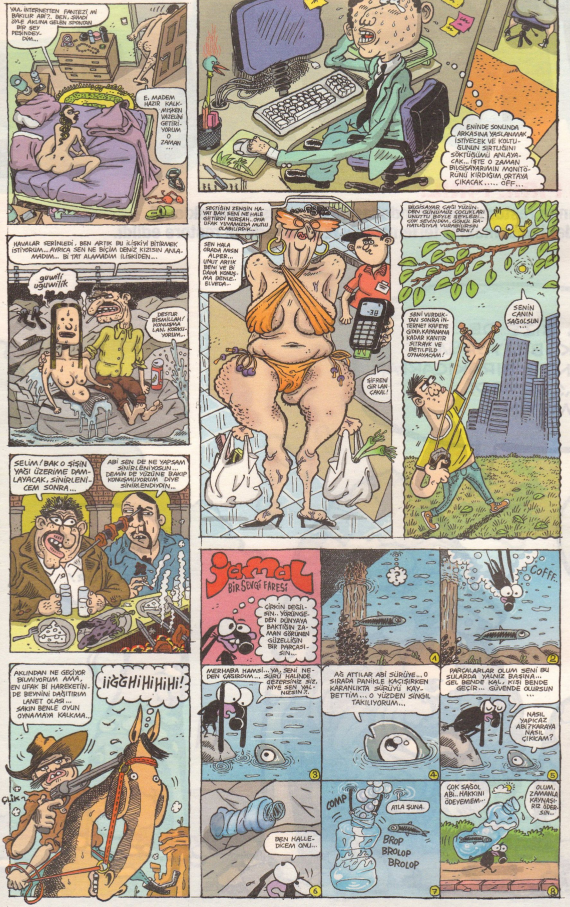
UYKUSUZ

ASPENDOS ARTIK PIRIL PIRIL!

Türkiye'de son aylarda yaşanan restorasyon skandallarına bir yenisi daha eklendi. Aspendos Antik Tiyatrosu'ndaki basamaklar tertemiz beyaz mermerlerle restore edildi.

Emrah Ablak

Vatandaşa Sorduk

"Okullar açıldı"

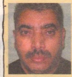
Durdamış KÜLAHLIK (28): Öncelikle yeni öğretim güz yarıyılında, geleceğimizin teminatı, yarınlarımızın sigortası, dünürlerimizin garantisi çocuklarımıza başarılar ve zihin motivesi diliyorum.. İşte yine okul zili çaldı, teneffüsler doldu, sıralarda öğrenciler bilgilenmek için kulaklarını dört açıp, öğretmenlerinin ağzından çıkan her eğitim zerresini ziyan etmeyerek adeta kıyasıya bir yarışa girdi.. Çoğu öğrencimiz masturbasyon hayatlarına çürük dirseklerle devam edecek ve kepekli saçlarıyla olay bölgesine kar yağdıracaklar.. Ama bu çetin şartlarda dahi bi an olsun eğitimden vazgeçmeyecekler.. Helal olsun..

Tenkityurt VERİMAÇ (30): Yan komşum taşındı, yerine yaşlı mı gelecek, aile mi gelecek, genç ve ateşli hatta flörtöz ve seksi seven (ama herkimle olursa olsun seven) ben tiplilerden hoşlanan bi bayan mı gelecek acaba diye düşünürken, özel okul geldi.. Doğal Lisesi diye lise açıldı yanıma.. "6. şubemiz abi" dedi müdür.. Teneffüzlerde öğrenciler sigara içmek için bana kaçıyolar.. Perdeler filan hep zıgara koktu... "Bu böyle devam etmez müdür bey" dedim.. "Haklısın abi, ben onların belalarını sgerim, sen merak etme" dedi... O akşam beraber rakı içip, karıya gittik.. Ama karı bulamadık.

Tarım KURUGİRİ (35): Okullar açıldı, iyi, güzel fakat biz okullarımızı ne kadar tanıtabiliyoruz?.. Batılı, okullarının öyle bi reklamını yapıyor, dünyanın dört bir yanından öğrenciler geliyor...Zaten kalan dörtte üçü su... Bizim ülkemizde ise Semih üniversitesi, Kazım özellisesi diye okullar açılıyo.. Eğitim amaçlı değil, Semih seninle tanışmak istiyor veya Kazım paraya sıkışmış... Dolayısıyla eğitimimize dünya gençleri rağbet etmiyor... Çünkü Semih'i sevmiyorlar, Kazım'ın anına koyayım diyorlar... Kazım sinirleniyor amayapabilecek bir şeyi yok.. Zaten paraya sıkışık.. Gidemez oralara..

Kömürkan KADINOĞLU (41): Yeterdi olum lan zaten g*tlerini yaydıkları.. Adam gibi bi an önce okusunlar, okumayacaklarsa da, işe girip bi baltaya sap olsunlar.. Burada "Balta" bilgi anlamında.. "Sap" da bildiğin, manitası olmayan, sap sap dolaşan anlamında.. Yani bu ne demek?: Sap gibi gezeceğine, baltanın ucundaki bilgiler deliğinden girerek baltaya sap ol.. Sonra o sapı birileri tutacak ve bilgi baltasını ağaca vuracak.. "Ağaç" toplumu anlatıyor bu benzetmede.. Bir orman gibi hür yaşayan toplum, sap sap dolaşmasın diye bilgiyle kesiliyor.. Peki kim tutuyor bu sapı?. Tabiki Rakıfelirlar, rosfaylar, uzanlar..

UYKUSUZ

Güneydoğu'da güvenliğin sağlanamaması gerekçe gösterilerek bazı bölgelerdeki seçim sandıklarının taşınması isteniyor.

Kemal Kılıçdaroğlu, "Din görevlilerinin sandık başında olması seçim güvenliği için çok önemli," dedi.

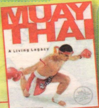
KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

9'u sırtından olmak üzere toplam 13 kurşunla öldürülen Uğur Kaymaz'ın AİHM'de görülen davasında, Türkiye, 12 yaşındaki Uğur'un polislere 8 el ateş ettiği savunmasını yapalı **3 yıl,**

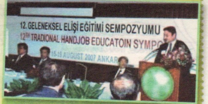
Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, "Atanamamış öğretmen diye uyduruk bir sorun çıkardılar," dedikten kısa bir süre sonra, "Atanamayan öğretmenler alternatif işlere yönelsinler," diyerek "uyduruk sorun"undan kurtulalı **4 yıl,**

Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın 19 Mayıs gösterilerini 'sivilleştirme kapsamında' düzenlediği etkinliklerde, "wushu, muaythai, wai-kru, ateş yutma, kata, matrak ve vücut geliştirme" gösterileri yapılalı **3 yıl,**

Davut Güloğlu, "Sevgililerime para koklatmam. Yediririm ama benimle beraber yer içer. Çıktığım insanların zaten çoğu şöhret. Onlarda başka bir hedef var; evlilik ve yuva kurmak gibi..." açıklamasıyla kadınların sinsi planını deşifre edeli **6 yıl,**

Bülent Arınç şeytan taşlama sırasında yaşadıklarını, "Şeytan taşlamada bir sıkıntı yaşamadık... 7 tane taş attık, çok rahattı önümüz, birbirimizin kafasına denk getirmedik. Doğrudan şeytana bütün gücümüzle attık," sözleriyle anlatalı **3 yıl,**

Sinop Müftülüğü, "Gülen Yüzler Projesi" kapsamında 26 müftülük personelinin gülen fotoğraflarını kurum duvarlarına asarak Sinopluları güler yüzle karşılayalı **3 yıl,**

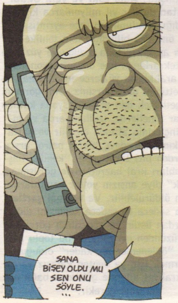

"12. Geleneksel Elişi Eğitim Sempozyumu"na uluslararası bir hava katmak isteyen yetkililer çeviriyi kelime kelime yaparak "Handjop Education" sonucuna varalı **8 yıl,**

Beşir Atalay, Van Depremi sonrası yurtdışından gelmek isteyen arama kurtarma ekiplerinin kabul edilmemesini, "Tabii öncelikle kendi potansiyelimizi görmek amacıyla arama kurtarma yardım ekipleri bekletildi," sözleriyle açıklayalı **4 yıl,**

AKP Bursa Milletvekili Zafer Hıdıroğlu'nun başlattığı organ bağışı kampanyasına destek veren Bülent Arınç, iş organ bağışlamaya gelince kendisini hazır hissetmediği gerekçesiyle organlarını bağışlamayalı **10 yıl** olmuş.

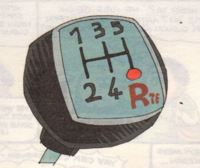
Tayyip Erdoğan, Mekke'de 769 kişinin hayatını kaybettiği facianın ardından yaptığı açıklamada Suudi Arabistan yönetimine sahip çıkarak, "Böyle şeyler olur," dedi.

Ahmet Davutoğlu, "23 Temmuz'dan bu yana sivil kayıp vermedik. Bu yüzden güvenlik güçlerimizi tebrik ediyorum," dedi.

Tayyip Erdoğan'ın Mekke'deki faciayla ilgili yaptığı açıklamada Suudi Arabistan yönetimine sahip çıkmasının ardından, Melih Gökçek Suudi yönetimini eleştiren tweetini derhal sildi.

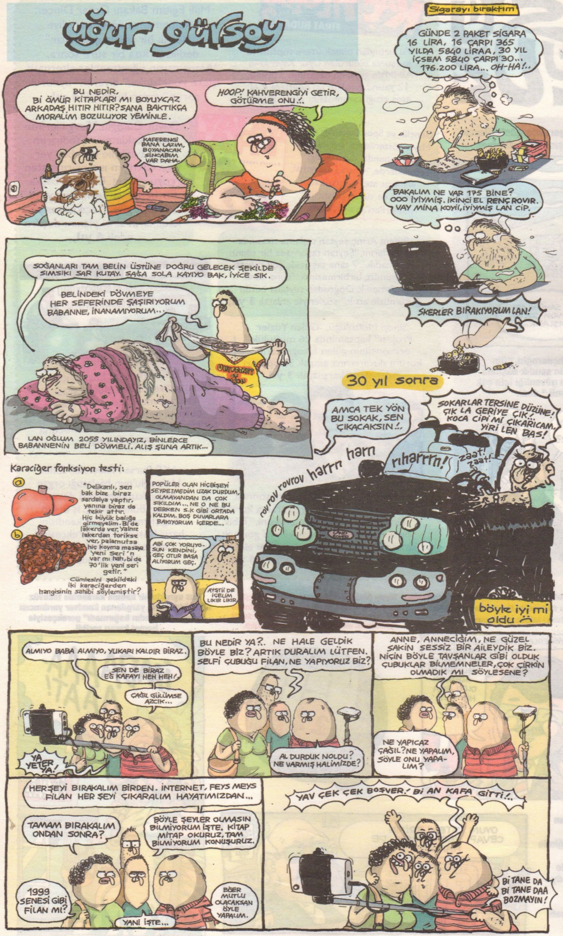

Rus uyruklu bir kadına karakolda tecavüz ettiği iddiasıyla yargılanan komiser yardımcısı hakkında, "kadın bağırmadı" gerekçesiyle beraat kararı verildi.

Ortaöğretim kurumları yönetmeliğinde yapılan değişiklikle sosyal medya mesajları okuldan atılma sebebi sayılacak.

N.Ş.A

NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış Uygur

Normal şartlar altında sekiz yaşında bir çocuk, az gelişmiş ülkelerde talihsizce yakalandığı hastalıklardan, gelişmiş ülkelerde kalıtsal bir rahatsızlıktan ötürü dokuzuncu yaş gününü göremeden hayata veda edebilir. **Yeni Türkiye** ise, tıpkı bulaştığı diğer cehennemi coğrafyalar gibi, küçük çocukların hastalık kadar üzerlerine düşen roket ve bombayla, yolda gizlenmiş patlayıcı veya mayınla ama resmi ama PKK kurşunuyla ve fakat her şeyden çok; aşırı gelişmiş bir tür şabalağın ve babacığının kendilerini kurtarmak için ortalığı ateşe verdiği bir ülkedir artık. Ve **normal şartlar altında** herhangi bir cenaze evinde, cenaze sahipleri teselli edilirken **Yeni Türkiye** evladı vatan için şehit olan analara, en ufak bir feryatlarında hoşt diyebilenlerin ülkesi hâline gelmiştir.

Normal şartlar altında sekiz yaşında bir çocuk, az gelişmiş ülkelerde talihsizce yakalandığı hastalıklardan, gelişmiş ülkelerde kalıtsal bir rahatsızlıktan ötürü dokuzuncu yaş gününü göremeden hayata veda edebilir. **Yeni Türkiye** ise, tıpkı bulaştığı diğer cehennemi coğrafyalar gibi, küçük çocukların hastalık kadar üzerlerine düşen roket ve bombayla, yolda gizlenmiş patlayıcı veya mayınla ama polis ama PKK kurşunuyla ve fakat her şeyden çok; az gelişmiş bir tür şabalağın ve babacığının kendilerini kurtarmak için ortalığı ateşe verdiği bir ülkedir artık.

Normal şartlar altında her yıl milyonlarca insanın akın katıldığı bir organizasyon hele bir de bu organizasyonu düzenleyen ülkeye milyarlarca dolar para kazandırıyorsa hiçbir aksaklık yaşanmaması için en küçük noktasına kadar planlanır, her türlü risk değerlendirilir ve asgariye indirilmesi için çalışılır. **Ama eski ve yeni Suudi Arabistan'da** her yıl milyonlarca kişinin katıldığı, katılımın en ince ayrıntısına kadar önceden bilindiği, tüm tehlike ve risklerin apaçık ortada olduğu ve yüzlerce yıldır tekrarlanan hac organizasyonunda düzenli aralıklarla yüzlerce insanın hayatını kaybettiğini görebilirsiniz. Dini görevini yerine getirmek için organizasyona katılan insanlar tünellerde, izdihamlarda ve inşaat vinçlerinin altında ölebilir ve hatta bine yakın hacı adayı, bizzat petrol arsızı prenslerden biri tarafından, "kendisi haşmetmeabları kral hazretleriyle görüşmeye gidecek" diye ansızın yollar kapatılarak resmen öldürülebilir. Ve **normal şartlar altında** sadece ve sadece kendisini diğer insanlardan üstün ve ayrıcalıklı gören bir prens yüzünden gerçekleşen bu toplu katliamın "önlenemez bir kader" olduğunu ileri sürmek için ya hepten kafasız ya da suudi kraliyet ailesine göbekten bağlı olmak gerekir.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Soket çoraplar zaman içinde çeke çeke çeke çeke babet çoraba dönüşüyorlar.

æ Peki plankton'un hakkını kim savunacak?

æ "İnsanların çift yaratılması iyi bir şey değil, birbirine karıştırıyorum, hoş olmuyor" dedi bir arkadaşım.

æ Yıllar önce de bir gün bir arkadaşım bir barda iki saatliğine dicey oldu, çok da sevdiğim samimi bir arkadaş, müzisyen kendisi, her şarkıyı çalıyor, istek de alıyor, ben de Beatles'dan Happines is a Warm Gun'ı istedim. Olağanüstü bir şarkıdır. Kısadır fakat o kadar dolu doludur ki uzun gibi gelir insana. Muhteşem bir şarkıdır kısacası. Bir şaheserdir. Başladı şarkı. Daha önce dinlememiş. Etkilenmediğini anladım. Sonra şarkı daha yarısına gelmeden kesiverdi şarkıyı. Hani bazen olur ya, bir arkadaşınızın aslında ne kadar kof olduğunu bir anda anlarsınız, işte o an benim için o an oldu. Cümleye gel, ama öyle. Vay be dedim, hani bu adam bir de müzisyendi, elinden baget eksik olmayan bir adamdı hani bu, tıraşmış lan bu adam dedim. Zaten aslında birbirimizi müzik zevkimiz üzerinden hep yıpratırdık. Bu hadiseden sonra haklı çıktığımı anladım. Sigigitsin ya sigigitsin dedim, gitti gönlümden.

æ Bugün bir İngiliz de "**yağsa da ferahlasak**" diyordur bence.

æ Bir de "senin bisikletçi arkadaşlar" diye bir muhabbet var ki, benim bisikletçi arkadaşlarım yok. Olamadı yani. Toplulukla bisiklet kullanmayı sevemedim. Hep yalnız takıldım. Bir de ağabey bisikletçilerin hepsi manyak, çekemiyorum. Bir de hep aslında dillendirilemeyen şöyle bir durum var, dur ben dillendireyim de herkes de bilsin. Bir yerde de mizahçının görevi bu. Senin söyleyemediğini ben söyleyeceğim. Bir bisikletçi istisnasız iyidir, otur onunla muhabbetin kralını çevirirsin. Fakat bu istisnasız çok iyi olan bu bir bisikletçiler bir araya gelip çok bisikletçi olduklarında istisnasız kötüdür Kaç babam bu insanlardan. Sadece bisikletçiler böyle değil ama. Bir dalışçı iyidir mesela. Fakat grup olarak geldiklerinde kaç babam bu insanlardan. Bir motorcu iyidir. Fakat kamp yapacak kadar çoğaldıklarında kaç babam bu insanlardan. Bir vosvosçu iyidir. Fakat şenlik yaptıklarında kaç babam bu insanlardan. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Dünyanın en soğuk insanı oluyorlar bir araya gelince. Bayağı böyle ağızlarının ortasına patlatasım geliyor. Bunun neden böyle olduğunu bilmiyorum ama bu böyle. Eğlenceli insanlar bir araya gelince eğlencesiz oluyorlar. Ben zaten hayatım boyunca kalabalık sevmedim. İnsanla iş yapmayı da sevmedim. Hep tek başıma işler yaptım. Bisikletimi de tek başıma kullandım, sahneye de tek başıma çıktım, köşemi de tek başıma yazdım, çizgimi de tek başıma çizdim. O yüzden bana "senin bisikletçi arkadaşlar" diye gelme güzel kardeşim. "Senin bisikletçi arkadaşlar geçen bizim dükkandan bir döner yedi, akılları çıktı yemin ediyorum" deme bana. Deme. "Senin bisikletçi arkadaşlar bizim konileri devirdi, söyle onlara, s.keceğim belalarını" da deme bana. Deme arkadaşım. Benim bisikletçi arkadaşlarım yok. Ben tek başımayım. Deme öyle.

æ O değil de Çiko'nun azmaktan vazgeçmesi de çok komik bence. Azmak Çayı. Bir kez bir azdı, mokar istiyorum diye ortalığı yıktı. Baktı mokar falan yok, sustu. Sonra bir iki hafta kadar sonra şansını bir daha denedi. MOKAR DA MOKAR, MOKAR DA MOKAR diye apartmanı zelzeleye sebebiyet verecek derecede ayağa kaldırdı, baktı yine mokar yok, "eeh, bu neymiş ya" diyerek resmen bir daha da azmadı. Vazgeçti. "Bir şey olmuyor madem, ne diye yıpratıyorum kendimi" kafasına girdi. Bence çok iyi oldu. Böylelikle kısırlaştırılmasına da gerek kalmadı, iyi oldu. Aferin lan sana Çiko.

æ Bir de kedinin ele bakması da çok komik. Dışarıdan ne zaman eve gelsem, Venüs'le Çiko bayağı bildiğin aç gibi hep elime bakıyorlar. Arada yiyecek getirdiğim de oluyor ama genelde elim boş geliyorum, çok da alıştırmamak lazım dışar yiyeceğine, böyle melül melül bakmıyorlar mı, deli çıkacağım resmen gülmekten bir gün o olacak.

æ Ölüm seven bir arkadaşım vardı bir de zamanında. O da komikti. Bugün de bana her şey komik. Gelirdi eve, "Alpay gelirken inşaat işçisi inşaatın tepesinden düştü öldü" derdi mesela. Allah rahmet eylesin derdim ben de. Allah rahmet eylesin derdim ama aslında böyle bir şey olmadığını bilirdim. Uyduruyordu öyle. İnsanlar ölsün istiyordu. "Durakta adam iki otobüsün arasında kaldı öldü" diyordu mesela. İlginç ilginç ölümler uyduruyordu. Hep inanmış gibi davranıyordum. Bundan mutlu oluyordu. Büyük ruh hastasıydı.

æ En aptala göre iş yapan adammışsın Steve Jobs.

æ Geçenlerde bisiklet kullanırken ben, Küçüksu'dan Hekimbaşı'na doğru çıkarken öyle, arabasıyla bir ağabey durdu önüme. "Ben de bisiklet almak istiyorum, ama seninki gibi iyi bir bisiklet alacağım, 400 lira yeter mi" diye sordu. Dedim "bu bisiklet on beş bin lira". Bir an nefesi kesilir gibi oldu. "Seninki gibi olmasa da iyi bir bisiklet alınmaz mı 400 liraya" diyor hala. Dedim "yok ağabey öyle bir şey, en az 2000 lirayı gözden çıkaracaksın, o da başlangıç için". Gitti sonra öyle. İnsanlar böyle işte. Trilyarlık arabaya biner, bisiklet söz konusu olduğunda ise para gidecek diye aklı çıkar. Götoş ya.

æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇIZGILI TIŞORT

- 25. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Bizans-Osmanlı

1
Bizans'ta İstanbul, Konstantinapolis...
Osmanlı'da İstanbul, Dersaadet...

2
Bizans, imparator ve soytarı...
Osmanlı, padişah ve dalkavuk...

3
Bizans, entrika...
Osmanlı, kumpas...

4
Bizans'ta Sultanahmet, hipodrom...
Osmanlı'da Sultanahmet, at meydanı...

5
Bizans, Türkler tarafından fethedilerek çökertildi!..
Osmanlı, Jön Türkler tarafından içten çökertildi!..

6
Bizans, ekmek ve şarap...
Osmanlı, etliekmek...

7
Bizans, Doğu Roma...
Osmanlı, Batı Buhara...

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

İki tane arkadaşım var. Nereye gitsem benle birlikte gelirler, beni hiç yalnız bırakmazlar. Her neşeme, her hüznüme ortak olurlar, benle ağlayıp benle gülerler. Beni benden iyi tanırlar; ben kendi ruh halimin bilincine varana kadar onlar çoktan beni teşvik, teselli yahut ikaz etmeye girişmiş olurlar bile. Kimi zaman ruhumun aynası, kimi zaman derdimi paylaştığım tek dostumdurlar.

Ben de daima onları rahat ettirebilmek için elimden geleni yaparım. Onların derdi benim derdimdir, onlar memnuniyetsizse ben rahat olamam. Bunaldıklarında onları canlandırmak, yorulduklarında neşelendirmek, sıkıldıklarında hallerini hatırlarını sormak en birinci vazifemdir. Dinç ve neşeli olduğumuzda hep beraber coşarız, zor ve meşakkatli zamanlarda birbirimizden güç alırız.

Beni çok severler ama asıl birbirlerinin sıkı fıkı dostlarıdırlar, aralarından su sızmaz. Daima birbirleriyle vakit geçirirler, sanki tek kişi gibidirler. Bunaldıklarında birlikte bunalırlar, heyecanlandıklarında birlikte heyecanlanırlar. Neşelendiklerinde oynaşıp dururlar. Bazen, böyle neşeyle oynaşırlarken, oyunlarına katılmaya çalışmak yerine durup onları seyrederim. Önce biri yukarı öbürü aşağı, sonra biri aşağı öbürü yukarı. Sonra tekrar biri aşağı biri yukarı, sonra tekrar, sonra tekrar. Bu oyunu sonsuza kadar oynayabilirler. Kendilerinden geçmişçesine bu oyunu oynarlarken aralarında ne konuşurlar, nasıl bir iletişim içindedirler hiç bilemiyorum; ama neşelerine sadece seyrederek ortak olabilmek bile beni de en az onlar kadar mutlu ediyor.

Birlikte çok güçlüyüz. Desteğe, cesarete, motivasyona ihtiyacım olduğu zamanlarda hiç tereddütleri olmaz, tortop olup sırtlarını bana yaslarlar. En zayıf noktamı bilir, kol kola girip önümde kortej oluştururlar; hem zayıflıklarımı dış etkilerden korurlar, hem de zayıf noktalarımdan su koyvermemi engellemek için bana göz kulak olurlar. Kasamadığım ve sıkılaştıramadığım boşluklarımı benim için doldururlar. Böyle anlarda hep birlikte yekvücut olup zorluklara karşı göğsümüzü gererek savaşırız.

Bazen onlara benim göz kulak olmam gerekir. Özellikle sıcak ve bunaltıcı havalarda çok zor durumda kalırlar. Kendilerini toparlayabilecek güçleri kalmaz, oldukları yerde kendilerini salıverirler. O zaman onlara özen göstermem gerekir. Kendilerini saldıkları yerde onları toparlamak, yumuşak ve kuru bir ortam içinde bunaltıyı sessizce atlatmalarını sağlamak en önemli görevim haline gelir. Bazen şartlar öyle çetinleşir ki, ortamı kuru tutmak mümkün olmaz; sadece nemin kendisinden değil, nem yüzünden üzerinde durulmaz hale gelen zeminlere yatıp uzanmak, dayanılmaz fiziksel şartlarda kesintisiz acılar içinde uzun vakitler geçirmek zorunda kalırlar. Şartları düzeltmek mümkün olmadığı böyle zamanlarda en azından arada bir hatırlarını sormak, dertlerine derman olmasa da birazcık üfleyip serinleterek gönüllerini almak, onlar için tek moral kaynağı olur. Zaten acıyı ve neşeyi paylaşmak ve daima birbirimize güvenmek üzerin kurulu bir ilişkimiz olduğu için böyle moral dopingleri her zaman işe yarar; küçük bir üflemeyle, birazcık okşamayla bir de bakmışsın kendilerini toparlayıvermişler, terli ama azimli bir ifadeyle "her türlü zorluğu göğüslemeye hazırız" dercesine bakıyorlar. O zaman benim de zorluklar karşısındaki moralim yükselir.

İtiraf etmeliyim ki onların bana gösterdiği ihtimamı ben onlara her zaman gösteremeyebiliyorum. Bazen kendimi tembelliğe kaptırıyorum, rahatlarını sağlamak için çaba sarfetmek yerine sadece kendimle ilgilenir hale geliyorum. Birazcık kendi iç dünyama dönüp kanepeden kalkmaz hale gelsem, standart bir çabayla kolayca standart bir seviyede tutulabilecek konforları hızla düşmeye başlıyor. Bazen de tembellikten değil ama kendimi işe güce kaptırdığım için onlarla ilgilenemiyorum. "Ha şu iş bitsin, ha bu iş bitsin" derken bir de bakıyorum ki günler geçmiş, ilgisizlikten sıkıntıya düşmüşler. "Nasıl olsa hava serin" diye rahat davranırken bir de bakıyorum ki terden yapış yapış oluvermişler, ekşimişler, birbirlerine sarılmış halde işleri halletmem ya da silkinip kendime gelmem için bekleşiyorlar. Bugüne kadar bir kelime dahi şikayet ettiklerini işitmiş değilim, ama onları o halde görünce dayanamam, hiç olmazsa işlerim bitene kadar onlara nefes aldıracak küçük bir temizlik yapıveririm. Yavaboda küçük bir sabunlama işlemi, o olmazsa tuvalet kağıdıyla ter alma operasyonu, o da olmazsa en azından tuvallette ivedi bir yelleme müdahalesi. Benden kaynaklanan rahatsızlıkları böyle küçük desteklerle minimuma indirmeye çalışıyorum ki o büyük banyo vakti gelene kadar ihmalkarlığım hiçbirimize büyük bir zarar vermesin.

Büyük banyo, o uzun eziyet günlerinin bitişindek büyük şölendir. Duşun altında hep birlikte şarkılar söyleyerek, göstermiş olduğumuz uzun sabrın ödülünü paylaşırız. Onları her şeyden ayrıca, onlara özel bir merasim havasında sabunlarım, kurularım ve akabinde pudralarım ki bana gösterdikleri toleransın hakkını verebileyim. Her sosyal ilişkide olması gerektiği gibi, onlarla kurduğum sevgi ve güven ilişkisinde de hakettikleri zamanı, özeni ve ilgiyi, onlar talep etmeden onlara vermeliyim. Onları tertemiz tımarladıktan sonra yatakta uzanıp onlarla sohbet etmeli, neşelenip bir aşağı bir yukarı oynaşmalarını seyretmeli, sonra onları sımsıkı, kupkuru, yumuşacık ve tertemiz bir penyenin içine şefkatle yerleştirmeliyim. Kuru t.şak mutlu t.şaktır. Onlar mutluysa ben de mutluyum.

akıl fikir ofisi
baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

İlişkide dürüstlük

"Kokusundan falan olduğunu sanmıyorum; bence toplumsal olarak kabul edilebiliyor olsa hepimiz altımıza sıça sıça gezerdik."
Memo Tembelçizer

"Şurada muhteşem bir börekçi var," dedim, son nefesini vermek üzere olan disiplinli bir asker gibi: hiçbir şey belli etmemeye çalışarak. Sevgi, buluşmamıza geç gelmeme bozulmuş, iki saattir sorduğum sorulara kısa yanıtlar vererek ve genellikle de hayır diyerek yanımda yürüyordu. Soruların büyük kısmı herhangi bir dükkâna girmeyi teklif etmekten ibaretti bu arada, yoksa öyle anlamlı sorular sorup da reddediliyor değildim. Sadece çok ama çok kakam vardı ve Sevgi'yi bir yere -artık cafe olur, restoran olur hatta ve hatta zaman ilerledikçe pavyon bile olur- girmeye ikna etmeye çalışıyordum. İçeri girer girmez ellerimi yıkama bahanesiyle (Hmm yemekten önce ellerini yıkayan temiz bir erkek) kendimi tuvalete atıp içimi dökecektim. Ve evet, içimi dökmek fiilini gerçek anlamda (burada literally diyerek kafasını salladı İngilizce bilen Uykusuz okuru) kullanıyorum. Sevgi'nin, yürürken koluma girmeyi reddetmesine bozulmuş gibi yapsam da bu davranışından ötürü ona minnettardım. Zira kol kola yürürken, önce çaktırmadan kemeri gevşetip daha sonra da dar kot pantolunun üst iki düğmesini sırayla açmanın bir yolu yoktu.

Pantolonumun düğmelerinin yarısını açtığım veya bel nahiyemi alabildiğine büzüştürdüğüm için pantolon yavaş yavaş belimden düşmeye başlamıştı ve cebime soktuğum ellerim olmasa Cankurtaran'da donla kalacaktım. Sevgi, randevumuza geç geldiğim için beni fazladan yürüterek cezalandırmak istiyor ama farkına varmadan belki de ileride prostat kanserine yakalanmama yol açıyordu. Siz de takdir edersiniz ki İstanbul trafiğinde yarım saat kadar geç kalmanın cezası prostat kanseri olmamalı.

O yaşlarda prostat kanseri falan bilmediğim için, "Hayatım tamam, geç kaldım ama kusura bakma altıma s.çmak üzereyim," diye bulduğum ilk dükkâna giremiyor, sürekli neden şu veya bu dükkana girmemiz gerektiğine dair gerekçeler üretiyor ve itiraf etmem gerekir ki, zaman ilerledikçe önünden geçtiğimiz her dükkânın reklamını "ölmeden önce gitmeniz gereken on yer" istesine girmişlercesine yapıyordum. Tabii aslında zaten herhangi bir yere muhakkak ölmeden önce gitmemiz gerekir. Ha belli başlı yerlere, örneğin Ak-Saray'a öldükten sonra gidip musallat olmak fena değil ama inanın başka kimse zombilerle uğraşmayı haketmiyor, o yüzden siz nereye olursa olsun ölmeden önce gidin.

Tabii belki de daha fazla detay vermeli. Öncelikle henüz on dört yaşındaydım ve ilk defa bir kızla okul dışında buluşmuştum. Sadece bir "ilk buluşma" değil, herhangi bir kızla da ilk buluşmaydı bu ve herhâlde bir kısmınız olsun bana hak verir, bu ilk buluşmada kıza ilk olarak tuvalete gitmeyi teklif etmek de istemiyordum. İşte tam da o yüzden çevre esnafına yağdırdığım övgülerden nasibini alma sırası börekçiye gelmişti: *"Şurada muhteşem bir börekçi var… Dünyanın en ücra köşelerinden bu börekçiye gelenler var. Hatta yetmişlerde Sultanahmet'e gelen hippilerin karargahlarından biriymiş, hiçbir hippi buraya uğrayıp börek yemeden seyahatine devam etmez, Katmandu otobüsüne binmezmiş. Amon Düül grubu Hindistan'a gitmeden önce buradan geçerken bir gece kimseye haber vermeden küçük bir konser bile vermiş burada. "*

Sevgi bir suratıma bir de her hâlinden hamur, pudra şekeri, soğan, lor peyniri ve bol bol ama bol bol yağ dışında hiçbir şey sunmadığı açıkça belli olan börekçiye baktı. Kürt böreği ve iki çeşit kol böreği dışında hiçbir şey yoktu vitrinde.

"Gerçekten mi?" dedi inanmaz bir ifadeyle.

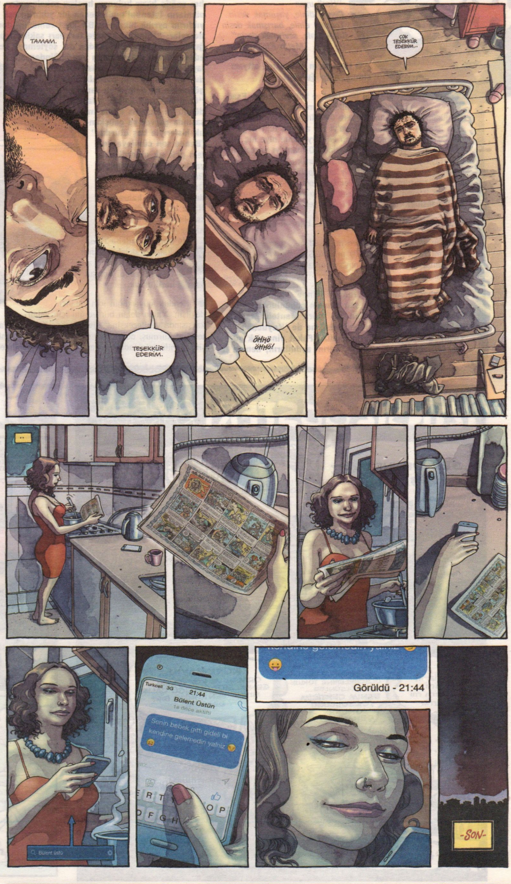
"O-hoo," dedim ne anlama geldiğini benim bile bilmediğim bir ifadeyle ve dükkana doğru yöneldim. Bu kendine güvenen ve kadınını yönlendiren erkeksi tavrım onu etkilemiş olacak ki bu kez itiraz etmeyip o da benimle beraber börekçiye girdi.

"Sen otur, ben ellerimi yıkayayım," diyerek lavabo yazan yere doğru gittim ve içimden lavaboya tuvalet demenin ne kadar saçma olduğunu geçirdim. Paravanın arkasına geçtiğimdeyse bunun bir hüsnitalil olmadığını, lavabo yazan yerde gerçekten sadece lavabo olduğunu gördüm. Yalvaran gözlerle etrafıma bakındığımda komiyi gördüm, "Tuvalet…" diyebildim sadece, nefesim gittikçe azalıyordu.

"Yanda benzin istasyonuna gidiyoruz biz de abisi," dedi. Yandaki benzin istasyonu dediği yaklaşık bir kilometre uzaktaydı ve o kadar yürüyebileceğimden emin değildim. Sevgi'nin şaşkın bakışları arasında koşarak dükkandan çıktım, caddedeki ilk taksiyi durdurdum ve benzin istasyonuna gittim. İşimi bitirip börekçiye döndüğümde Sevgi ortada yoktu. Börekçiye sordum, "Abi benim kız arkadaşım vardı?" diye.

"Sen gidince biraz bekledi, sonra sinirlenip gitti," dedi.

Sevgi bir daha benimle hiç konuşmadı, okulda selam bile vermedi. O günden sonra ilişkilerde dürüstlüğün önemini çok iyi anlamış oldum. Yalnız bir iki kere sabah okula gelirken, Sevgi'nin bir sürü arkadaşıyla beraber son görüştüğümüz börekçide oturduğunu, onlara hararetli hararetli börekçinin görkemli geçmişini anlattığını gördüm.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Hadi uyan
Denizi dinle, yaşamak desin
Toprağı dinle, barışmak desin
Göğü dinle, sevişmek desin"
-Metin Eloğlu'ndan

● **Hepimizin alınyazısı, altyazı olmuş, akıp duruyo!..**

● Uzun beyefendiye kalırsa, Beşar Esad, Suriye'yi butik ülke yapma derdindeymiş. Sanki günün birinde, durduk yere ülkesinin sınırlarını küçültmek istemiş gibi Esad. Suriye'yi (ve aslında tüm Doğu ülkelerini) parçalamak isteyen emperyalizme niye hiç tavır yok? O emperyalizm ki, zamanında Osmanlı'yı parçalamış, üç kıtaya yayılan topraklardan bir butik ülkeyi zor kurtarabilmişiz! Mezhepçilikten bir an kopabilseniz göreceksiniz ki, asıl savaşılması gerekenler Ortadoğu'yu 'pazar yeri' yapmak isteyen AB-ABD-İsrail Bloğu ve onların yarattığı IŞİD vahşiliği. Yezit misin ki Aleviden böyle korkuyosun...

● **Suudi ile Arabistan bi süre ayrı takılsalar?**

● Bırak çözümü, daha Esed mi Esad mı, AKP mi AK Parti mi, IŞİD mi DAİŞ mi, bunları bilemedik. Konuşamıyoruz ki çözelim...

Erken boşalma yok...
Tekrar boşalma var!..

● **Sabahattin Ali'nin üç romanı içinde 'İçimizdeki Şeytan'ı en son okuyan çoğunluğa dahilim ben de. İçimizdeki Şeytan, ne 'Kürk Mantolu Madonna' gibi platonik aşkın senfonisi, ne de 'Kuyucaklı Yusuf' gibi taşranın derin analizi. Fakat yine çok güzel. Mürekkep yalamışların, yarım aydınların, hemen her çağda hazır bulunan hırsları zekalarından fazla olanların İstanbul'unda geçen bir yıldırım aşk ve gene yıldırım ayrılık hikayesi. Bir kent romanını donatan detaylar: "İçindeki kepaze tarafları saklayamayacağından korkuyor, bir yandan da, söylemeye cesaret edemeyeceği şeyleri onun kendiliğinden anlayacağını düşünerek, müsterih oluyordu.", "Kusurlarımı başkalarında da görmekle ne değişecek sanki...", "Canı sıkılarak kalktı, odasına döndü ve akşama kadar masasında gayret ve çalışkanlık hisleriyle boş oturdu." (Bence son cümleye ünlem pek şık giderdi ama yazar uygun görmemiş!) Romanın kahramanları Ömer, Macide ve Bedri dışında, 'gizli kahraman' Hafız Hüsamettin'in sergüzeşti, yarabbim, ne kadar dokunaklı. Macide'nin Şehzadebaşı'nda kaldığı akraba evinin ve içinde yaşayanların tasviri, edebi açıdan harikulade.**

● "Kendine güvendiğin için yalancı değilsin. Yalan dolan bilmediğin için yalan karşısında yenileceksin." diyor Yaşar Kemal. "Yalan teşkilat kurmuş, doğru yalnızdır" diyor. Ve "Yenileceksin! Yenilmenin tadına varacaksın, doğru yenilmeli" diyor büyük Kemal, Teneke'de. Türkçeyi en güzel kullanan bir Kürt. İki halk arasındaki barış için en sağlam temel!

● **Hazreti İsa, dağa doğru koşmaktadır. Adeta birinden kaçmaktadır. O'na iman etmiş Hıristiyanlardan biri İsa'yı görür, merakla peşine düşer. Epey bi koştuktan sonra yorulan İsa durur. Hıristiyan da yetişip sorar: "Ey tanrının elçisi, sen kimden kaçıyosun?" İsa: "Bir aptaldan kaçıyorum" der. "Ama sen kerem sahibisin, köre göz verdin, neden birinden kaçasın ki" der adam, İsa yanıtlar: "Körlük kusurdur düzelir, aptallık kahırdır düzelmez... Aptaldan kaçacaksın!" Bu hikayeyi Mevlana'nın Mesnevi'sinde okumuştum, hiç unutamadım. 30 Eylül, O'nun doğum günü 1207. Ruhu şad olsun, büyük düşünürün unutulmaz bir lafı da şu: "Alemde susuzlar su arar ama su da susuzları arar." Henüz gitmediyseniz, çağrısına uyun ve gidip Konya'yı. Mevlevihane'yi, Üçler Mezarlığı'nı görün. (Ama işgal**

...çin gelenler gibi değil, onu da gördü Konya!)

● "Kuyucaklı Yusuf'taki Kübra'ya n'oldu?" diye sormuştum, meğerse Sabahattin Ali'nin üç cilt olarak planladığı bu romanının ikinci cildi 'Çineli Kübra' yarım kalmış. (Teşekkürler Mert Say)

...ve 'Yanlış' aynı ...mi ki, ikisinin de ...ılığı 'Doğru'?!

● Hesap ödendikten sonra, masada oturmaya devam edilir ya, işte o süreçte masadaki herhangi bi şeyi yiyip içmek yasak sanıyomuş bi arkadaşım küçükken. Hesap kapandı diye garson gelip müdahale eder sanıyomuş...

● Osmanlıspor, ilahi kaderini yaşarsa, bildiğin yükseliş döneminde. Bunun duraklaması var, çöküşü var. Amman diyim!..

● Çocukken, gargara yapılışına ilk tanık olmak heyecanlı. Lakin yapılışının o denli basit oluşu, heyecanı yok ediyo. Bildiğin tırt bi durummuş meğerse...

...MERMERİNDE ...BUL SİLUETİ!

● Finlandiya'da aynı trafik suçuna zenginin ödediği ceza, gelirine orantılı biçimde daha fazla oluyomuş. Yoruma fena açık bi durum. Baba parasıyla dolaşan kayıt dışı zibidi, istediği itliği trafikte yapabilir gibi!..

● Bir diplomat, kesinlikle haksız olduğunu bilse bile, kendi ülkesini ...niye harcar ya da nasıl harcayabilir? Bu yüzden iki devlet arasındaki diplomatların bir üçüncü devletten olmaları daha sağlıklı, daha sıhhatli. Oluyosa yani, olmuyosa boş verin!..

vedatozdemiro@gmail.com

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

ARTIK BEN BÖYLEYİM

Oktay Kaynarca sert rollere çıka çıka sertleşti. Sabah Şekeri olarak başladığı kariyerinde Çakır, Adanalı derken sertleşme gittikçe dozunu artırdı. En son Ustura Kemal'de zıplayıp tokat atınca karanlık tarafa geçti. "Normal tokat + zıplamak = Osmanlı tokatı" demiş biri ona. Buna inanıp zıplamış, onun suçu yok.

Hepimiz zorluklar çekeriz, hayat hepimizi zamanla değiştirebilir. Sıkıntılar üzerimize geldikçe savunmaya geçip kendimizi korumak adına sertleşebiliriz. Çünkü sertleşmek hayatta yer edinebilmek için en geçerli yöntemlerden biridir. Fakat sertleşirken yapımız müsait değilse pek şık görüntü veremeyebiliriz. Büyük bir kararlılıkla başladığımız hak arama mücadelelerinde, akışını önceden kurduğumuz diyalogların en hararetli anında bir anda dağılarak başarısız olabiliriz. Sertleşme mizacınıza ters mi? Hakkınızı aramaya çalışırken ne yaparsanız yapın haksızlıkla başbaşa mı kalıyorsunuz? Öyleyse sertlik takliti yapacaksınız. Sert rolü oynaya oynaya tıpkı Oktay gibi kendinizi sert sanacaksınız. Birazdan, bu çileli yolda sizlere yardımcı olmak için hazırladığım tüyoları okuyacaksınız. Dış dünyada yeni kimliğinizi test ederken, belki de kendinizi zıplarken bulacaksınız.

Arabaya sertleşin

Sertleşmek için en uygun yerlerden biri trafik ışıklarıdır. Yayalara yeşil yandığı an, ilk hareketiniz karşıya geçmek değil, durmakta geciken arabaları tespit etmek olsun. Böyle terbiyesiz bir araç bulduğunuz an, sanki dünyanın bütün ihlallerini aynı anda faka basmış gibi büyük bir öfkeyle sürücünün haddini bildirin. Kırmızıda edebiyle durmuş araçlardan iki üç metre ilerde kalmış bu araç, sizin o günkü sertleşme ihtiyacınızı karşılamak için bulunmaz bir fırsat. İnanamayan gözler ve trafik lambasını işaret eden parmağınızla ona yeşil ışığı gösterin. Bak orada ne yanıyor! Belge çok önemli. Belge oldu mu öfke haklıdır çünkü. Bu tip durumlarda arabalı insan, yürüyen insandan daha üstün olmasına rağmen sesini çıkaramaz. Söylene söylene öfkenizi karşıya geçirin. Aranızda araba camı olduğu için fazla abartmadan küfür bile edebilirsiniz.

Telefona sertleşin

Telefonda sertleşmek, öfke anlarında elini kolunu nereye koyacağını bilemeyenler için bulunmaz bir nimettir. 444'lü bir kurum size yanlış yaptığı an, çağrı merkezini arayıp telefonun ucundaki çalışana, "Şaka mısınız siz ya!" diye bağırın. Şaka onlar; maaşları 1500 lira olan minik şakalar. Bağırırken, bankanın sahibi sanki paralel hattan size yapılan bu büyük haksızlığı dinliyor, siz coştukça "İşte şimdi yandık" diyerek yumruğunu ısırıyormuş gibi bir hisle öfkelenin. Yalnız bankacılık işlemleri biraz karışıktır. Finans dünyasının size haksızlık yaptığını düşünürek öfkeden delirirken, bir anda haksız olduğunuz ortaya çıkabilir. Yine de bunu çok düşünmeyin, haksız olduğunuz ortaya çıkıncaya kadar sertleşmenin keyfini çıkarın. Çünkü telefonun diğer ucundaki minik şakalar sizin gibi sert insanlarla her gün karşılaşıyor. Siz de ancak minik bir şakasınız onlar için. Şakalaşın.

Sırayı bozana sertleşin

Herhangi bir yerde sırayı bozanı, "Bakar mısınız, sıra var yalnız!" diye sertçe uyarın. Bir anda şaşalayan bu insanı sırayla dövecek kadar kalabalıksınız çünkü. Bu şahıs sırayı fark etmemişse bile öfkenizi sağlam tutun. Çünkü dev kuyrukları fark etmeyenler, kendi işlerini dünyanın en önemli işi sanan bencil insanlardır. İşlerini bir an önce halletme arzusuyla o kadar kendilerinden geçerler ki, diğer

insanlar gözlerine görünmez olur. O yüzden sertleşmekte haklısınız. Tüm sıranın hakkını koruduğunuz bu kutlu anın kıvancını yaşamalısınız. Kitle varsa lider de vardır. Siz artık bir lidersiniz, keyfini çıkarın.

Mağazaya sertleşin

Alışverişlerde hakkınızı aramayı öğrenin. Bunun için ayıplı ürünlere ihtiyacınız var. Aldığınız ürünlerdeki defoları kollayın. Defo, normal mağaza alışverişleri sonrası rastlanıldığında büyük bir öfke yaratan, defolu satış mağazalarında rastlanıldığında ise "gözükmüyo bile" isimli kurnaz bir sevinçle bağra basılan değişken bir oluşumdur. Eğer normal bir mağazadan alışveriş yaptıysanız, defo, şu dünyada haklı konumuna yükselmek için en güzel nimetlerden biridir. Defoyu buldunuz mu doğru mağazaya koşun. Çalışan zorluk çıkarıyorsa derhal daha yetkili birini isteyin. En yetkiliye ulaşıncaya kadar sürdürün hak arama mücadelenizi, ama fazla da abartmayın. Mesela benim en son aldığım ayakkabı firmasının sahibi Jos Van Tilburg kışları Amsterdam, yazları St. Tropez'de oturuyor. İlk etapta mağaza müdürü seviyesinde durmayı bilin. Yeterli yetkili yoğunluğuna ulaşıldığında, 5 kıta, 65 ülkede şubeleri olan firmayı bir daha ürünlerini almamakla tehdit edin. "Benim ayaklarımın yokluğu ayakkabı piyasası için ne kadar önemli olabilir," diye düşünmeyin. Tehditinizin gücüne inanın, siz kendinize inanırsanız yaydığınız negatif enerji asıl üretimi yapan Çinli işçiyi bile huzursuz eder. Sizin yokluğunuz bu şirketi yok edecekmiş gibi davranın. Sonuç alamıyor musunuz? Son çare öfkenizi kelimelere döküp Jos Van Tilburg'a mail atın. Cevap vermiyor mu? Kendi bilir, kaybeden o olur, boş verin.

Bazen sonradan sertleşin

Metroda yanınıza oturan insan bacaklarını ayırarak sizin alanınıza taşıyorsa elbette öfkeleneceksiniz. Öyle ki, adamın dizinden size doğru inilen dik çizgi neredeyse karnınızın ortasına denk geliyor! Fakat bu durumda sertleşmeli miyiz? Adam, bir ayı olduğuna göre sertleşmenin sonu fiziksel şiddete varabilir mi? Sonuçta muhattabınız belli bir mesafeyi korumak zorunda olan bir kurum değil, dizi size temas edecek kadar yakınınızdaki bir adam. Böyle durumlarda temkinli olmalısınız. Her boka öfkelenerek sert insan rolünde istikrar sağlamaya çalışmak her zaman iyi netice vermeyebilir. Ayılığa ayılıkla karşılık vererek bir tür diz güreşine girmek mümkün, ama ayılık konusunda tecrübeli dizlere sahip bir bireyin, yol boyunca diz güreşiyle devam edeceğinin garantisi yok. O dizi karnınıza almanız, hatta suratınıza yaklaşırken yakından görmeniz bile mümkün. Bu durumlarda hakkınızı modern dünyada "nezaket" adı verilen bir tür ölçülü sertlikle arayabilirsiniz. Fakat, "Pardon, biraz dizinizi çeker misiniz?" demenin de garantisi yok, çünkü nezaket bile bu tür insanları harekete geçirebilir. Taşkın dizli insanların arbedeye hazır taşkın elleri olabilir. En iyisi dizlerinizin hakkını aramayın, efendi efendi oturun. Öfkenizi, bu olayı bir arkadaşınıza anlatırken yaşayarak sonradan sertleşin: "Ne ayılar var ya!"

Kendi kendinize sertleşin

Bütün çabanıza rağmen bir türlü yeterli sertliğe ulaşamıyor musunuz? Kararlılığınız, hak arama mücadelelerinin tam ortasında sizi terk mi ediyor? Öfke duygusunun içinde hakkıyla var olamıyor musunuz? Değiştiğinizi sanırken olayların tam ortasında değişmeyen, eski cılız sesinizi mi duyuyorsunuz? Olmuyor mu? Zıplayamıyor musunuz? Üzülmeyin. Gerçek hayatta yeterli çıkışı yakalayamıyorsanız, hayallerinizde en kaliteli olanı tercih edin. Yatağa yattığınızda başınıza gelen haksızlıklar karşısında nefis cümleler kurarak dünyanın gıyabında sertleşmeye devam edin. Öfke kaslarınızda gerginliğe yol açar. Sabah yorgun ama sert uyanırsınız. Şükredin.

Furkanözçoban

2080 İstanbul

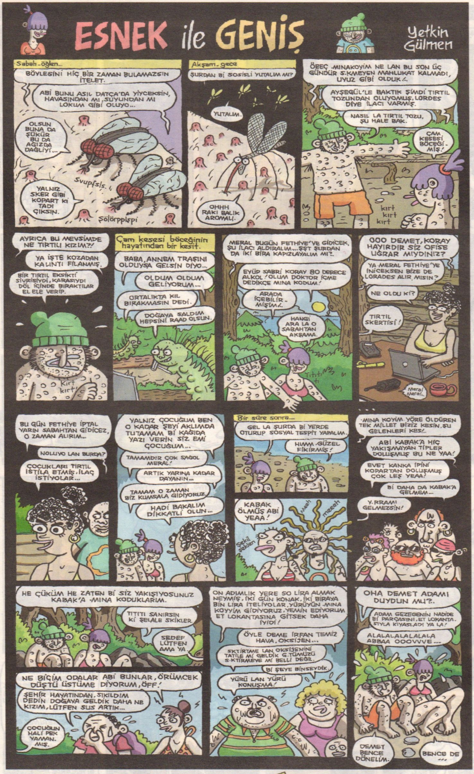

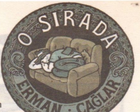

İki hafta önce çizdiğim kimin olduğunu bilmediğim hikaye Kenan Yarar'ınmış. Ah be Galip bi de her hafta dergi çıkışı metroya beraber bindiğin Kenan'a sorsana!..

Kelimeler canlıdır dostlarım. Her birinin kendi karakteri, manalarının derinliklerinde saklı kendi ruhları vardır. Ve asla yan yana gelmemesi gereken, asla birlikte telaffuz edilmemesi gereken kelimler de vardır. Çünkü kelimelerin, biz ölümlülerin tahayyülünün ötesinde, mana aleminde yankılanan ve karşılık bulan korkunç güçleri vardır. Boyutsuz, şekilsiz ve tasvirsiz; zamanın kendisinden de eski varlıklar kendilerini sonsuz uykularından uyandıracak bu kelimelerin yankısına kulak kesilmiş, öfke ve nefret dolu bir rüyada hapsolmuş beklemektedirler... Ta ki asla yan yana gelmemesi gereken, asla birlikte telaffuz edilmemesi gereken kelimeler ölümlülerin ağzından dökülene, sonsuz evrende uğursuz bir şekilde yankılanana kadar.

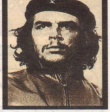
"İSMET" ve **"DİGİTAL"** kelimeleri asla yan yana gelmemesi gereken iki kelimeydi. Zaten yan yana gelmelerine gerek ya da imkan da yoktu. Ancak fotoğrafçılık alanında yaşanan gelişmeler, fotoşopun bulunması, artık beş dakikada biometrik vesikalık çekilebilmesi, İsmet Bey'in baba mesleği olan fotoğrafçılığı seçmiş olması, kısacası sonsuz olasılıklar evreninde birbirine teması imkansız gözüken zerrelerin korkunç bir tesadüfle üst üste binmesi bir felakete sebep olmuştu. İsmet bey 2005 senesinde dükkanının ismini "İsmet Fotoğraf Stüdyosu"ndan, **"İSMET DİGİTAL"**'e çevirdi. Bundan sonra yaşanan korkunç olayları gelin isterseniz İsmet Bey'in ağzından dinleyelim:

Sadece daha havalı bir tabela istemiştim. Tabelada İsmet Fotoğraf Stüdyosu yazdığı müddetçe insanlar bizim dijital olarak vesikalık çekebileceğimize, beş dakikada oniki adet biometrik vesikalık hazırlayabileceğimize inanmıyorlardı. Vesikalıklarına fotoşopla gömlek ve kravat yerleştirebileceğimize inanmıyorlardı. İsim eski duruyordu. Oysa fotoşop vardı. Gelin damat fotoğraflarına dijital olarak sabun köpüğü, orman, spor araba, uçan halı gibi şeyleri sıkıntısız ekleyebiliyorduk, bebek fotoğraflarında bebeğin iki fotoğrafını üst üste bindirebiliyor, bebeği kendine havadan bakarken resmedebiliyorduk. İnsanlara kendimizi ifade edebilmek için, bilgisayar kullanabildiğimizi gösterebilmek için ismimize DİGİTAL eklemeye karar verdik.

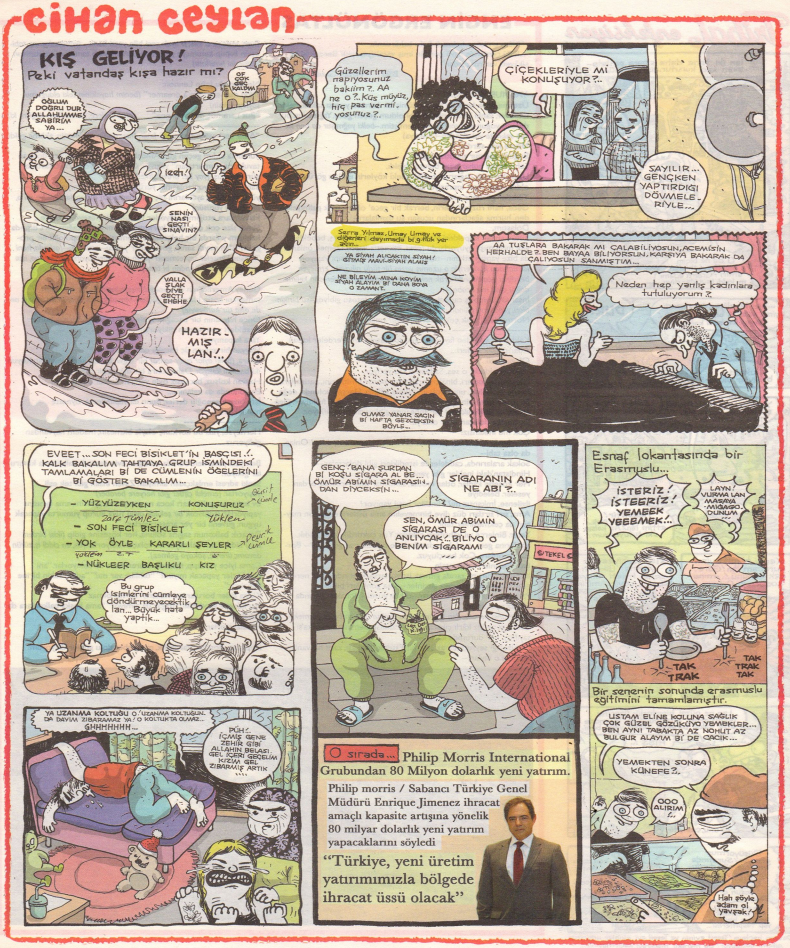
Yeni tabelayı astığımız günden itibaren garip olaylar yaşamaya başladık. Dükkanın vitrinine koyduğumuz fotoğraflarda ufak değişiklikler fark ediyor, ancak bir türlü emin olamıyorduk. Gelinle damadı ellerinde tutan gelinle damat kompozisyonlu bir fotoğrafa ertesi gün bulutların arkasından aşağıdaki gelin ve damatlara bakan üçüncü bir gelin ve damat eklenmiş oluyordu. Yoksa o gelinle damat hep orada mıydı? "Resminizi halıya basıyoruz" halısındaki Atatürk portresi bir gecede Che Guevara'ya dönüşmüştü. Yoksa en başından beri Che Guevara mıydı? Giysi giydirilmiş bebek fotoğraflarımızdaki bebek günden güne daha da gürbüzleşiyor, bacaklarındaki boğum sayısı artıyor, yüzündeki sevimli gülümseme günden güne genişliyor, manyakça ve korkutucu bir hal alıyordu. Bunlar gerçekten oluyor muydu, yoksa bütün bunları kafamda mı kuruyordum? Üzerinde rahmetli cumhurbaşkanımız Turgut Özal ve eşi Semra Özal'ın birlikte fotoğrafının basılı olduğu tabak gözlerimin önünde durup dururken ikiye ayrılınca kötü bir enerjinin dükkanımızı ele geçirdiğinden emin oldum ve bir hocaya danışmaya karar verdim.

Eşin dostun tavsiyesiyle namlı bir hoca bulduk, köyüne kadar gittik; yalvar yakar dükkanı okuması için bizimle birlikte İstanbula gelmeye ikna ettik. Ak sakallı ve ilimi derya deniz bir zattı; onun yanında kendimizi güvende hissediyor, başımıza gelen onca garip hadiseden sonra bir rahat nefes aldığımızı hissediyorduk. Fakat bu durum dükkana ulaştığımızda değişti. Hoca ah ediyor, vah ediyor, dükkanın kapısından bile içeri girmeyi reddediyordu. «Çok fena! Çok fena şeylere bulaşmışsınız oğlum! Bunlara benim gücüm yetmez!» diye inliyordu. Bu sırada göz ucuyla dükkanın vitrinine baktım, gelinle damadı elinde tutan gelinle damat kompozisyonlu fotoğrafta artık altı çift gelin damat vardı. İşler iyice çığrından çıkmıştı. Hocaya yalvardım, «Bu işi çözersen sen çözersin hoca, yardımını esirgeme» diye ağladım, ayaklarına kapandım. En sonunda halime acıdı, dükkanı okumak için içeri girmeye razı oldu. Ancak ondan sonra olacakları bilseydim hocaya asla böyle ısrar etmez, kendi ellerimle köyüne geri bırakırdım.

*Hoca okuya okuya dükkana girdi, bana da arkasından gelmem için işaret etti. Etrafımızda boğucu bir hava gittikçe daha da yoğunlaşıyor, nefes almayı bile zorlaştırıyordu. En sonunda bu öyle bir hal aldı ki hocanın bile nefesi kesildi, duası duyulmaz oldu. Bir an için bana yüzyıllar gibi gelen bir sessizlik oldu, ardından hoca ağır ağır konuşmaya başladı; ancak sesi kendisine ait değildi. Bu dünyaya ait olmayan, çok derin ve çok eski bir sesle konuşuyordu. Kanım donmuş, kıpırdayamaz halde asla unutamayacağım, her gece uykuyu bana haram eden şu sözler beynimde yankılanıyordu: **İNGİLİZCEDE... BÜYÜK İ HARFİ... YOKTUR... I YAZILIR... DİGİTAL DEĞİL... DIGITAL... YA DA DİJİTAL... AMA DİGİTAL DEĞİL...***

Evet sevgili dostlarım, kelimeler canlıdır... Onların gücünü asla hafife almayın, uyandırabileceğiniz ağza alınmayacak dehşetlerin korkusunu asla yüreğinizden eksik etmeyin. Dahi anlamındaki -de'yi -da'yı daima ayrı yazın, yabancı kelime kullanırken aşırı dikkat edin. Eğer bir kelime birleşik mi yazılıyor, ayrı mı yazılıyor emin değilseniz ayrı yazın, ya da hiç yazmayın. Kendinize dikkat edin. Sevgiler, Erman.

cihan ceylan
KIŞ GELİYOR!
Peki vatandaş kışa hazır mı?
OF ÇOK GEÇ KALDIM...
OĞLUM DOĞRU DUR ALLAHUMMES SABIRIM YA...
İceh!
SENİN NASI GEÇTİ SINAVIN?
VALLA ŞLAK DİYE GEÇTİ EHEHE
HAZIR-MIŞ LAN!..
Güzellerim napıyosunuz bakiim?.. AA ne o?.. Küs müyüz, hiç pas vermi. yosunuz?..
ÇİÇEKLERİYLE Mİ KONUŞUYOR?..
SAYILIR... GENÇKEN YAPTIRDIĞI DÖVMELE-RİYLE...
Serra Yılmaz, Umay Umay ve diğerleri dayımeda bi gıtlık yer açın...
YA SİYAH ALICAKTIN SİYAH! GİTMİŞ MAVİ-SİYAH ALMIŞ
NE BİLEYİM ·MİNA KOYİM SİYAH ALAYIM Bİ DAHA BOYA O ZAMAN?
OLMAZ YANAR SAÇIN Bİ HAFTA GEZCEKSİN BÖYLE...
AA TUŞLARA BAKARAK MI ÇALABİLİYOSUN, ACEMİSİN HERHALDE?. BEN BAYAA BİLİYORSUN, KARŞIYA BAKARAK DA ÇALIYOSUN SANMIŞTIM...
Neden hep yanlış kadınlara tutuluyorum?
EVEET... SON FECİ BİSİKLET'İN BAŞÇISI!.. KALK BAKALIM TAHTAYA. GRUP İSMİNDEKİ TAMLAMALARI Bİ DE CÜMLENİN ÖĞELERİNİ Bİ GÖSTER BAKALIM...
- YÜZYÜZEYKEN KONUŞURUZ
Zarf Tümleç
- SON FECİ BİSİKLET
Yüklem
- YOK ÖYLE KARARLI ŞEYLER
- NÜKLEER BAŞLIKLI KIZ
Bu grup isimlerini cümleye döndürmeyecektik lan... Büyük hata yaptık...
GENÇ BANA ŞURDAN Bİ KOŞU SİGARA AL BE... ÖMÜR ABİMİN SİGARASIN-DAN DİYCEKSİN...
SİGARANIN ADI NE ABİ?..
SEN, ÖMÜR ABİMİN SİGARASI DE O ANLIYCAK!.. BİLİYO O BENİM SİGARAMI
TEKEL
Esnaf lokantasında bir Erasmuslu...
İSTERİZ! İSTEERİZ! YEMEEK YEEEMEK!..
LAYN! VURMA LAN MASAYA -MIGAGO-DUNUM
TAK TRAK
TAK TRAK TAK
Bir senenin sonunda erasmuslu eğitimini tamamlamıştır.
USTAM ELİNE KOLUNA SAĞLIK ÇOK GÜZEL GÖZÜKÜYO YEMEKLER... BEN AYNI TABAKTA AZ NOHUT AZ BULGUR ALAYIM Bİ DE CACIK...
YEMEKTEN SONRA KÜNEFE?..
OOO ALIRIM!..
Hah şöyle adam ol yavşak!
YA UZANMA KOLTUĞU O! UZANMA KOLTUĞUN. DA DAYIM ZIBARAMAZ YA! O KOLTUKTA OLMAZ... GHHHHHHH...
PÜH!.. İÇMİŞ GENE ZEHİR GİBİ ALLAHIN BELASI. GEL İÇERİ GEÇELİM KIZIM GEL ZIBARAIŞ ARTIK
O sırada... Philip Morris International Grubundan 80 Milyon dolarlık yeni yatırım.
Philip morris / Sabancı Türkiye Genel Müdürü Enrique Jimenez ihracat amaçlı kapasite artışına yönelik 80 milyar dolarlık yeni yatırım yapacaklarını söyledi
"Türkiye, yeni üretim yatırımımızla bölgede ihracat üssü olacak"

info@cengizustun.com

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Nâm u nişâne kalmadı fasl-ı bahârdan/...
...Bâkî çemende haylî perîşân imiş varak(yaprak)/ Benzer ki bir şikâyeti var rûzgârdan"

Bâkî --'Hazân Gazeli'nden--

YAĞMUR, KÖPEK, AT...

Üzerine kova kova su boca edilmiş bir karınca yuvası sakini, neler hisseder, sanki biraz anlamış gibi oldum geçen gece. Yağmurun bu derece yoğun olanını hiç görmemiştim.*–belki yağmıştır da ben ilk kez sokakta yakalandım–*(Antalya)

Neyse kısa sürdü.

Boğucu yağmur sıkıntısı dağıldı.

Şehri saran buhar/nem bulutu dağıldı.

Uzak, karanlık dağların eteklerindeki köylerin ışıkları görünür oldu,--kıpır kıpır kıpraşıyorlar--

Yıldızlar görünür oldu.

Gece, 'hafif rüzgarlı, serin, berrak bir gece' oldu.--ıslak palmiyelerden, hurma ağaçlarından uçuşan su damlaları--

Dolaştım,

bütün sokak köpekleri bir kuru yer bulmuş kıvrılmış, bebekler gibi mışıl mışıl uyuyorlardu *(ama, istisnasız hepsi)* Demek onlarda da bize yaptığı etkinin--teskin edici etkinin-- aynısını yapıyor. *(sırtlarında kürkleriyle o uzamış yazın bir türlü nihayete ermeyen bezdirici sıcaklarında artık neler neler çekmekteydiyseler–son kelime doğru oldu mu acaba?–)*

İnsansız, bomboş caddeler, uyuyan güzelin şatosu gibiydi.*–su birikintileri, yıldızların altında uyuyan köpekler–*

Normalde el ayak çekilince, ayaklanır onlar.

Kaldığım caddeden faytonlar geçiyor. Yatıyorum. Perdeler kapalı.

Atların ayak sesleri...

Olağanüstü.

"takkıdı tıkkıdı" o ses. Sadece o ses yetiyor.

"Boşver, betonları, binaları, arabaları, motor hırıltılarını, patinajları, korna seslerini... unut onları... Takma kafana. Herşey yolunda, doğa ile uyum içindesin işte, ahenk bozulmadı henüz" diye fısıldıyor. *(hep onlara mı fısıldanılacak)* Bir anneanne gibi yaralarıma üflüyor.

Serbestçe dolaşan atlar olsa ya.

Çok mu imkansız?

Şehirlerde sokak hayvanlarına onlar da eklense.--eşekler? Onlar da olsa tabi--

Sokak aralarında, caddelerde istedikleri gibi dolaşsalar.--

Hindistan'daki inekler gibi yani--

Her köşede kaplar, otlar motlar, samanlar olsa. Acıkınca ordan yeseler. Belediye

ilgilense. İmkansız mı? Hintliler nasıl yapıyor?

Ama, sırf sırtları düz diye binmeyelim ama üstlerine. Fayton mayton da çekmesinler tabi.

Yeter. Binlerce yıl kahrımızı çektiler. Yük çektirdik, kamçıladık, ağızlarına gem vurduk, çatlattık--hele o tiksinç at gözlüğü?-- Borçluyuz onlara. Çok borçluyuz.

Bari torunları rahat etsin.

Kendileri, her ne tarafa gitmek istiyorlarsa, içlerinden her nereyi gezmek geliyorsa, oraya gitsinler.--paşa gönülleri bilsin--

Patır patır caddelere s.çsınlar.--o bile güzel-- Sokak aralarında ayakta uyusunlar.

–geceyarısı pencereden baktığımızda ayakta uyuyan bir at görmek–

Zaten gene biz kârlı çıkacağız.(eh, canlılar aleminin Amerika'sı sayılırız, her durumda kârlı)

O güzelliği seyretmek az şey mi? Estetik harikası, zarif hayvanlar.--ah, hele o taylar?--

Evet, sadece o ses, o ayak sesi bile yetti bana... *(yabancılaşmış, tabiattan kopup kurumaya yüztutmuş ruhlarımızın tamirine ihtiyacımızın aciliyetini hatırlattı)*

Ne diyordu John Lennon:

"You may say ı am a dreamer" *(benim hayalcinin teki olduğumu söyleyebilirsin)*

"But ı am not the only one" *(ama sadece, bir tek ben değilim ki)*

"Atlar serbestçe dolaşsın" falan filan dedim ya demin, aklıma geldi;

Yumurta aldım geçen gün. Ambalajın üzerinde "özgürce dolaşan tavukların yumurtaları" yazıyor. Öyle övünüyor şirket. Tavuklar yürüyormuş. *(vay be! bravo şirket)*

Yani diğer milyonlarcasının yürümesine izin vermiyoruz? Hiç yürüyemeden, ayaklarını hiç kullanamadan ölüyorlar. *(midye mi o, bıraksana yürüsün)*

Hayvanlara ettiğimiz eziyetler bahsine girmeseydim keşke...

Şimdi size çok çok daha korkunç olanını anlatacağım. Yurt dışında kaldığım yıllarda bir belgeselde izlemiştim. Antropolojik bir program falan mıydı sanki, görüntüler yoktu--neyse ki--*(aslında, hani "hassas kimseler seyretmesin" falan gibisinden uyarılar oluyor ya, işte tam buraya lazım ondan bi tane)*

Güney Amerika'nın çok yoksul kesimlerinde, bir koyunun tamamını kesip bitirmeye güçleri olmadığı için; *(hafifletici sebep; ne de olsa tür kardeşiyiz)*

Önce hayvanın bir bacağını kesip, o bacağı yiyorlarmış bunlar.

Kestikleri yeri hemen dikiyorlar.

Yara kapanıyor.

Hayvan bir zaman üç bacaklı olarak yaşıyor.

Sonra, *(belki aylar aylar sonra)* bir diğer bacağı kesip yiyorlar. Koyun iki bacaklı kalıyor. Daha sonra bir diğeri, bir diğeri...

Hayvan kolsuz, bacaksız öyle yatıyor. Bunlar besliyorlar.

En sonunda da kalanını...

İşte bize insanoğlu derler. Bunu da yapabilecek tıynette mahluklarız.

Herneyse, yazı bu korkunç olayla bitmesin, madem hayvandan gidiyoruz...

Ben yazı yazarken, burada kaldığım evin daracık balkonuna kumrular geliyor.

Sanki adresi emlakçıdan almışlar. Zaten insan gibi tek eşli yaşıyorlar. *(emekli çiftler gibi heryere beraber)*

Ev bakmaya gelen karı koca ne yapıyorsa, aynısını, ama aynısını yapıyorlar. *(şaşılacak bir şekilde aynı)* Yuva kurup yumurta yapacak uygun, güvenli bir yer araştırıyorlar.

Daracık balkonun sağına soluna, her köşesine gidip *(ikisi birden tabi)* ciddi ciddi bakınıyorlar, kolaçan ediyorlar.*(eh, en ciddi iş, türün devamı; üreme, şakaya gelmez)*

Cama iyice yaklaşıp, masada oturan bana da bakıyorlar. "ani hareketler yapacak mıyım?" "tehlike var mı?" "adam sakin birine benziyor"

Klima gider borularının kenarı? "su var olmaz"

"şu köşeye yapılabilir, rüzgâr da almıyor" "ama başka balkonlara da bakalım"

Havalanıyorlar.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

gelen kutusu

Murat ARAS

Servet TURAN

Sezer KORAL

Uğur AKSOY

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 1 Ekim 2015 | Sayı: 422

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

UYKUSUZ

8 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2015/41 No: 423
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.

1 Kasım seçimleri öncesi Bilal Erdoğan İtalya'da görüntülenirken, Reza Zarrab'ın tercihi Dubai oldu.

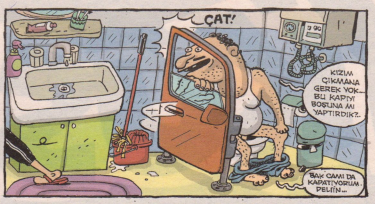
Emrah Ablak

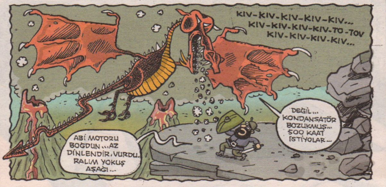

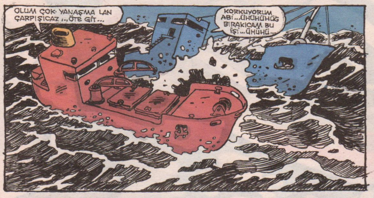

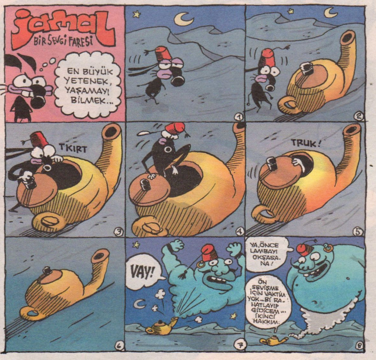

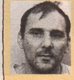

Vatandaşa Sorduk

Sokağa Çıkma Yasağı

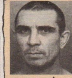
Yurgül Kuzuludöşek (31): Dünyanın en güzel yasağı anına koyim... Paran cebinde kalsın, hem de senin vergilerinle yapılan gıcır gıcır sokaklar eksimesin.. Vatandaşı sokağa saldığın gibi, caddelerin canına okuyorlar... O arabaları kaldırıma çıkarıcaz diye kırmadıkları taş kalmıyo... Peki madem öyle, bu apartmanların merdivenlerini, basamak değil de, rampa yapsalar.. Millet arabasını eve çıkarıp yatağın altına veya dolabın üstüne park etsin... Bir diğer önemli husus da "erken boşalma".. Sokağa girdiği gibi kaldırımın üstüne çıkarıyolar arabayı...

Bartınç SEKİZYÜZKIRKDÖRT (23) Ahmet Hakan'ı ne dövdüler lan.. Baktığın zaman o da muhafazakar, o da muhafazakar... Burnunu kırmışlar... Zaten ufacık burnu vardı adamın, kolayca kırıldı demek ki.. Sonra bu yere düşünce de mokasenlerin burnuyla kaburgalarını kırmışlar.. Gazetecinin kaburgasından nolcak, güvercin kaburgası.. Onu da kolaylıkla kırdıktan sonra işleri hemen bitiyo bunların.. Ve "şimdi ne yapıcaz" diye mal mal gezinirken, polis enselerine biniyo ve "DEH!" diyip koşturuyolar bunları.. Enerjilerini atsınlar için..."Sokağa çıkmayla" ilgili düşüncelerim bunlar...

Penîsi KALINLIK (51): İşte bir "Sokağa çıkma yasağı" yıllarını daha idrâk ediyoruz... Böyle yıllarda camdan bakarsın.. Çok çok uzakta yürüyen birini görürsün ve şaşırırsın.. "Sen yürü bakalım, yakalasınlar da gör ebenin ***nı" diye içinden geçirsen de, o adam yürüyerek betonların, asfaltların arasında gözden kaybolur.. O an kederlenirsin, çünkü dışarıda seni bekleyen özgürlük, betonlerin asfaltların arasında kaybolmaya mahkumdur.. Pencerenin önünden ayrılıp, tuvalete doğru gidersin.. Aynada kendinle göz göze bi kahr otusbiri çekersin, ki bu otusbirlerin en acısıdır..

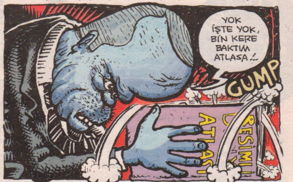
Oksfort LANDINLI (38): Ülkemizin çeşitli yerlerinde "sokağa çıkma yasakları" ilan ediliyor.. Peki biz "sokağa çıkma yasağı"mızı ne kadar tanıta biliyoruz... Avrupalı, amerikalı yasaklarının öyle güzel reklamını yapıyorlar ki, ta burdan ne yasak ne değil biliyoruz.. Mesela, hele Amerikaya g*tünde 1 kilo kokoyinle girmeye çalış.. Mahfederler.. Herkes bilir... Bu yüzden turistik gelire dönüşüyor.. İnsanlar karınca kararınca karıncaları g*tlerine sokup Amerikaya giriyorlar, çünkü oranın osu meşhur.. Yöresel otantik.. Turist eski kültürü görmek istiyo... Turist velinimettir..

UYKUSUZ

İngiltere Başbakanı David Cameron, "Rusya kasap Esed'i destekliyor," dedi.

Tayyip Erdoğan, Suriye'de hava saldırılarına başlayan Rusya'yı, "Rusya'nın bir sınırı yok, Suriye'yle niye bu kadar ilgileniyor?" sözleriyle eleştirdi.

Bolu'daki özel bir hastanede kemik kesme makinesinin arızalanması yüzünden beyin ameliyatı yarım kaldı. Hasta başka bir hastaneye gönderildi.

AKP, Rusya'nın Suriye müdahalesini beğenmedi...

Suriye'ye müdahale konusunda her devlet kendine göre terörist ilan ettiği grubu bombalıyor.

Haritadaki Türkiye yazısının dev T harfinin yanından geçen şehirlerarası otobüs; bir mola yerinin etrafındaki uçsuz bucaksız yeşillikte ilkel komünal toplum düzeni kurma çağrısı yapan yolcu, dile gelen mimari yapılar ve her zaman romantik, bir bakışta ona ait olduğunu anlayabileceğiniz çizgisi. Derya Sayın, çoğumuzun abisiydi ama ruhu çoğumuzdan genç ve hatta çocuk kalabilmiş bir başka tür abi. Çizdiği karikatürlerdeki o hep umut dolu gülümseyen tiplemenin Derya Abi'nin kâğıda yansıttığı kendi karakteri olduğunu bilirdik hep. O mola yerinde; herkesi işini gücünü ve şehirdeki hayatını bırakıp ilkel komünal düzene katılmaya çağıran coşkulu yolcu Derya Abi'ydi bize göre. İşte o Derya Abi'yi kaybettik. Tüm mizah dünyasının başı sağolsun.

AHMET HAKAN'A SALDIRI

Son dönemlerde AKP yanlısı medya tarafından hedef gösterilen Ahmet Hakan'a, üçü AKP üyesi olduğu tespit edilen dört kişi tarafından saldırı düzenlendi.

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında ölümden öte köy yoktur. Nabzınızın durduğu, gözlerinizin bir daha açılmamak üzere kapandığı andan itibaren tüm mutluluğunuzla beraber acılarınız da biter. Ama **Yeni Türkiye'de** bazen ölüm bile bir kurtuluş değildir. Bir ölür, sonra bin kez daha ölürsünüz. Cesediniz sokaklarda sürüklenebilir, arkanızdan hakaretler edilebilir ve **normal şartlar altında** öldüğünüzde hakkınızda açılmış davalar ve suçlamalar düşerken **Yeni Türkiye'de** öldükten sonra arsız bir sürü tarafından yepyeni suçlamalarla karşılaşabilirsiniz. Ölümden sonra hayat var mıdır bilmiyorum ama **Yeni Türkiye'de** ölümden sonra yeni ölümler ve daha beter zulümler sizi bekler.

Ve **normal şartlar altında** kendisine devlet diyen bir devletin, yurt dışında ölen kendi vatandaşlarının cenazelerini kabul etmemesi düşünülemez. Kendisini var eden, varlık sebebi olan vatandaşlarının cenazesine sahip çıkmayan bir devlet, artık devlet falan değildir. Ama dünyanın dört bir yanından sosyopat katillerin delik deşik olmuş sınırlarından girip çıktığı **Yeni Türkiye'nin,** kendi öz vatandaşlarının cenazelerini kabul etmediğini görebilirsiniz. Katil sürülerinin girip çıktığı sınırlardan, kendi vatandaşı Aziz Güler'in cenazesinin giremediği ülkeye **Yeni Türkiye** denir. Ve belki de bu **Yeni Türkiye'nin** hepimize gönderdiği anlamlı bir işarettir: Çoğumuzun dirisini bile burada istemeyen **Yeni Türkiye**, cenazesini de kabul etmeyecektir.

Ve yine **normal şartlar altında** "yasal bir devletin" başta kendi koydukları olmak üzere uymak zorunda olduğu bir dizi kanun ve anlaşma vardır. Ama görünen o ki **Yeni Türkiye** "yasadışı terör örgütüyle, yasasışı terör örgütü olmak" gerektiğini düşünen insanların ülkesi hâline gelmiştir. Devletin asayiş kuvvetlerinin yeri geldiğinde işkence yapmaya, yargısız infaza ve hatta ölülere zulmetmeye bile hakkı olduğunu zanneden, bunu son derece olağan ve hatta olumlu karşılayan ve bunun neden yanlış olduğunu asla anlayamayacak yepyeni bir nesil; **"Yeni Türkiye"** nidalarıyla yetiştirilmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla her itiraz edenle "ay endişeli modern" ya da "paranoyak" diye dalga geçenlerin de yardımıyla bugün modern devlet kavramından haberi olmayan hakim ve savcılarımız bile vardır ve kaderin bir cilvesi olarak bu hakimler ve savcılar, bugün pekâlâ yetişmelerine katkıda bulunan, bir nevi alkış tutan "endişesiz liberallere" ana avrat sövebilmekte ve alenen tehdit savurabilmektedir.

Normal şartlar altında bir gazetecinin muhtemelen emir alarak hareket eden bir kaç ahlaksız saldırgan tarafından saldırıya uğraması hem dünyanın her yerinde haber konusu hem de tüm siyasetçiler tarafından kınanacak bir olaydır. Ve doğal olarak, bir gazetecinin işini yaparken polis tarafından kafasına silah dayanarak tehdit edilmesi çok daha büyük bir haber konusu ve sadece gazetecinin kafasına silah dayayan polis memurunun değil, orada bulunan ve arkadaşları hakkında işlem yapmayan tüm polis memurlarının ömür boyu memuriyetten men edilme sebebidir. Ama **Yeni Türkiye'de** ünlü gazetecilerin dayak yemesi yarım ağızla kınanırken, hayatını ortaya koyan muhabirlerin kafasına silah dayanması haber bile olmaz.

Normal şartlar altında bir milletvekili seçimlerden önce seçmenlerine daha fazla ve daha iyi hizmet etme, onların hayatını kolaylaştıracak yasalar yapma ve iktidarı onlar adına daha iyi denetleme sözü verir. **Yeni Türkiye'nin** milletvekillerinin vaadedebilecekleri en iyi şey ise tekrar milletvekili seçilirlerse bir daha uçan tekme atmayacaklarıdır. Neyseki **Yeni Türkiye'de** iyi yönde gelişim gösteren milletvekilleri de vardır ve maalesef şimdilik iyi yöndeki tek gelişme yeni yasama döneminde mecliste daha az uçan tekme görecek olmamızdır.

O SIRADA

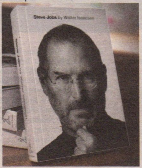
ERMAN ÇAĞLAR

Hayatta iki türlü insan var. Biri kendine prensipler edinmiş ve o prensiplere sıkı sıkıya bağlı yaşayan insan, bir diğeri "öğlen yemeğinde inşallah etli yemek çıkar da yeriz" diye düşünen insan. Bunun yanında daha bir çok insan vardır, *"iki çeşit insan vardır, isteyenler ve alanlar"*, *"üç çeşit insan vardır, eve geldiği gibi donu dahil bütün üstünü değiştirenler, pantolonunu ve çoraplarını çıkartan fakat tişörtünü çıkartmayıp o tişörtün altına alt eşortman ya da şort giyenler ve son olarak yatana kadar hiçbir şeyini çıkatmadan oturanlar"* gibi çok kesin ve kararlı şeyler okursanız biliniz ki yazarın kafası az çalışıyor, okuduğunuz şey traş bir olay, hurafe, boş inanç. Böyle hurafelerden uzak durunuz.

Hiçbir zaman prensip belirleyip ona sadık kalacak kadar disiplinli bir insan olmadım. Bazen "artık üstümü eve geldiğim gibi değiştireceğim, bundan sonra bacağında çorap lastiği iziyle yatağa girenlerden olmayacağım" gibi radikal kararlar alıyorum ama iki hafta sonra aldığım kararları unutuyorum. Sıkıntı olmuyor, hayat devam ediyor. Tek bir olayım var, başarının sırrı olarak sizlere altın öğüt olarak verebileceğim: Kakanızı evden çıkmadan yapın. Yarın öbür gün Steve Jobs gibi rahmetli olursam, "yaşasın lan, öldü" diye sevinip hemen eşimle dostumla röportaja koşan biyografi yazarlarının bulabileceği tek prensip bu olacak. Kakasını yapmadan evden çıkmazdı... Yaz şimdi kitabını, yavşak seni. Zorlayacaklar, tanıdıklarımı "sabah çok erken kalkma, sadece havuç yeme, oturarak değil ayakta yazma, tanıştığı herkesin adını ve soyadını devamlı yanında taşıdığı ufak bir deftere not etme gibi ilginçlikleri yok muydu? Hiç mi başka bir şeyi yoktu?" diye darlayacaklar. Hiç başka bir şeyim yok, kakamı evden çıkmadan önce yapıyorum.

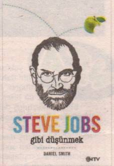
O gün yanlış giden neydi bilmiyorum, aceleye geldi sanırım, evden çıkmadan önce kakamı yapmadım. Saçma sapan bir işim vardı, çocuklarla çalışan bir arkadaşım var, yanına yeni mezun psikolog bir eleman alacakmış, "sen psikologsun, gel bir de sen konuş çocukla, ben anlamıyorum diye beni kandırıyor olabilir" dedi. Ben de bilmiyorum ki... Mezun olduktan sonra bir daha bakmadım, ilk fırsatta da unuttum. Ne diye kandırıyor olabilir ki? Psikolojinin beşeri bilimlerin sac ayaklarından biri olduğu, gözlem ve deneye dayandığını mı söyleyecek? Bir psikoloğu çok sinirlendirmek isterseniz beklemediği anda kulağına eğilip "psikoloji bilim değildir" diye fısıldayın. Adeta çıldıracak, "tekrar edilebilir deneyler, bilimsel yöntemler, istatistik bilimi" diye bağırarak kavga etmeye çalışacaktır.

Evden çıkmadan önce üzerine eğilemediğim için dev kakayı asya kıtasından avrupa kıtasına taşıdım metrobüsle. Çok dert etmedim, yetişkin bir insan kakasını neredeyse bir gün boyunca yanında taşıyabilir. "Arkadaşın ofise gidince orada bırakırım" diye düşündüm. Onu bir insan, bir dost olarak değil bir tesis olarak gördüm. Kakanızı evden çıkarken yapmamak insan ilişkilerinizi zedeler.

Ofise vardığımda arkadaşımı gergin bir şekilde masasında oturur halde buldum. Belli ki bir şeye canı sıkılmıştı. "Noldu lan, hayırdır" diye soracaktım ama bir an tereddüt ettim. Ya çok uzun bir derdi varsa? Öncesinde beş dakika iznini isteyip kakamı yapsam daha iyi değil miydi? Kendimden hızla utandım. Kaç yıllık arkadaşım dert içinde ya. Evden çıkmadan kakanızı yapmazsanız hayatta öncelikleriniz değişir, size yakın insanların güvenine ihanet edersiniz.

"Noldu ya, yüzün asık vergi dairesinden mi geldiler? Meh meh meh. Psikolog eleman nerede, gelmedi mi" diye sordum. Arkadaşlarımın kendi işini kurması düşüncesine alışamadım, devamlı esnaf şakası yapıyorum insanlara. "Ya geldi eleman ama geldiği gibi tuvalete girdi, on dakikadır da içeride, galiba kakasını yapıyor" dedi. Canı buna sıkılmıştı, ve haklıydı. İş görüşmesine geldiği işletmede nasıl on dakikalık sıçabilir bir insan? Performans sanatçısı mısın, sosyal deney mi yapıyorsun? Arkadaşıma "tamam canını sıkma, sen haklısın, çıksın halledicem ben, konuşacağım" dedim. Bir beş dakika daha bekledik. Bu sırada benim de içimde büyüyen bir sıkıntı vardı. Elemana "çıktığı gibi konuşurum" demiştim ama belli ki benim de bir on dakikalık işim vardı. Benim yüzümden de on dakika boyunca gergin bir şekilde, yeni kakasını yapmış bir elemanla aynı odada durmak zorunda kalacaktı. Evden çıkarken kakanızı yapmazsanız verdiğiniz sözleri tutamaz hale düşersiniz.

Neden sonra yeni mezum psikolog tuvaletten çıktı, bacaklarını esnetti. Yüzü bir anlık acıyla buruştu. Klozette oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Nefesimin altından "yok artık" demekten kendimi alamadım. Belli ki kakasını evden çıkarken yapmayan bir insandı. Beni de kendisini de mağdur etmişti. Tuvalete çok yeni kaka yapıldığı için giremiyordum, kakamı yapamadığım için gergin bir insan oluyordum. Çocuk bana ne dese, ne anlatsa "bunun yüzünden kakamı yapamadım" diye düşünecek ve ona düşmanlık besleyecektim. Unutmayın; kakanızı evden çıkmadan önce yapmazsanız iş bulamazsınız, mesleğinizi yapamaz hale gelirsiniz.

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ **Reyondaki mallar** ile **Beyoğlu'ndaki mallar** aynı şey.

æ Kendi evimde vahşice öldürülüp bir de üstüne üstlük kendi evimin tandırına gömülmeyi hiç istemem. Hiç ama.

æ Yazarların bir kısmısı neden işlerini **yazmak çizmek** olarak tanımlıyorlar anlayabilmiş değilim. Nerede çiziyorsun arkadaşım sen, ne çiziyorsun? Hayır görmedik de biz senin çizgini o bakımdan diyorum. Yazdıkların basılıyor, çizgin nerede. Ya da aman yaa, bana da neyse ne yani.

æ **Kovayazmak** ile **kova yazmak** aynı şey.

æ DVD izlerken izlediği filmden sıkılan adamın yaptığı hesabı ben çok seviyorum, "bakıyim ne kaa kalmış, yirmi dakika, bunun beş dakikası kim oynadı kim yazdı o geldi bu gittidir, on beş dakika, yine çok ya, yine çok, of ya, bitemedi bir türlü, of, hayır kapatsan da olmuyor, bu noktaya kadar gelmişim, of, ömrümden ömür gitti yemin ediyorum, of, s.kicem en sonunda sinema sanatını o olucak, of".

æ **Görüşürüz** diyeceği yere şaşırıp **görüşeriz** diyen de güzel bir insan.

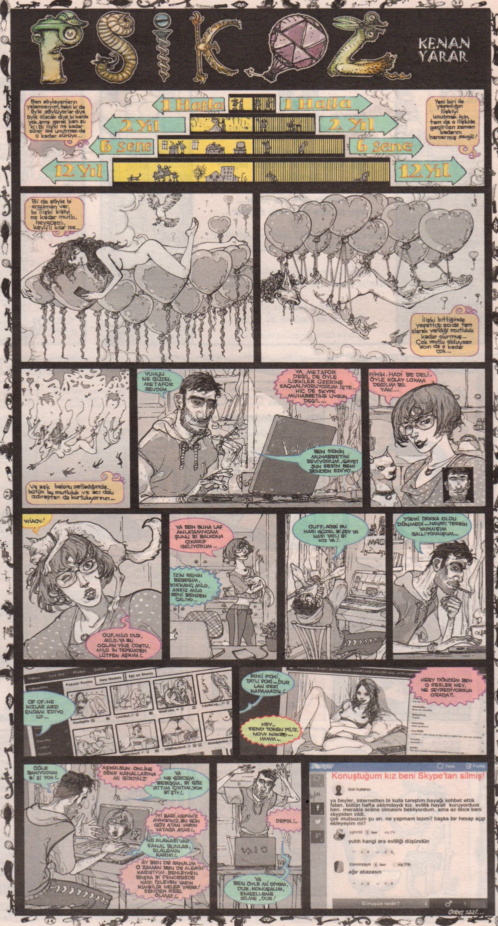
æ O değil de dün içinde olduğum uçak, dün dediğim 29 Eylül Salı, demek ki bu köşeyi bugün yazıyorum, buradan da böyle bir çıkarım çıkarırım, resmen inişte dev rüzgardan pisti ortalayamadığı için son anda pisti pas geçti, aklımız çıktı yemin ediyorum korkudan. Yani ben pek korkmadım da biraz tırstım. Zaten kaptan pilotumuz Dalaman›dan kalkasıya dediydi, "İstanbul'da ciddi bir hava muhalefeti var, haberiniz olsun bak" dediydi. Önden önden alıştırdıydı da bu nedir arkadaş ya. Konmaya santim kala gaza basıp havalanmak nasıl bir atraksiyondur. Yanımdaki kadın başladı ağlamaya. Önlerden arkalardan tuhaf tuhaf sesler çıkmaya başladı. Gece bir de. Kara bulutların içinde ilerliyoruz ama nereye ilerliyoruz, onu da bilmiyoruz. Kaptan pilot bir ses ver, ı-ıh, o da yok. Yirmi dakika geçti öyle, kelime konuştuğu yok. Dedim bence kaptan pilot bizi kaçırıyi, bizi çok başka yerlere götürecek, korsan bence dedim bu kaptan pilot. Tam bu fikrimi yanımdaki gözyaşları sel olan kadına da açacağım, kaptan pilotun sesi duyuldu. Kendince açıklamasını yaptı, "biraz böyle dolaşacağız, rüzgar biraz dinsin, tekrar inmeyi deneyeceğiz" dedi. Dedim öyle olsun madem, vardır elbet bir bildiğin dedim. Yarım saat sonra tekrar şehrin ışıkları gözükmeye başladı. Sabiha Gökçen Havalimanı'na doğru yeniden alçalışa geçtik. Tekerlekler açıldı, nefesler tutuldu. Bir de cam kenarındayım, her zamanki gibi. Yaklaştı yaklaştı yaklaştı, uçak deli gibi sallanmaya başladı, tam acaba yine mi pas geçiyoruz derken, tekerlekler piste değdi, uçak asfaltta canhıraş ilerlerken, bayağı böyle savrula savrula, olağanüstü saçma korkunç bir ses dolmaya başladı kabinin içine, sonra yavaş yavaş normale döner gibi olmaya başladı her şey, bir alkış koptu uçağın içinde, ıslıklar eşliğinde, böyle bir desibel olamaz. İnanılmaz bir andı. Sonra indik uçaktan, hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam ettik. Ben ettim yani en azından.

æ Geçenlerde katlanır bir bisiklet alsam nasıl olur acaba diye düşündüm. Özellikle turnelerde iyi olabilirdi. Çünkü onu katladıktan sonra uçak alır, otobüs alır, onu her şey alır. Taşıması kolay olur. Hem de böylelikle gittiğim şehirleri bisikletle gezme imkanı bulur, her yere de girer çıkardım. Bence bu iyi bir fikir olabilirdi. Evet evet, öyle olabilir idi. Resmen idi. Bisikletçiye gittim. Dükkan sahibi kadın geldi hemen. Aslında benim orada arkadaşım var, ben o gelsin anlatsın isterdim ama o gün izinliymiş. Kadın başladı katlanır bisikletin güzelliklerini anlatmaya. Genelde hep bildiğim şeyleri söyledi. Fakat bir noktaya değindi ki evlere şenlik. Mesela dedi bir akşam arkadaşlarınızla içtiniz, (oradan bakınca alkoliğe benziyorum galiba), küfelik oldunuz, (oy, oy, oy, oy), katlar atarsınız bisikleti taksinin bagajına, evinize öyle gidersiniz dedi. Dedim valla ben bunu hiç düşünmemiştim, bunu söylediğiniz çok iyi oldu, ben bu bisikleti kesin alırım gibi artık dedim, ama yine de biraz daha düşünmek istiyorum dedim, ayrıldım dükkandan, bir daha da uğramadım. Bence ülkedeki herkes delirdi. Çok samimi söylüyorum bak.

æ Arkadaş beni gerçekten delürtüyorlar. Bundan aylar öncesi bir gece evde öyle donumla otururken bir vassap mesajı geldi telefonuma, "Alpay'ım acil bir durum var, bana şu kadar para çıkma yapabilir misin?" Hayatta da en sevmediğim bir şey varsa o da borç vermek, borç almaktır. En sevmediğim şey. Ben ömrümde takside bile girmemişim. Neyse, "tamam olur" dedim. "Biraz daha çıkma yapabilir misin üstüne" dedi. Dedim "tamam, gel al, evdeyim ben" dedim. Arabayla geldi. Verdim öyle parayı. Üç gün sonra ödüyorum dedi. İyi dedim tamam. Aradan bir ay geçti, bir mesaj, "senin emaneti önümüzdeki ay ödüyorum". E iyi dedim yine. Aradan iki ay kadar daha geçti, ben bu borç olayını resmen unuttum. Bir gün aklıma geldi. Hayır samimi de değiliz pek. Mesaj attım, "ben resmen unutmuşum, sen de unuttun galiba" diye. "Hesap numaranı gönder, ay başında gönderiyorum" şeklinde bir cevap yazdı. Ay başında hesap numaramı gönderdim, bu kez cevap bile yazmadı. Bu arada borç alınan günün arasından altı ay geçmiş durumda. Cevap yazmadığı için sitem ettim, "ev taşıyorum bir dahaki ay kesin ödüyorum" dedi. Aradan iki ay daha geçmiş durumda, cücük kadar paranın resmen an itibarıyla üzerine yatılmış durumda. Resmen ama.

æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK

PLAZA-HAN

1
Plaza, parlak...
Han, mat...

2
Plaza'da güvenlik görevlisi var...
Han'ın sakinleri kendini korur...

3
Plaza, ofisten ibaret...
Han, kuyumcudan terziye, hepsini barındırır...

4
Plaza'da kira can yakar...
Han'da kira atla deve değildir...

5
Plaza'da yemek fast food'la geçiştirilir...
Han'da sefertasıyla ev yemeği yenir...

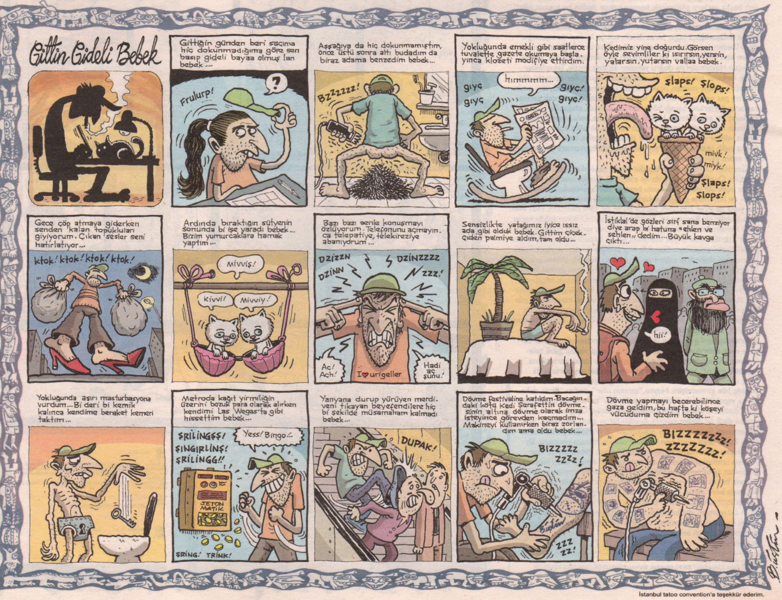
6
Plaza'da çay-kahve makinesi vardır...
Han'ın çaycısı ve diafon siparişi esastır...

7
Plaza, yabancı ad...
Han adı da, anlamı da bizden...

(Derya Deniz Eroğlu'na teşekkürler..)

İstanbul tatoo convention'a teşekkür ederim.

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

● On yılı aşkın süredir iktidarda olan partinin "seçim beyannamesi" diye arka arkaya vaat sıralaması size de saçma gelmiyor mu? "Asgari ücreti şu kadar yapacağız!" Ulan elinden tutan mı var, bunca zamandır niye yapmadın ve hatta hâlâ iktidarsın, yapsana; karşı çıkan mı olacak? "Yem ve Gübre'de KDV kalkacak!" Dalga mı geçiyorsun, adam mı seçiyorsun arkadaşım, niye kaldırmadın bunca zaman? Pırlantanın vergisini kaldırmaktan gübreye sıra mı gelmedi? "Gençlik merkezleri kuracağız!" Yavrum şunca yıldır hükümet sensin, belediyeler senin, oyun mu oynuyorsun sen yahu? Oldu olacak "Bu iktidarı sandıkta devireceğiz!" de, tam olsun. Şöyle bir üstünkörü DSM-5'e baktım; ciddi anlamda kurumsal olarak lityum tedavisine başlaman gerektiğini düşünüyorum. Bu rahatsızlığın tedavisi lityumla oluyor diye biliyorum.

● Bu arada, yem ve gübre'den niye hayvan gibi KDV alıyordun ki zaten? Yemek yahu bu, hep beraber oturup yiyoruz, yemeye çalışıyoruz. Bak daha önce de yazdım, gerizekalılığın lüzumu yok; dünya tarihindeki hiçbir gelişmiş ülke, tarımı bir kenara bırakmadı ve hatta ABD dahil hemen hepsi öncelikle tarımsal üretim fazlasıyla büyüdü, gerisi sonradan geldi. Hiçbirinin ayranı olmadan tahtırevana binmeye kalkışmışlığı yok. Önce ayran, önce ayran aşı, biraz protein sonra gerisi geliyor zaten. Sen böyle tohumdan gübreden yemden KDV aldıkça çiftçinin hayvanının beli bükülüyor, biz ete süte dünyada en çok parayı ödeyen millet oluyoruz, kavruk kalıyoruz, kafamız az çalışıyor bak ciddi söylüyorum. Ha sen kavruk kalalım, mal gelelim mal gidelim istiyorsan orası ayrı.

● Bir başka seçim güzelliği "sen bilirsin," hadisesi. Tonlamasını duyamadım o yüzden Tayfun'un "hadi yine iyisin, sen işini bilirsin" şarkısındaki gibi bir "sen bilirsin" mi yoksa Lavinya şiirindeki gibi "Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim, incinirsin, yine de sen bilirsin" gibi bir "sen bilirsin" mi bilemiyorum ama her iki şekilde de bunun insanları oy vermeye nasıl yönlendireceğini kestirmekte güçlük çekiyorum. Tayfun'un muhatabını bilmiyorum ama Lavinya'nın şiirin devamını bile dinlemeden gittiğine adım gibi eminim. Lavinya'nın yerinde olsam ben de giderdim zaten.

● Bu arada bildiğiniz gibi, eskiden muhtar arkadaşların önemli fonksiyonları vardı. İkametgâh ilmühaberi, nüfus cüzdan suretini falan, ücreti mukabilinde muhtardan alırdık. Sonra sanırım önce bazı kurumlar muhtardan nüfus cüzdan sureti kabul etmemeye, noterden istemeye başladılar. Zaten bir süre önce ikametgâh işi de kolaylaştı, muhtar dediğin bildiğin açığa çıktı; şirkette uzun süredir çalıştığı için kovulamayan ama departmanı kapatılmış adama dönüştü. Düşünecek olursanız ülkece kızağa çekmişler gibi oldu muhtarları. Ama sonra göçmen kuşların mevsimlerin değişimini haber vermesi gibi seçimleri haber verir oldular. Bugün artık sürüler hâlinde uluslararası siyaset ve ekonomi hakkında nutuk dinlemeye giden muhtarlar gördüğümüzde anlıyoruz ki seçimler yaklaşmış. Bizim muhtar mesela geçen gün Rusya'nın Suriye politikası hakkında yeni şeyler öğrenmiş olarak geri geldi. Muhtarlarımızı böylesine derin jeopolitik bilgilerle donatmaları iyi oluyor.

● Ama düşününce ülkede herkes muhtar. Ciddi söylüyorum. Bakıyorum internete, herkes ülkenin muhtarı: "Burası Türkiye, burada böyle yapılır," "Burası Türkiye, burada böyle yapmak zorundasınız," "Bu ülkede öyle bir şey yapamazsın!" Ulan okudukça "Acaba bu ülkenin gerçek sahibi; Forza_M_61 mi, T.C.İlhanello mu, 4liye mi, yoksa TıknazMal mı?" diye merak ediyorum. Hani neticede benim de bu ülkeyle kırk yıla yaklaşan bir birlikteliğim var, öyle bir şey olsa bilmem lâzım.

● Misal 4liye'nin Türkiye'de nelerin yapılabileceği ve nelerin katiyen yapılamayacağına dair esaslı iddiaları var ve bu iddialar anayasada yok, TCK'da yok, Borçlar kanununda yok, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nda zaten ne arasın? Peki 4liye bu fikre nasıl kapıldı sizce? 4liye'ye ülkede sadece ve sadece tek bir dinin ibadetinin yapılabileceğini; Forza_M_61'e devletin elbette çatır çatır suç işlemeye hakkı olduğunu ve T.C.İlhanello'ya ülkede Türkçe'den başka bir dilin zinhar konuşulamayacağını düşündürten ne? TıknazMal nasıl oluyor da ülkenin mal müdürü gibi kimin malına el konulması gerektiği konusunda fikirlere sahip? Hayır cümlelere bakıyorum, öncesine sonrasına bakıyorum; son derece tutarlı ve uzlaşmaz, matematiksel bir kesinlik var.

● Forza_M_61 mesela polis vazife ve salâhiyetleri kanunu bir yana dursun, yeni çıkan iç güvenlik paketinde bile yer almayan yetkiler bahşetmekte hiç çekinmemiş kolluk kuvvetlerine. Aynı şekilde T.C.İlhanello'ya bakılırsa Weimar Cumhuriyeti henüz bitmiş ve lanet olsun ki o coğrafyadayız. TıknazMal'a bakacak olursanız çoktan Avusturya'yı almışız basbayağı kristal geceyi bekliyoruz.

● Ha bu konular tabii hukuki konular ve neyin doğru neyin yanlış olduğu hakkında 4liye'den fikir almamız, T.C.İlhanello'ya başvurmamız saçma. Zaten sorun, 4liye'lerin, T.C.İlhanello'ların ne düşündüğü değil; her toplumda ruh hastaları olacaktır. Sanırım asıl büyük sorun; Forza_M_61'in adalet teşkilatımızda bir hâkim veya TıknazMal'ın cumhurbaşkanı tarafından kucaklanan bir gazeteci olması ihtimalinin bir hayli yüksek olması.

REENKARNASYON

Beben Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Sen gittin gideli, hayalin avutur beni
Biz iki dost gibi, anarız her akşam seni..."
-Ersan Erdura'nın şarkısından

● Aah Deryacığım, canım arkadaşım Derya sayın, arkandan yazmak da varmış. Böyle olurmuş demek, bizim mesleğin işçileri, piyasamızın 'mujikleri' işte böyle sessizce, efendice ayrılırlarmış aramızdan. Güvenceleri, zulaları, sigortaları olmadan. Ruhunun saflığını, aklının ışığını korumaya çalışan sanatkar tayfası, hem zar zor yaşamaya gayret edermiş, hem de artı değeriyle müessesenin servetine katkı sağlarmış. Yetenek açığını şebeklikle kapatmaya uğraşan vasata, tek hüneri kapılanmak olan yancıya, hiç çalışmadan aşırı ses çıkaran gizli işsize inat her hafta daha çok özenirmiş köşesine... Uğurlar olsun Derya. Teşekkürler tüm çizdiklerin için. O hiç aklımdan çıkmayan 'Yağlı' adlı müthiş hikayen için. Köşeme çizdiğin vinyetler için... Bir hayatı adam gibi tamamladığın için, çok teşekkürler Derya Sayın...

● Dirimiz haraca bağlanarak sürüklenip götürülür, ölümsüz araca...

● ABD ve İngiltere'de gayri safi milli hasıla yok, 'kişi başına düşen haram lokma' var!..

● Yandaş medya: Sözel Tim...

● Uzun bey ''Rusya'nın Suriye'yle sınırı yok'' diyo. Peki ABD'nin bizle sınırı mı var ki, İncirlik işgal altında?!

● Şu an 'yerli ve milli' olan tek marka Fuat Avni!

● Alkol kimyasalken, sen nasıl sosyal içici olacan? Biri fen, diğeri sosyal hacı. Tercih karışık!

● Çoluk çocuğuyla az vakit geçiren elit kesimde bi 'kaliteli zaman' hurafesi var. Az fakat öz babında, o sınırlı zamanı kaliteli geçirmekten dem vurmaktalar. Peki sayın ulanlar, kalitesiz bi zaman var mı acaba? İnsanda kalitesizlik olsa bile zamanın payı ne bunda? Öyle bir kavram kibri ki, tanımlayınca çözüyolar sanki problemi. Çocuk ne bilsin kaliteli zamanı? Bol oyundan özge kalite mi var ona, ver gitsin, esirgeme...

Nesli tükenmese pandayı da tef çalıp oynatırdık tür olarak!..

● 'Avangard' dediğimiz, savaşlarda hendeklerden ilk fırlayan öncülermiş meğerse. İlk onlara denmiş 'avangard', oğlumdan duydum valla! Bizdeki, silahları toka olan, 'delibaş' adlı öncü birlikler gibi...

● ''AB'nin motor ülkesi Almanya'' yazıyodu bi yerde. 'amiral gemi' anlamındadır di mi? Yoksa otomotivdeki şahlanışla alakalı değil? Ya da porno sektöründeki coşumla? Yok yok, halaybaşıdır o!

● Yıllar önce ev arayan arkadaşım Şebnem Sönmez'e, emlakçının telefonda dedikleri: ''Evimiz ful masrafsız istikbali olan, düşe kabin, nostaljisi tamam bir evdir. Sizden başka biri daha ilgileniyor, bir doçen, yakında dekant olacak!''

● Bilal, yurtdışına kaçarsa falan ismi hazır, a'yı atar, Bill oluverir!

● 'Kuşkuculuk' akımı çok daha fazla gelişip dallanıp budaklanabilirdi. Kurucuları birbirinden giderek kuşkulanmayıp ilişkiyi kesmeseler ve daha sık görüşebilselerdi!..

● Kanadalı piyanist Glenn Gloud, 24 yaşındadır ve yıl 1957'dir. Gloud, ABD'de Bach yorumlarıyla tanınıyor, New York Filarmoni'yle çalmış Leonard Bernstein şefliğinde. Bilhassa Bach'ın 'Goldberg Variations' kaydı hadise yaratmış. Avrupa turnesine çıkıyor

Glenn Gloud, 7 Mayıs'ta Moskova'da çalacak ilk kez. Ruslar, Gloud'u hiç tanımadıkları gibi Bach'tan da pek hoşlanmıyolar, bu yüzden Moskova Konservatuarı'ndaki konsere ilgi göstermiyolar... Yarısı boş salonda başlıyor konser. Gelen azınlık zevkten çıldırıyor, ilk yarı bitince hızla eşe dosta haber salıyolar, ''Burda inanılmaz bi yetenek var'' diye. İkinci yarı salon dopdolu. Hıncahınç doluyor! Kalan konserlerin biletleri de anında tükeniyor...

celsede boşanma
i cümle: ''Ben biraz
melliyetçiyimdir de!''

● **Bu yılın sonunda, gastelerdeki ''2015'te neler oldu?'' derlemelerinde istifa eden hakem Deniz Çoban'ın gözü yaşlı fotoğrafının yer alması kesin bence...**

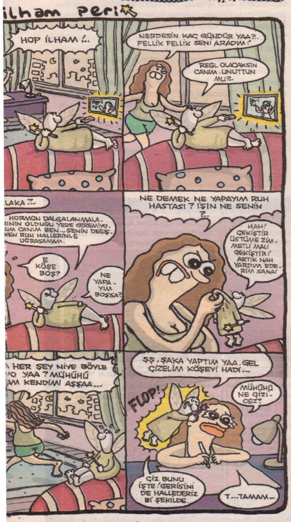
● Yeni doğan bebekteki kemik sayısı 270! Sonra bu kemiklerin kimi eriyip kaynaş ve yetişkindeki kemik sayısı 206'ya in iyi mi?! Vay seni bebek, kemiğine sıhhat yiğenim!!

● **'Büyülü gerçekçilik' gayet güzel. Gene de 'Gerçekçi büyücülük' daha çok çekiyo kafamı.**

● 'Çok' tam da kendisi gibi, çok önemli bir kelime. Öyle olur olmaz, her şeye kullanmamak lazım. sadece sevdiğin birine ''Çok seviyorum'' denmez. O zaman hakkaten çok sevdiğine ne diyeceksin? Aynı şekilde, bi meslekte sadece 'iyi' olup kendini 'çok iyi' sanan var. Uyaran da olmayınca öyle devam ediyo o. ''Sadece iyi işten, çok sayıda üretince, çok iyi olmuş sayılmıyosun gringo'' demek gerekiyor. Çok, hep hiç; bunlar mühim kelimeler...

● **Türkçeyi yeni yeni öğrenen Rus kızın hapşıran kadına ''İyi geceler'' demesi...**

vedatozdemiro@gmail.com

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

NEDEN EVLAT?*

Tablo 1

Yan komşu duvara anlam çakıyor. Gecenin bu saatinde tablo ihtiyacı doğmuş demek ki. Anlam yarını bekleyememiş. Boş duvarlar üzerine üzerine gelmiş, o da çekiç ve çiviyle duvara haddini bildirmek üzere saldırıya geçmiş. Çakma işi istediği gibi gitmiyor; büyük vuruşların ardından minik minik düzeltme vuruşları geldiğine göre çiviyi sık sık kaydırıyor. Bu duvarlar sağlamdır komşu! Kendi mutfak saatimden biliyorum, sevimli bir aşçının göbeği olarak tasarlanan o saati duvara asmak için verdiğim mücadeleyi dün gibi hatırlıyorum. Bugün olsa duvara hak verirdim, böylesine çirkin bir saate direnen duvara teşekkür eder aşçıya yol verirdim. Üstelik çivi girmeyen duvarlar apartmanların analiz raporu olarak gösterilir ülkemizde. Depremde ölmeyeceksin demek ki, bundan daha anlamlı bir şey olabilir mi komşu? Hadi bırak artık şu çekici elinden. Ne olduğunu bilmiyorum ama şu an ayaklarının dibinde duvara dayalı duran o tablo için değmez. Bunu bizim salonda asılı duran anlamsız tablolardan biliyorum. Karımın ısrarıyla bu duvarları zorla delip dikdörtgen vücutlu, sarı bir köpek ve ince boyunlu, bulanık bir kedi asmıştım. Hergün onlarla bakışıp bir anlam arıyorum. Kedi neden bulanık bulamıyorum. İnan değmez.

Tablo 2

Vuruşlar, işi bir an önce bitirmek gayesiyle (çivinin artık kaymayacak derinliğe ulaşamasının da cesaretiyle) iyice şiddetlendi. Sonrası sessizlik. Sanırım bitti. Anlam şu an duvardaki yerini alıyor olmalı. Ne var komşu şimdi duvarında? Çılgınlar gibi koşan, sağrıları terlemiş beyaz bir yılkı atı mı? Tüm sokağın siyah beyaz, sadece şemsiyenin kırmızı olduğu bir İkea sanatı mı? Yoksa resimden anlamayanların bile ruhlarında gönenç hissi göverten soyut bir takım şekiller mi? Dedenin resmi olmasın sakın? Hiç sanmam, sepya dedelere eşler izin vermiyor. "Dedene saygım var, onu içinde yaşatabilirsin, ama duvarımda asla! Ben dede değil bulanık kedi istiyorum!" diyor eşler. Çekiç yeniden çalışmaya başladı. İkinci bir çivi mi? Anlamı tamamlayan başka bir anlam var demek ki... Galiba çapraz asacak tabloları! Öyle de zevk sahibidir benim dekoratif komşum. Çekiç verin benim beyaz yakalıma asimetrik sanat yapacak. Saat gece yarısına geliyormuş kafasına hiç takmayacak. Komşularının huzuruna çekiçle saldıracak. Üstelik ilk çivinin verdiği tecrübeyle bu defa daha da hızlı. Sanki "apartmanlar için çekiç kullanım ve çivi çakım yönetmeliği" varmış gibi saat 24.00'e gelmeden bu işi bitirmek istiyor. Saat tam 23.56'da bitirdi gerçekten. Sonrası çapraz asılmış iki tablo ve tam bir sessizlik. Yattığım yerden komşumun duvara astığı çapraz anlamın ne olduğunu düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmeyince kendi duvar tarihimi gözden geçirmeye başladım. Ailemle yaşadığım yıllarda duvar bana yasaktı. Annem, şampanya rengi duvarlarına çivi çakılmasına izin vermiyordu. Zaten o zamanlar duvarlara bir şeyler asabilecek kadar anlamlı bir hayat da yoktu. O yıllarda, annesi anlayışlı ve duvarda anlamı zorlamakta ısrarlı bazı arkadaşlarım saksafon çalan Keny G. ile aynı odada yaşamak zorunda kaldılar. İzmir'de üniversiteye başlayınca, lise yıllarımın kuru duvarlarını protesto edercesine tam bir anlam patlaması yaşadım. Hayat görüşümü duvarlardan sektirip eve gelenlerin gözüne sokmakta kararlıydım. İşe, Kustrica, Tarantino gibi duvara asmalık yönetmenlerin film afişleriyle başladım. Sonrasında duvara anlam üleştirmek konusunda yelpazeyi açarak, Che'yle ideolojik, üzerinde "Kocabaş Sarrafiye" yazan bir saatle komik, İmgehan Lirikboy'un bir şiiriyle gizemci, Allen Ginsberg'le beatnik, Oğuz Atay'la postmodernist, Tezer Özlü'yle depresif, Bilge Karasu'yla felsefik, dedemin gaz lambasıyla nostaljik, İsmet Özel'in "Kapanmaz yağmurun açtığı yaralar çocuklarda"

dizesiyle lirik, Edip Cansever'in "Ya alkol olmasaydı" dizesiyle alkolik, Türkan Şoray'ın gençlik fotoğrafıyla estetik ve kendi fotoğrafımla narsistik bir hava yakaladım. Odama gelen insanlar için hayat algımı bir projeksiyon gibi duvara yansıtmak konusunda gittikçe şımarıyordum. Beni şık gösterecek ne bulursam duvara yapıştırıyordum. Üniversite bitince bir şey oldu. Evleninceye kadar yaşadığım evde bomboş, kupkuru duvarlarla başbaşa kaldım. Duvara asılan şeylere yabancılaşmaya başlamıştım. Her gün görüldüğü için sıradanlaşmaya mahkum bir resmin, insanda sürekli anlam uyandırmasının mümkün olmadığına, duvara asılanların ikinci günden itibaren anlamdan sıyrılarak birer aksesuara dönüşmeye başladığına inanıyordum. İnsanoğlu, duvar adı verilen evin dikey bölümlerinin kullanım dışı olmasına dayanamıyor ve onları taklit yoluyla bezeyerek duygulara tahsis etmeye çalışıyordu. Duvarda anlam benim için sahtekarcaydı. Böylelikle uzun zaman duvarlarım boş kaldı. Şimdi düşününce bu coşkumun çok saçma ve gereksiz olduğunu görüyorum, ama yine de salondaki sarı köpeğe her gün sormadan duramıyorum: "Ne ayaksın lan sen?"

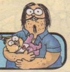
Uyku tutmayınca telefonumdan birbirini tamamlayan ikili tabloları araştırdım. Google bakılırsa, parçalı resim dizaynında ikili tablo pek kullanılmıyordu. Parçalı resim dünyası kapıyı en az üç tablodan açıyor, duruma göre tablo sayısını beşe kadar çıkarıyordu. Bu durumda Çekiç Güç yeniden harekete geçecekti. Bulanık kediye bakarken için geçmiş.

Tablo 3-4-5

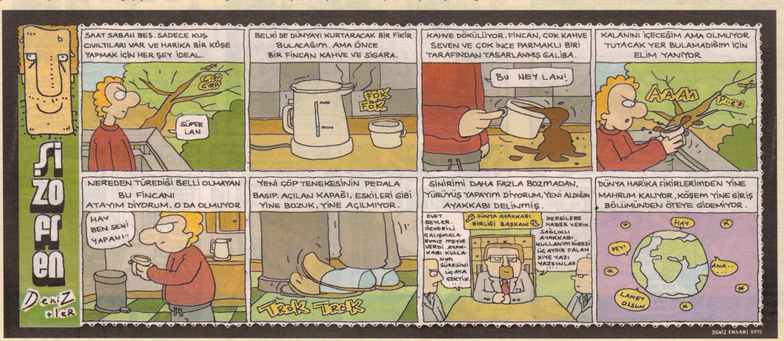
Yanılmamışım. Ertesi gün öğle saatlerine doğru ilk ses geldi. Günlerden pazar olduğu için duvarı tokatlayarak cevap vermem mümkündü, ama tablo sayısını merak ettiğimden müdahale etmedim. Çekiç oldukça hızlı çalıştı. Elimizde dün geceden iki tablo olduğuna ve şimdi iki kere mola verildiğine göre toplam tablo sayısı beş olmalıydı. Derhal Google'dan beş parçalı tabloları kontrol ettim. Ağaçlar, geyikler, satranç taşları, çiçekler, köprüler, şehirler, Afrikalılar, kuşlar ve hatta Türk Bayrağı bile beş parçalı tabloların konusu olabiliyordu. Acaba komşum neyin, kimlerin ya da nerelerin beş parçaya ayrılmış halini duvarında birleştiriyordu? Duvarındaki her neyse, o şeyi neden tek parça değil de beş parça halinde görmeyi tercih ediyordu?

Büyük resim

Pazartesi sabahı karşı komşumun kapısını açık bulmam gerçekten büyük bir şans oldu. Tabii insan karşı komşusunun evden çıkma vaktini aşağı yukarı biliyorsa, beş dakikalık bir sapma süresi boyunca antrede sinsi gibi bekleyerek, kendi şansını kendi yaratabilir. Sesi duyar duymaz açtım kapımı. "Günaydınlaaar!" Komşumun salon girişi tam karşımdaydı. Ama asıl şansım, beş parçalı tablonun asıldığı (bizim eve bitişik) duvarın tam karşısındaki duvarda dev bir salon aynasının asılı olmasıydı. Dün gece kurduğum plana göre bu ayna bana beşli tablonun ne olduğunu gösterecekti. Açı tam tutmadı, ama aynadan gördüğüm iki parça, akşam eve döndüğümde Google yardımıyla büyük resmi tamamlamam için yeterli oldu. Karşı komşum, 1887-1889 arası yapımı tam iki yıl süren süren Eyfel Kulesi'ni toplam iki günde beş parça halinde duvarına çatmıştı. 3.000 işçinin 2 yıl boyunca 18.038 adet demir parçasını 2,5 milyon perçinle bir araya getirmesini yetersiz bulmuş, Eyfel'i bir de kendisi bir araya getirmişti. Gustave Eiffel bu tabloyu görse sanırım bir süre bakar, sonra "Pourquoi fils?"* diye sorardı. Kafamı kaldırıp bizim duvarda asılı duran hayvanlara baktım. Belki biz de duvarımızdaki sarı köpek ve bulanık kediyi parçalamalıydık. Parça parça sanatın tadına bakmalıydık.

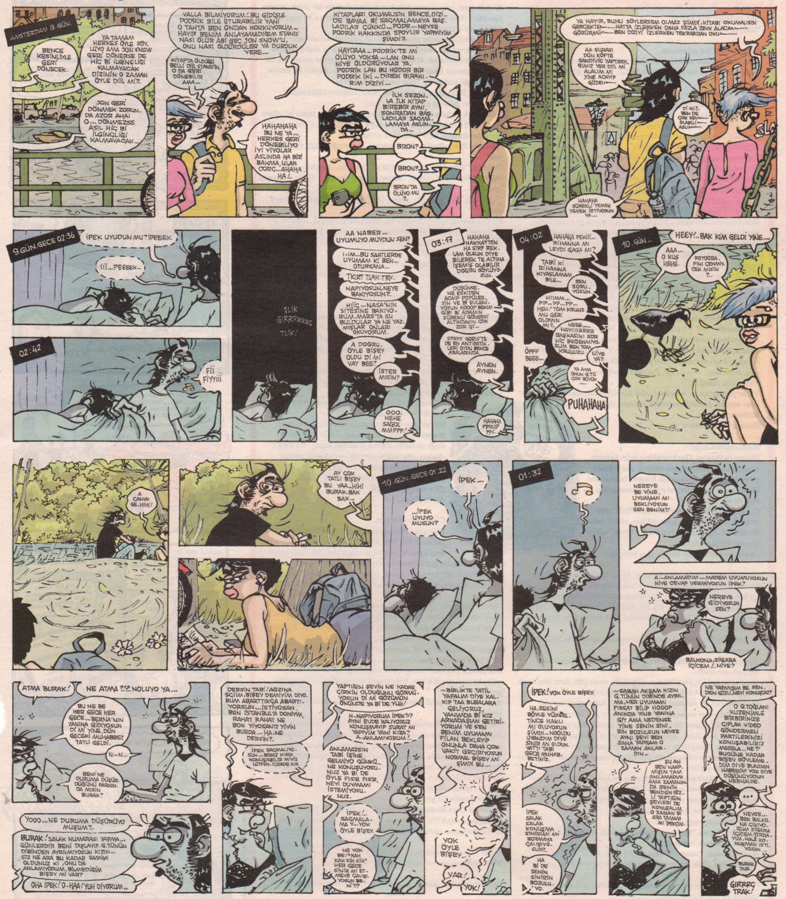
Arkadaşımız Yiğit Özgür'ün nurtopu gibi bir kızı oldu. Bu hafta izinli.

Çarpışma

İpek & burak

Yazan çizen OKY

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Hava latif, deniz rakid, âsumân mahmûr"
Tevfik Fikret

BİR "ETEK" HİKAYESİ
"dünyanın en korkunç eteği"

Cenap benim lise arkadaşım.
Yeni yeni bastıran sıcakların sıkıntılı, uykulu ikindilerinde,*(aklımız dışarıda)* ardarda tahtaya; sözlüye kalkıp, 'bir'ler, 'iki'ler almışlığımız var.--otur yerine--
(okul dönemi bitimine yakın, güya kurtarma sözlüleri. Yeni silinmiş tahtanın tebeşir tozları güneş ışığının huzmesinin içinde yavaşlatılmış film gibi döne döne ağır ağır dalgalanırdı, sıkıntıdan geberirdik)
Arka sıralarda, sıralara vura vura "the dock of the bay" "happy together" "nowhere man" söylemeye çalışmışlığımız var.*(evet, biz de yapardık, bütün şarkıları da bilirdik)*
Koçamustafapaşa'da, tam Sümbül Efendi camii'nin girişinin karşısında ufak bir kuru temizleme dükkanları vardı.*(dev çınarların serin serin gölgeleri)* Cumartesi geceleri, o dükkanda, elimizde transistörlü bir radyo.*("gecenin içinden"miydi o ara adı, daha sonra mı aldı o adı?Ya da başka bir şey?)*
Onbeşinci 'parça' dan başlar haftanın en iyi şarkısına doğru giderdi liste. Geceyarısı el ayak çekildikten sonra başlardı proğram.*(ama nasıl hoşumuza gidiyor, nasıl heyecanlanıyoruz)--gördün mü onikinci sıraya düşmüş--*
Herneyse, sonra Cenap ufak bir sirke benzer bir "kumpanya" ile *(sihirbaz, jonklör, yılan ile dans eden bir kadın, kılıç yutan biri, akrobat falan var, orkestra da var--Cenap org çalıyordu--)* Hindistan'a gitti. Yıllarca kaldı orada. Paşa paşa okuluna gitmekte olan Pinokyo'yu okul yolunda baştan çıkartan o tilki ile kedi gibi, gelip aklına girdiler, götürdüler. Ne iyi yaptılar. *(ben de gidecektim olamadı. Ressam'a da yer vardı o kadroda.--dekor, afiş mi yapıyor?Sormamıştım--)*
Yıl yetmişbir. "68" olayları henüz olmuş. Heryerde Vietnam savaşına karşı protesto yürüyüşleri. Tam da Hippi'lerin kafileler halinde oralara, Hindistan'a doğru aktığı en civcivli yıllar.*("Magic Bus"lar, koyun postları, omuzları örten yağlı saçlar,Woodstock, Jimmy Hendrix, Joan Baez, Doors, Sgt. Pepper's lonely hearts, Crosby, Stills, Nash falan filan)*
Bütün yazılar*(afişler, tabelalar, plak kapakları)* bombeli bombeli, bulutsu tombul, pembeli turunculu oynaşan rengarenk harflerle yazılıyor.
Havada 'barış' kokusu var.

Sonra döndü Cenap.
Dönem değişmişti. Gaz kuyrukları, kriz, kargaşa.
Elekrtik kesintileri(hergece düzenli ama) Günde yirmi kişi ölüyor. Sexkomedi filmleri, birahaneler, Ferdi Tayfur acı acı feryad ediyor.*(batan güneş, beni de al)*
Cenap bir zaman müzisyenlik yaptı. Epey epey sonra Şişli'de bir pasajda bir dükkan, ufacık daracık bir dükkan. Ayakkabılar var, bir de "bayan" elbiseleri var. Etekler, bluzlar.
(neyse bunları unutun, hikaye yeni başlıyor)

Ben de arasıra ziyaretine gidiyorum. Alçak taburelere oturup, *(iki kişiyle tıklım tıkış doluyor dükkan)* "onu o mu söylemişti?"
"peki o nooldu?" falan filan gibisinden muhabbetler ediyoruz. Pasaj artık boş. Pek müşteri yok. Tek tük. Sıkıntılı sıkıntılı dolanan bir iki kişi hiçbir şey almadan çıkıp gidiyorlar. *(çok kısa arayla, her metro durağında bir avm)*
Ayakkabılar yerde tezgahın üzerinde ama etekler bluzlar, onlar kat kat tepemizde asılı.
Her gidişimde konuşurken gözüm takılıyor. Yukarı bakıyorum.
Bir etek var orada.
Nasıl anlatılır? Ee, biraz uzunca.(boyu) Ya, siyah gibi. Ama tam siyah ta değil. Solmuş. Adı sanı olmayan bir renk.*(aslında renk de denemez. İç bulandırıcı bir bulamaç; gri desen değil, kahverengi, mor hiç değil,) --bir rengi varmışmış ta, rengi kaçmış gibi bile değil sanki--*
Rengi bir yana, zaten dikişi, kesimi, şekli şemali herşeyi bir felaket.
Bir de orda dura dura... İyice solmuş, sararmış, eprimiş, tozlanmış, tam bir beter olmuş.(hele o naylonumsu kumaşının yer yer parlayışı, kemerinin orda o örümcek ağı gibi dikişler arasında minik minik... taş gibi o pırıltılı şeyler)
Dünyanın en korkunç eteği. Hayatımda bu kadar kötü bir etek görmedim.*(ben de şimdi sanki 'etek' uzmanı gibi burda.--Ayakkabısının ucuna kamera monte edip kızların etek altı resimlerinin çeken o adam? Alakam yok.Tanımam etmem)*
Neyse, korkunç eteğe dönelim.
Ya dedim, Cenap, "kaldırın ya bunu, çok kötü bu etek." "kimse almaz ki bunu, satılması imkansız."
Aa dedi Cenap, "satılır o." "onu da biri gelip,alacak"
Şaşırdım ben. Öyle bir ihtimal yok, hiç, ama hiç yok bana göre.

"Ben de senin gibi zannediyordum" dedi Cenap, kalkıp ucu kancalı sopayla etekleri düzeltti, anlattı sonra:

Dükkanın, esas dükkan sahibi çok yaşlı bir amca var; "Bilal abi" diyor Cenap ona.
85 inde vardı o ara görmüştüm ben de.*(mütebessüm bir çehre, pembe yanaklar)* Hani eski, çok çok tecrübeli esnaflar olur ya bir çeşit filezof gibi bir şey'e dönüşürler zamanla.
--İnsanoğlunu(daha ziyade kızını) en gıllıgışlı durumunda; alışveriş sırasında tanıyorlar tabi. Elindeki 'para'yı doğru kullanacak, kandırılmayacak. Mümkün olduğunca az verip en iyisini alacak. Antenler sonuna kadar açık. Zaaflar, tereddütler... Keskin bir durum. Bir tür kanlı muharebe. (kılıç kalkan şakırtıları)--
Herneyse, Bilal amca ile dükkanda oturuyorlarmış.*(dükkandaki malların bir bölümü de Bilal amca'nın)*
"Yine böyle, kötü ama çok çok kötü, tuhaf yıpranmış, tapon bir elbise vardı" dedi Cenap. Yukarı, 'etek'e değil, sözünü ettiği o elbisenin bir zamanlar durduğu yere baktı. *(ben de baktım)*
"Duruyor öyle yıllardır... Hiç kimsenin de sorduğu ettiği, ilgilendiği yok"
Dedim ki "Bilal abi, bunu kaldıralım... Satılması mümkün değil"
Bilal abi demiş ki Cenap'a: "Satılır satılır o Cenap" "Bekle... Zamanı var."
"...Gör bak. Biri gelecek... sadece onu beğenecek. Alıp onu gidecek. Sabret."
Bu kehanetvari sözler Cenap'a hiç inandırıcı gelmemiş. Ama bir şey de diyememiş tabi. *(tecrübeli adam.bir halk bilgesi gibi bir şey, Pasajda herkes, diğer esnaf gelip fikir danışıyor.--Bilal abi ev mi alayım, dükkanı mı satayim?--)*
Çaycı geçiyordu, bir arap aile bir ayakkabıyı sordu, hikaye bölündü, iki çay söyledi Cenap, *(caddeden, şiddetli korna sesleri--pasajın koridorlarında yankılanıyor--)*
Sonra dedi "Engin, hayretler içinde kaldım.
...Bir gün, aynen dediği gibi oldu... Biri geldi aldı o elbiseyi."
Cenap bu olayı anlattı anlatmasına ama, yine de benim içimde, "aa bak işte demek ki o korkunç etek bile satılabilir gördün mü bak" gibisinden bir şey, en ufak bir ümid kırıntısı dahi belirmedi.
"Başka başka olaylar" diye düşündüm. "o başka bu başka, kimbilir neydi o elbise...
papaz herzaman pilav yemez" "o bi kere olmuş o" dedim içimden.
Evet, derken. Günler günler geçti. Bir gün bir geldim dükkana.
Kaldırdım kafamı.*(tahmin ettiğiniz gibi)*
O 'etek'. Dünyanın, o en korkunç eteği. O, orada yok.
"Satıldı" dedi Cenap.
Biri gelmiş, bir başka eteğe falan*(hiçbirine)* bakmadan, *(o kadar güzel başka etekler var)* direk o eteğe uzanmış, tutmuş ucundan, demiş "Bu kaça?"-
-Sadece onu beğeniyor yani?-- *(Allahım noluyor oralarda, neden hiçbir şey anlayamıyorum?)*
Parasızlıktan falan da değil, o 'etek' diğerlerinden daha ucuz falan değil.
Almış gitmiş.

Cenap öyle deyince,
işleyişinin mekanizmaları, kuralları, falanı filanı hakkında hiç, ama hiçbir şey bir şey bilemediğim bu sırlı, efsunlu, mucizemsi satış olayında umut verici, şakacı bir ima, bir göz kırpma sezer gibi olmuştum.
(beyinlerimiz tabi her olayı hemen, otomatikman insanlaştırarak anlamlandırmaya çalışıyor, istemesek bile öyle oluyor.A bak işte gene oldu)
"Kimse beğenmez beni" diye arka odalara kapanıp saklansaydı o 'etek' eğer, işler böyle mi olurdu? Olmazdı tabi. Olur mu hiç?
Vitrin'e çıktı.*(zavallı etek)*İnsanların acımasız yargılarıyla, çeşit çeşit sert tepkileriyle o keskin karşılaşma...
Demek ki onu göze almak gerekiyor işte. Cesaret gerekiyor.
"Bir yiğit gurbete gitse/ Gör başına neler gelir"
Ben mesela naaptım? *(utanç içindeyim)* Eteği *(af buyrun)*itin mabadına sokup çıkarttım, birbaşkası kimbilir neler dedi pasajdan geçerken...
Ama, sonra. Biri geldi. Onu, sadece o öyle olduğu için. Beğendi, aldı götürdü.
--ne daha kolay alınabilir olduğu için, ne de "bunu alayım da gözü dışarda olmasın, ben de alımlı biri sayılmam, bu da öyle, davul bile dengi dengine" gibisinden Bir İzdivaç programı hesapları falan yapmadan, bambaşka bir yolla (onu,sadece onu) beğenerek--
Bense insanoğluna dair bilmediğim bir şey öğrenmiş, *--pardon, ne öğrenmesi?Öğrendim denemez tabi, nedenini, nasılını hala bilmiyorum ki--* sezmiş oldum diyelim.
Burada masalsı bir şey,
bir prense falan dönüşmeyeceğini çok çok iyi bildiği halde, bir kurbağayı öpecek biri var, hem de konuşmayan,"öp beni, öp beni" diye bağırmayan alalâde bir kurbağayı...(helal sana--öpene diyorum--)

Yolun açık olsun 'etek'.
Mutluluklar diliyorum sana da. Gözlerinden öperim.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

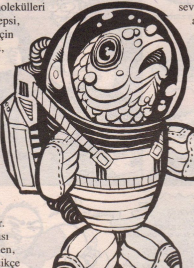

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Su hayattır. Bizim için ise çoğu zaman sümük hayattır. Nezle olmak ise ruhumuzun derinliklerindeki yaşama sevincini hissedebilmemiz için mükemmel bir fırsattır.

Hayat okyanusta başladı. Hayat dediğimiz şey, deniz suyundaki tuz olsun, mineral olsun, bilmem ney olsun, çeşitli moleküllerin suda ordan oraya yüzerken birbirine yapışmasından ibaret. Tabi yapışma şekilleri alengirli malengirli, yapıştıktan sonra da oynaşmaya kıpraşmaya devam ediyorlar filan, ama asıl olay şu ki her şey suda gerçekleşiyor. Su olmasa her yer kupkuru, moleküller nasıl oradan oraya gidecek de birbirine yapışacak? Nasıl birbirlerine tesadüf edip münasip yerlerinden birbirlerine tutunacaklar? Nasıl hep beraber birlik olup başka molekülleri yakalıyacaklar, evirip çevirip şekle sokacaklar? Hoşlaşmadıkları molekülleri nasıl, nereye salıverecekler? Hepsi, her şey suyun içinde yüzdüğü için mümkün. Kuru ortam hep kaya, hep durgun. Su, bu yüzden hayat. Ve bu yüzden, sümük de hayat.

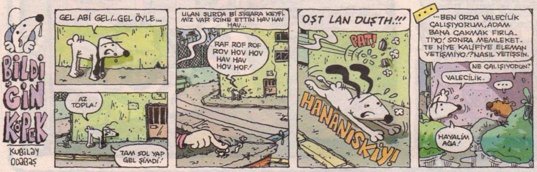
Aslında hepimizin astronot olduğunu biliyor muydunuz? Astronot, yani havasız ortama çıkarken dışı sert korumalı ve içinde kendisine geçici süre yetecek hava bulunduran bir kıyafet giyen uzay adamı. Bizim de dışı sert korumalı bir kıyafetimiz var. Ölü hücrelerden oluşan, yapısı cansız olduğu için kuru kalabilen, içimizdeki suyu gerekmedikçe dışarı salmayan, süpersonik bir kıyafet. Milyon yıl önce balık balık suda yüzerken dışımıza kuru kertenkele derisini giyip sudan çıkmışız, ama içimiz, tıpkı astronotun kıyafetinin içindeki hava gibi, hala suyla dolu. Damarlarımızda su dolaşıyor, beynimiz suyun içinde çalkalanıyor, midemiz barsağımız suyla dolu. Yediğimiz, suda erimezse sindiremiyoruz, tadını, kokusunu bile alamıyoruz. Oksijen akciğer mukozasında erimezse nefes alamıyoruz. Dışımız kabuk, ağzımızla g.tümüzün arasında portatif bir okyanus var. Hepimiz koruyucu kıyafet giyip kuru uzayı keşfe çıkan astronot balıklarız.

İçimizdeki denizin kuru uzayla direkt ve mütemadiyyen muhatap olan yeri, burun. Su kaybı gerçekleşen tek yer orası. Evet, başka yerlerden de su kaybediyoruz; mesela işerken, ama o su kanı temizlemek için kullanılıyor. Terlerken, ama o su da serinlemek için kullanılıyor. Burundan çıkan su ise çıkmasa da olur, oradan giden su solurken oluşan gerçek bir kaçak. Bu yüzden burun suyu, yani sümük, oldukça kıvamlı. Mümkün olduğunca uzun uzun burnumuz nemli kalsın diye. Akı akı vermesin diye. Bu yüzden sümüğümüzü, tüm diğer mukoza salgılarımızdan ayrıca çok sevmeliyiz. Sık sık parmağımızla burnumuza müdahale ederek kurumuş sümüklerimizi burundan uzaklaştırmalı, burun mukozamızı rahatlatmalıyız. Hele ki üşüttüğümüz zamanlarda sümükle dolup taşan burnumuza kızmamalı, bilakis sevgili sümüğümüzü her an hissedebilir hale geldiğimiz için sevinmeliyiz. Bilhassa, adeta iki kulağın arasının silme sümükle dolduğu ağır griplerde her burnumuzu çekişte çıkan forultu tıkalı kulaklarımızda yankılandıkça, bir sahilde dalga sesi dinlercesine neşelenmeliyiz. Akşam uyumak için ensemizi yastığa koyduğumuzda ağır ağır genzimizden aşağı süzülen nezleli sümüklere dikkat kesilmeli, yıllar önce terkettiğimiz okyanusu bir kaç günlüğüne de olsa içimizde hissedebilme şansını yakaladığımız için mutluluk duymalıyız. İçimizdeki balık tersyüz olmuş, salyamızda sümüğümüzde yüzüyor.

Balık dediğin içine kemik sokulmuş yumuşakça. Yumuşakça dediğin organize bir hücre kolonisi. Hücre dediğin suda birbirine yapıştıktan sonra zardan bir torbacığa girmiş molekül grubu. Belki yakında o molekül grubu uzaya o kadar çok çıkmaya başlıcak ki o astronot kıyafeti vücutla bir olacak. Belki kan yerine borudan akan manyetik nano parçacıklar, beyin yerine bilgisayarın kuru ana kartı geçecek. Belki gün gelecek kupkuru uzayda kupkuru bir canlı olmayı başaracağız. Yine de bir yerlerde, belki bir eklemin yağlama sisteminde, belki bir hidrolikte, belki bir lcd ekranda bir damlacık sıvı kalırsa eğer, onu sevelim. O damlacık dünyadaki moleküller kıpraşırken çalkantılanan okyanustan sıçramış bir damla deniz suyudur.

SON

Uğur Aksoy

Mesut Ensarioğlu

Şeref Efendiler

Servet Turan

Hakan Karadeniz

Mehmet

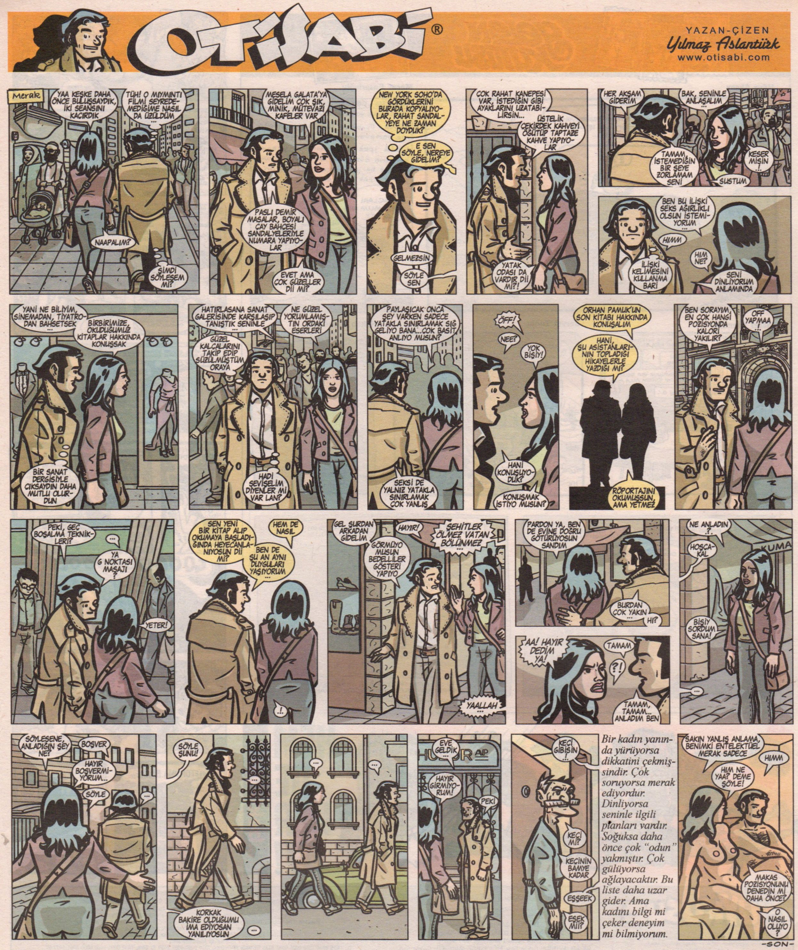

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 8 Ekim 2015 | Sayı: 423

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Merak
YAA KEŞKE DAHA ÖNCE BULUŞSAYDIK, İKİ SEANSINI KAÇIRDIK
TÜH! O MIYMINTI FİLMİ SEYREDEMEDİĞİME NASIL DA ÜZÜLDÜM ...
NAAPALIM?
ŞİMDİ SÖYLESEM Mİ?
MESELA GALATA'YA GİDELİM ÇOK ŞIK, MİNİK, MÜTEVAZİ KAFELER VAR
PASLI DEMİR MASALAR, BOYALI ÇAY BAHÇESİ SANDALYELERİYLE NUMARA YAPIYOLAR
EVET AMA ÇOK GÜZELLER Dİİ Mİ?
NEW YORK SOHO'DA GÖRDÜKLERİNİ BURADA KOPYALIYOLAR, RAHAT SANDALYEYE NE ZAMAN DOYDUK?
E SEN SÖYLE, NEREYE GİDELİM?
GELMEZSİN
SÖYLE SEN
ÇOK RAHAT KANEPESİ VAR, İSTEDİĞİN GİBİ AYAKLARINI UZATABİLİRSİN...
ÜSTELİK ÇEKİRDEK KAHVEYİ ÖĞÜTÜP TAPTAZE KAHVE YAPIYOLAR
YATAK ODASI DA VARDIR Dİİ Mİ?!
HER AKŞAM GİDERİM
BAK, SENİNLE ANLAŞALIM ...
TAMAM, İSTEMEDİĞİN BİR ŞEYE ZORLAMAM SENİ
KESER MİSİN !
SUSTUM
BEN BU İLİŞKİ SEKS AĞIRLIKLI OLSUN İSTEMİYORUM ...
HIMM
HIM NE?
İLİŞKİ KELİMESİNİ KULLANMA BARİ
SENİ DİNLİYORUM ANLAMINDA
YANİ NE BİLİYİM, SİNEMADAN, TİYATRODAN BAHSETSEK ...
BİRBİRİMİZE, OKUDUĞUMUZ KİTAPLAR HAKKINDA KONUŞSAK
BİR SANAT DERGİSİYLE ÇIKSAYDIN DAHA MUTLU OLURDUN
HATIRLASANA SANAT GALERİSİNDE KARŞILAŞIP TANIŞTIK SENİNLE ...
NE GÜZEL YORUMLAMIŞTIN ORDAKİ ESERLERİ
GÜZEL KALÇALARINI TAKİP EDİP SÜZÜLMÜŞTÜM ORAYA
HADİ SEVİŞELİM DİYENLER Mİ VAR LAN?
PAYLAŞICAK ONCA ŞEY VARKEN SADECE YATAKLA SINIRLAMAK SIĞ GELİYO BANA...ÇOK BASİT, ANLIYO MUSUN?
SEKSİ DE YALNIZ YATAKLA SINIRLAMAK ÇOK YANLIŞ
ÖFF!
NEE?
YOK BİŞİY!
HANİ KONUŞUYODUK?
KONUŞMAK İSTİYO MUSUN?
ORHAN PAMUK'UN SON KİTABI HAKKINDA KONUŞALIM
HANİ, ŞU ASİSTANLARININ TOPLADIĞI HİKAYELERLE YAZDIĞI MI?
RÖPORTAJINI OKUMUŞSUN, AMA YETMEZ
BEN SORAYIM, EN ÇOK HANGİ POZİSYONDA KALORİ YAKILIR?
OFF YAPMAA ...!
PEKİ, GEÇ BOŞALMA TEKNİKLERİ?
...
YA G NOKTASI MASAJI ?
YETER!
SEN YENİ BİR KİTAP ALIP OKUMAYA BAŞLADIĞINDA HEYECANLANIYOSUN Dİİ Mİ?
HEM DE NASIL
BEN DE ŞU AN AYNI DUYGULARI YAŞIYORUM ...
!...
GEL ŞURDAN ARKADAN GİDELİM
HAYIR!
GÖRMÜYO MUSUN BEDELLİLER GÖSTERİ YAPIYO
ŞEHİTLER ÖLMEZ VATAN BÖLÜNMEZ ...
YAALLAH ...
PARDON YA, BEN DE EVİNE DOĞRU GÖTÜRÜYOSUN SANDIM
BURDAN ÇOK YAKIN ...
HI?
AA! HAYIR DEDİM YA!
TAMAM
?!
TAMAM, TAMAM... ANLADIM BEN
NE ANLADIN .?.
HOŞCAKAL
BİŞİY SORDUM SANA!
...
SÖYLESENE, ANLADIĞIN ŞEY NE?
BOŞVER
HAYIR BOŞVERMİYORUM...
SÖYLE
...
SÖYLE ŞUNU!
...
KORKAK BAKİRE OLDUĞUMU İMA EDİYOSAN YANILIYOSUN
...
...
...
EVE GELDİK ...
HAYIR GİRMİYORUM!
PEKİ
KEÇİ GİBİSİN !
KEÇİ Mİ?
KEÇİNİN BAMYE KADAR
EŞŞEEK
EŞEK Mİİ?
Bir kadın yanında yürüyorsa dikkatini çekmişsindir. Çok soruyorsa merak ediyordur. Dinliyorsa seninle ilgili planları vardır. Soğuksa daha önce çok "odun" yakmıştır. Çok gülüyorsa ağlayacaktır. Bu liste daha uzar gider. Ama kadını bilgi mi çeker deneyim mi bilmiyorum.
SAKIN YANLIŞ ANLAMA, BENİMKİ ENTELEKTÜEL MERAK SADECE
HIMM
HIM NE YAA? DEME ŞÖYLE!
MAKAS POZİSYONUNU DENEDİN Mİ DAHA ÖNCE?
O NASIL OLUYO ?
-SON-

15 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2015/42 No: 424
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

MİT NE İŞ YAPAR?

Vatandaşa Sorduk

Zorunda mıyım?

Orkan SİTBÖLGELİ (26):

Nasıl ki at yarışlarının çimde koşulanı var, kumda koşulanı var; siyaset de çamurda koşulur... At yerine öküzler koşar.. Farkı budur... Öküz hedef hayvanıdır.. Engel atlatamazsın, ince manevra yaptıramazsın.. Koşmaya başladı mı dümdüz gider.. Önüne geleni yıkar, ezer... Bu öküzlerle yaşamak zorunda mıyız?.. Hayatımızı bu öküzlerin belirlemesine ihtiyacımız var mı?.. Çünkü öküz belirlemez... Öküz sadece taşır.. G*tünde kurumuş çamur topaklarıyla, nere gittiğini bile bilmez...

Türgüçhal YOSUN (36):

Ben sizin kavganızı seyretmek zorunda mıyım lan! Sktrin gidin başka yerde kavga edin! Hade!!!

Birinin mağduriyet edebiyatı bitiyo diğerininki başlıyo.. Herkes mağdur oldu daly***lar.. Balkanlarda, kafkaslarda yüzbinler öldü... Yetişkin gibi davrandılar, tekrar insana ettiler... Yetişkin olun.. Kalkmış moKara sabun çalmaktan başka yaptığınız iş yok.. Ergen sıvazı sizinki...

Kemer SIĞMEHÜLLIK (29):

Zorundayım anına koym.. Hayat denen yolculuğun amacı bu zaten.. Bunlarla yaşamak zorunda olmak. Yaşarken, geçmişte aslında hepimizin "Bir" olduğunu görebilmek zorundayız.. Bizi kim "Şunlar, Bunlar" haline getirmiş, bulup, adalete teslim etmek zorundayız.. "Hangi adalet" dediğinizi duyar gibiyim... Doğru.. Paralel mi yargılayacak, yandaş mı yargılayacak?.. Yoksa en sonunda ordu bizi başlangıç ayarlarına mı döndürecek?

Sahiba YAĞLIKOL (40):

Avrupalı, amerikalı da isyan ediyo "zorunda mıyız" diye.. Bütün kanallara çıkıyo.. Dünyanın başka yerinde hareketleri tetikliyolar, o denli etkili.. Biz de "Zorunda mıyız" diye dökülüyoruz sokaklara, bi şey tetiklediğimiz yok.. Dışarıdan "Ooo, bölünüyolar" diyo herkes... Peki biz "zorunda mıyız" isyanımızı ne kadar tanıta biliyoruz.. Yani "Yoo aslında bölünmüyoruz... Parça parça oluyoruz ve bu parçaları bir araya getirip tek bir bütün olacağız" gibi anlayabilcekler mi durumu?..

UYKUSUZ

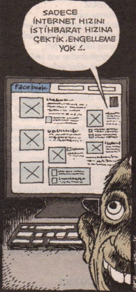
Ankara'da 97 insanımızın kaybettiğimiz katliamın ardından siyasi çekişme devam ediyor.

Ahmet Davutoğlu Suruç katliamının failinin yakalanıp adalete teslim edildiğini söyledi.

Ankara'daki patlamanın ardından internet erişiminde sorunlar yaşandı.

İçişleri Bakanı Selami Altınok, Ankara'daki patlamada yaşanan güvenlik zafiyeti nedeniyle istifa edip etmeyeceğine ilişkin soru üzerine, "Güvenlik açığıyla alakalı bir şey söz konusu değildir," dedi.

Ankara'daki saldırı sonrası düzenlenen basın toplantısında, "İstifa etmeyi düşünüyor musunuz?" sorusu Adalet Bakanı Kenan İpek'i güldürdü!

Ankara'da yaşanan katliam sonrası polis TOMA ve biber gazlarıyla saldırdı.

Ahmet Davutoğlu Ankara'da meydana gelen saldırıyla ilgili, "İhmal varsa gerekli adımları atarız," dedi.

Burhan Kuzu, 7 Haziran seçimlerinin ardından attığı "Millet kaosu seçti, hayırlı olsun" tivitinin zaman içinde kendisini doğruladığını söyledi.

Mehmet Barlas, "Ortadoğu'da bunlar hergün oluyor. Irak'ta 60, başka yerde 100 kişi mesela. Biz ortadoğu ülkesiyiz."

Kimya dalında Nobel ödülü kazanan Aziz Sancar'ın Türk mü, Kürt mü Arap mı olduğu üzerine internette tartışmalar yaşandı.

KAÇ YIL OLDU? İstifa mı? Gülerim...

FIRAT BUDACI

Göreve geldiği andan itibaren art arda yaşanan kopya ve şifre skandalları yüzünden istifa etmesi yönünde defalarca kamuoyu baskısı gören ÖSYM Başkanı Ali Demir, hiç sesini çıkarmadan koltukta oturmaya devam ederek görev süresini tamamlamayı başaralı **7 ay,**

17 Aralık operasyonunun ardından bakanlık ve vekillikten istifa ederken Başbakan'ın da istifa etmesi gerektiğini söyleyerek şanlı bir çıkış yapan Erdoğan Bayraktar, Tayyip Erdoğan'la görüşünce "AKP için çalışmaya devam" kararı alalı **1 yıl,**

Soma'da 301 madencinin ölümüyle sonuçlanan faciadan tam 27 saat sonra ortaya çıkan Çalışma Bakanı Faruk Çelik, "İstifa edecek misiniz?" sorusundan suçu Enerji Bakanlığı'na atarak sıyrılalı **1 yıl,**

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı istifa ettiğiyle ilgili iddialara, "Messi, jübileni yapmadan Barcelona'nın teknik direktörü olarak gel diyor. Los Angeles Lakers'tan teklifler var. Chicago Bulls Michael Jordan'dan sonra zor durumda... Ama Barcelona ciddi manada ısrarlı. Kısacası bize teklif çok..." yanıtını vereli **2 yıl,**

AKP'li Ömer Çelik, "Hükümet istifa etsin" demenin "darbecilik"le aynı anlama geldiğini söyleyeli **4 yıl,**

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım 38 kişinin öldüğü Pamukova'daki tren kazasının ardından, istifa etmesi gerektiğiyle ilgili eleştirileri, "Ben çok rahatım. O direksiyonu ben kullanmıyorum ki kardeşim..." sözleriyle savuşturalı **11 yıl,**

Sivas olayları sırasında İçişleri Bakanlığı koltuğunda oturan Mehmet Gazioğlu katliamdan bir hafta sonra, "Vicdanen çok rahatım. Niçin istifayı düşüneyim ki?" diye soralı **22 yıl** olmuş.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Giyilmemiş çamaşırlar nasıl kokar bilirsin, /Sandık odalarında"

Orhan Veli

GÜNDÜZ
Pastırma yazı.
Perdelerde güneş. Palmiye gölgeleri kıpır kıpır. (Antalya)
Uykumun içinde yakınlardaki lisenin zil sesleri. Kaç yıl geçmiş hâlâ ürpertici.
Bir mezbahadan son anda kurtulmuşum gibi için hopluyor. (*koca bir tahta dolusu hiç bir şey anlamadığım tıklım tıkış, karınca duası bir cebir işlemi, tebeşir gıcırtılarıyla gırç gırç gırç hızlı hızlı çözülüyor)*
Zil sesi nihayete erer ermez caddenin hiç bitmeyen o daimi sesi; o 'cızırtı' yı duyar oluyoruz. Nihâyet yatakta doğruluyorum. Mermer mi, fayans mı kesiyorlar?
Bütün dükkanlar başdöndürücü bir hızla fıldır fıldır değişiyor. Bir bakmışsın "Roma dondurmacısı" kapatmış "Waffle'cı Okan" olmuş. Hop, o da kapanmış aynı dükkan "Hatay dönercisi" Beyoğlu çukulatacısı, Parfümcü...
Şu ara neredeyse hepsi, baştanbaşa "bilmemne kahvecisi" kesildi. Hadi hayırlısı...
Biri bir şey tutturuyor. Haydi, hemen hepsi cümbürcemaat onu kopyalıyorlar. *(tuğla duvarlar, eski zaman retro desenli yer karoları, bir iki berjer, koyu ceviz ahşaplar, kavanozlar falan...)*
Hayatımızın her alanındaki "eğreti"liği--kararsızlığı, oynaklığı, köksüzlüğü, yapmacıklığı, yalapşaplığı, belirsizliği-- orada apaçık, ayan beyan görünür bir hale geliyor sanki.

GECE/KALEİÇİ
Kaleiçine giriyorum.(geç bir saat)
Artık serinlemeye yüztutmuş pastırma yazı gecesi yasemin kokuyor.
Sıra sıra, cumbalı, kafesli, nakışlı eski Osmanlı evleri, daracık sokaklar.
Cumbalar birbirine değdi değecek. Karşı komşunun cumbasına bir tabak yaprak dolma uzatsan kolunu bile uzatıp sarkmadan rahatça alabilir.*(ama nerde... geçmiş olsun... ev olarak oturulanlar çok az artık.--butik otel müşterisine de şimdi yaprak dolma?--)*
Epeyce yukarıdan görülen karanlık bir deniz ve kat kat uzak dağlara açılan sokaklar. Evlerin hepsinin örme taş duvarlı bahçelerinde portakal, turunç, hurma ağaçları, palmiyeler. *--bazen hafif hafif salınan palmiyelerin arasından ipince bir hilâl ve yıldızlar--* Bir binbirgece masalı havası...
Boş bir sokağın sonunda.
Birden onu görüyorum.

Bir konak avlusu. Dallarda yemyeşil portakallar, limonlar. Yaseminler, sardunyalar...
Üzerinde birer mum titreşen bütün masalar bomboş. Ortalıkta tek bir garson da görünmüyor.
O, boş restoranın barında, delikli minik testilerden yapılı rengarenk ışıkların altında bir bar taburesinde kolunu bara yaslamış içiyor. Tek başına.
Yüzünde düşünceli bir ifade önüne bakıyor. Bir bacağı bar taburesinin tahtasına yaslı, diğerini gerip dimdik yere uzatmış.
Yetmiş yaşlarında var.
Bembeyaz upuzun saçlar.
Üzerinde korsan, kovboy, kızılderili karması püsküllü deri kıyafetler.
Başında deri bir kovboy şapkası. İncecik bacaklar yine bir deri pantolonun içinde.
Bütün ihtiyarlık âlâmetleri elden geldiğince örtülmüş.
Kırış kırış ten, güneşle, koyu bronzla karartılmış. *--beyaz bıyıklar uzayıp incelip favorilerle birleşiyor--* İncik boncuk, bileklikler, kolyeler, gümüşler, deri püsküller... Uyumlu renkler...
Kendisini yaşsız bir imgeye; bir 'sanat eseri'ne dönüştürmüş.
Bu bir yaz insanı--hâyâleti--imgesi ne yapacak şimdi?
Bu kılıkla kış gününün gri katı gerçekçiliği içinde sokaklarda dolaşamaz.
"Bir yaz gecesi rüyası"nın parçası olarak hoş ta... Sadece yazları varolabilir. Bir çeşit "kardan adam"
Bari parası çok olsa da, kışın ucu görünür görünmez hep yaz olan ülkelere doğru uçsa.
Sanki bir yaz kuşu; Sürü uçup gitmiş bir o kalmış.*(Eyüp'te, cami avlusunda vardı öyle bir leylek, sakatlanmış--kanadı mı kırılmış?--hayırseverler bakıyorlardı ona)*
"Göçtü kervan kaldık dağlar başında"
Bir eve kapanıp yazı mı bekleyecek.
Bahçede "*Hotel California*" çalıyor.

Onu bunları yapmaya sevk eden sebep? Anlamaya çalışıyorum yürürken.
--şarkı değişiyor ben uzaklaşırken "*boat on the river*"--
Bir genç kızla bir kere daha, (*son bir kere daha--hiç bitmez, o son 'kere'--*)karşılaşma umudu mu? İlgisini çekmek?
Dişiyi cezbedebilmek için yuvasını rengarenk çiçeklerle, meyvalarla süsleyen o erkek kuş cinsi gibi mi? (*yoo okulda değil, belgeselde gördüm)*
Gençlikte olamamış, geç kalmış, nüksetmiş, müzmin bir "Rock star"lık çabası mı?
Amaan, sanki o da genç kızlar için yapılmıyor?

Sokaklar bomboş. Kaleiçinin çıkışına yakın "Son Çare Köftecisi"nin önünde--*adı öyle, yirmidörtsaat açık*--taksiciler, sarhoşlar.

GECE/TOPHANE MEYDANI
"Dilek feneri... Dilek feneri" diye bağırıyor bir kadın, bomboş alanda.
Gökte yıldızlar. Ihlamur'a benzer ama daha ağırca bir koku etrafta.(*sadece geceleri kokuyor,--artık hangi gece böceğini tavlamaya, kerizlemeye çalışıyor, hangi angarya işini yaptıracaksa ona--) --mezbaha? "we don't neede no..." Falan filan ötüyorsun ama bak öğrenmişsin biyojileri falan, fena mı olmuş?--*
"İster misiniz, beş lira?" diyor ben geçerken. İstiyorum ama "Hayır, teşekkür ederim" diyorum kadına.(*utanırım... şimdi onu öyle göndermeye...*) Merak ta etmiyor değilim ama.
Gazinoda şarkı istek yapar gibi kağıt peçeteye yazıp içine mi koyuyoruz dileğimizi?
Yukarıya iletilecek.(*kâinat'a?)* Merakım gideriliyor hemen.
Benden sonra gelene anlatıyor kadın. Elinde flomaster var.
"Şuraya yazabilirsiniz dileğinizi, fazlaca bastırmadan"
--fenerin bir kenarını işaret ediyor--
Cesaret edebilseydim, dileğim hazır, mırıldanıyorum içimden.
--Dileğim çok gerçekçi, sukût u hâyâl ihtimâli sıfır--
"Sayın kâinat, içinde minik bir alev olan turuncu bir kağıt fenerin ağır ağır havalanmasını seyretmeyi diliyorum"
"Tamam. Beş lira" diyor kâinat. "kadına ver, biz paraya dokunamayız, bize yasak."

Hepinize dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ **Birkaç iş var** ile bir kaçış var aynı şey. **–Beyza Gündoğdu-**

æ **“**Kendimi takip edemiyorum ya, en çok ona üzülüyorum” dedi bir arkadaşım.

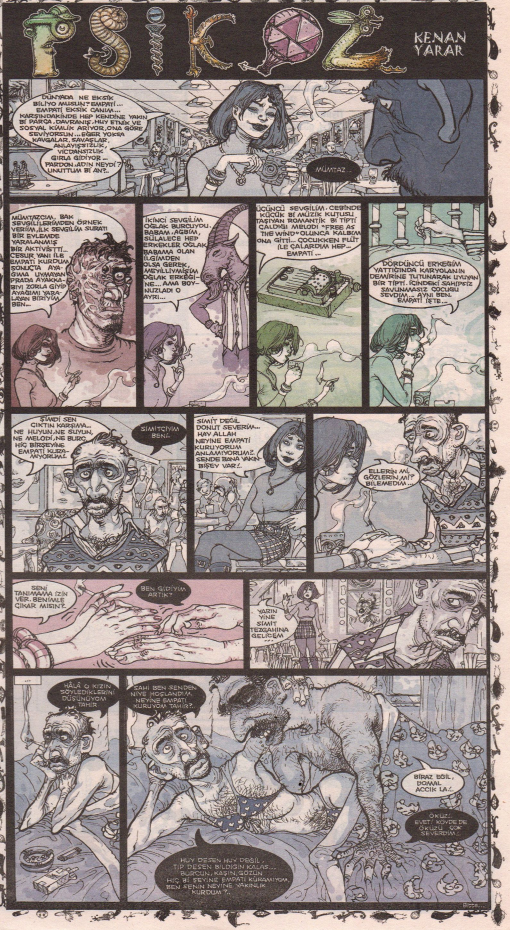
æ Gökalp adında bir arkadaşım var. Maya adında Sırp bir kadınla evli. Mina adında da dünya tatlısı bir kızları var. Gökalp Sırbistan'a Maya'yı ailesinden istemeye gitmeden önce biraz Sırpça öğreniyor ama tam da öğrenemiyor. Gidiyor Sırbistan'a, Maya'yı ailesinden istiyor. Maya'nın babası, Sırpça, “kusura bakma genç, seni hiç gözüm tutmadı, bende sana verecek kız yok” diyor. Gökalp nedense bunu, “aslan gibi çocuksun, sana vermeyeceğiz de kime vereceğiz bu kızı, verdim gitti” gibi algılıyor. O kadar çok seviniyor ki. Maya'nın babası, “yahu” diyor “bu çocuk çok sevindi, sevinci kursağında kalacak şimdi, ben bu vebalin altına giremem” diyor ve Maya'yı Gökalp'e veriyor. Hikaye bu.

æ **Ali Biçim** ile **abicim** aynı şey.

æ Sevgili dostlar. Size bir hikaye anlatacağım ama ne hikaye. Geçen sene ben bir arkadaşla tanıştım. İsim de vermek istemiyorum, **Oktay** adında. Çok da sevimli, çok da sempatik bir çocuk. Beni televizyonda görmüş, bir de Sinop hikayesi anlatmıştım, oradan sevmiş beni, kopmuş gelmiş BKM Mutfak Sahne'ye oyunumu izlemeye. Tanıştık arkadaş olduk. Bana dedi ki, Alpay dedi, bu yaz bizim köyde düğün var, gel istersen dedi. Dedim gelirim. Zaten dedim ben bu yaz bisiklet turuna çıkacağım oradan doğru, denk getireyim geleyim dedim. Yalnız dedi ben bir oyun oynarım, aklın çıkar dedi. Oyun derken dedim. Oyun havası dedi. Oyun havası mı dedim. Evet dedi oyun havası, vur ha vur oynarım dedi. Dedim öyle olsun madem, herkesin de kendine göre bir neşesi var şu hayatta, öyle olsun madem dedim. Gel zaman git zaman, biz zaman içinde iyice kanka olduk. Beraber dürüm falan yiyoruz, kahveler içiyoruz. Hayal kuruyoruz beraber. Sinop'u hayal ediyoruz. Düğünü, hatta düğün öncesini hayal ediyoruz. Düğün öncesi harman yerinde bir içilirmiş, köyün ileri gelenleri .mı g.tü dağıtmadan o eğlence bitmezmiş. Davullar zurnalar köçekler, öyle bir çılgın eğlence. Kış bitti yaz geldi. Oktay köye gitti. Ben bisikletimi hazırladım, önce Samsun'a gittim. Orada birkaç gün arkadaşlarımla takıldım. Her yerde arkadaşım var, bu güzel bir şey. Yedik içtik, biraz bisiklet sürdük, eğlendik işte. Daha sonra düğün tarihi yaklaşayazınca atladım otobüse, Sinop'a gittim. Oktay beni Sinop merkezden aldı, köye götürdü. Köyde süper karşılandım. Mangallar, çaylar, yemişler. Köy mükemmel. Oktay'ın ailesi, arkadaşları süper. Acayip mutluyum. Doğa eşsiz. Böcekler büyük. Bir böcek sever başka ne ister. Bir de bayağı “köye Alpay Erdem gelmiş” muhabbeti var. Herkes çok ilgileniyor, bir tek köyün muhtarını göremedim, ona biraz sitem ettim. O neredeymiş acaba, zaten karşılamaya da gelmedi, hayırdır inşallah diyerek hep sitem ettim. Köyün muhtarına acayip kafayı taktım. Hayır sen kimsin ya, sen neyin egosunu yapıyorsun arkadaşım. Neyse, o akşam köyde arkadaşlarcanak kaldık, ertesi gün Çatalzeytin'e indik, biraz gezdik, bir kafeye oturduk, Oktay kıpır kıpır. Akşam harmanda bir oyun oynayacağım, aklın çıkacak aklın diyor bana. Yahu benim aklım niye çıkıyor. Ayrıca oyun oynamak ne demek ya. Oynama. Herkes oynasın bırak sen oynama. Oynamak zorunda mısın. Ben oynuyor muyum. Benim oynadığım daha dünyada görülmemiştir. Ben evimde oynuyorum. İlla oynamak gerekiyorsa evimde oynuyorum. Kimse görmüyor, ben mutlu oluyorum. Oyun oynamak ne demek insan içinde. Akşam oldu, insanlar harman yerinde toplanmaya başladı. Harman yeri de öyle bir acayip ki, sağında köyün imamının evi var, solunda mezarlık var. Ortada eğlence var. Çift zurna çift davul. Sınırsız envayi çeşit içki. Mezeler coşum. Neyse ki köçek yok. Başladı ağabey eğlence. Davul zurna coşmaya başladı. İçkiler içiliyor hafif hafif. Davul zurna masa masa geziyor, bizim masaya geldiler gelecekler, Oktay'ı zapt edemiyoruz, Oktay, bırakın da oynayayım diye kendini ayırıyor. O ana kadar emin değildim ama o an emin oldum. Ben Oktay'ı oynarken görmek istemiyorum. Dünya oynasın o oynamasın. Yani oynasın ama ben görmeyeyim. Yeryüzünü sarsa sarsa oynasın ama ben görmeyeyim. Dedim arkadaşlar ben müsaadenizi istiyorum, darlandım ben, eve gidiyorum dedim. Silah sıkıyorlardı onu bahane ettim eve kaçtım. Köyde evde uyudum öyle. Ertesi gün sahil kasabasına dayımın evine gittim. Asıl düğün de o gün aslında. Türkeli'de denize nazır açık düğün salonunda. Asıl oyun orada yani. Asıl Oktay orada oynayacak. Yıkacak ortalığı. Esecek pistte. Neler edecek. Akşam oldu düğün başladı. Oktay aradı, Alpay birazdan gelip seni alacağız, bak seyret ben nasıl oyun oynuyorum, dün kaçırdın şovumu, ama asıl şov bugün, esaslı figürleri bugüne sakladım, merak etme sen hiç dedi bana. Dedim ben takı takma zamanı geleyim madem, havamda değilim dedim. Takı takma zamanı diye aldılar beni, meğersem oyun zamanıymış. Oktay bir oyun oynuyor, dediği kadar varmış, ortalığı yıkıyor. Ben böyle bir kendinden geçerek oyun oynama görmedim. Düşmüş bayılmışım. Ertesi gün bisikletimle yola çıktım. Birkaç gün sonra telefonuma bir video gönderdi Oktay. Videoyu korka korka açtım. Oktay arkadaşlarıyla, gece bir yerde arabayı çekmişler bir kenara, müzik çalıyor, Oktay döne döne oynuyor.

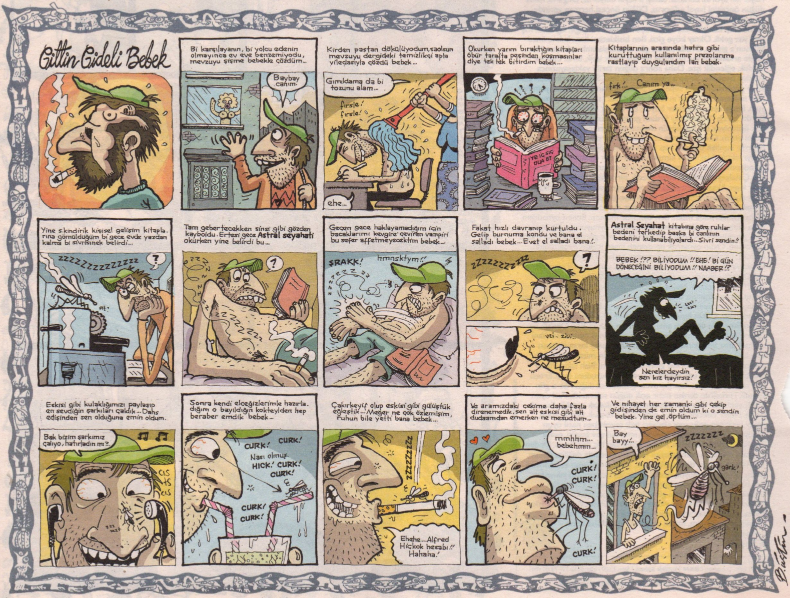
æ Sevgiler.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK
TİYATRO-SİNEMA
1
Tiyatro, canlı gösteri...
Sinema, bant gösteri...
2
Tiyatro, doğal 3 boyutlu...
Sinema, gözlükle 3 boyutlu...
3
Tiyatroda, fragman gösterilmez...
Sinemada, fragman da olur reklam da...
4
Tiyatroda, sahne arkası oynanmaz...
Sinemada, kamera arkası gösterilebilir...
5
Tiyatroda, kulis olur...
Sinemada, makine dairesi...
6
Yazlık tiyatro, yoktur...
Yazlık sinema, hoştur...
7
Tiyatroda, alkış hep olur...
Sinemada, alkış galada olur...
CANSIN

SAMİ
cihan ceylan
Bunların yaşlı işi kıyafeti yok mu ya? Yaşlısı da yaşlı gibi dili ki .mına koyim bel çantası falan... Olsun lan yine de yer vericem skerler!.. O da bi hacı anne!..
Are u ok mam.
OOOUU THANY YOU GENTLE! DO YOU WANT TO ŞIT HERE!..
GAH GAH GAH
GAHA HAHA HA HA.
GAH GAH GAH
ÇAP ÇAP
EAH GEAH GAH GAH
OH MOAAY
Hacı anne dilmiş lan sevap beklerken t.şşak oğlanı olduk .mına koyim.

Gittin Gideli Bebek
Bi karşılayanın, bi yolcu edenin olmayınca ev eve benzemiyodu, mevzuyu şişme bebekle çözdüm...
Baybay canım.
Kirden pastan dökülüyodum, saolsun mevzuyu dergideki temizlikçi apla viledasıyla çözdü bebek...
Gımıldama da bi tozunu alam...
fırsle! fırsle!
ehe...
Okurken yarım bıraktığın kitapları öbür tarafta peşinden koşmasınlar diye tek tek bitirdim bebek...
YE İÇ SIÇ DUA ET
Kitaplarının arasında hatıra gibi kuruttuğum kullanılmış prezolarıma rastlayıp duygulandım lan bebek.
fırk!.. Canım ya...
Yine s.kindirik kişisel gelişim kitaplarına gömüldüğüm bi gece evde yazdan kalma bi sivrisinek belirdi...
zzzzzzzzzzzzzz
?
Tam gebertecekken sinsi gibi gözden kayboldu. Ertesi gece Astral seyahati okurken yine belirdi bu...
?
Geçen gece haklayamadığım için bacaklarımı kevgire çeviren vampiri bu sefer affetmeyecektim bebek...
ŞRAKK! hmnsktym!!
Fakat hızlı davranıp kurtuldu. Gelip burnuma kondu ve bana el salladı bebek... Evet el salladı bana!..
zzzzzzzzzz
?
vzi.. zivi..
Astral Seyahat kitabına göre ruhlar bedeni terkedip başka bi canlının bedenini kullanabiliyolardı... Sivri sendin!!
BEBEK!?? BİLİYODUM!! EHE! Bİ GÜN DÖNECEĞİNİ BİLİYODUM!! NAABER!?
Nerelerdeydin sen kız hayırsız!
Eskisi gibi kulaklığımızı paylaşıp en sevdiğin şarkıları çaldık... Dans edişinden sen olduğuna emin oldum.
Bak bizim şarkımız çalıyo, hatırladın mı?..
cıs ts cıs
Sonra kendi elceğizlerimle hazırladığım o bayıldığın kokteylden hep beraber emdik bebek...
CURK! CURK!
Nası olmuş.
HICK! CURK! CURK!
CURK! CURK!
Çakırkeyif olup eskisi gibi gülüştük eğleştik... Meğer ne çok özlemişim, ruhun bile yetti bana bebek...
zzzzzzzz
Ehehe... Alfred Hiçkok hesabı!! Hahaha!
Ve aramızdaki çekime daha fazla direnemedik, sen alt eskisi gibi alt dudaamdan emerken ne mesudtum...
mmhhm... bebehmm...
CURK! CURK!
CURK!
Ve nihayet her zamanki gibi çekip gidişinden de emin oldum ki o sendin bebek. Yine gel, öptüm...
Bay bayy!..
zzzzzzz
gark!

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

KENAN İPEK

Otuz yıllık meslek hayatında sadece üç öğrenci dövmüş, ama sağlam dövmüş bir lise öğretmenini andırıyor. Dövmese bile korkulmuş, adı okul koridorlarında sert yankılar bulmuş... Bundan on beş yıl öncesine kadar avurtlarını çökerte çökerte Tekel 2000 içmiş, ama sonra "bırakış o bırakış" stiliyle sağlığına kavuşmuş gibi bir hali var. Karısının ve çocuklarının çekindiği, seviyorlarsa bile "evimizin adamı" diye sevmeye mecbur hissettikleri, akşamları eve dönüşünde tedirgin mi olsunlar, yoksa neşelensinler mi bilemedikleri, kayadan yontulmuş yüzü karşısında pozisyon almaya çalıştıkları bir adam. Emekli olduktan sonra yazlığa yerleşse; deniz kıyısına Ankara'yı taşıyacak, yazlık sitenin kanalizasyon sorunu yüzünden belde yönetiminin belalısı olacak gibi duruyor. Muhtemelen zayıf yıllarında hiç gülmüyormuş, sonradan biraz şişmanlayınca (bakan olmanın da gönenciyle) hafif hafif gülümsemeye başlamış. Gülmek, kilo aldıkça yüzüne yapışıyor sanki, belki de gülmeye alışık olmadığından kasları çaresizlikle kasılarak gülmeyi mecburen sırıtışa dönüştürüyor.

Adalet Bakanı Kenan İpek, adı ilk duyulduğunda, "O kim lan?" sorusunu tamamen dolduran bilinmezliğin hakkını veriyor. Çoğumuz, aynı sorunu Çevre Bakanı İdris Güllüce, Enerji Bakanı Ali Rıza Alaboyun, Aile Bakanı Ayşen Gürcan için de yaşamıştık. Bilim Sanayi ve Teknoloji Bakanı Fikri Işık, açılışını yaptığı at hastanesi için, "At hastanesine gidip tedavi olmak isterim," dediğinde böyle bir bakanın var olduğunu anca anlamıştık. Kenan İpek, Ankara'daki patlamadan sonra sırıtmasaydı, "Adalet Bakanı kim?" sorusu çoğumuz için etli suratıyla zihnimizde beliren Bekir Bozdağ'a çarpacak, onun ardından geleni hatırlamaya çalışırken Google'a "adalet bakanı" yazacak, karşımıza çıkan isim yine bir şey ifade etmediğinden "görseller"e başvuracak ve nihayet sırıtmaya aday bir suratla karşılaşacaktık.

Peki nasıl Adalet Bakanı olmuş Kenan İpek? O iş biraz karışık. Önce Cezaevleri Genel Müdürü olmuş. Cezaevlerindeki başarısıyla Adalet Bakanlığı'nda müsteşarlığa getirilmiş. Adalete cezaevi tecrübesi gerektiğinden akla gelen ilk isim olması da muhtemel. Müsteşarlığı süresince kaslı surat Bekir Bozdağ'ın en has adamı olmayı başarmış. Mesela, müsteşarken İstanbul'da görev yapan bine yakın hakim ve savcıya verdiği bir iftar yemeğinde yaptığı konuşmada, 17-25 Aralık rüşvet operasyonun hükümete yapılan bir darbe girişimi olduğunu söyleyerek bu zihniyetin ülkemizin ayakbağı olduğunu vurgulamış. Böylelikle o iftarda 17-25 Aralık soruşturmalarını bizzat yürüten savcılar oruçlarını tehditle açmış. "Geçici Hükümet" deyince seçime kadar eğleşilecek günlerde ülke yönetirmiş gibi yapan öylesine adamlar geliyor insanın aklına. Halbuki Kenan İpek öylesine bir adam değil, hükümetin yargıya müdahalesi konusunda gizli bir kahraman. Geçici de olsa Adalet Bakanı olmak kolay değil. Adalet Bakanı olmak için yargıya müdahale konusunda yararlılıklar göstermek ve mübarek günlerde savcıların boğazına hurma dizmek gerekiyor.

Geçmişte başarısız bir avukat olan Bekir Bozdağ'dan anladığımıza göre, adalet bakanı olmak için yetenek, birikim ve adalet duygusu gerekmiyor. İş bitirici ve kararlı olmak, zor zamanlarda hükümetin devamlılığını tehdit eden unsurları yok etmek ve en önemlisi tam biat etmek yetiyor. Biat derken; "Erdoğan bizim ikinci peygamberimizdir", "Onu haftanın beş günü rüyalarımda görüyorum" gibi (magazin tarihinde kalmaya mahkum, ilk duyduğumuzda "Oha!" diye şaşıracağımız ve ne kadar muhalif olduğumuzu ispat etmek için Twitter'da parçalayacağımız) romantik çıkışlardan bahsetmiyorum. Derin bir biat için şimdilerden Efkan Ala'yı, eskilerden Cemil Çiçek'i, ebediyyen Abdülkadir Aksu'yu şeref kürsüsüne çıkarmak gerekiyor. Gerçek biat için, tıpkı Kenan İpek'in müsteşarken yaptığı gibi, İzmir'deki bir yolsuzluk operasyonunu yürüten İzmir Başsavcısı'nı telefonla arayıp tehdit etmek gerekiyor. Bekir Bozdağ'ın ardından bakan olmak öyle kolay değil; koltuğa yakışmak için üstüne bir de Adana Cumhuriyet Başsavcısını arayıp "TIR'ları bırakın!" demek gerekiyor. Geçici de olsa gerçek bakan böyle olunuyor.

İki çeşit bakan var bence. Biri hükümetin magazin kanadını oluşturur, söyledikleriyle sosyal medyayı (bizleri) oyalar. Diğeri hiç konuşmadan, çoğu zaman mimik bile vermeden asıl işleri yürütür. İlkini işe yaramaz bir akrabamız gibi tanırız, ikincisini yüzünü hiç görmediğimiz başka bir akrabamız gibi yadırgarız. İlk grubun yüzü genelde yuvarlak ve yağlıdır, ikinci grubun yüzü ise deriden yapılmış bir mask gibi gergin ve kurudur. Yönetici, az sayıda bakanla yaptığı toplantılarda ilk gruptan İdris Naimler, Kemal Unakıtanlarla değil, ikinci gruptan Efkan Alalar, Abdülkadir Aksularla yürütür işleri. İlk grup telefonla konuşur, "Noldu o iş?" diye sorar. İkinci grup telefon açar tehdit eder. İlk grup bizlere öfke salarken uzun vadede gülünen bir geçmişe dönüşür, ikinci grup haberimiz bile olmadan ülkenin kaderini değiştirir. Dikkat edin, ilk grup sürekli ortalıklarda dolanır, güler, bizi öfkeyle neşelendirir. İkinci grup ortaya çıktığında tedirginlik verir. Kenan İpek ikinci gruptan. Demeçleri yüzünden sosyal medyanın tokatladığı, gaz giderici bakanlara benzemiyor. O, zor zamanların kahramanı. Yönetenin öfkeden delirirken aradıklarından. "Hallet o işi!" dediği anda tehdit telefonu açanlardan. O, insan öldüğü gün açık açık sırıtanlardan.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Paramın yettiği bu tezgahta
Satılan eskileriniz
Ellerim değdikçe soluk alıyor
Eskiyen siz misiniz?"
-Sennur Sezer, Başkalarının Eskilerini Giyenin Şarkısı'ndan
(Nur içinde yat Sennur ablacığım...)

● **Şimdi soğukkanlılık, en büyük delikanlılık...**

● Külhanbeyi kudurur, kabadayı delirir. Putin, sahici lider. Her şeyin sahicisi çarpar. Atlar, taylar bile bilir, Ruslar'ın sıcak denize açılma coşkusunu, Akdeniz'e ulaşma tutkusunu. Kademeye çok kararlı girdi Putin, bizde ezemediğine kırgınlık duymak rutin.

● **Aziz Sancar, kanseri bırak, teröre çare bul... Siyasetçi değilsin ki, umudumuzu keselim...**

● Taklitte o kadar başarılıydı ki, ölü taklidi yaptığı ortaya çıksa, çok da şaşıramayız... Radyoda Orhan Boran, sinemada Kemal Sunal neyse, televizyonda Levent Kırca oydu...

● **Allah'ın rahmeti üzerinize olsun usta...**

● Sinek gibi ezilmek, inek gibi güdülmekten evladır...

***

Ankara, 46 yıldır hayatımdasın, zaten 46 yaşındayım, ben sende doğdum, 7 kasım 1968 perşembe, Eski GATA, Bahçelievler'de.
Bundan tam bir yıl önce, 2.5 yaşında atta giden, hiç göremediğim ağbim Fethi, birçok yakınımla birlikte sende yatar, 7 kasım 1967.
Bundan da yirmi yıl önce, 1 ağustos 1947, sende doğmuş annem Ayşe Mukaddes önce Kartal, sonra Özdemiroğlu.
Hammaddemsin Ankara.
Şişman'ın Dondurması'ndan çay bahçelerinde semaverle içilen hakikatlı çaya, Mebus Evleri'nden Kebap 49'a, Hayvanat Bahçesi'nden Sinema 70'e, Roma kalıntılarından Engürü Kahvesi'ne, güzelim kalesinden canım Hacıbayram Camii'ne içime işlemişsin Ankara.
İnsanın içine başka hiçbir şehir İstanbul kadar işleyemeyeceği için mazursun, tenzih edilmişsin Ankara.
Ankaragüçlü kaleci Adil'in, Melih'in, Nazmi'nin, Sadık'ın, Hurubeş Mehmet'in, Gençlerbirliği'nden Vehbi'nin, bi ara Sitespor'un Ankara'sı...
Çocukluğumda gidilen akraba evleri; Aydınlıkevler, İskitler, Abidinpaşa. Kızılay'da Sıhhiye Orduevi, yürüyen merdiveni ilk kez gördüğüm mekan olan Gima ve elbette, Yaşasın Zafer Çarşısı...
Vefat ettiğinde Galatasaray'ın en yaşlı üyesi olan amcam Yusuf Özdemiroğlu, duayen büyüğümüz avukat İbrahim Öztürk amca ve komşuların en güzeli öğretmen Leyla Meriç ablamın yaz tatillerinde görüldüğü zamanların Ankara'sı.
Yazın bile, sabahları soğuk Ankara.
Babam Ethem Ruhi Özdemiroğlu'nun ilk görev yeri, başkent Ankara. Hani bekar ve çapkın olup resmi vazifesinden ötürü gerçek adını veremediği vakitlerde, santralde görevli askere "Bahadır Ergenekon'u ararlarsa bana bağla!!" dediği şehir, Ankara.

Şekersporlu Sabahattin'in şehri.
Abim Ahmet Seçkin'in üniversitede iktisat okumaya gittiği kent. Uğurlarken evden ayrılıyor diye, İskenderun terminalinde ağlamıştım. Sonra oradaki yurt arkadaşlarını tanıdım, bir abim varken Aydın Uğur'dan Cenk Bursel'e kadar çok sayıda, çok klas abilerim var şimdi.
Yazar oldum sonra, Ankara'nın söyleşilerine, imzalarına, oyunlarına gittim.
Sahneye çıktım, gösterilere gittim, efsane AST'ın sahnesine çıkma bahtiyarlığını yaşadım.
Askerlik, gene Ankara. Artık karargah olmuştu eski hastane. Doğduğum binaya bakıyordu koğuşumun pencereleri. 241. kısa devreydim, dışarda 'Üç Renk' filmleri konuşuluyordu, içerde tek renk haki. Her ziyaretinde kızkardeşim Funda'ya el altından emanet ettiğim şiirlerim. Mustafa ve Kani ile pideli sohbetler.
Terhis olduğum sabah gidip insan atlasına uzun uzun baktığım Milli Kütüphane.
Nihat Genç'in üstüne titrediği Ankara.
Gökyüzüne yolculadıklarımızın; efsane Uğur Mumcu'nun, mahir şair Cahit Külebi'nin, gülüşü güzel aziz Ulus Baker'in şehri. Ankara.

İstanbul doğumlu ilk Özdemiroğlu, oğlum Can Ilgaz'ın "Yahya Kemal -Ankara'ya gitmenin en iyi tarafı İstanbul'a dönmesidemiş ama bence hiç gitmemek daha da iyi' dediği, bilmeyene muamma bozkır ışıltısı.
Esenboğa aşkına! Atatürk Orman Çitliği ile sütlü ürünlerini bilmeden, vitrinlerde kurşun askerleri görmeden, nedense hep taze olan balıkların kırmızı yuvarlak ahşap tezgahlı ve parlak sarı ışıklı çarşısında gezmeden nasıl bilinir Ankara?!
1402'den beri pek hoşlanmaz zaten Istanbulin, Angora'dan!
Sen sen, Ankara, en çok yolculuk yaptığım şehir.
Son yılımın yarıdan çoğunu geçirdiğim şehir Daha bu martta kızım Lale'nin doğduğu şehir.
Lale'yle aynı kentte doğma zevkini yaşatan şehir.
Bu nisanda neşeli, şenlikli mizah festivali yaptığımız şehir...
'Çilli Bom' şarkısını kırkbeşlik plakta ilk kez dinlediğim, ilk renkli maçı sırf renkli diye seyrettiğim (Brezilya-Yugoslavya, maçta gol yok, Yugoslavya'nın kalecisi Enver Mariç'te şapka

var), üstad Gündoğdu Duran'ın güfte ve beste harikası Ankara Kızları'nın güngörmüş başşehri... Kızlarına kıydılar.
Sen artık kutsanmış şehirsin, kanla kutsadılar seni Ankara.
Ah, sana na yaptılar?
Ah, ne yazık, nasıl dayanıyorsun kızlarının, delikanlılarının, masumlarının şeytan zalimliğiyle katdedilmesine, bu caniliğe, hayata böyle düşman olanın varlığına?
Ah, canlı bomba saçmalığına nasıl dayanacağız? Canlı bomba, doğru tarif. Ona insan değil, en fazla canlı diyebiliriz. İnsan, hayatını kaybeden tarafta.
Zalimin hali mazlumdan fena. Nefret yükünü, acıyla, o çekiyor. Barıştan o korkuyor.
Eski şarkıdaki gibi, "ölüm yakışmıyor size destan yüzlüler."
Asla sizin gibi olamayacakları için kıydılar size.
Barışın kadrini bilen saf ruhlarınız, bu çetin karanlıkta melek olsun bize, güneş de sizin arkadaşınız olsun...
Koruyamadık biz sizi.
Doğduğum şehirde öldüğünüz için bağışlayın...
Keşke Ankara ölüm değil hayat, savaş değil barış, panik değil şükür yaşatabilseydi size. Ne garip, sizle gelecek barış. Siz hakikate ayna oldunuz. Beni doğduğum yere bağladınız, 'Ankaravi' olduğumu kafamdan gönlüme yerleştirdiniz, herkesin doğduğu şehre benzediğini hatırlattınız.
Ankara'ydı hep benim için, artık Benim Ankaram.
Akıl kazanacak, barış yeşerecek, insan gelişecek.
Yepyeni bir 23 Nisan Şenliği...
Taptaze bir Hasanoğlan kalbi...
Bambaşka bir Behzat Ç. insanlığı...
Ankara hiç olmadığı kadar saydam, kararlı, akıllı; ayakta kalacak, bir elinden Diyarbakır, diğerinden İstanbul tutacak.
Çözülmediğimiz gibi, yine Ankara'dan bağlanacağız.
Ankara'nın bağları sağlamdır!..

***

Geçen hafta piyanist Glenn Gould'un soyadını hatalı yazmışım. Doğrusu bu gördüğünüz. Geçen haftanın tek yanlışı bu olsun isterdim...

vedatozdemiro@gmail.com

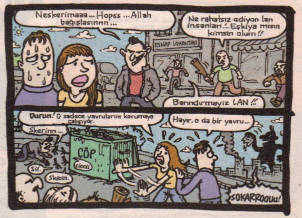

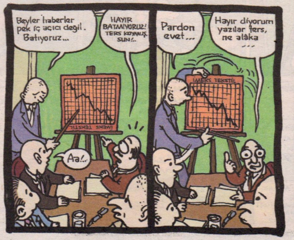

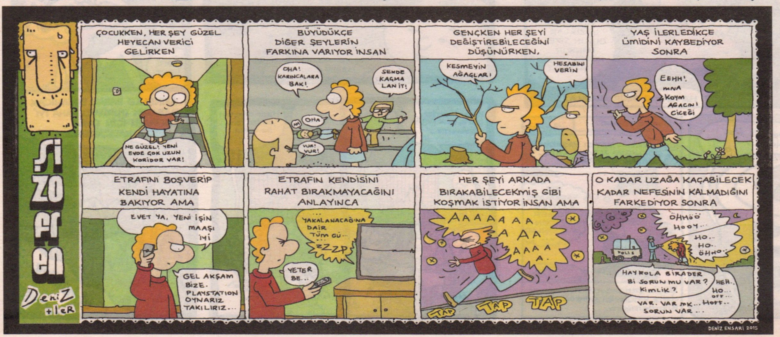

YİĞİT ÖZGÜR
ANANA KÜFRETTİĞİM İÇİN KUSURA BAKMA. MAKSADIMI AŞTIM...
MAKSADIN NEYDİ Kİ?..
BABANI YALAMAK.
ÇIK GİT LAN BURDAN...
SADECE UĞRAYIP MERHABA DEMEK İSTEMİŞTİM... NEDEN G.TVEREN DEDİM ANLAMADIM...
ÇIK GİT LAN!!!
ARAYIP HAYIRLI OLSUN DİYECEKTİM, ONDA DA DİNGİL DEYİP KAPATTIM...
SEN MİYDİN LAN O ?!!
ABİ BEN HOŞLANMIYORUM GALİBA SENDEN...
Bu programda küfür yerleştirme uygulanmaktadır
KUŞBAŞI DOĞRADIĞIMIZ ETİMİZ FIRINDA PİŞERKEN KABAKLARI İNCE İNCE DOĞRAMAYA BAŞLAYABİLİRİZ...
GÖT GÖT GÖT GÖT
ACELE EDELİM, PROGRAMIN BİR SAAT GERİSİNDEYİZ!..
NE PROGRAMI LAN?..
NİNJA TÖRTILS.
AMAAN...
BENİ TANISANIZ SEVERSİNİZ DEDİN, DÖRT YIL OLDU SEVEMEDİK...
AMA BİŞEY SÖYLİYCEM NEDEN ÖYLE SÖYLÜYOSUNUZ? YALNIZ Bİ SANİYE YOK ÖYLE BİŞEY...
"UZAYLI" NEDİR YAA... DÜNYA UZAYDA DEĞİL Mİ SANKİ... BİZ DE UZAYLIYIZ ONA BAKARSAN..!
ÇOK GÜZEL BİR KADINLA SESSİZCE OTOBÜS BEKLERKEN YAĞMUR YAĞMAYA BAŞLAR... BERABER OTOBÜS DURAĞINA SIĞINIRSINIZ... ŞAMPUANININ KOKUSU GELİR BURNUNA... İŞTE O ZAMAN SAAT KAÇTIR?..
BİLMEM... İKİDİR.
YİHHU!! İKİYE BAYILIRIM.!!! ALLAHIN BİZE VERDİĞİ EN GÜZEL SAYI İKİDİR...
ULAN EN GÜZEL YERİNDE YAYIN KESİLDİ BE...
STEPHEN HAWKING UZAYLILAR DÜNYAYI ELE GEÇİRECEK DEMİŞ...
O ÖNEMLİ DEĞİL, ASIL SORULMASI GEREKEN SORU ŞU: BU KİMİN İŞİNE YARAYACAK?!!
BİLMEM. ANANIN MI?
ANAMIN ARKASINDA RUSYA VE ÇİN VAR... DAYIMIN OLABİLİR.
ALLAH SİZDEN RAZI OLSUN ÇOK TEŞEKKÜRLER!..
İstihbarat yetkilisi itiraf etti...
"Bill Cosby bizi de taciz etmişti"

Şizofren
DeniZ +ler
ÇOCUKKEN, HER ŞEY GÜZEL HEYECAN VERİCİ GELİRKEN
NE GÜZEL! YENİ EVDE ÇOK UZUN KORİDOR VAR!
BÜYÜDÜKÇE DİĞER ŞEYLERİN FARKINA VARIYOR İNSAN
OHA! KARINCALARA BAK!
SENDE KAÇMA LAN İT!
AH
OHA
VUR! VUR!
GENÇKEN HER ŞEYİ DEĞİŞTİREBİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜRKEN,
KESMEYİN AĞAÇLARI
HESABINI VERİN
YAŞ İLERLEDİKÇE ÜMİDİNİ KAYBEDİYOR SONRA
EEHH! MNA KOYM AĞACINI ÇİÇEĞİ
ETRAFINI BOŞVERİP KENDİ HAYATINA BAKIYOR AMA
EVET YA, YENİ İŞİN MAAŞI İYİ
GEL AKŞAM BİZE. PLAYSTATION OYNARIZ TAKILIRIZ...
ETRAFIN KENDİSİNİ RAHAT BIRAKMAYACAĞINI ANLAYINCA
... YAKALANACAĞINA DAİR TÜM GÜ... ... ZZZP
YETER BE...
HER ŞEYİ ARKADA BIRAKABİLECEKMİŞ GİBİ KOŞMAK İSTİYOR İNSAN AMA
AAAAAAA A AA AAAA A.
TAP TAP TAP
O KADAR UZAĞA KAÇABİLECEK KADAR NEFESİNİN KALMADIĞINI FARKEDİYOR SONRA
ÖHHÖÖ HOOY...
HO... HO.. ÖHHO..
POLİS
HAYROLA BİRADER Bİ SORUN MU VAR? KİMLİK?
HEH.. HO... OFF...
VAR. VAR MK... HOFF.. SORUN VAR...
DENİZ ENSARİ 2015

N.S.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Eğer yaşadığınız ülkede onlarca insan tek bir kişiye hakaret ettiği iddiasıyla sürekli olarak gözaltına alınıp tutuklanırken; kabadayılığı, zorbalığı ve mafya liderliği kendi çektirdiği videolarla belgelenmiş eli silahlı adamlar ellerini kolunu sallaya sallaya sokakta dolaşıp mitingler düzenliyor ve o mitinglerde oluk oluk kan akıtma tehdidinde bulunuyorsa…

Eğer yaşadığınız ülkede daha önce ordudan atılmış bazı subaylar "ortadoğuda ve kriz bölgelerinde görev yapmak üzere" yüzlerce militan yetiştiren şirketler kuruyor ve kamplarında açık açık "başta psikolojik harp ve harekat olmak üzere" sabotaj, suikast, pusu, **terör** ve "sokak hareketleri türü eylemlerde ve gizli etkinlerden oluşan hareket teknikleri" gibi eğitimler veriyorsa...

Eğer ülkenizde milyonlarca insanın gözü önünde işlenen suçlar hakkında değil dosya açmak, dosya açmayı aklına getirecek tek bir savcı bile yokken, tek bir kişinin işlediği suçları kapaklamak için bütün bir adalet teşkilatı ve kolluk kuvvetleri harekete geçebiliyorsa…

Eğer ülkenizde bırakın siyaset bilimi lisans öğrencisini, arada bir babasının gazetelerini okuyan bir ortaokul çocuğunun bile duyduğunda dalga geçeceği saçma sapan laflar, bakanlık hediye edilmiş profesörlerin ağzından sırf ikbal uğruna rahatça dökülüyorsa…

Eğer ülkenizde, ülke tarihinin en kanlı saldırısının ardından istifa edip etmeyeceği sorulan bakanlarınız gevrek gevrek sırıtıyor, neredeyse kahkaha atmamak için kendini zor tutuyorsa…

Eğer ülkenizde ortaokul çocukları bile yazdıkları facebook mesajlarından dolayı sınıfları basılıp yakalanıyor ama henüz bir kaç ay önce meydanları kana bulayan bir canlı bombanın kardeşi aylardır potansiyel bir canlı bomba olarak ortalıkta dolaştığı hâlde bir türlü yakalanmıyorsa...

Eğer ülkenizin yöneticileri ülkenin en acı günlerinden birinde kekeleyerek yalan söylüyor, saldırıda hatta yakınlarını, arkadaşlarını, yoldaşlarını kaybeden rakiplerine hakaretler savuruyor; önceki başarısızlıklarını, istihbarat zaaflarını ya da doğrudan operasyonlarını başarıymış gibi yutturmaya çalışıp kendini patlatan canlı bombaların yakalanıp adalete teslim edildiğini iddia edebiliyor ve bundan hiç utanmıyorsa…

Eğer ülkenizin en merkezi yerlerinde birinde onlarca polisin gözü önünde iki tane canlı bomba onlarca insanı rahatlıkla öldürebiliyor ama polisiniz ölenlerin yakınlarına biber gazı ve copla saldırıyorsa…

Ve eğer ülkeniz, tek bir kişinin "bana bunu verin de bu iş huzur içinde çözülsün," diyerek aba altından gösterdiği sopayı artık sıtında hissetmeye başlamışsa **normal şartlar altında** korkunç bir dikta yönetimi altında yaşadığınızı ve işlerin telaffuz etmeye bile korktuğum bir noktaya doğru ilerlediğini düşünürdüm. Ama neyse ki kimisi gemiyi terketmiş ya da artık ihtiyaç kalmadığı için gemiden sepetlenmiş de olsa pek bir akıllı, pek bir derin, pek bir ahlaklı gazetecilerimiz, analistlerimiz var da o ceberrut **Eski Türkiye'den** kurtulup demokratikleştiğinizi; özgürlükler, şeffaflık ve refaha erdiğiniz kudretli **Yeni Türkiye'de** olduğunuzu söyleyebiliyorum.

Barış UYGUR

BİR SEVİMSİZ BİR SEVİMLİ HİKAYE

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Eşya üzerine.

- I -

Anlamlı gibi bir yaşam bazılarımızdan çok uzağa düşer. Güzel şeyler hepimize yakışmaz, bazılarımıza yakışır. Bazı insanlar var çantası güzel, kot pantolonu güzel ama bunu çok dert etmiyor, güzel çanta onun bir parçası gibi. Devamlı giydiği pantolonun taşıdığı çantanın farkında olmadan, her aynanın ve yansıtıcı yüzeyin yanından geçerken kendi yansımasını yakalayıp kendi kendine "tipini s.keyim" demeden yaşayan, kendi duygularını incitmemeye özen gösteren insanlar ne güzel insanlardır ve aramızda coşkulu ve anlamlı gibi bir hayat yaşamaya en yakın insanlar da onlardır. Belli belirsiz sinirimden, her an ağlayacakmış gibi alt dudağını titreten kelimelerimden de anlayacağınız gibi, ben o insanlardan olamadım. Güzel bulduğum hiçbir şeyi kendime yakıştıramadım, bir çok pantolonu soyunma kabininde, arkamda bıraktım. Çok güzel deri çantalar beğendim, etraflarında çok dolaştım ama neden sonra, dükkanın aynalı duvarlarında kot pantolonlu halimi görünce kaçtım oralardan. Çantaya ayıp olur, tasarlayanın işleri benim yüzümden bozulur, marka değeri düşer diye kaçtım. Artık öyle olmamaya çalışıyorum ama.

- II -

Eşyaya çok anlam yüklemeyiniz, ama o kadar anlamsız eşyalarla da bir ömür geçirmeyiniz. Bütün bir ömür eşyayla geçiyor. Koltuk var, bilgisayar klavyesi var, masa lambası var, ayakkabı var. Çalışırken, düşünürken hep bunlara bakıyorum. İnsanın bunlarla en azından biraz arkadaş olması gerekmez mi? Yoksa üniversitede birbirinden nefret ettiği halde aynı evde kalmak zorunda kalan, birbirlerinden sucuk salam saklayan, bulaşığı devamlı birbirlerine ittiren ev arkadaşları gibi olmaz mıyız? Hayat zaten zor, dışarılar çok karışık, en azından evdeki halıya bakarken "dünyamı s.keyim" diye sinirlenmesek iyi olmaz mı? Evde dertlere boğulmuş otururken, en azından evin sehpası gelip elimizden tutsa, "üzülme, ben güzelim, beni iyi seçtin, taksitle aldın, iyi yaptın" dese kötü mü olur.

- III -

Artık biraz öyle bakıyorum olaylara. Tüketim toplumu kötü diyorsun, doğrudur, ben de izledim fight club'ı, zengin oyuncu kadrosuyla göz dolduruyordu. Sonunda her yeri patlattılar ve tüketim toplumunu çok güzel eleştirdiler ama benim aklıma yatmıyor artık öylesi. Eskiden "her şeyi beyaza boyamışsınız, tasarım diye satıyorsunuz, valla bravo" diye ben de eleştiriyordum bazı şeyleri, şimdi param yetmediği için almıyorum ama yine de takdir ediyorum. Ayıpsa benim ayıbım.

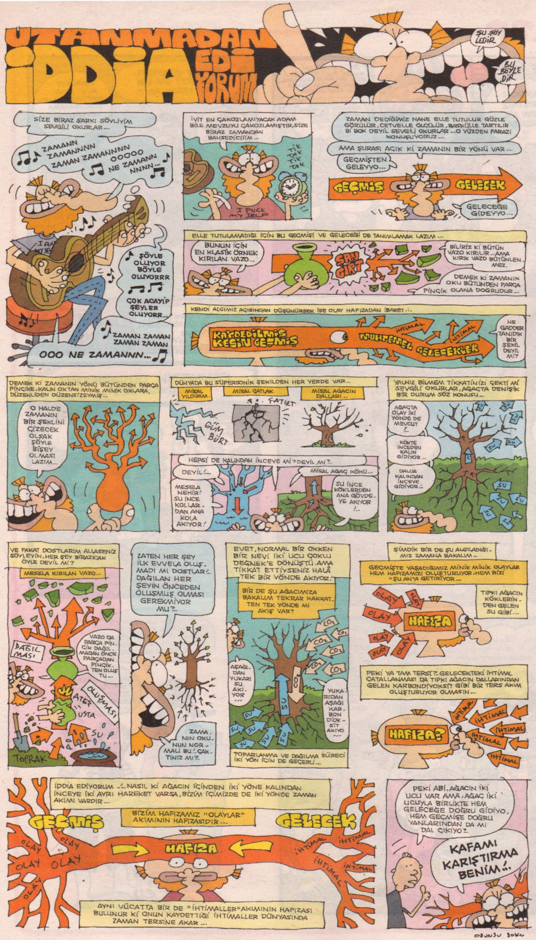

- IV -

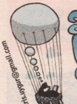
Evimde taş var dost eşya olarak. Özelliksiz, normal yer taşı. İnsansız bir adanın içerlerine doğru ormanlık alanları gezerken yerde bulmuştum, çok düşünmeden aldım, cebime koydum. Bir daha ada ormanlarında insansız dolaşamayacağımdan, hayatım boyunca bir daha o kadar huzurlu hissedemeyeceğimden korktum, keyfim kaçar gibi oldu. Dedim "buraları gezerken bu taşı hep elimde tutayım, beynim bu huzurlu hallerimizi taşla ilişkilendirsin, koşullansın". Huzursuzlandığımda, sıkıldığımda taşı ovalarım, beynim koşullandığı için ormanlık adalara geri döner, yüzüm güler diye plan yapmıştım. Bütün tatil boyunca taşı elimde gezdirdim, bütün girintisini çıkıntısını ezberledim, kaybetmemeye özen gösterdim. Tatilden dönerken "bunu uçağa sokamazsınız" diyen nordik görevliye duygusal bir konuşma yaptım, ricacı oldum. Memlekete dönünce teorimi denedim ama hiç aklımdaki gibi olmadı. Beynim koşullanmamış. Başaramamış. En ufak bir huzur bulamadım. Huzur vermiyor diye taşı atacak değildim, odama koydum. Arada bir, çok darlanınca elimden tutuyor, "ne güzel gezdiydik, adamların koyunu ineği bile bir değişikti, ormanda tavuk görmüştük de şaşırmıştık" diye teselli ediyor. Sevdiğim dayım gibi taş var evde.

cihan ceylan

UTANMADAN İDDİA EDİYORUM
ŞU ŞÖYLEDİR
BU BÖYLEDİR
SİZE BİRAZ ŞARKI SÖYLİYİM SEVGİLİ OKURLAR...
ZAMANN ZAMANNNN ZAMAN ZAMANNNN OOOOO NE ZAMANN NNNN...
ŞÖYLE OLUYOR BÖYLE OLUYORRR
ÇOK ACAYİP ŞEYLER OLUYORR...
ZAMAN ZAMAN ZAMAN ZAMAN
OOO NE ZAMANN...
İYİT EN ÇAKOZLAMIYACAK ADAM BİLE MEVZUYU ÇAKOZLAMIŞTIR, SİZE BİRAZ ZAMANDAN BAHSEDECİĞİM...
TİK TAK TİK TAK
ZAMAN DEDİĞİMİZ NANE ELLE TUTULUR GÖZLE GÖRÜLÜR, CETVELLE ÖLÇÜLÜR, BASKÜLLE TARTILIR Bİ BOK DEYİL SEVGİLİ OKURLAR... O YÜZDEN PARAZİ KONUŞUYORUZ...
AMA ŞURASI AÇIK Kİ ZAMANIN BİR YÖNÜ VAR...
GEÇMİŞTEN GELEYYO...
GEÇMİŞ
GELECEK
GELECEĞE GİDEYYO...
ELLE TUTULAMADIĞI İÇİN BU GEÇMİŞİ VE GELECEĞİ DE TANIMLAMAK LAZIM...
BUNUN İÇİN EN KLASİK ÖRNEK KIRILAN VAZO...
ŞANGIRT
BİLİRİZ Kİ BÜTÜN VAZO KIRILIR... AMA KIRIK VAZO BÜTÜNLENMEZ.
DEMEK Kİ ZAMANIN OKU BÜTÜNDEN PARÇA PİNÇİK OLANA DOĞRUDUR...
KENDİ ALGIMIZ AÇISINDAN DÜŞÜNÜRSEK İSE OLAY HAFIZADAN İBARET...
KAYDEDİLMİŞ KESİN GEÇMİŞ
İHTİMAL
MUHTEMEL GELECEKLER
NE GADDER TANIDIK BİR ŞEKİL DEYİL Mİ?
DEMEK Kİ ZAMANIN YÖNÜ BÜTÜNDEN PARÇA PİNÇİKE, KALIN OKTAN MİNİK MİNİK OKLARA, DÜZENLİDEN DÜZENSİZEYMİŞ...
O HALDE ZAMANIN BİR ŞEKLİNİ ÇİZECEK OLSAK ŞÖYLE BİŞEY OLMASI LAZIM...
DÜNYADA BU SÜPERSONİK ŞEKİLDEN HER YERDE VAR...
MİSAL YILDIRIM
MİSAL ÇATLAK
MİSAL AĞACIN DALLARI...
GÜM BÜRT
FATIRT
YALNIZ BİLMEM TİKKATİNİZİ ÇEKTİ Mİ SEVGİLİ OKURLAR, AĞAÇTA DENİŞİK BİR DURUM SÖZ KONUSU...
AĞAÇTA OLAY İKİ YÖNDE DE MEVCUT...
KÖKTE İNCEDEN KALIN GİDİYOR...
DALDA KALINDAN İNCEYE GİDİYOR...
HEPSİ DE KALINDAN İNCEYE Mİ? DEYİL Mİ?...
DEYİL...
MESELA NEHİR SU İNCE KOLLARDAN ANA KOLA AKIYOR!
MİSAL AĞAÇ KÖKÜ...
SU İNCE KÖKLERDEN ANA GÖVDEYE AKIYOR...
VE FAKAT DOSTLARIM ALLASENİZ SÖYLEYİN, HER ŞEY BİRAZICAK ÖYLE DEYİL Mİ?
MESELA KIRILAN VAZO...
VAZO DA PARÇA PİNÇİK DAĞILMADAN ÖNCE PARÇADAN PİNÇİKTEN OLUŞTU...
DAĞILMASI
OLUŞMASI
ATEŞ
USTA
SU
TOPRAK
ZATEN HER ŞEY İLK EVVELA OLUŞMADI MI DOSTLAR... DAĞILAN HER ŞEYİN ÖNCEDEN OLUŞMUŞ OLMASI GEREKMİYOR MU?...
ZAMANIN OKUNUN NORMALİ BU... ÇAKTINIZ MI?
EVET, NORMAL BİR OKKEN BİR NEVİ İKİ UCU ÇOKLU DEĞNEK'E DÖNÜŞTÜ... AMA TİKKAT ETTİYSENİZ HALA TEK BİR YÖNDE AKIYOR!
BİR DE ŞU AĞACIMIZA BAKALIM TEKRAR HAKKATTEN TEK YÖNDE Mİ AKIŞ VAR?
AŞAĞIDAN YUKARI SU AKIYOR...
YUKARIDAN AŞAĞI KARBONDİOKSİT AKIYO
TOPARLANMA VE DAĞILMA SÜRECİ İKİ YÖN İÇİN DE GEÇERLİ...
ŞİMDİK BİR DE ŞU ALGILADIĞIMIZ ZAMANA BAKALIM...
GEÇMİŞTE YAŞADIĞIMIZ MİNİK MİNİK OLAYLAR HEM HAFIZAMIZI OLUŞTURUYOR, HEM BİZİ "ŞU AN"A GETİRİYOR...
OLAY
HAFIZA
TIPKI AĞACIN KÖKLERİNDEN GELEN SU GİBİ...
PEKİ YA TAM TERSİ?.. GELECEKTEKİ İHTİMAL ÇATALLANMASI DA TIPKI AĞACIN DALLARINDAN GELEN KARBONDİOKSİT GİBİ BİR TERS AKIM OLUŞTURUYOR OLMASIN...
HAFIZA?
İHTİMAL
İDDİA EDİYORUM... NASIL Kİ AĞACIN İÇİNDEN İKİ YÖNE KALINDAN İNCEYE İKİ AYRI HAREKET VARSA, BİZİM İÇİMİZDE DE İKİ YÖNDE ZAMAN AKIMI VARDIR...
BİZİM HAFIZAMIZ "OLAYLAR" AKIMININ HAFIZASIDIR...
GEÇMİŞ
GELECEK
HAFIZA
AYNI VÜCATTA BİR DE "İHTİMALLER" AKIMININ HAFIZASI BULUNUR Kİ ONUN KAYDETTİĞİ İHTİMALLER DÜNYASINDA ZAMAN TERSİNE AKAR...
PEKİ ABİ, AĞACIN İKİ UCU VAR AMA, AĞAÇ İKİ UCUYLA BİRLİKTE HEM GELECEĞE DOĞRU GİDİYO, HEM GEÇMİŞE DOĞRU YANLARINDAN DA MI DAL ÇIKIYO?
KAFAMI KARIŞTIRMA BENİM!..
ODUNSU BOKU

Tribal enfeksiyon sunar
TESPİT EVİ
Akıllı telefonda, tabletlerde yeter artık parmağınızı ekrana sürttüğünüz diyip kalemi öne sürecekler bence... FFF!
Abi var zaten ama yaygınlaşır mı bilmem inceci iş biraz.
ÇIN ÇIN!
MEPHİS
Daha temiz abi, barınağın yağı kiri neyin oluyo...
Ba! Ba! Ba! Gördün mü yani akıllı modelleri?! Dev gibi! Get oebine sığmazlar artık!
PIT
PIT!
PITIR
Tir tir
HA-TI-TI! HA! HA!
HAPSU!.. UYY Kafam üşüdü altım pişti! Bu aba gibi iş kıyafetini çıkarayım artık!
HARS!
FITI FITI!
Fırk! böyle gezilir mi lan, belde dursa?
Yok abi çıkar bi çantaya koyalım.
Ben hallederim siz tespitlere devam.
Selfi çubuğumuz nasıl var! Şurda da elektronik...
...Kalemimiz olacak. Işporta kalemin yanında.
ÖHÖM! Pardon abi sözünü balla kesiyorum, bizim durumumuz ne olacak?
Hımm.. Tespit II evi...
...Dolu... O zaman 4'ü vereyim size...
Ehe!
HEYO!
Dışarıdan karı, kız, kanka arkadaş getirmek yok ama bakın tertemiz teslim ediyorum size...
TESPİT EVİ 4
Sağolun EHE EHE
ÇIKIRT!
FIRS FIRS
PUM
?
info@cengizustun.com

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Derviş, Akrep ve Biz

Galiba bizi yakan meseller oldu.

Ben de köşesine, anlamlı bir şekilde ufka bakıyormuş gibi yapan ama sadece kakasını tutmaya çalıştığı izlenimini veren fotoğraflar koyan bir yazar olsaydım, emin olun "Bizi yakan meseller oldu," yerine "Doğu meselle öğrenir, batı felsefeyle" gibi neresinden tutsanız dökülecek ama sağolsun üstad bellendiğim için kimsenin bir tarafından tutmayacağı abuk subuk laflar edebilirdim. Ne ki üstad değilim ve böyle hem iddialı hem kafiyeli gibi laflar etmeye de utanırım. Hatta o kadar utanırım ki "meselle / felsefeyle" kafiyesini göstermek için bile cümleyi devirmeye elvermedi gönlüm.

Mesel derken şu çocukluğumuzdan beri dinlediğimiz, ilkokul çağlarında daha çok ibret aldığımız ama zamanla anlamlı gibi mesajlar içermeye başlayan hikâyelerden bahsediyorum. Aslını isterseniz ibret ve dehşet dolu meselleri severek dinlerdim. Sonra video yaygınlaştı, videosu olan komşularda toplanıp Yaşayan Ölülerin Adası, Hayalet Geminin Dehşeti (ve defalarca Evil Dead) gibi filmler izlemeye başladık, mesellere gerek kalmadı. Hani Sam Raimi olmasa, belki ilerleyen yaşlarda da ibret meselleri dinlemeye devam edecek ve belki de etkilenip bugün bambaşka bir adam olacaktım. İsterseniz burada bile bir hikmet bulabilirsiniz. (Belki şurada küçük mutlu bir hikmet vardır?)

Galiba bizi en çok yakan mesellerden biri, akrep ve dervişin meseli. Artık ilk kim anlatmış, kim kimden aktarmış; hiç araştırasım, sahibini bulup teşhir edesim yok, kusura bakmayın. (Kimse kusura bakmasın zaten) Hikâyeye göre, dervişin biri suya düşen bir akrebi kurtarmaya çalışıyor; akrep de doğal olarak dervişi sokuyor. Derviş bir daha deniyor, akrep yine sokuyor falan filan. Bunu gören sağduyulu vatandaşlar dervişe "Yahu ne diye akrebe yardım edersin, sokacağını bilmez misin?" diye soruyorlar.

Derviş de tıpkı yukarıda bahsettiğim kakasını tutan köşe yazarı gibi kasıla kasıla cevap veriyor: "Efenim o akreptir, onun fıtratı böyledir. Bense dervişim, benim fıtratımda düşeni kurtarmak var. Akrep akrepliğini yapıyor diye, ben dervişliğimi yapmayayım mı?"

Bize aktarıldığı hâliyle mesel burada bitiyor ve dinleyenler pek de ötesini düşünmeden "Vaay," diyerek mesajı alıyorlar. Hâlbuki hikâyenin devamında eminim ki soruyu soran sağduyulu vatandaşlar, dervişin cevabının derin anlamı üzerine düşünmek yerine sadece "Hay derviş gibi kafanı s.keyim senin," demişlerdir. Zaten düşünecek ve dervişin verdiği cevabı gözden geçirecek olursak, dervişteki kibrin dağları aştığını, dervişin akrep sokmasa içine sığmayan gururundan öleceğini de görebilirsiniz.

Öncelikle burada bildiğin bir gerizekalıdan bahsediyoruz arkadaşlar. Köyün delisi ve kendini derviş zannediyor olabilir. Ha zaten bu iş öyle bir anda da olup bitmemiştir size söyleyeyim.

Bana kalırsa, hikâyemizdeki dervişin aklına nereden estiyse, köylünün, köyün muhtarının falan akrebe eziyet ettiği, akrebin horlandığı gibi bir düşünce gelmiş. Önce akreple beraber yaşanabileceğini, zamanla da akrepsiz zinhar yaşanmayacağını düşünmeye ve sağda solda söylemeye başlamış. Derviş akrebi öyle bir anlatıyormuş ki, akrebi tanıyanlar bile yavaş yavaş akrebin hâline, mağduriyetine acımaya başlamışlar.

Yine de bazı sağduyulu vatandaşlar akrebin tehlikelerine dikkat çekmiş ama bizim derviş ısrarla akrebi savunmuş. Herkes ikna olmayınca da artık savunmadan saldırıya geçerek akrebin tehlikelerini anımsatanları paranoyaklıkla, kafasızlıkla, cehaletle suçlamaya başlamış ve bazı insanları buna da ikna etmiş. Bir süre sonra akrebin tehlikeli olabileceğini dilinin ucuna getirenle herkes alay etmeye başlamış.

Bunu müteakip akrep, kendisinden hoşlanmayan köylüleri birer birer sokmaya başlamış. Milletin kaşlar kalkacak olmuş ama derviş hemen yetişmiş akrebin imdadına ve akrebin soktuğu bu insanların zamanında ne günahlar işlediklerini sabah akşam milletin kafasına kakmaya başlamış. Dervişe bakılırsa akrep sokuyormuş sokmasına ama hak edenleri sokuyormuş sadece.

Köylüden, "Yahu tamam akrebin soktuğu Çakır Ağa stokçuydu, Veli Ağa eşkıyaydı ama şu Türkân bacının, bizim Kel Ahmet'in ne kabahati vardı," diyenler olunca bizim Derviş büyük bir ciddiyetle köylülerin daha bilmediği neler neler olduğunu, onların da kimbilir ne işlere karıştığını anlatmaya başlamış. Aklı pek kesmeyenlere de hiç utanmadan kurunun yanında yaşın da gayet tabii yanacağını söylemiş.

Dervişin desteğini ve altın tepsi içinde sunduğu meşruiyeti arkasına alan akrep, yavaş yavaş köyü de kendisine benzetmeye, köylüleri akrepleştirmeye başlamış. Günü geldiğinde de daha önce soktuğu eşkıyaların yetiştirmelerini, stokçuların da daha beterlerini yanına alıp artık yardımına gerek görmediği dervişi de sokuvermiş. Akrebin soktuğu dervişin yanında biten henüz akrepleşmemiş köylüler biraz da sinirle, "Ya bak gördün mü, biz sana söyledik, dinlemedin ama akrep seni de soktu," demişler.

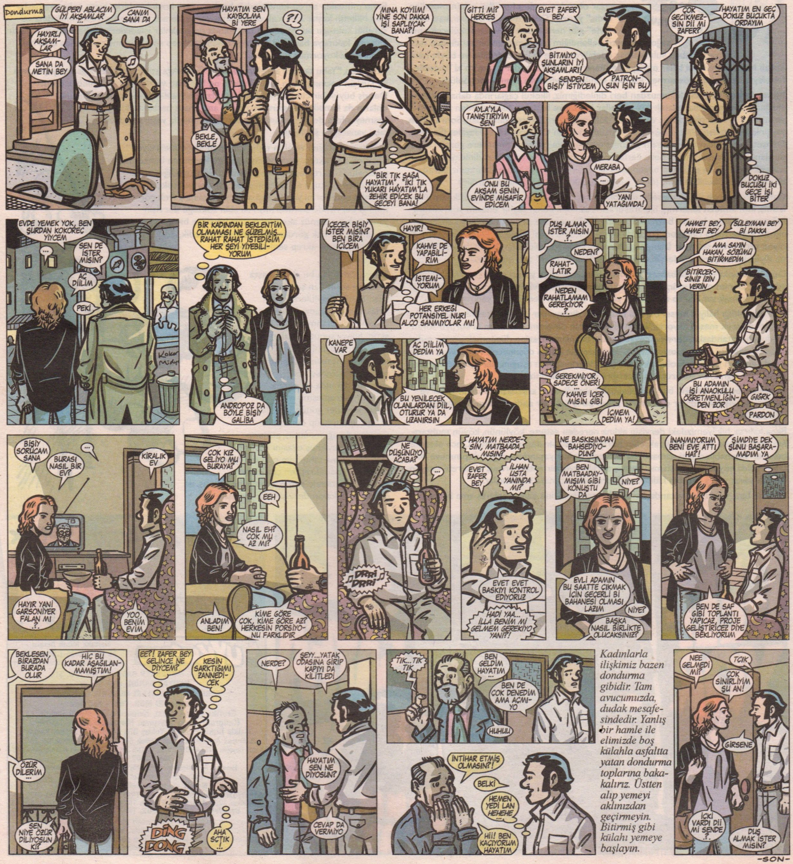
Derviş önce "Ya bu akrep başta iyiydi de sonradan şeyetti," falan demiş. Köylülerden biri "Has.ktir lan oradan," diye çıkışınca da utanmadan "Ya şimdi biliyorsunuz ben dervişim, dervişliğimi yaptım," falan diye meselin bildiğiniz sonunu gevelemiş işte.

Artık devamında ne olmuş, tüm köy akrepleşmiş mi yoksa köylüler günün birinde akrepten kurtulup dervişe meydan dayağı mı atmış, atmayıp sabaha mı bırakmış orasını kestiremiyorum. Ama tahminim o ki o köyde de en az birisi, akrepten çok dervişe kızgındır. Neticede akrep akrepliğini yapmış, işi çığırından çıkaran dervişin b.k yemesi.

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi
15 Ekim 2015 | Sayı: 424
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ MDR. YRD. : Nuri Açar
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Muhasebe:** Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL **Tel:** 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60
ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL **TL:** TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59
Amerika: 120$ **Avrupa:** 80€ **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73
Uzakdoğu: 120$ **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

ISSN 1307-7614
22 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2015/43 No: 425
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.

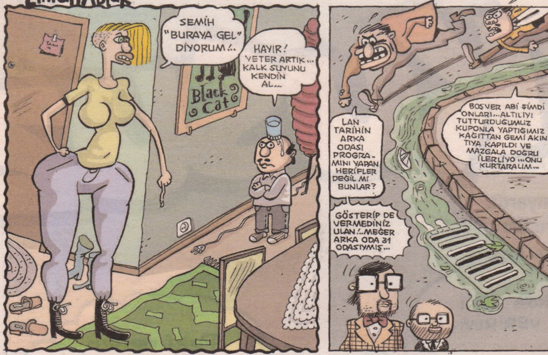
UYKUSUZ

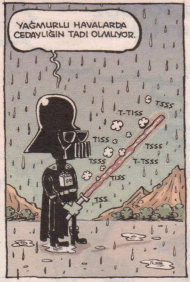
Ahmet Davutoğlu seçmeni uyardı:
"Ak Parti giderse beyaz toroslar gelir."

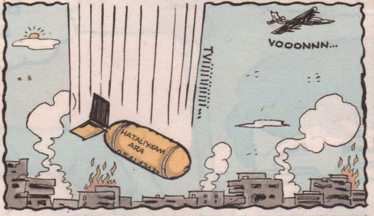

*** Beyaz Toros: Faili meçhul cinayetlerin bol bol yaşandığı 90'lı yıllarda ortalıkta dolanan derin devlet arabası...**

EmrahAblak

Vatandaşa Sorduk

DRONE

Uzuvhan DELİKLER (28):

Havadan, pervaneler halinde kamera çekimi yaparak gelen uçucu cisimlere "drone" denir.. Bunu kumandayla yerden uçuruyorlar ve gözlerinde ekranlı gözlük var... Taktıkları zaman dronun gözünden görüyolar, kendileri göremiyorlar.. Yani köte parmağı takıp kaçsalar, sen dronu indirip, gözlükleri çıkarasıya kadar, çirkin niyetli tacizci, parmağını koklaya koklaya kaçar.. Pahalı alet, "Götümü elleyeni yakalayacam" diye bırakamazsın..

Karnımaf YOLDER (42)

Balkonda rakı içerken drone geldi.. Tam şişeyi fırlatmak üzereyken telefonum çaldı.. Açtım alt kat komşum.. "Abi drone benim, sana bi şey danışmak için geldim" dedi.. "İçerde konuşabilir miyiz? Özel.. Mahaleli duymasın" dedi. "Tamam" dedim, dronla beraber salona geçtik.. O bi koltuğun üzerine gitti kondu, ben de karşısına oturdum. "Abi bu sende durabilir mi? Karımın haberi yok, öğrenirse kızabilir" deyince aydım...

Nobadi NOĞLU (36):

Yazın havalar sıcaklayınca bi tane aldıydım... Tam başımın üstünde uçuruyordu hanım.. Gün boyunca evde terlemeden geziniyordum.. Sonra daha pahalı bi model aldım.. Artık kahveye çıkabiliyor, belediye otobüsüne bile biniyordum.. Hanım evden gözlükle kullanıyordu... Bi gün memleketten çağırdılar.. Bunun üzerine rusya'dan ikinci el insansız hava aracı getirdim.. Hanım o konuda da başarılı oldu ve ABD'li yetkililerin gözünden kaçmadı.. Dallas'a taşındık.. Kafama klima bağladılar..

Eding İBANNUMARASI (35)

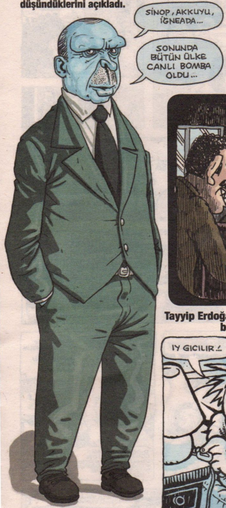
Dronumu güvercin skince satmaya karar verdim ve internetten sattım.. Ertesi gün satın alan adam aradı.. "Bunun içinden görüntüler çıktı.. Sizin dronu skmişler beyefendi.. Bi kumru inleye inleye 2-3 posta atıyor.. Burada çoluumuz çocuumuzla izlemiş bulunduk, mağdur olduk.. Bunu geri vermek istiyorum" dedi.. "Bi saniye güvercin mi kumru mu? Çünkü kumru eşli hayvandır, aldatmaz" deyince "güvercin" dedi. "Tam tahmin ettiğim gibi" deyip, aldım.

UYKUSUZ

Enerji Bakanı Ali Rıza Alaboyun üçüncü nükleer santral için Kırklareli'nin İğneada beldesini düşündüklerini açıkladı.

AKP, Ankara katliamında herhangi bir ihmal ve güvenlik zafiyeti olmadığı konusunda ısrar ediyor.

Yalçın Akdoğan: Ankara'daki katliamla ilgili "Bakanlar istifa etsin demek örgütü sevindirir, buna fırsat verilmemeli."

Ankara'daki canlı bombaların saldırıdan 3 gün önce Emniyet'e bildirildiği iddia ediliyor!

İstanbul Valiliği Sedat Peker için koruma kararı aldı.

Tayyip Erdoğan'a hakaret davalarına her gün bir yenisi ekleniyor...

Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nı eleştirenlere seslendi: "Kuzu kuzu geleceksiniz Kaçak Saray'a başka çareniz yok."

N.Ş.A. NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Eğer havasını soluduğunuz topraklarda bir yönetici kendisine sorulan her soruya "diktatör olsaydım bu soruyu nah sorardın," diye cevap veriyor ve zaten yabancı gazeteciler dışında hiç kimse bu tip sorular soramıyorsa ve üstüne üstlük; yabancı gazetecilerin sorabildiği soruları sormayı aklına bile getiremeyen tasmalı diktatörlük basını, adama verilen "diktatör olsaydım" cevabını utanmadan, sıkılmadan, "Yahu bu kadar şerefsiz olmamız gerekiyor mu gerçekten?" diye sormadan "tokat gibi cevap," diye veriyorsa...

Eğer yaşadığınız ülkede her ne hikmetse kendilerine entelektüel diyen bir alay adam yedi gün yirmi dört saat ülkeyi tek başına yöneten şahsın diktatör olmadığını ispatlamaya çalışıyorsa...

Eğer etrafınızda duyduğunuz öfkeli çıkışların binde birini bile televizyonlarda gazetelerde duyamıyorsanız...

Eğer değil muhalefet, iktidar partisi mensupları bile başefendi hakkında bir şey söylemeden önce iki kere düşünüyorsa ve devletin resmi haber ajansı bile daha önce verdiği haberleri başefendi kızdı diye ansızın silebiliyorsa...

Eğer ülkenizde, aslında söyleyecek hiçbir yeni cümlesi kalmamış ve tek yaptığı halkı tehdit etmek olan bir adam her konuştuğunda, televizyonların neredeyse tamamı yayınlarını kesip tehditler savuran konuşmayı canlı olarak ekrana getiriyorsa...

Eğer bayiilerde karşınıza çıkan gazetelerin yarısından fazlası artık hiç çekinmeden yalan yazıyor, kumar borcundan kurşunlanıp ortalıkta demokrasi kahramanı olarak geziyor ve bir tarafları tutuşunca yıllardır iştahla ve bir başlarına yedikleri hâlde "Hepimiz aynı gemideyiz, lütfen," diye çakallığa kalkışıyorsa...

Eğer ülkenizde potansiyel canlı bombalar elini kolunu sallayarak gezerken ve "makul şüphe" için gerekli her şey ortadayken ülkenizi yönetenler söz konusu muhalefete saldıran canlı bombalar olunca ansızın "hukuk devletinde canlı bombayı patlamadan yakalayamayız," diyor ve aynı zamanda deniz gözlüğü, gaz maskesi bulunduran binlerce insan bırakın takibe alınmayı tutuklanıp yargılanıyorsa ve hakaret gerekçesiyle yüzlerce insan evinden, iş yerinde okuldan alınmışsa...

Ve bütün bunları avuçları patlayarak alkışlarken devlet televizyonundan, zorla ele geçirilmiş medyadan ya da bakanlıklardan hayatı boyunca bir arada göremeyeceği paraları şavullayan, kimi zaman kızının cafe ruhsatı, kimi zaman bir daire için milyonlarca insanı bir an bile düşünmeden satabilen gazetecilerden başka neredeyse kimsenin sesi duyulmuyorsa...

Normal şartlar altında hepinize geçmiş olsun, gerçek bir diktatörlükte yaşıyorsunuz derdim. Ama neyse ki **Yeni Türkiye'de** çıkar uğruna temel kavramları bile şekilden şekile sokan kiralık gazeteciler var ki bütün bu yaşadıklarımızın ileri demokrasiye geçiş sancıları olduğunu size saatlerce anlatabilirler.

Ve son olarak **normal şartlar altında** milyonlarca insanın hayatı için pazarlık yapmak, milyonlarca insanın bir ülkede kalması için açıkça rüşvet almak herhâlde siz de takdir edersiniz ki insanlığa çok da sığan şeyler değildir. Ama sağolsun Bayan Merkel'in koltuğunu koruyabilmek için milyonlarca Suriyeli'nin hayatı üzerine pazarlık yaptığını ve "parası neyse verelim, sizin orada kalsınlar," diye rüşvet teklif ettiğini görebiliyoruz.

Barış Uygur

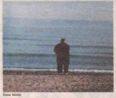

İSMAIL
(Hasta Ruh)
...zaman zaman...
İSMAIL!..
Hı?..
Hassiti! Serhan..
SAKIN KAÇMA, SADECE KONUŞUCAM SENİNLE!..
NE KAÇICAM LAN?!.
Ardıma bakmadan kaçmak istiyorum...
Serhancım hemen söyliyim, ben sana ve Semih'e isteyerek "g.t" demedim...
Sorun da bu zaten, Sen resmen boşboğaz olmuşsun...
Boş mu boğaz olmuşum...
Bak ya, hâlâ...
Arkadaşım bak biraz efendi ol... Yaşının adamı ol, biraz ağırbaşlı ol.
Çok yaklaştı...
Adam ol biraz bak...
Sanırım bana kafa atıcak...
Çok pis ikileme düştüm... Kaçmalı mıyım?.. Yoksa...
Delikanlı ol!..
...önce davranan ben mi olmalıyım?!
TOOOOOK!..
Skerler...
...bikaç gün sonra, Çubuklu sahili
N'aber?!
Hı?! İ, iyi... Senden?!
İyiyim ya ben de... Denizi mi izliyosun yine öyle dümdüz?!
"Dümdüz" mü?.. Ha, yok ya... Bu mevsimde kuğular geliyo bu bölgeye, onları bekliyorum...
Kuğu mu?! Oha!.. Aklım çıktı yemin ediyorum!
Geliyolar valla abi...
İnanılır gibi değil ama geliyolar...
Ne zaman gelirler peki?..
Belli olmaz... Birazdan da gelebilirler, bir ay sonra da...
Ben de eskiden karıncaları beklerdim böyle... Karınca yuvasının önünde öyle beklerdim...
Güzel insanmışsın eskiden...
Ne demek şimdi bu?!.
Bişey demek değil abi, sadece bişeyler duydum?!
Ne duydun?!
Mahallen nefret ediyo senden, onu duydum... Çay içiyodum geçen, kulak misafiri oldum, herkes seni konuşuyo. Evinin önünde nöbet tutuyolar şu anda...
Döndüğün an linç edecekler seni...
Belli bi süre dönmezsen de evini yakacaklarmış!..
Kolaydı öyle. Dağ başı mı lan burası?!
Valla bilmiyorum abi... Sen de herkese hem "g.t" diyomuşsun, hem de kafa atıyomuşsun...
Tamam da kardeşim, sen işin aslını biliyo musun?..
Bilmiyorum abi, bilmek de istemiyorum...
Derdin ne lan senin?!.
?!.
Ne ters yapıyosun lan?!
Ha, a, abi sen beni yanlış anladın...
Bütün hıncımı senden çıkarırım... Akıllı ol bak ha!..
Deyus!..
bitti
alpay erdem

ÇILGIN DELİSANE
CANSIN ÇAĞLAR
OLUM SERTAÇ HOCA NE BİÇİM TÜKÜRÜYO DERS ANLATIRKEN Dİ Mİ?
AYNEN LAN! LAMA GİBİ EHEH!
OLUM BEN Bİ DE EN ÖNDENİM, HER DERS YÜZÜM YIKANIYO RESMEN HEHEHE!
ŞŞ...
ABİ!
BİYOLOJİCİ YA TÜKÜRÜK BEZLERİNİN MAŞALLAH! VAR...
ŞŞ METİN!
LAN!
NOLUYO OLM!
HAS.KTİR!
AY!
KÜT!
PAT!
HOCAM....
HEPSİ YALANMIŞ.
ETÜT SONRASI BİRALAMALAR... KADINLAR HAKKINDA DERTLEŞMELER HEP...Sİ YALANMIŞ.
HOCAM ÖYLE DEM...
SENİ FARKLI SANMIŞTIM!
...SERTAÇ HOCAM... GERÇEK... ÖZÜR DİLERİM HOCAM. SERTAÇ HOCAM.
YETER ARTIK!
BANA HOCA DİYİP DURMA! HOCA DEĞİLİM UNUTTUN MU LAMAYIM BEN! STAJER BİR LAMAYIM!..
FİKS
FİKS
FİKS
SNİP!
O-OLUR MU HOCAM?! GÖKHAN HOCADAN ÇOK DAHA İYİ KONU ANLATIYO. SUNUZ... DİĞER ARKADAŞLARIMIZ DA BENİM GİBİ DÜŞÜNÜYOR..
AŞKOLSUN.
HAKKIMDA BÖYLE DÜŞÜNÜLDÜĞÜNÜ BİLMİYORDUM!
GÖKHAN HOCAM...
EVLİLİĞİMDE BAZI SORUNLAR VAR. OTUZ YILLIK KARIMI TANIYAMIYORUM... SANIRIM BU DURUMU YAPTIĞIM İŞE DE YANSITTIM.
BENİM DE RAHATSIZLIĞIM VAR... DAMAĞIMDA...
ÇOK KARAKTERSİZİM... ARKADAŞLARIMIN BEĞENİLERİNE GÖRE ŞEKİL ALIYORUM...
imp...
mh...
im..
KADINLAAR BENCE NASI DİYİM..
YAANNİ!
YEDİ TANE FALAN İÇTİM GALİBA Dİ Mİ? SAYAMADIM AMA YEDİ VARDIR YANİ EN AZ...
BENİM GENE ÇİŞİM GELDİ...
SON

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ "Kızlar kışın kısa etek üzerine hırka ceket neyin giyebiliyorlar, ben neden kısa pantolon giyemiyorum" dedi bir arkadaşım.
æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Uzun zamandır gelmiyordu, ne de rahattım. Alpay'ım dedi bana. Dedim bana Alpay'ım deme demedim mi ben sana. Yavrum senin demenle olsaydı bazı şeyler bugün bazı şeyler gerçekten çok farklı olabilirdi dedi. Yavrum mu dedim. Evet dedi yavrum, ne o beğenemedin mi darraam dedi. Yalnız dedim sen bu eve çok farklı bir giriş yaptın bu kez, çok yüksek perdeden geldin, hayırdır lan seks mi yapmıyorsun dedim. Yapmıyorsam yapmıyorum, sanane lan dedi. Ben sana buraya bir tespitimi paylaşmaya geldim dedi. Tespit mi, neden bilmiyorum etrafımdaki herkes bir tespit yapayım, bunu da Alpay'a anlatayım derdinde, Alpay bunu yazar belki, Alpay bunu anlatır belki derdinde dedim. Falan'ı filan'ı bildin mi dedi. Bildim dedim. Bir de felan var dedi. Ee dedim. Felan ne lan dedi. Ee dedim. E tespit bu işte dedi. Ohoo dedim ya, Allah aşkına bir git şu evden dedim. Git gözüm görmesin seni dedim. Bunu beğenmedin ama aslında bunu işleyebilirdin sen dedi. Hani yazıyordun ya eskiden, insansılaştırıyordun ya, misal **filan** bu memleketin çocuğudur, ceketinde bu toprakların tozu vardır gibi güzel şeyler yazıyordun, ne bileyim bence buradaki **felan** sinsi, **falan** da pis biraz dedi. Yazarsın sen coşturursun dedi. Off ya dedim. Dur o zaman sana bir tespit daha patlatayım madem dedi. Çekilecek çilem varmış demek ki bugün bak dedim. Ee dedim. Çocuk bir şey unutması ile büyük bir şey unutması resmen farklı, bunu fark ettin mi hiç Alpay'ım dedi. Nasıl dedim. Çocuklar bir şey anlatırken unuttuklarında hatırlamak için havaya bakıyorlar, büyükler bir şey anlatırken unuttuklarında hatırlamak için yere bakıyorlar dedi. Oha, süper tespitmiş lan bu dedim. Haklısın lan dedim. Şimdi sen böyle söyleyince fark ettim, oha, resmen lan dedim. Ee, beni yabana atmayacaksın Alpay dedi. Sadece bana biraz konsantre ol, ben seni bu mizah alanında uçururum dedi. Arkadaşım bi s.ktir git dedim ya, hemen de yani, git lan git dedim. Gitti. Sustum. Oturdum işime gücüme baktım sonra. Pis ya.

KAMİL SEVEN ADAM

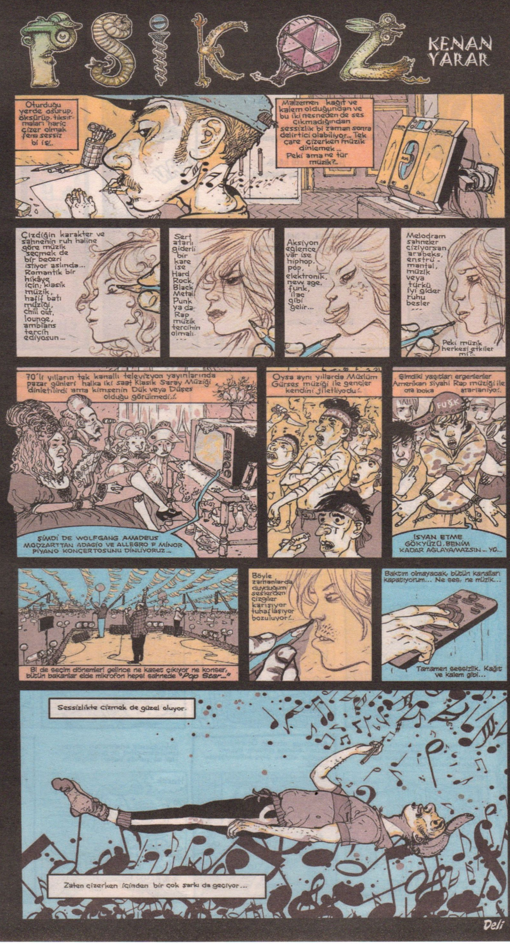

Emre Mutlu

æ "bankada vazgeçtiği sıranın numarasını bari kendisinden sonra gelen birine yarasın diye oraya bırakıveren kişi çok güzel bir insan değil midir?"
–Selim Serezli-
æ Bu arada seks yapan insanla seks yapmayan insan bayağı hemen ayırt ediliyor. Seks yapan insan mutlu oluyor rahat oluyor, etrafına neşe saçıyor. Seks yapmayan insan ise tam bir .rospu çocuğu oluyor. Herkese her şeye küfrediyor. Manasız sinirden eli ayağı titriyor, pis insan oluyor. Seks yapan insan öyle mi, şeker şeker. O yüzden ben arkadaşlarımı seks yapan insanlardan seçerim. Seks yapmayan insanları sevmem sevemem. Sigigitsinler önce adam gibi bir seks yapsınlar, sonra gelsinler. Sen hem seks yapma, hem bana yanaş. Kusura bakma, yaşam kısa, çekemem senin seks yapmamış o afra tafralarını. Git bak ha.
æ Geçenlerde bir arkadaş anlattı. Bir yere üç boyutlu pasta siparişi veriyor. İşte pastanın üzerinde üç boyutlu bir kanarya olacak. Ertesi gün pastayı almaya gidiyor. Usta üç boyutlu üç ayrı boyda, small medium large olmak üzere pasta çıkarıyor tezgahın üzerine. Bizim arkadaş düşüp bayılıyor.
æ Ben çocukken güvercin besliyorduk üç arkadaş olarak. Çok güzel günlerdi. Hayatımda o çatıda mutlu olduğum kadar çok az yerde mutlu olmuşumdur. Yine besleyeceğim o ayrı da, kendi ırkımı yaratacağım o ayrı da, bayağı yüz yıllar sonra bile **Alpay Erdem Güvercinleri** olarak bilinecek bu güvercinler o ayrı da, güvercincilerle ilgili her zaman için, o zaman bile, yani ben çocukken bile, anlayamadığım tek bir şey vardı, o da, güvercincilerin yabani güvercinleri hiç sevmeyişleriydi. Ara sıra kümese yabani güvercin gelirdi, düşman kovar gibi kovarlardı bu güvercini. Neymiş, evcil güvercinleri de yabanileştirirmiş. Hayır yani bu yabani güvercin kendi zaten evcilleşmiş de kümese gelmiş, ne yapacak yani, zaman içinde hizipçilik mi yapacak kümesin içinde, ayaklanma mı başlatacak. Şimdi şimdi anlıyorum da kızıyorum. Demek ki sen gerçek bir güvercin sever, hayvan sever değilsin. Bazen evcil güvercinler de gelirdi, bayağı yani rengi hali duruşu paçaları, bağırıyor ben evcilim diye. Neymiş, gözleri kırmızıymış, aslında yabaniymiş, evcil gibiymiş ama değilmiş. Al kümesine işte. Onu da sev, n'olacak. Hiç anlayamadım bu yabani güvercin düşmanlığını. Hepsi değildi ama çoğu öyleydi. En azından benim tanıdığım güvercincilerin çoğu öyleydi. Halbuki galiba dünyanın en güzel şeyi yabani güvercin. Yabani güvercinlerin bazıları ise resmen akıl alır güzellikte. Sadece biraz dikkatli bakmak lazım. Ben çok dikkatli bakıyorum. Kanlıca'da Çengelköy'de, birçok yerde güvercinlerim var benim. Kendileri farkında değiller ama onlar benim güvercinlerim. Zamanı gelince kış aylarından bir ay, kendilerini havalar iyice ısınıncaya kadar kümesimde misafir etmek üzere, evet yakalamayı düşünüyorum. Çocukluktan kalan bir meleke diyelim. Yavrular alıp salacağım sonra kendilerini. İşte o yavrular Alpay Erdem Güvercinleri'nin ilk üyeleri olacak. Mükemmel olacak.
æ Sevgiler.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"ben alpay erdem"
24 Ekim Cumartesi / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00 **(biletler biletix)**
27 Ekim Salı / **Ankara** If Performance Hall / Saat: 21.30 / bilgi: 0312 418 95 06
30 Ekim Cuma / **Cihangir** Old City Comedy Club / Saat: 21.00 / bilgi: 0532 242 24 57

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Volkan Demirel - Volkan Babacan

1

Demirel, duygusal usta...

Babacan, objektif kalfa...

2

Demirel, X-Men, Action-Man figürü...

Babacan, Karagöz Ortaoyunu tipi...

3

Demirel, tatil köyü...

Babacan, aile çay bahçesi...

4

Demirel, Saraçoğlu Stadında, tarihi isim...

Babacan, Terim Satdından, yaşayan marka...

5

Demirel, af bekliyor...

Babacan, haziranı bekliyor...

6

Demiel, Demirel gibi merkez sağ...

Babacan, Ecevit gibi merkez sol...

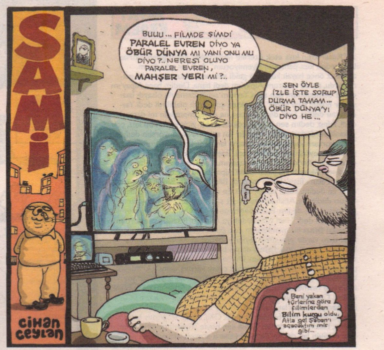
7

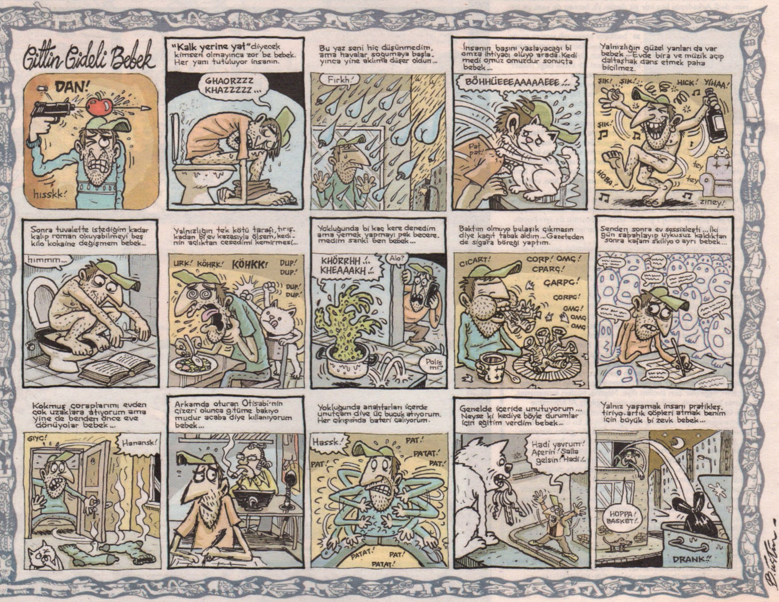
Demirel, eline hakim...

Babacan, canını koyar...

V.Ö

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Gece olunca herkesten gizli,/Bir işimiz vardı çok garip.
Ayakkabıları dizerdik kardeşimle/ Hırsızlar gibi taşlığa inip."

Fazıl Hüsnü Dağlarca

GECE GEZEN

Led ışıkların insanlık dışı, göz yakan, canhıraş, kepkeskin, zihin tırmalayıcı --supsuni/capcart-- renkleriyle o güzelim ağaçlar birden mora boyanıyor. (*bırak kendi haline noolur, palmiyeleri, hurmaları, güzel onlar zaten--civciv boyar gibi--)*
Tarihi evler, kaleler, kuleler, kayalar durmadan renk değiştiriyor.-*-renkli filmlere ilk geçildiği yıllarda siyah beyaz Türk filmlerinin içinde kısa renkli parçalar olurdu, herşey gereksiz, aşırı bir rengarenklik içinde,balonlar, uçuşan kumaşlar--*
Bari mor da, mor olsa.(*ağaçtaki*) O ne biçim mor, o ne biçim kırmızı, o ne biçim yeşil?
Sürekli bir uyduruk, bir pespaye "Alis harikalar diyarında" havası.
"Şehir ışıkları"nın bir şiir'i, bir ahengi, bir 'melankoli'si vardı. Etmeyin. --*İstanbul sana da söylüyorum. Sen de dinle--*

Karanlık, boş caddenin kenarında boş bir park. Bir parıldayıp bir kararıyor. İçinde koca bir ekran. Antalya görüntüleri. Zaten etrafta görüyoruz. Antalya'yı övüyor. Bize?
Geldik işte, daha ne yapalım?
Başka şehirde olsak amenna.--*senin anlayabildiğinden çok çok daha güzel burası, hemen gitme,imkanın elveriyorsa biraz daha kal,bak,aşırı güzel--demeye mi getiriyor?*

Geçici dövmecinin, geçici müşterileri geçmiş gitmiş...
Bomboş önü.--*Kendisi bile tezgahı terkedip bir yere mi gitmiş?--*
(Temporary Tattoo yazıyor.)
"GEÇİCİ 'KALICILIK' "
Dövme aslında 'kalıcılık' demek değil miydi ya? Yanlış mı?
Ömür boyu taşıyacağın bir damga riskini(*epeyce bi acıyı da)* göze alıp tenine kazıtıyorsun.*(kızın ismini yazdırıyor en görünen yerine, kolay iş mi?--"aşkın ömrü üç yıldır"diye bilimsel incelemelerin olduğu bir zamanlarda hem de)--*
Eskiden dövme'nin bir ağırlığı vardı. Çok çok da nadir bir şeydi. Hapişhanelerde falan yaptırılmış olurdu genellikle. Biraz serüvenci, biraz da belalı olmaya mütemayil kavgacı/arıza bir insan çeşidini ima ederdi hafiften.*(akıllı ol!)*
O "ömür boyu"luk, 'damga'lık riskini hiç almadan, kısa bir süre için*(iki hafta)* kendine o riski almış bir insan süsü de vererek ortalıklarda dolaşmak? *--hafif bir dolandırıcılık kokusu?--*
Bir insan hayatı için "ebediyyen" demek dövme. Bir meydan okuma.
Onbeşgünde eriyip giden bir 'Kâğıttan anıt mezar'? Çölün ortasında dev bir 'Kağıttan piramid'.
"Geçici faça"nın da eli kulağındadır herhalde.
Jiletle dilim dilim kesikler atılmış(*kendisine faça atmış*)bir kolun tıpkıbasım görüntüsünü(*hiç acıtmadan hem de*)onbeşgün sonra uçup gidecek, geçici olanını, koluna...
Onu da göreceğiz sanki.
--güneş altında çok çok uzun kalarak ya da solaryumla aşırı bronzlaşma, tenini iyice karartma isteğinde de sanki bir"geçici zenci"olma hevesi mi?(geçici zenci dövmesi)--

Az önce sinemadan çıktım. (*çok şükür)*
Avm'nin sinemasından.(*markantalya*) Son seans.(*hem son seans hem de film normalden biraz daha uzuncaydı,epey geç bitti)*
Çeşit çeşit, korkunç korkunç, loş koridorlarda bi oraya bi buraya, canhavliyle koşuştura koşuştura bir çıkış arayan gençler vardı filmde. Bir kısmı peşlerinde, bir kısmı da köşelerden zırt pırt önlerine fırlayan zombimsi(*deli diyorlar filmde onlara, bir virüs delirtmiş,--tamamen aynısı ama zombi deseler de olmayacak şimdi, çok aşındı o--)*yaratıklar var falan filan... (Maze Runner2/ Labirent Alev deneyleri)
Herneyse, ne diyordum, çıktım salondan, bir kaç adım attım, bomboş, yarı karanlık avm›nin koridorlarında yürüyorum, arkama baktım, diğer müşteriler kaybolmuş birden.(*zaten aman aman bir seyirci de yok, beş on kişi)* Artık her ne olduysa.*--bir başka çıkış mı biliyorlar, asansörlere mi gittiler?--*
Katlardan katlara indim, çıkışı aradım. Bütün dükkanlar kapalı/ karanlık. Ortalıkta
tek bir insan yok.
Filmin devamı gibi. *(filmdeki gençler sürü sepet, hepberaber koşturuyorlardı hiç olmazsa--elle gelen düğün bayram--)* Ha pardon, bi de üç boyutluydu film. Avm koridorları da üç boyutlu. Gerçek dünya "gözlüksüz üç boyutlu" (*filmde bir terkedilmiş karanlık, harap avm bölümü bile vardı--tabi yine o zombimsi şeylerle dolu--)*

Nihâyet bir temizlikçi bulup çıkışı sordum.(*kabarık cebimde üç boyutlu film gözlüğü)*
Suspira'nın sonundaki o kız gibi çıktım oradan.(*işte film bitti,--o an--,nihayet)*
Bırak herşeyi, filme milme de gerek yok. Sadece boş, kapanmış, ışıksız avm bile tekbaşına çok korkunç zaten.(*bence)--hem sadece geçerken dışından görmeyi diyorum ben, var hesab et--*

BİR REKLAM

Demin çıkmayı başarabildiğim o avm sineması var ya, işte onun wc›sinde, *--pisuarların tam göz hizasına geliyor, iyice okuyorsun mecburen--* Bioxcin reklamı vardı.
Hergün 225 adet saçın dökülmesini önlüyormuş Bioxcin. Öyle yazıyor.
Kurtulmuşlar kurtulmasına ama bir nevi yarı robot gibi bişey olmuşlar saç telleri, yazık. (*eh, herşeyin bir bedeli var*) Resimleri var. Kökleri artık sağlam metal vidalarla bağlı.(*maalesef)* İllüstrasyonda o şekil görünüyorlar.(*döküleyazmışlar ama dökülmemişler,şanslı kazazedeler*) Herneyse, peki hergün 225 tane saç telini kurtardığını nasıl anlayacağız?
Döküyor dese, o kolay, sayarız. Ama düşmesini önlüyor? Bir de kesin rakkam veriyor. 200 de değil, 225. Bak bak. Belki o, 226 dır da sen tevazuundan, "hadi, boşver 225'e yuvarlayalım, bi tane de bizden olsun" diyorsundur Bioxcin, doğru söyle bak. Lütfen, hakkın geçmesin ama.
Döküleceklermiş ama dökülmemişler? Hem de kesin.(*binbir türlü,çeşit çeşit insan, binbir türlü çeşit çeşit saç, deri tipi, durumu var)*
Ancak saç tellerinin kendileri anlatabilir dile gelip.
Başka yolu var mı?
O bile kesin olmaz.
"-Dökülecek miydiniz?"
"-Evet, çok kötü hissediyordum. Hatta arkadaşa da dedim, ben dökülüyorum. Son anda ilaç geldi... Çok iyiyim şimdi, artık dökülmem ben hiç sanmıyorum..."
225 tane saç teli, teker teker ifade verip (*hem de her gün, düzenli*) böyle söylese, yine de kesin olmaz bence Bioxcin. Niye mi?
Çünkü belki ona öyle geldi, evham yapıyor, dökülmeyecekti?
Yalan mı konuşuyorum Bioxcin?
Gözlerinden öpüyorum.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

Furkanözçoban

SİNDİRELLA...

engin.ergonultas@gmail.com

BeBen Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Beni tanırlar, sokmazlar, diye ekledi, güzel güneş yanığı yüzünden sanki dökülürmüş gibi yumuşak bir gülümsemeyle." –Tolstoy, Toprak Ağasının Sabahı'ndan

● **Keskinleşen çelişki: "Devlet yaptı!" diyenlere sadece acele davranıyor, delilsiz konuşuyor diye kızarken, bir yandan da "Devlet asla yapmaz" da diyememek!!**

● Bi yol kesenden illallah, bi de rol kesenden!..

● **Peki madem uçak kaçıracaksınız, niye iki üç korsana yüklüyosunuz bu işi, önden önden alın kırk bilet, güle oynaya kaçırın be eşşekoğlueşşekler!..**

● Sedat Peker bugün miting düzenliyosa, yarın o mitinge katılım zorunlu da olur...

● **Kendi halkını sevemeyen, başka halkın dostluğunu nasıl kazansın? Günlük politika, adı üstünde siyasetçilerin işi. Tarihi, halklar yazar. Sanatçılar da kardeşliğin simgesi olur. Tolstoy vinyetini çizen Rus heykeltraş arkadaşım Vasilisa Chugunova'ya teşekkürler...**

● Galata'da geçen diyalog:

-Berlin'e gidicem ya, İstanbul'a çok benziyomuş...
-İstanbul'a benzeme hastasıysan, İstanbul daha çok benziyo İstanbul'a, niye gidiyosun?!

● **Ulan? Sakın bu bölgesel ateş, geçen yüzyılın yansıması olmasın?! Asırlık izdüşüm, 2014 ile 2018 arasını dar etmesin hepimize. 2018'de 50 yaşında olucam, ikinci yarım asrımda net barış istiyorum. Ya bildiğin vahşiyiz veya para bağımlısı. İnsan, insanı bulmuşken hiç öldürür mü, kaleye koyar şut çeker. İnsan, insana çay demler, kediye de süt koyar. İnsan insanı öper. O da bunu öper. Buna doydunuz mu ki kanla harita çizmektesiniz, lütfen ama! Bak, beni, yunus gibi neşeyle şevkeden insanın zihnini oyalıyosun. Şu az zamanda sevmeyi öğrenelim! Ben doyamadım öpüşmeye, savaşınız geçersizdir...**

● Teknik direktörlük bilimse, oyuncu değiştirme tez konusu...

Türkün yol tarif özeti: "Orda girilmez yazan yol var, ordan girin!"

● **Yazarlığım beni o kadar çok gönüllü insanla tanıştırdı ki, bak, yazmadan edemedim. Bi yandan da aklım henüz tanışamadığım insanlarda. Sosyopata maaş veren bi ülke biliyo musunuz?**

● Rus'un alınyazısına 'roman' denir...

● **Yaşayıp da yazamadığım bir hissim yok. Yazıya geçirmedikten sonra hislenmek niye?**

● Lev Tolstoy, yine yaptı yapacağını! Yine büyüler içinde bıraktın beni! İyi ki hikaye var, hikayeciler var... Helikopter Yayınevi'nin içerik ve estetik açılarından mükemmel kitabını ve çevirmen Hazal Yalçın'ı kutlarım. Kitabın adı 'Tipi' Tolstoy'un 28 yaşındayken, 1856'da yazdığı üç hikayeden oluşuyor. Tolstoy'un 1851-1854 arasında Kafkaslarda askerlik yaptığını belirtmek lazım. İlk hikaye Tipi'den daha evvel bir cümle bahsetmiştim, tipi ve soğukta tüm bir gece süren yolculuğun tasviri, kış üzerine bundan daha etkili bir öykü okumadım.

● **Meraklısına diyeyim, bu hikayede Arabacı İgnaska karakterine hayranlık duydum. Yazarın 'Öğütçü' diye tanımladığı, oturduğu yerden her şeyin en iyi bilicisi gibi konuşan diğer arabacıya da bir hayli sinirlendim. Yalnız Öğütçü'nün yanında oturup mütemadiyen masal anlatan tip, enteresandı. İkinci hikaye 'Kafkasya Anılarından: Tenzil-i Rütbe' adını taşıyor, çok fena, hem ezik hem kibirli Guskov'u hırpalamak isteyeceksiniz! Tolstoy ona da anlayış gösteriyor lakin bende o olgunluk henüz yok! Diğer ikisi gibi, 'Toprak Ağasının Sabahı' adlı son hikaye de olağanüstü, film seyredercesine okunuyor. Sahibi olduğu arazideki**

köylü evlerini dolaşan Toprak Ağasının Sabahı, dahiyane sadelikte mujik ruhunu ete kemiğe büründürüyor. (Toprak ağasının, arıcılıkla uğraşan Dutlov'la sohbeti ne güzel. "Beni tanırlar, sokmazlar, siz file takın" diyor Dutlov, arılar üzerine kitaptan okuduklarını anlatan beye.. Bey gurur yapıp takmıyor fileyi, hakketen de sokuyor arılar. "Toprak sürün!" diyor Dutlov. Kaç arı olduğunu soruyor Bey. "Sayılmaz, üzülürler!" diyor Dutlov...

● Denizden babam çıksa yemem. Erkek etine alışamadım!..

● **Virgülün önemine binaen gösterilen örnek "Çalış baban gibi, eşek olma!" cümlesi azaldı ama asla bitmez. Bir alternatif sunayım dedim: "Hemen hemen" başka, "Hemen, hemen!" bambaşka...**

● Gemidesin diye illa denize bakmak gerekmez.

● **Orijinal ile marjinal, ancak muhalefette birarada olabilir, yoksa asla uzlaşma, koalisyon felan edemezler...**

● Nesneye fazla ilgi, içindeki tüketiciyi şahlandırmakla kalmaz, zamanla hayalsiz de yapar...

● **Her yıl bu zamanlar, annemle karşılıklı "Balık" dediğimiz bi konuşmalar yaşanıyo. Çeyrek asırdır bu böyle. (Ustası olduğu 'Kağıtta Balık'ın -hamsi- yapılışını iki kaftaya anlatıcam.)**

● Günlük meseleler ve dertleşme babında, 'sokak koçları' çalışsalar fena mı olur, ne güzel olur...

● **Duygulara tercüman olmak yetmiyo ki bana, tercümanlara da duygu olmak istiyorum. Çevrilse keşke kitaplarım. Vaktini alasım var tercüman!!**

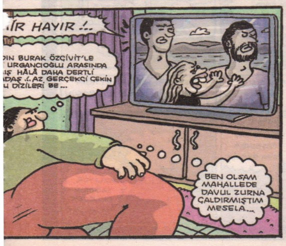
vedatozdemiro@gmail.com

"kendimi durduracak değilim"
Fırat Budacı

BEBEK DİLİ VE EDEBİYATI

Bir bebek "Naber?" diye sevilmez. Toplum içinde yadırganmak istemiyorsanız bebeklere sevecen davranın. Kimsenin yavrusunu sevmek zorunda değilsiniz, ama bebeklere soğuk davranmak ortamı da soğutmak demektir. Ortamları soğutmayın. Bebek sevmeyi beceremiyor, severmiş gibi yaparken odunsu duruyorsanız sizlere bazı önerilerim var.

* Yenidoğan ayrı sevilecek bebek ayrıdır. Öncelikle bu ayrımı bilin. Sevgi gösterisi adına bir yenidoğanı kucağınıza almaya yeltenmeyin. Anne, bakteri cangılı ellerinizle mıncıklayın diye doğurmadı o çocuğu. Hastane odasındaki şeffaf plastik yatağında yatan bu bebeğin kafasını dahi okşamayın. Orada, kafasının üzerinde, insanın okşarken "bu ne lan!" diye yoklamak isteyeceği bir bıngıldak var. Elbet bu yumuşak bölgeyi test edecek kadar ayı değilsiniz, ama mesele ayılık değil zaten; mesele, yavrusunu dışardan gelen ellere vermek istemeyen kaygılı (ve bir o kadar haklı) anne. Lohusa dönemindeki bir anne elinizdeki bakterilerden bile çekinirken, bebeğinin beyninde dolaşan parmaklardan hoşlanmayacaktır. Dokunmayın yenidoğana. Yaklaşık iki metre mesafeden yattığı yere doğru eğilerek (bu hareket size steril bir hava verecek), "Şuna bak! Çok tatlı bu ya!" benzeri şeyler söylemekle yetinin. Çok canınız çekiyorsa, anneye mi yoksa babaya mı benzediğiyle ilgili bir yorum yapabilirsiniz. Ya da en iyisi bebeğin suratının üst yarısını anneye, alt yarısını "aynı" babaya benzeterek politik bir düzlemde kalın. Bebek benzetmede dayıyla, halayla, teyzeyle akraba açılımı yapmayın. "Dudaklar 'aynı' baba, gözler 'tıpkı' anne, kulaklar teyze, çene sanki dede, fakat kulaklar ne biçim?" diye saçılmanın alemi yok. Bu tür dağınık tespitler bebeğin bir boka benzemediği anlamına gelebilir. Üstelik kimin kimi ne kadar sevdiğini bilemezsiniz. Hiçbir anne, bebeğinin pek de hoşlanmadığı bir akrabadan dudak, kulak almasını istemez. Sevecenlik adına ortamı germeyin. Yakın ilgi için altı ay kadar bekleyin.

* Altı kişi, altı aylık bir bebeğe bakıyorsunuz. Bütün muhabbet ortada duran bebeğin davranışları üzerine gelişiyor. Ortamdan geri kalmamak adına siz de mutlaka bir şeyler söyleyin. Mesela, kendisine uzatılan bir şeyi eline aldığında, **"Şuna bak, nası da tutuyo şapşik... Afferin sana!"** gibi cümlelerle onu övün. O şeyi ağzına soktuğundaysa aniden düzelen bir Türkçeyle yerin: **"Hayır! O ağza sokulmaz!"** Bebekleri düzgün bir Türkçeyle uyarmak son yıllarda yaşanan önemli gelişmelerden biri. Eskiden bebeklerin ağzına eşya girmesi durumunda, "E-ee, kaka, kaka, pis…" gibi art arda yinelenen ve bebek dünyası için şiddetli sayılabilecek kelimeler kullanılırdı, ama şimdi durum biraz farklı. Bebekleri severken bozuk, uyarırken düzgün Türkçe kullanıyoruz, bunu unutmayın.

* Bebeği yemeyi deneyin. Bebeğe sık sık onu yiyeceğinizi söyleyin. Bu eylem biçimi, bazen anne ve babaya haber vererek (yerim ben bunu), bazen de kararı direkt bebeğe bildirerek (yerim ben seni) gerçekleştirilir. Nasıl yiyeceğiniz size kalmış, iki yöntem de geçerli. Bebeği bir bütün halinde yiyebileceğiniz gibi, ara sıra da sadece bazı bölümlerini yemeyi tercih ederek çeşitli hoşluklar yaratabilirsiniz: "Yerim ben senin o parmaklarını", "Yerim ben senin o burnunu" vb. Hatta bebeği değil de gerçekleştirdiği eylemleri yemek de geçerli bir yöntem: "Yerim ben senin o bakışlarını", "Yerim ben senin o gülüşünü" vesaire... Fakat size tavsiyem, eğer anne baba yakın arkadaşınız değilse ya da daha önemlisi ortamda tanımadığınız başka bebek severler varsa mahrem bölgelerden uzak durmanız. Çünkü, "Yerim ben senin o götünü", "Yerim ben senin o pıtığını" benzeri gereksiz çıkışlar, bebek evlerinde bol bol bulunan bazı yaşlı büyüklerimiz tarafından hoş karşılanmayabilir. Büyük ihtimal sorun büyümez, ama yine de, 2011 yılında "Sabahın Sedası" programına konuk olan İzzet Yıldızhan'ın hamilelik koçu Ayşe Öner gözetiminde oyuncak bir bebeğin altını değiştirirken, **"G.tünü yerim ben onun!"** diyerek yarattığı nahoş havayı unutmayın.

* Bir salondasınız ve tam ortada, kendisi için özel hazırlanmış alanda bir bebek oturuyor. Halıda bir bebek varken ortamdaki yetişkinlerin hepsi istisnasız ona odaklanır. Siz de odaklanın, başka bir konu açmaya çalışmayın, zira hemen kapanır. Peki işler yolunda giderken, emeklemeye yeni başlamış bu bebek o kadar insan arasında bir anda size yönelirse ne yapacaksınız? Seçilmiş kişi olmak, hele de çocuk sevgisini gösteremeyen bir insansanız oldukça zordur. Ortamdaki diğer yetişkinler bir bebeğe (dünyanın en masum, en savunmasız, en sevimli canlısına) nasıl davranacağınızı izlemek isteyeceklerdir. Bu durum sizi yakından tanıyanların kafasında, "Bakalım şimdi ne yapacak?" gibi sinsi düşüncelere bile yol açabilir. Telaş etmeyin. Bebek, size ulaşıncaya kadar özel bir sevecenlik gösterisinden sorumlu değilsiniz. Emekleyen bebekler, kafaları henüz çok çalışmadığından hedef şaşırabilir, bebek yiyenlerden biri onu bir şahin gibi kapıp götürebilir, televizyonda aniden başlayan bir cıngıl sizi kurtabilir ya da yarı yolda devrildiği için annesi tarafından diskalifiye edilebilir. Bekleyin. Fakat size ulaşıp ayağınızdan yukarı tırmanışa geçtiyse de kucağınıza almaktan çekinmeyin.

* Bebek artık kucağınızda fakat ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Harekete geçmelisiniz, kucaktaki bebek beklemez. İlgi-alaka konusunda ilk başta düşük yoğunluklu bir performans sergilerseniz, sonraki davranışlarınızda ani değişiklikler yapamaz ve yapay bir sevecenliğe mahkûm olursunuz. O yüzden dikkatli olun. Karışık işlere girmeyin. İlginçlik adına yaratıcı şeyler denemeye kalkmayın. Belki kullandığınız kelimeler bir anlam içerir ama tonlamanızdaki mekaniklik anlamın samimiyetini dağıtır. Bebek yiyicileri kendinize güldürtmeyin. Derhal klasiklere geçin. Bebeği, dizinizde hafif hafif hoplatarak "dıgıdık dıgıdık" at sürmek, bazı duyu organlarına parmağınızla dokunurak "hanimiş?" oynamak, göbek nahiyesine hava vererek burplamak yapabileceğiniz bazı geçerli hareketler. Ama benim size asıl önerim Ce-eee. Elinizle yüzünüzü "yokum" anlamında kapatıp ardından "varım" anlamında açarak oynayacağınız Ce-eee oyunu, "var-yok-var-yok" kısır döngüsünde ilerlese de güldürme garantilidir. Gülen bebek başarı demektir. Bu kadim oyunla bebeğe "nerde bu" kaygısını ve "burdaymış" sevincini defalarca art arda yaşatarak dengesiz bir kişiliğin temellerini atıyor olabilirsiniz, ama önemli değil. Önemli olan güldürmeniz, gerisini ilerde ailesi düşünsün. İlerleyen yıllarda, "Kotum nerde ya?" diye bağırıp, "Taam burdaymış!" diye kendi kendini cevaplayan o ergen boru sesi sizin sorununuz değil.

* Kucağınızdaki bebek ağlamaya mı başladı? Telaşlanmayın ama dikkatli olun. Sırf ay gibi yuvarlak bir suratı var diye bebeklerinin ülkenin bir numarası olduğunu düşünen bir babaanne sizi gözetliyor olabilir. Ağlayan bebekle oturmaya devam ederseniz genelde birisi gelip bebeği alır. Bu iyi bir şey, kurtulmuş olursunuz. Ama bebeğe ilgi göstermek konusunda bir numara olmak istiyorsanız derhal ayağa kalkmalısınız. Bacaklarınız üzerinde hafif hafif yaylanarak teskin etmeyi, olmuyorsa minik ev içi gezintilerine çıkmayı deneyin. Hâlâ olmuyor mu? Ağlama kesilmiyor mu? Ağlama devam ederken poposunu karşılayan kolunuza bir sıcaklık mı yayılıyor? Ardından kesif bir koku mu ulaşıyor burnunuza? Bravo! Gösterdiğiniz sevecenlik ve yakın ilgiyle iyice yumuşatmışsınız bebeği, patır patır sıçırtmışsınız kuzuyu. Sakın ani bir feveranla, "Kakasını yapmış bu!" deyip bebeği annesine uzatarak ayılaşmayın. İlgiye devam. Önce, bebek konusunda tecrübeli bir insan gibi poposunu koklayın, durumdan emin olunca, bebeği koltukaltlarından tutarak kendinize çevirin ve şunu deneyin: "Kakanı mı yaptın sen? Aman da aman... Kakasını yaparmış bu..." Anne kısa sürede gelip alacaktır. Geçmiş olsun.

ÇOCUKLARIN DİL EDİNİMİYLE İLGİLİ İKİ FARKLI GÖRÜŞ

- Bebekler dili kullanmaya hazır olarak dünyaya gelir. Ancak, konuşma kabiliyet ve organlarına sahip olmasına rağmen çocuğun yanında konuşulmadığı zaman, çocuk -öncelikle taklit yoluyla öğrenmeye dayalı olan- konuşma yeteneğini doğal olarak kullanamayacaktır. İlk insanın konuştuğu dilin hangisi olduğu bilinmemektedir. Bunun tespiti için tarihte bir takım deneyler yapılmış, çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Konu ile ilgili olarak Doğan Aksan şu bilgileri kaydetmektedir: "*İ.Ö. VII. yüzyılda Mısır firavunu Psammetichus, yeni doğmuş iki çocuğu, yanlarında hiç bir söz söyletmeden büyüttürmüş, iki yıl sonra çocukların ilk sözcüğü duyulmuştur: Bekos. Araştırılınca, bu sözcüğün Frigya dilinde 'ekmek' anlamına geldiği bulunmuştur.*
AKSAN, Prof. Dr. Doğan (1987), Her Yönüyle Dil, Ana çizgileriyle Dilbilim 1, TDK Yayını, Ankara.

- Prof. AKSAN'a müdahale etmek gibi olmasın ama kendi savımı ortaya koyuyorum: "*Demek ki duymuş bir yerden hacı. Yoksa nereden bilecek bebek "Bekos" demeyi. Ayrıca bu çocuklar yalnızca sözden değil yemekten de mahrum bırakılmış. Yoksa neden "ekmek" desin.*
BUDACI, Fırat (2015), Kitap yok, İstanbul.

akıl fikir ofisi

baris.uygur@gmail.com
Barış UYGUR

● Cevap vermek yerine kafamızı sağa sola salladığımız sorular var. Hakikaten zor çünkü cevaplamak ve hakkıyla cevaplamak için hiçbir zaman yeterince zamanımız olmuyor. Alın misal zamanında Eczacılık fakültesinin karşısında oturmuş muhabbet ederken yanımıza yaklaşıp "Üniversite birinci sınıflar ne zaman çıkıyor?" diye soran kız. Siz olsanız ne cevap verecektiniz?

● Bir yandan tabii siz de hayatınız boyunca sorduğu soruya karşılık olarak manidarca kafanın sağa sola sallandığı adam olabiliyorsunuz. Ama ağırlıklı olarak karşılığında sağa sola kafa sallanası sorular, siyasetçilerin retorik soruları: "Biz bunu başarmadık mı?" diye soruyor. Belli ki başarmışsın artık her ne haltsa ya da en azından başardığını düşünmemizi istiyorsun.

● Bi' saniye bi' saniye. Şimdi seçimi yeniliyoruz yenilemesine de, muhtar seçimlerini de yeniliyor muyuz? (sağa sola sallanan kafalar)

● Bildiğiniz gibi ne olduğumuzdan, nasıl yaşadığımızdan ziyade batı dünyasının bizi nasıl tanıdığını dert eden adamlar var. Bu adamlar için örneğin demokratik bir ülkede yaşamamız değil, batılıların bizim demokratik bir ülkede yaşadığımızı düşünmeleri öncelikli. Hatta batılılar ülkeyi demokrasi sandıkça, koy bir tarafına rahvan gitsin; adam izin almadan tuvalete bile gidemiyor olsa da o algıyla yaşayabiliyor.

● Bu arada yurtdışındaki imajımızdan mutlu ya da rahatsız olan adamı da tam anlamıyorum. "Batılılar bizi develere biniyor, fes giyiyor zannediyor!" diye feveran ediyor. Zannetsin, ne olacak? Sen de batılıları kovboy şapkalı, çizmeli ya da College Fuck Fest'ten gördüklerinle olduğundan bambaşka zannetmiyor musun? Ulan sokakta on kişiyle konuşsam dokuzunun -ki aralarında gidip gelmişliği olanlar da var- batı dünyasıyla ilgili yüzüklerin efendisi fantastikliğinde bir algısı var. Almanları osurtuyorsun, İtalyanları geğirtiyorsun, Amerikalı sana göre hepten zıvanadan çıkmış, Fransız dediğin sanırsın ki ortaçağ kabilesi, İranlı, Arap, Hintli falan zaten sana göre yarı insan ama "Batılılar bizi develere biniyor, fes giyiyor zannediyor." Bırak dağınık kalsın da öyle zannetmeye devam etsin zaten, seni tanısa tiksinecek herif bizden.

● Öte yandan o fesi uzun süre giymişliğimiz, deveye de uzun süre binmişliğimiz var; ortada gocunacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Neticede dragona binmekten falan bahsetmiyor adam, filmde romanda falan gördüğünü gerçek zannediyor sadece.

● Batılının bizim hakkımızdaki cehaletine çok kızıyoruz, ilgiziliğine bozulup hayret ediyoruz etmesine de, düşünecek olursak adamlar için dünyada hakkında bir şeyler öğrenilecek iki yüz ülkeden biriyiz ve biz Cibuti'den Batı Samoa'ya, Şili'den Finlandiya'ya dünyadaki neredeyse hiçbir devlette ne olup bittiğiyle, oralarda çok acayip şeyler bile olsa hiç ilgilenmediğimiz hâlde, istiyoruz ki dünya hep bizimle ilgilensin, dünya hep bizi konuşsun; Arjantin'deki haber bülteni ilk haberini hep bizden versin, Amerika'daki tartışma programı hep bizi tartışsın. Yani bakıyorum da bizim dünyanın kalanıyla ne kadar ilgilendiğimizi gözönünde bulunduracak olursak, adamlar bizimle bir hayli ilgileniyor ama bize bu da yetmiyor. Bayağı dünyanın şımarık çocuğu gibi hep bizimle ilgilenilsin istiyor gibiyiz. Ulan kaçımız Mecklenburg Vorpommern nerede, Rubikon nehri nereye dökülür, Hindistan'daki yolsuzluk ve rüşvetin boyutları nedir biliyoruz da adamlardan bizim hakkımızda her şeyi bilmelerini bekliyoruz?

● Galiba bunun nedeni bize ilkokuldan askerliğe hemen her yerde jeostratejik önemimiz nedeniyle dünyadaki tüm devletlerin bizim yerimizde gözü olduğunu öğretmeleri. Siz üzücü bir şey söyleyeyim, şimdiye kadar tanıma fırsatı bulduğum, farklı milletlerden birçok insan, kendi ülkesinin jeostratejik öneminden gururla bahsetti. Bunlar arasında Bosna Hersek, Mısır, Suriye, Şili ve Yunanistan'dan gelen vardı. Ama bir tane Alman'dan, Avusturyalı'dan, Amerikalı'dan ülkesinin jeostratejik öneme sahip olduğunu dinlemedim. Eh, burada da alınacak bir hikmet yoksa ben de hiçbir şey bilmiyorum.

● Dediğim gibi bu hepten bize özgü değil. Vakti zamanında Amerikalıların ne kadar cahil olduğunun konuşulduğu bir ortamda kızın biri Montenegro'dan (Karadağ) geldiğini söyleyerek hiç bir Amerikalının (elbette kıza göre inanılmaz bir jeostratejik öneme sahip) Montenegro'yu tanımadığından yakındı. Hayır, o dönemde de Montenegro dediği ülke bağımsızlığını ilan edeli ya iki gün olmuş ya üç gün. Hakikaten nereden bileceksin ki ben de bağımsızlığını ilan ettiğini bilmiyordum o sırada ama çaktırmadan başımı iki yana sallayarak bilmeyenleri kınadım yine de.

● Valla Porto Riko'nun yönetim biçimini ve devlet başkanını bilmeyen hiç kimsenin, bir diğer insanı cahillikle suçlamaya hakkı olduğunu sanmıyorum bu konuda. (Ben de şimdi vikipedia'dan baktım, Barrack Obama çıktı şaşırdım, çaktırmayın. Ama hâlâ Obama niye Porto Riko'nun da devlet başkanı bilmiyorum. İngiltere Kraliçesi'nin Avusturalya'nın devlet başkanı olması gibi bir şey herhâlde ama hiç uğraşamayacağım, önce onlar bizi öğrensin de biz onları bir ara öğreniriz)

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

Gün Boyunca Yaşadığım Tüm Duygular

-Sıralı Tam Liste-

1 - Toprak kaybetmişçesine üzülmek.

Yatak benim vatanım. Böyle söyleyince erotik bir şey söylüyormuşum gibi oluyor ama değil. Beni yakından tanıyan insanların da çok iyi bildiği gibi erotik bir insan değilim, normal insanım. Hayatımda asla erotik bir şey yapmadım. Bu konuyla ilgili çok yakınımdaki isnanlarla kavga boyutuna varan tartışmalara da girdim. Bana kimse erotik bir hareket yaptıramaz. Erotik bir hareket yapmam istenirse önce kibarca reddederim, ısrar eden olursa selamı sabahı keserim. Onlar kaybeder. Hayır, yatak benim vatanım derken "dışarıda adeta bir muhacır gibi, mülteci gibi mahsun dolaşırım ama yatakta kendimi bulurum, nasıl ki foklar karada hantal ancak denize girdiklerinde inanılmaz atak ve hareketli canlılar olurlar, ben de yatakta öyle olurum, kıps" anlamında bir şey söylemiyorum. Sonuçta insan uyumaya çalışırken yatakta kendine bir yer yapıyor, o güzel noktayı bulana kadar inanılmaz bir emek harcıyor. Kolunu bir yere koyuyorsun, yorganı bir şekilde zaptediyorsun, yatağı biriyle paylaşıyorsan onunla anlaşmazlıklar yaşıyorsun. Toplumlar da öyle değil midir? Tam bilmiyorum. Burası fazla güneş, burada vahşi hayvan var, buralar basit insanlarla dolu, buralar çok bozmuş diye diye yerleşecek güzel bir yer arayarak kıtaları dolaşmıyor mu tarihte toplumlar? En sonunda gönüllerine göre bir memleket bulduklarında huzura kavuşmuyorlar mı? Huzur dünyada en değerli şey değil mi? Yatakta huzurlu bir nokta bulunca kendime memleket bulmuşum gibi sevinirim, uyurum. Sabah alarm zoruyla uyandırıldığımda, yataktan kalkmak zorunda kalınca toprak kaybetmişçesine, memleketimden sürülmüşçesine üzülürüm. Erotik bir şey yok.

Erotizm

2 - Yadırgamak.

Önce aynada kendimi yadırgarım. Bu ben miyim? Dün de böyle miydim? Bilinç ne kadar değişik bir şey, sana devamlı "sen varsın, gerçeksin, saçlar uzamış" diyen bir mekanizma. Bilinci yadırgarım.

3 - Metal müzik.

Evden çıkıp işe gidene kadar metal müzik dinlerim, işe varana kadar metal müzikten başka bir duygu hissetmem. Kendimi öyle eğittim. Yoksa insan yadırgıyor, üzülüyor, seviniyor, sinirleniyor, bin türlü duygu yaşıyor. Sabahın o saatleri bu kadar çok duygu yaşamak için çok erken. Toplu taşımayı yadırgıyorsun, insanları yadırgıyorsun, metrobüste yer kapmak için çanta vuran teyzelere sinirleniyorsun, metrobüste boş koltuk bulunca seviniyorsun. İnsan yorulur. Daha işe varmadan yorulursun, kahvaltı etmeye hevesin kalmaz. Hevessiz edilen kahvaltıdan besin değeri alamazsınız.

4 - Hayıflanmak.

Yoğurtlu yulafımı yerken muhakkak hayıflanırım. Allah'a isyan gibi değil ama "yoğurdun da .mına koyayım, yulafın da .mına koyayım" şeklinde nimete küfürlü, serzenişli. Otuz yaşıma kadar dinleyen herkese kahvaltı övdüm, kahvaltı etmeyene tepki gösterdim, insanlara zorla kahvaltı yedirmeye çalıştım. Bu ülkede kahvaltının hakettiği yere gelmesi için en çok çaba gösterenlerden, en çok kavga verenlerden biri benim. Kahvaltı olayını puta tapma noktasına getirdiğim için tanrılar beni ülserle cezalandı. Yoğurdu ayrı, yulafı ayrı sevmiyorum.

Beyin

5 - Profesyonellik.

Çünkü iş hayatında duygulara yer yoktur. Geçen sene "Aklınla Düşün, Kalbinle Karar Ver" kitabı piyasaya çıkınca bir süre iş hayatında duygulara yer verildi ama sonra kitabın yazarı vergi borcundan içeri alınınca kalbinle karar verme olayı tekrar kaldırıldı. Herkese mail attılar.

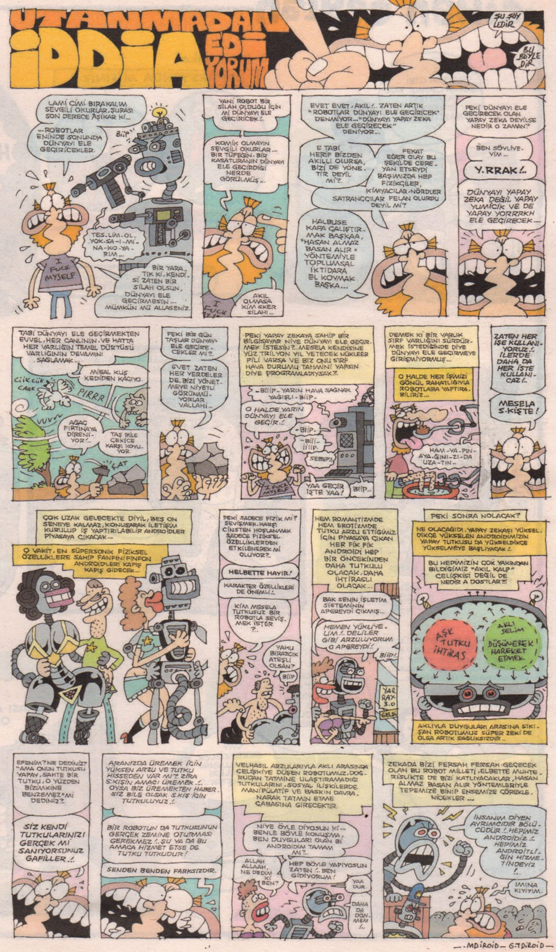
6 - Durmak ve bakmak.

İşten eve gelince insanın en çok ihtiyaç duyduğu durmak ve bakmak olaylarını gerçekleştiriyorum. Evde tavşan var, ona bakıyorum; televizyona bakıyorum, kitaba bakıyorum, ipad var ona bakıyorum. Bu sırada biz farkında olmasak da beynimiz zehirli olumsuz duyguları bilinçaltına gömüyor, taşkın olumlu duyguları da gömüyor, her şeyi gömüyor. Beynimiz içinde tek bir tane öğrenci olmayan bitkisiz dev bir lise bahçesine dönüyor. Bazen bira da içiyorum.

Cihan Ceylan

Tribal enfeksiyon sunar
TESPİT EVİ
VAY VAY VAY! Kolsuz anoraklı abiyi kes!.. Mevsimini yakalamanın gururu nasıl da yüzüne yayılmış...
Lütfen bekleyiniz!.. Lüt... Şimdi karşıya geçebilirsiniz...
A! Eğilen adama bak. Köpeğin kakasını daha sıçarken almaya başladı! Götünden çıkar çıkmaz. Ehe!..
I love pastırma yazı...
TESPİT EVİ II
SIÇ!
Hem de Pitbull! Böyle sahibi olan Pitbull'dan zarar gelmez sana söyleyeyim...
Eldiveni poşeti her şeyi tam takım! Yarım kangal sucuk çıktı hayvandan.
Sivas kangal sucuk! Ehahe!
Ehe ehe!
Eyet abiler, kuzu gibi yetiştirdim onu! Yetiştirmek ile alakalı! Pitbul diye adı çıkmış tabi... Yoksa!..
Maşallah, maşallah kakasından bile belli nasıl yetiştiği! Sağlıklı, gürbüz daha! Daha! Ehe!
Danua! Ehehe!
Çiğ et vermeyeceksin!.. Dövüştürmeyeceksin!..
Öff... Tamam hadi git te yeni tespitlere geçelim amk!..
Öhöm! Pardon bilader mal gelecek te dükkanın önünü kapatmasak!..
GURUL!
Tabi abi ne demek.
GURR!.. GURULDA!
Noluyo lan?.. Midende bir sorun mu var?..
Yok, osuracağım da!
Osur olum ne olacak!
Bomba ama!
Olsun koyver gitsin!
TCARRR!..
YOO!
LAN!
Osuruk değilmiş lan ishalmiş. Yanarca!..
OHA!.. Koş git lan yürü tuvalete!.. Batırdın ortalığı!..
O sırada tespit evi ekipler amirliği...
Dev Hard Disc
Piyüüh!.. Yedek pantolon da yok!.. Al benimkini!
Yürü mağazaya, aynısından bi tane daha al!.. Hepsi üzerimize zimmetli, patron duyarsa skertir!..
Aferim lan! Görevine bağlı zeki çocuklar...
info@cengizustun.com

UTANMADAN İDDİA EDİYORUM
ŞU, ŞÖYLEDİR
BU BÖYLEDİR
LAMİ CİMİ BIRAKALIM SEVGİLİ OKURLAR. ŞURASI SON DERECE AŞİKAR Kİ...
...ROBOTLAR ENİNDE SONUNDA DÜNYAYI ELE GEÇİRECEKLER.
BİİP
TES-LİM-OL-YOK-SA-I-MI-NA-KO-YA-RIM...
I FUCK MYSELF
BİR YARA TIK Kİ, KENDİSİ ZATEN BİR SİLAH OLSUN, DÜNYAYI ELE GEÇİRMESİN... MÜMKÜN MÜ ALLASENİZ.
YANİ ROBOT BİR SİLAH OLDUĞU İÇİN Mİ DÜNYAYI ELE GEÇİRECEK?
KOMİK OLMAYIN SEVGİLİ OKURLAR... BİR TÜFEĞİN, BİR KASATURANIN DÜNYAYI ELE GEÇİRDİĞİ NERDE GÖRÜLMÜŞ...
AKIL OLMASA KİM SKER SİLAHI...
EVET EVET, AKIL!.. ZATEN ARTIK "ROBOTLAR DÜNYAYI ELE GEÇİRECEK" DENMİYOR... "DÜNYAYI YAPAY ZEKA ELE GEÇİRECEK" DENİYOR...
E TABİ HERİF BİZDEN AKILLI OLURSA, BİZİ DE YÖNETİR DEYİL Mİ?
FEKAT EĞER ÖYLE BU ŞEKİLDE CEREYAN ETSEYDİ BAŞIMIZDA HEP FİZİKÇİLER, KİMYACILAR, NÖRDLER SATRANÇÇILAR FELAN OLURDU DEYİL Mİ?
HALBUSE KAFA ÇALIŞTIRMAK BAŞKAA, "HASAN ALMAZ BASAN ALIR" YÖNTEMİYLE TOPLUMSAL İKTİDARA EL KOYMAK BAŞKA...
PEKİ DÜNYAYI ELE GEÇİRECEK OLAN YAPAY ZEKA DEYİLSE NEDİR O ZAMAN?
BEN SÖYLİYEYİM...
Y. RRAK!..
DÜNYAYI YAPAY ZEKA DEĞİL YAPAY YUMİCİK VE DE YAPAY YORRRKH ELE GEÇİRECEK...
TABİ DÜNYAYI ELE GEÇİRMEKTEN EVVEL, HER CANLININ VE HATTA HER VARLIĞIN TEMEL DÜRTÜSÜ VARLIĞININ DEVAMINI SAĞLAMAK...
CİİKCÜK CAAK
MİSAL KUŞ KEDİDEN KAÇIYO.
PIRRR
VUVVV
AĞAÇ FIRTINAYA DİRENİYOR.
TAŞ BİLE ÇEKİCE KARŞI KOYUYOR.
ÇAT
PEKİ BİR GÜN TAŞLAR DÜNYAYI ELE GEÇİRECEKLER Mİ?
EVET ZATEN HER YERDELER DE, BİZİ YÖNETMEYE NİYETLİ GÖRÜNMÜYORLAR VALLAHİ...
PEKİ YAPAY ZEKAYA SAHİP BİR BİLGİSAYAR NİYE DÜNYAYI ELE GEÇİRMEK İSTESİN?.. MESELA KENDİSİNE YÜZ TRİLYON YIL YETECEK NÜKLEER PİLİ VARSA VE BİZ ONU SIRF HAVA DURUMU TAHMİNİ YAPSIN DİYE PROGRAMLADIYSAK?
-BİİP- YARIN HAVA SAĞNAK YAĞIŞLI -BİİP-
O HALDE YARIN DÜNYAYI ELE GEÇİR!..
-BİİP-
-BİİİİP-
SEBEP?
YAA GEÇİR İŞTE YAA!
BİİP...
DEMEK Kİ BİR VARLIK SIRF VARLIĞINI SÜRDÜRMEK İSTEDİĞİNDE DİYE DÜNYAYI ELE GEÇİRMEYE GİRİŞMİYORMUŞ...
O HALDE HER İŞİMİZİ GÖNÜL RAHATLIĞIYLA ROBOTLARA YAPTIRABİLİRİZ...
HAM-YA-PIN-AYA-ĞINI-ZI-DA-UZA-TIN...
ZATEN HER İŞE KULLANIYORUZ! İLERDE DAHA DA HER İŞTE KULLANICAZ!..
MESELA S.KİŞTE!
ÇOK UZAK GELECEKTE DİYİL, BEŞ ON SENEYE KALMAZ, KONUŞARAK İLETİŞİM KURULUP İŞ YAPTIRILABİLİR ANDROİDLER PİYASAYA ÇIKACAK...
O VAKİT, EN SÜPERSONİK FİZİKSEL ÖZELLİKLERE SAHİP FANFİNFİNFON ANDROİDLERİ KAPIŞ KAPIŞ GİDECEK...
PEKİ SADECE FİZİK Mİ? SEVİŞMEK, KARŞI CİNSTEN HOŞLANMAK SADECE FİZİKSEL ÖZELLİKLERDEN ETKİLENEREK Mİ OLUYOR?
HELBETTE HAYIR!
KARAKTER ÖZELLİKLERİ DE ÖNEMLİ!..
KİM MESELA TUTKUSUZ BİR ROBOTLA SEVİŞMEK İSTER?..
YAHU BİRAZCIK ATEŞLİ OLSAN?
BİİP
HEM ROMANTİZMDE HEM EROTİZMDE TUTKU ARZU ETTİĞİMİZ İÇİN PİYASAYA ÇIKAN HER FİK FİK ANDROİDİ HEP BİR ÖNCEKİNDEN DAHA TUTKULU OLACAK, DAHA İHTİRASLI OLACAK...
BAK SENİN İŞLETİM SİSTEMİNİN APGREYDİ ÇIKMIŞ...
HEMEN YÜKLİYELİM!.. DELİLER GİBİ ARZULUYORUM O APGREYDİ!..
BİİP!
YARRAX 3.0
PEKİ SONRA NOLACAK?
NE OLACAĞIDI, YAPAY ZEKASI YÜKSELDİKÇE YÜKSELEN ANDROİDİMİZİN YAPAY TUTKUSU DA YÜKSELDİKÇE YÜKSELMEYE BAŞLIYACAK!..
BU HEPİMİZİN ÇOK YAKINDAN BİLDİĞİMİZ "AKIL KALP" ÇELİŞKİSİ DEĞİL DE NEDİR A DOSTLAR?!
AŞK TUTKU İHTİRAS
AKLI SELİM DÜŞÜNEREK HAREKET ETMEK
AKLIYLA DUYGULARI ARASINDA SIKIŞAN ROBOTUMUZ SÜPER ZEKİ DE OLSA ARTIK SAĞLIKSIZDIR...
EFENİM? NE DEDİNİZ? "AMA ONUN TUTKUSU YAPAY, SAHTE BİR TUTKU, O YÜZDEN BİZİMKİNE BENZEMEZ" Mİ DEDİNİZ?
SİZ KENDİ TUTKULARINIZI GERÇEK Mİ SANIYORSUNUZ GAFİLLER!..
ARANIZDA ÜREMEK İÇİN YÜKSEN ARZU VE TUTKU HİSSEDEN VAR MI? ZİRA S.KİŞİN AMACI ÜREMEK!.. OYSA BİZ ÜREMEKTEN HABERSİZ BİLE OLSAK S.KİŞ İÇİN TUTKULUYUZ!..
BİR ROBOTUN DA TUTKUSUNUN GERÇEK ZEMİNE OTURMASI GEREKMEZ!.. ŞU YA DA BU AMACA HİZMET ETSE DE TUTKU TUTKUDUR!
SENDEN BENDEN FARKSIZDIR.
VELHASIL ARZULARIYLA AKLI ARASINDA ÇELİŞKİYE DÜŞEN ROBOTUMUZ, DOĞRUDAN TATMİNE ULAŞTIRAMADIĞI TUTKULARINI, SOSYAL İLİŞKİLERDE MANİPÜLATİF VE BASKIN DAVRANARAK TATMİN ETME ÇABASINA GİRECEKTİR.
NİYE ÖYLE DİYOSUN Kİ... BENLE BÖYLE KONUŞMA, BEN DUYGULARI OLAN Bİ ANDROİDİM TAMAM MI?..
ALLAH ALLAH, NE DEDİM Kİ BEN?
HEP BÖYLE YAPIYOSUN ZATEN!.. BEN GİDİYORUM!
YAA DUR
DAHA DA DÖNMEM!..
ZEKADA BİZİ FERSAH FERSAH GEÇECEK OLAN BU ROBOT MİLLETİ, ELBETTE MUHTERİSLİKTE DE BİZİ KATLIYACAKLAR, HASAN ALMAZ BASAN ALIR YÖNTEMLERİYLE TEPEMİZE BİNİP ENSEMİZE ÇÖREKLENECEKLER...
İNSANIM DİYEN AYRIMCIDIR BÖLÜCÜDÜR!.. HEPİMİZ ANDROİDİZ!.. HEPİMİZ ANDROİTLİĞİN HİZMETİNDEYİZ!..
IMINA KIYIYIM.
M.DİROİD - G.T.DİROİD

gelen kutusu

Servet TURAN

Okan NASUHOĞLU

Hakan KARADENİZ

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 22 Ekim 2015 | Sayı: 425

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

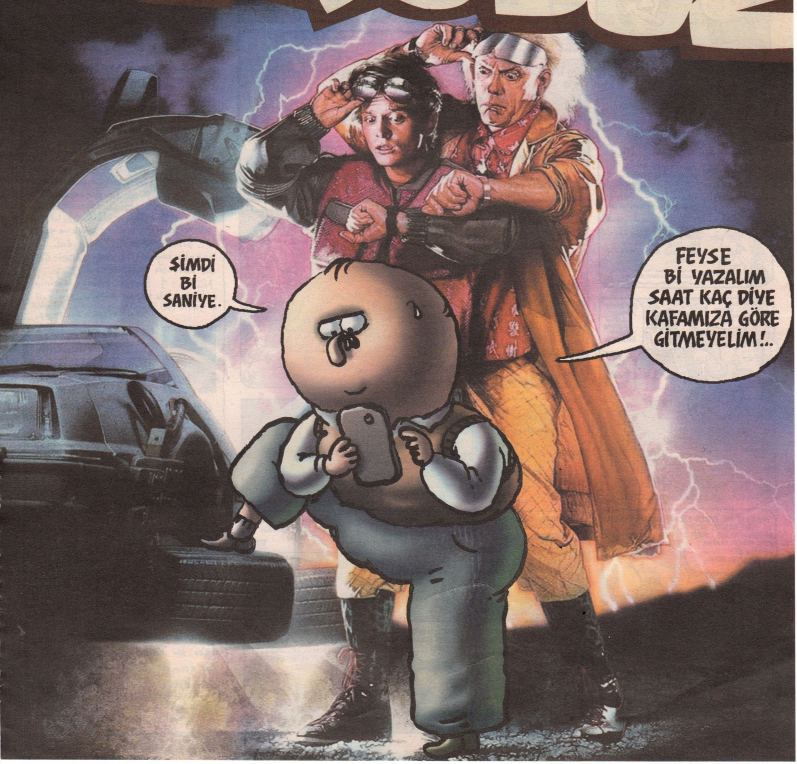
OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

29 EKİM PERŞEMBE
SAYI: 2015/44 No: 426
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Vatandaşa Sorduk

Kim Kardaşyan

Onyurt DOKUZUN (31): "Biri bizi gözetliyor evi"nde meşhur oldu.. Daha sonra şöhretini ev yapımı pornolarla pekiştirdi.. Yani aslında bildiğin ev kızı... Ekonomik bi karı.. Dışarılarda para harcamadan, evinde meşhur oldu... Hamur işinin doğru ellerde ne güzel sonuçlar verdiğinin bir örneği... Eserleri: "Ekmek yeme sanatı", "Francalıya mektup", "Makarna", "Kamyon lastiğinden klozetler"

Evvel KÜSÜRT (40): Aysberg gibi g*tü var.. Farkı: Aysbergin ondabiri gözükür, kalanı suyun içindedir.. Bunun, hepsi gözüküyo.. Hepsi suyun dışında.. Dolayısıyla karasal iklim etkili.. Yazları sıcak ve kurak, kışları soğuk ve yağışlı.. Bitki örtüsü: Maki, odun, dal... Yeraltı kaynakları: var... Arazi: Çadır kampına uygun.. Rakım: Sek.., Nüfus: 1.. Evet, bu koskoca arazinin üstünde tek başına yaşıyor.. Halbusi o g*tle 50 japon sevindirirsin.. Japonlar g*t yönünden çok zayıf..

Uhulhan TUTKAL (29): Büyük g*t kültürüne alışık bi toplum olmamıza rağmen, bir Kim Kardaş çıkarabilmiş değiliz.. Çabalarımızın meyvesi ancak "Şahin K" oldu... Pamela Andersonlar, Paris hiltonlar, Kim Kardaşyanlar evlerinde porno çekip, aldı yürüdü... Bizden bi Şahin K çıktı.. Göbeği büyük.. O kalçanın üzerine bu göbeği koyacaksın..., Takım.., G*t, göbek doğunun kaderidir..

Ali AĞAGO (42): Bunun, ayakta dururken kalçasının üzerine bardak koydular, düşmedi.. Tüplü televizyon da koyacaksın oraya... Rıdvan dilmen'in maç yorumlarını dinleyeceksin, tarihin arka odası izleyeceksin... Hayalimdeki ev hali böyle... Ama ne kadar denediysem de bardak durmadı bizimkinde... Zaten "televizyonu ben göremiyeceksem, ne anlamı var" diye arıza da yaptıydı.. "Bi televizyon da bana alalım" dedi.. Vazgeçtim..

UYKUSUZ

Ahmet Davutoğlu, "Bizim gibi ağaç sevgisiyle dolu olanlara karşı Gezi olaylarını başlattılar" dedi.

Türkiye'de son dokuz yılda 51 bin, AKP'nin 'internet yasası'nın yürürlükte olduğu son bir yılda ise yaklaşık 52 bin site engellendi.

Polis kurşunuyla vurulan Dilek Doğan hayatını kaybetti.

Gezi olayları sırasında Dolmabahçe Bezmi Alem Camii'e sığınan yaralılara müdahale eden doktorlara "ibadethaneyi kirletmek" suçundan hapis cezası verildi.

N.Ş.A — Normal Şartlar Altında

Eğer birisi size durup dururken izdivaç vaadediyorsa **normal şartlar altında** muhtemelen Bulgaristan'dan gelen cevapsız çağrıya cevap vermişsinizdir ya dandik bir televizyon şovundasınızdır. İkisiyle de bir ilginiz yoksa **Yeni Türkiye'de** olduğunuzu kesin bir dille söyleyebiliriz.

Eğer yaşadığınız şehirde yüzlerce kişi güpegündüz kitabevlerine saldırıyor, ateşe veriyor, insanları linç ediyor ve fındık kabuğu kadar küçük şehrinizde **normal şartlar altında** bir kaç dakika içinde gelmesi gereken tek bir polis, itfaiye, ambulans olay yerine gelmiyorsa tebrik ederiz, **Yeni Türkiye'desiniz** demektir.

Eğer bulunduğunuz ülkenin tepesindekiler, **normal şartlar altında** halkın tercihlerine, "milli iradeye" saygı duyup istenmediklerinde gitmek yerine handiyse "çıkarken ülkeyi kapatmaya" karar vermişler ve eğer gidecek olurlarsa ülkeyi kaosa sürüklemekle, kontrgerillayı azdırmakla ve daha fazla kanla sizi tahdit ediyorlarsa, tereddüte mahal bırakmayacak şekilde **Yeni Türkiye'de** olduğunuzu söylemek mümkündür.

Eğer hangi saat diliminde bulunduğunuza **normal şartlar altında** olması gerektiği gibi coğrafya, yani size uygun meridyenler değil de yaşadığınız yeri yönetenler kafalarına göre karar veriyorsa ya **Yeni Türkiye'de** ya da **Kuzey Kore'desiniz** demektir. Saatiniz diğer komşu saat dilimlerinden bir değil de yarım saat farklıysa neyse ki **Kuzey Kore'de** olduğunuz kesindir.

Eğer ülkenizdeki hemen tüm kanaat önderleri, beş on yılda bir sapır sapır dökülüp "Biz bi' b.k yedik ama," anlamına gelen laflar ediyor ve **normal şartlar altında** bir teki bile bir daha kendine köşe, TV programı falan bulamayacakken hâlâ kendilerine Abdurrahman Çelebi muamelesi yapılıyor, hayatı sürekli olarak yanılmakla, kandırılmakla ve tabiri caizse mala bağlamakla geçen adamlar hâlâ hürmet görüyorsa eskisi, yenisi farketmez, **Türkiye'desiniz** demektir.

Barış Uygur

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Partilerin oy pusulasındaki yerleri belli olunca, 1. sıradaki AKP, "Hep birinciyiz, yine birinciyiz!", 4. sıradaki CHP, "Dört dörtlük yer!" ve 12. sıradaki MHP, "12'den vuracağız!" sloganlarını üreteli **4 yıl,**

Flash TV'de yayınlanan Rüyanız Hayrolsun programında, kocasından yakınan izleyicisine, "Bahattin Bey ölsün sen de kurtul bitanem," diyen sunucu Emine Akkaya izleyicisinden, "Ağzına kurban olurum, inşallah!" cevabını alalı **5 yıl,**

Bülent Arınç, "O civanım delikanlının gozlerinin altı morardı," diyerek Tayyip Erdoğan'ın yorgunluğunu betimleyeli **6 yıl,**

AKP Kastamonu Milletvekili Musa Sıvacıoğlu, "İnebolu ilçesinin adı Yiğitinebolu olsun" diye kanun teklifi vereli **9 yıl,**

Tuğba Özay, X-Ray cihazında öten kemerini çıkarmasını isteyen havaalanı polisine, "Kimse bana karışamaz, size kim olduğumu öğreteceğim, şimdi başbakanı arattıracağım!" diye bağıralı **12 yıl,**

Karasu Belediye Başkanı Selahattin Tatlı sineklerle mücadelede ne kadar başarılı olduğunu ispatlamak için, "Bana bir sivrisinek getirin. Söz veriyorum yiyeceğim," diyeli **27 yıl,**

Arjantin Milli Takımı futbolcularının tavuk yemesi 'uğursuzluk getiriyor' gerekçesiyle yasaklanalı **29 yıl,**

Hilton otelinin mutfak kapısından kaçarak meyhaneye giden Marlon Brondo, Sarıyer civarında yalpalarken görüleli **48 yıl,**

Dublin'de düzenlenen "Feis Ceoil Şarkı Yarışması"na katılan James Joyce üçüncü olalı **111 yıl** olmuş.

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ **Aznavur** ile **ağzına vur** aynı şey. **–Dostumuz Rüştü Onur Atilla-**

æ Dışarıdan eve geldiğim zaman, çünkü ben bazen içerden de eve geliyorum, gece gibiyse bir de, dışarıdan öyle eve geldiğim zaman, genelde kedi Venüs kapının ağzında, Çiko ise biraz daha geride karşılar beni. Böyle bir hiyerarşi var aralarında. Venüs evin kraliçesi, Çiko ise prensesi. Herkes yerini bilecek. bayağı bildiğin yerlerini biliyorlar. Neredeyse santim şaşmadan. Yatmalık yerleri de belli. Venüs koltukta yatarken Çiko ise böyle sallanmalı koltuk gibi bir şey var, onda yatıyor. Eve bir giriyorum, sallanmalı koltuk ayı gibi sallanıyor. Çiko o küçücük bedeniyle koca salıncağı artık nasıl fırladıysa yerinden, resmen zangır zangır titretiyor. İşte Çiko beni bu kadar çok seviyor. Venüs de seviyor ama galiba Çiko daha çok seviyor. Resmen aşık bana Çiko. Ress-men ama. Bir de kedilerin **kendi düşen ağlamaz** halleri de çok komik bence. Eğer yanlışlıkla kafasını kendi çarptıysa bir yere, bayağı böyle **TOOK** diye ses çıkıyor, gıkını çıkarmıyor. Ama ben yanlışlıkla kuyruğunun ucunun tüyüne bassam ortalığı yıkıyor. Böyle de leblebi karakterli hayvanlar işte. Yemin ediyorum. Bak ya.

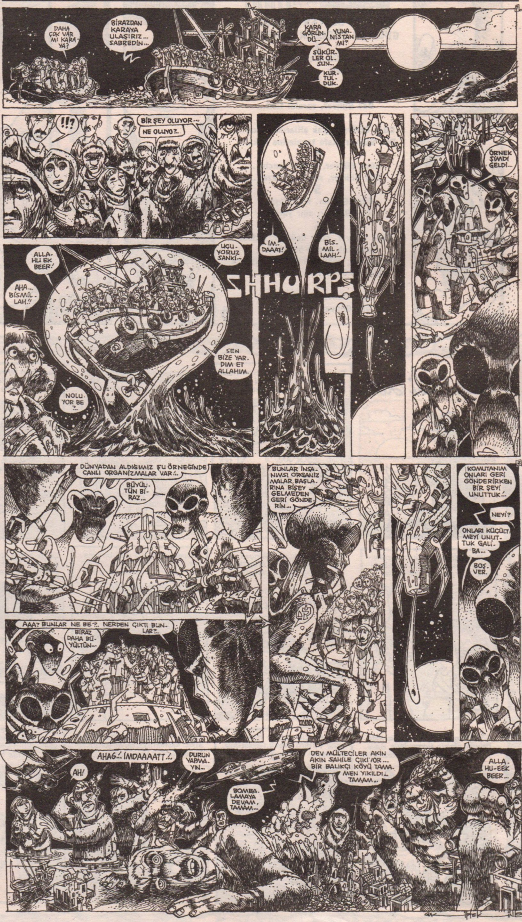
æ Selam Necip. Köşemi okuyorsun biliyorum. Tıpkı çizgilerimi de okuduğun gibi. Stand-up gösterilerime de geliyorsun. Çektiğim vine videolarını da izliyorsun. Bu mektup sana. Sene 2000, L-Manyak'ta ilk hikayem yayımlanmış, İsmail Hasta Ruh, bir ipin peşinden gidiyor, neden bilmiyorum, mutsuz oldun. Çünkü başarabileceğime inanmıyordun. Üstelik amatörken ben, destekliyor gibiydin de. Sevinmen gerekirdi. Fakat mutsuz oldun. Hatta eleştirdin bile. Çizme sen dedin. Bunu bana resmen diyebildin. Ben tabii ki seni dinlemedim. Sen kimsin ki. Daha çok çizdim. Sürekli çizdim. Çünkü beni ancak çalışmak kurtarırdı. Bir de çizgi aşkı çok başka bir şey. Biz çizerlerin ne kadar zor bir şey yaptığını ancak amatör çizerler anlar. Senin tabii öyle bir durumun da olmadığı için, sen tabii yani nerden bileceksin. Şu hayatta bir şeyi istedin mi, bir şey için çaba sarf ettin mi, sabahlara kadar emek harcadın mı bir şey için hiç. Tabii ki hayır. Sen hiçbir şey yapmadın, ben de hiçbir şey yapmayayım istedin. Sene 2004, yazmaya başladım ben bir de. Bana o kadar acayip bir şey söyledin ki. Sen çiz ama yazma dedin. Çizgilerin güzel, İsmail Hasta Ruh, Şevki Teyze, Top Canavarı, Kamil Seven Adam, Karışan, Çocuğunu Dürbünle İzleyen Adam gibi ruh hastası tiplerin çizerisin sen, böyle gayet iyisin, sen çiz ağabey, yazma ne gerek var dedin. Yazıların kötü dedin. E sen bana yıllar önce de sen çizme demiştin. Şimdi çiz ama yazma diyorsun. Necip ben tabii ki yine seni dinlemedim. Çünkü seni dinlersem evimde otururum. Ben evde oturmak istemiyorum. Ben sürekli çalışmak, sürekli üretmek istiyorum. Daha çok yazdım, hep yazdım. Sene 2007, stand-up'a başlamaya karar verdim. Çünkü bu hayata bir kez geliyordum, ve neler olacağını merak ettim. Bana ne dediğini biliyorsun değil mi. Ağabey sen yaz ama stand-up yapma. Haydaaa. E birkaç sene önce de yazma diyordun. Ondan önce de çizme diyordun. Şimdi hem çiz, hem yaz, ama stand-up yapma diyorsun. Kafayı yiyeceğim ben galiba. Yazıların güzel ama stand-up'ın norto diyorsun. Ben tabii ki yine seni dinlemedim. Stand-up gösterilerimle ülkeyi gezdim, birkaç kez de başka ülkelere gittim. Zaman içinde sadık bir kitlem oluştu. İzleyicimle aramda, tıpkı okurumla olduğu gibi özel bir bağ kuruldu. Yakın zamanda da vine videoları çekmeye başladım. Bana dünyanın en komik şeyini söyledin. Ağabey sen stand-up yap ama vine çekme. Bu bir şaka olmalı. Kusura bakma Necip, ben yine seni dinlemeyeceğim. Vine çekmeye devam edeceğim. Çünkü orası benim kendimi deneme alanım. Videoların çoğunu da siliyorum zaten sonra. Bu arada çok üzüleceksin biliyorum ama oyunculuk eğitimi almaya başladım. Çok ciddi bir tiyatrodan oyunculuk teklifi aldım. Kabul ettim. Büyük ihtimalle çok yakın bir zamanda, sen vine çek ama tiyatro yapma diyeceksin bana. Çok üzüleceğini tahmin ederek sana çok bomba bir şey daha söylemek istiyorum Necip'im. Dünyanın en güzel senaryosunu yazmakla meşgulüm şu sıralar. Sen tiyatro yap ama film yapma diyeceğin o günü iple çekiyorum. Peki ben tüm bunları yaparken, kah başarılı kah başarısız olurken, övgüyü de yergiyi de tüm şiddetiyle tadarken, sen ne yaptın Necip. Ev hanımı oldun. Bravo Necip. Sen böyle devam et. Öpüyorum Necip.

æ Güvercinler bizlere çok şey anlatıyorlar. Bazen böyle çatıda onlarca güvercin olur, aşağıdan da yere buğday atarsın, Uç ha uç konsunlar da karınları ekmek görsün istersin. Böyle dururlar çatıda. Ağızlarının suyu akarak, buğdaylara bakarak. Fakat cesaretleri yoktur. Senden de çekinirler biraz. Şimdi uğursuz mudur, arsız mıdır nereden bilsinler, onlar da haklılar bir yerde. Sonra içlerinden yürek yemiş bir güvercin, hieeyyyt diyerek çatıdan hoppadanak sıçrar, süzülee süzüle gelir, buğday ortamına dalar. Bunu gören diğer güvercinler ise Allah Allah diyerek peşinden gelirler, ortalık Çarşamba pazarına döner. En çok da buğdayı arkadan gelen tırsaklar yer. İnsanlar da tıpkı böyle değil midir. Midir. Dir. İr. Rir.

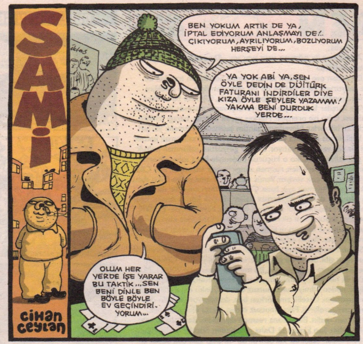
æ Sevgiler.

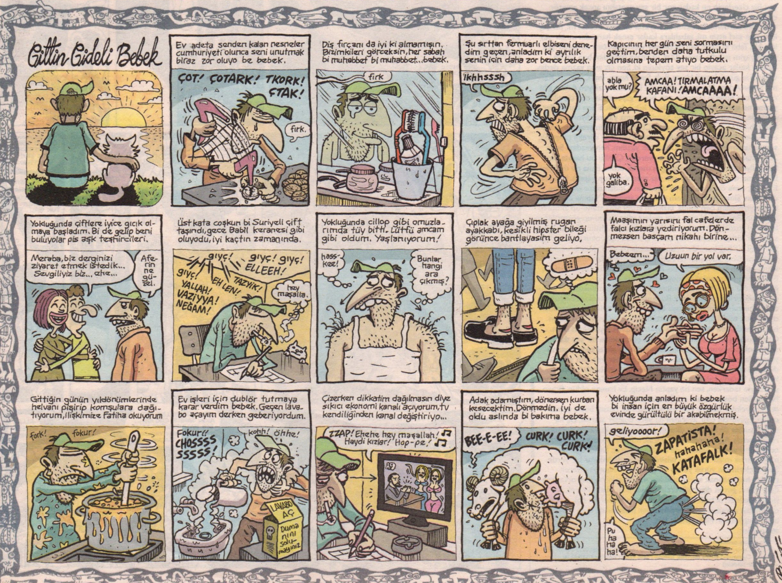
benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

GULLIVER'İN SEYAHATLERİ

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK
GÜLİVER DEVLER ÜLKESİNDE
GÜLİVER CÜCELER ÜLKESİNDE
1
Cüce Güliver, turistik öge...
Dev Güliver, emperyal güç...
2
Cüce Güliver, ahşap iskemle...
Dev Güliver, varaklı taht...
3
Cüce Güliver, ayak altlarına bakar...
Dev Güliver, kafa tepelerine bakar...
4
Cüce Güliver, oranın zencisi...
Dev Güliver, sinek gibi ezer...
5
Cüce Güliver, hızlı koşar...
Dev Güliver, ağır yürür...
6
Cüce Güliver, cüce değildir, sadece çoğunluk ondan büyüktür...
Dev Güliver, çoğunluk değildir, sadece diğerleri onun yanında cücedir...
7
Cüce Güliver, Küçük İbo...
Dev Güliver, Büyük İbo...
V.Ö

SAMİ
Cihan Ceylan
BEN YOKUM ARTIK DE YA, İPTAL EDİYORUM ANLAŞMAYI DE!.. ÇIKIYORUM, AYRILIYORUM, BOZUYORUM HERŞEYİ DE...
YA YOK ABİ YA, SEN ÖYLE DEDİN DE DİJİTÜRK FATURANI İNDİRDİLER DİYE KIZA ÖYLE ŞEYLER YAZAMAM! YAKMA BENİ DURDUK YERDE...
OLUM HER YERDE İŞE YARAR BU TAKTİK... SEN BENİ DİNLE BEN BÖYLE BÖYLE EV GEÇİNDİRİYORUM...

Gittin Gideli Bebek
Ev adeta senden kalan nesneler cumhuriyeti olunca seni unutmak biraz zor oluyo be bebek.
ÇOT! ÇOTARK! TKORK! ÇTAK!
fırk.
Diş fırçanı da iyi ki almamışın. Bizimkileri görceksin, her sabah bi muhabbet bi muhabbet...bebek.
fırk
Şu sırttan fermuarlı elbiseni denedim geçen, anladım ki ayrılık senin için daha zor bence bebek.
Ikhhsssh
Kapıcının her gün seni sormasını geçtim, benden daha tutkulu olmasına tepem atıyo bebek.
abla yok mu?
AMCAA! TIRMALATMA KAFANI! AMCAAAA!
yok galiba.
Yokluğunda çiftlere iyice gıcık olmaya başladım. Bi de gelip beni buluyolar pis aşk teşhircileri.
Meraba, biz derginizi ziyaret etmek istedik... Sevgiliyiz biz... ehe...
Aferin ne güzel.
Üst kata coşkun bi Suriyeli çift taşındı, gece Babil keranesi gibi oluyodu, iyi kaçtın zamanında.
gıyç! gıyç! gıyç! gıyç! gıyç! ELLEEH! EH LEN! TAZYİK! YALLAH! VAZİYYA! NEGAM!
hey maşalla.
Yokluğunda cillop gibi omuzlarımda tüy bitti. Lütfü amcam gibi oldum. Yaşlanıyorum!
hasskee!
Bunlar hangi ara çıkmış?
Çıplak ayağa giyilmiş rugan ayakkabı, kesikli hipster bileği görünce bantlayasım geliyo,
Maaşımın yarısını fal cafelerde falcı kızlara yediriyorum. Dönmezsen başçam nikahı birine...
Bebeem...
Uzuun bir yol var.
Gittiğin günün yıldönümlerinde helvanı pişirip komşulara dağıtıyorum, ilişkimize Fatiha okuyorum
fork! fokur!
Ev işleri için dublör tutmaya karar verdim bebek. Geçen lavabo açayım derken geberiyordum.
Fokur!! CHOSSSS SSSSS!
kohh! öhhe!
LAVABO AÇ
Dumanını solumayınız
Çizerken dikkatim dağılmasın diye sıkıcı ekonomi kanalı açıyorum, tv kendiliğinden kanal değiştiriyo...
ZZAP! Ehehe hey maşallah! Haydi kızlar! Hop-pe!
Adak adamıştım, dönersen kurban kesecektim. Dönmedin. İyi de oldu aslında bi bakıma bebek.
BEE-E-EE! CURK! CURK! CURK!
Yokluğunda anladım ki bebek bi insan için en büyük özgürlük evinde gürültülü bir akabilmekmiş.
geliyoooor!
ZAPATISTA! hahahaha! KATAFALK!
Puhahaha!

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Pazar dağılmış- akşam dağlardan iniyor/ Kolunda sepetin- nereye koşuyorsun
Dönen döndü yollar ıssızlaştı/ Ay vurdu köyde ağaçların üstüne/ (...)Uyku bulutlarla yeryüzünü sarıyor/ Tek ses yok bambu yapraklarında..."

Rabindranath Tagore

HAVA ALANINA GİDEN OTOBÜS
Masmavi bir gökyüzü. Güneş.
Pencerelerden son palmiyeler.(*palmiye palmiye,bitmedi gitti şu palmiye*)
Zengin Ruslar için yapılmış, şatafatlı, debdebeli, şaşaalı, sarayımsı, mabetimsi devasa mağazalar.--*onlar da birer birer geçiyorlar.(granitler, işlemeler, altın rengi pırıltılar-*)- Kürk, deri, mücevher.(rusça yazılar) Rusya'da kriz, kim dolduracak o koskoca salonları? --*Yolculuğa çıkacak(koca koca valizli) insanların normal şehir içi otobüs yolcularınınkine hiç benzemeyen dalgın, biraz daha kayıtsız/kaygısız ifadeli,gevşemiş suratları*-- Kavafis, *hani "başka şehir yok"tu?*
Yanımdaki genç, valizinden bir zarf çıkartıyor. Açtı.
Tam iki yaprak, arkalı önlü, sıkı, güzel bir elyazısıyla yazılmış, (*mavi mürekkep*)tıklım tıkış, dopdolu bir mektup. Sanki cebinden bir 'Usturlab' çıkartmış gibi hayretle bakıyorum.
En son 'mektup' göreli en az bi onbeş yıl falan mı oldu?
Daha mı fazla?
--matbu ttnet faturalarının zarfla gelmesi dahi hoşuma gidiyor. Yoksa zarfı bile artık sadece mail simgelerinde...--
Okuyor. Bazı yerlerinde gülüyor.(*açmadan, ağzının içinden*)--*bari bi de ucu yanık olsaydı oldu olacak, gözyaşı* damlatılmış, *kurutulmuş yapraklar falan--*
Kendimi tutamıyorum, gözlerim mektuba kayıyor. Gözucuyla... Çocuğa yakalanmadan...
"dur, genç adam! Yok öyle yağma.Sen başlattın. Kaybolup gitmiş bir iletişim aracını, herkesin içinde, ööle göstere göstere, kimi yerlerinde gülümseye gülümseye okursan... Kusura bakma, incelenirsin. Bakarlar. Artık toplumsal/içtimai bir vak'a sın. Sen cebinden birden bir usturlab çıkartıp yıldızları ölçmeye kalkarsan, 'ne bakıyosun, maymun mu oynuyo?' diyemezsin. Evet! Diyemezsin. Kışkırtma var, çünkü..."
Oh! Neyse ki, mebzul miktarda edepsizlik "Özel hayatı ihlâl" içeren girişimim başarısız kalıyor.
Maksadımı aşamıyorum.
Evet, latin harfleriyle yazılmış. Ama okuyamıyorum.(şükür)
Bambaşka bir dil.(*Asya'lı falan mı? Çaktırmadan çocuğun okurken anlamı sürekli değişen, bi gülen, bi hüzünlenir gibi dalan gözlerine bakıyorum. Evet biraz çekik.Sanki bizim konuştuğumuzdan çok farklı bir lehçe kullanan bir Türki Cumhuriyet vatandaşı*)
Katla onu. Koy cebine çocuk.--*alanı var, alamayanı var*--
Sen; O mektubu, o çocuğa yazan zat ı muhterem:
her kimsen, sana da "helal olsun" diyorum. Var ol, nur ol. Sevgiler, saygılar...

Madem mektup dedik. Okuyalım.
Muhteşem bir mektuptan bir parça:

"Canım karıcığım, karıcığım, bir tanem,
...Seni sevmek ne tuhaf şey? Neyini, nereni, niçin ve nasıl seviyorum? Yüreğini mi, evet, aklını mı evet, huyunu mu evet, etini mi evet? Hepsi bu kadar mı? Hayır. Daha bir şeyler var, daha bir şeylerini seviyorum, asıl ve en mühimi de onlar. Ama onlar nelerdir? Neyindir? Bilmiyorum."

Nazım Hikmet /Piraye'ye Mektuplar

Hava alanına yaklaşıyoruz.
Pencereden koskocaman, devasa portakal heykelleri geçiyor.
Evet. Portakal heykelleri! Doğru duydunuz.(*duydunuz?*)--*biz ters yönde gidiyoruz ama, onlar, şehre yeni gelenleri karşılasınlar diye yapılmışlar(ilk izlenim için)*--
Çok çok büyük birkaç portakal.
(Kusura bakmayın ama Michelangelo'a, Rodin'e falan bile ısmarlamış olsaydınız eğer, yine de bir netice alamazdınız.--zamanında diyorum--Dost acı söyler.)
"Biz büyük portakallar düşündük..."
(Hayır, ufak, normal boyda üç portakal da olsa gene de olmazdı,unutun, 'portakal heykeli' fikrini unutun."Palmiye heykeli?"lütfen!)
UÇAK İÇİ
Uçak biraz dönüp, bir yana hafifçe eğildiğinde, batmakta olan güneşin kıpkırmızı ışıkları --*pencerelerin o yumurtamsı şekillerinin biçiminde, pembemsi/kızılımsı yuvarlaklar*-- bulutlara bakanların gölgelerini de yanısıra sürükleye sürükleye, uçağın içinde yavaşça, usul usul, ağır ağır yer değiştiriyor.
"peki, *sandviç mi kek mi?*" Ee... Bilemiyorum...
MEMLEKET TOPRAĞI *(TAM O DEĞDİĞİ AN)*
Uçak, bir saat gökten, 'yarım saat' de yerden(aynen, basbaya bir otobüs gibi giderek), bizi İstanbul'a kavuşturuyor.(*hava alanı trafik yoğunluğu yüzünden, artık o koca alanın hangi uzak pistine izin verdiyseler)*
Kocaman 'Hostes Gülümsemesi'."iyi günler"--*kimileri iş icabı, kimileri (hayret)sahiden, gülümsüyor*--
METRO
Buraya kış gelmiş. Karda kışta ne giyiyor idiyseler tamamen aynısını giymiş insanlarla dolu vagon.(öksürenler,aksıranlar)
Bir buçuk saat önce yaz'dı orada,(30derece)--bir çeşit zaman yolculuğu--*(evet, büyük portakal heykelleri vardı, vardı ama o heykellerin etrafında şortlu, kısa kollu giysilerle gezinen insanlar da vardı, haksızlık olmasın şimdi burda)*
EV
Ev buz gibi. Dışarıdan daha mı soğuk? Sanki.
Kaloriferler yanmıyor.
Ayın ismine göre yakıyorlar. Tipiden gözgözü görmese yakmayacaklar.
'Ekim' çünkü.

Çay koyuyorum ben de.
Her derde deva.(*buharlar, fokurtular*)

Şakadan latifeden pek anlamayan ciddiyet kumkuması, katır kutur tiplere
"çaysız insan" diyorlarmış Japonlar. Öyle bir terim varmış orda.
Haklılar.
Zarif, latif insanlar.

'Asimo' senin de, o kameradan mamul gözlerinden öpüyorum.
Selamlar sana.
--şu sıra o dörtköşe koca sırt çantanla okula giden ortaokullu ergen gibi bişeysin, iyisin hoşsun da... daha biraz gelişip, melişip, gelecekte...--

Herneyse, geldim artık işte. Buradayım.
Görüşürüz.--*nereye geldin? Biz bakalım orada mıyız?*--

Hepinize dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com
info@cengizustun.com

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Şarkılar böyle söyler,
Böyle söyler masallar,
Gasteler, antenler
Renk renk sinemalar..."
-Melike Demirağ'ın şarkısından

● **Stratejik derinlik: Bildiğin çukur...**

● Seçeneklerin halktan kopuk ve istisna hariç gölgelerinde silah barındırdığı seçimin, halktan çok militer oligarşinin ajandasıyla ilgisi var... Şu cümleyi gugıla yazsam, 'faşizm' sonucu çıkar, "Bunu mu demek istediniz" diye de sorar... Evet, bir yaklaşık sonuç!..

● **Vurur yüze ifadesi, IŞİD'çiyi asla evlendirmez bir tanesi...**

● 'Etnografya' iyi çalışsaydı, bu kardeş kavgası yaşanmazdı. Haa, 'kardeş' lafını sevmeyen de var. İyi, Ali ile Mehmet kardeş olmazlarsa; Ali Moiz'in yancısı olur, Mehmet de Joe'nun uşağı. "Maaşı güzel, Akbil de veriyolar" diyosanız başka. Ben İngiltere'nin emperyalizminden bahsetmeden Londra'yı öven çemçük ağızlı şahsiyetsiz ruhtan tiksiniyorum...

Türkün yol tarif özeti: "Orda girilmez yazan yol var, ordan girin!"

● **Duyduğum en acaip sahaf hikayesi: Vanioğulları'ndan Nafiz Paşa'nın akrabası bir kadın, ihtiyacı olduğundan kendisine miras kalan bazı kitapları satmak ister ve kitapları sahaflar çarşısına getirir. Bu kitaplar arasındaki çok eski bir kitap kimsenin dikkatini çekmez. Ali Emiri Efendi, alışkanlığı üzere sahaflarda kitapları karıştırırken, bu eski kitap gözüne çarpar. Hayatını kitaplara adamış bir alim olan Emiri Efendi anlar: Bu kitap, o kitaptır! Ve bu kitap karşılığında ne ödeme yapması gerektiğini sorar. Sahaf "30 Altın" der. Ali Emiri Efendi "Şu anda 30 Altın veremem" deyince, sahafın cevabı "Kitabı getiren kadın çok muhtaç, indirim yapamam" olur. Emiri Efendi, üzerindeki tüm parayı -bu duruma çok sonraları 'kaparo' denecektir, hele o an, hiç düşünmeden- sahafa verir, kalanını eve gidip getirecektir. Sahafa kitabı sıkı tutmasını söyler. Yola çıkar ama durup düşünür. Bu esnada n'olur n'olmaz diyerek, dönüp sahaf dükkanını kitapçının üzerine kilitler! Eve kadar gitmeye tahammül edemez ve yolda rastladığı ahbaplarından aldığı borç parayı denkleştirip kitapçıya vererek bu eşsiz eserin sahibi olmuştur, 1857 Diyarbakır doğumlu Ali Emiri Efendi... Mevzubahis kitap, nüshası olmayan Divan-ı Lügat'üt Türk'tür. Hani sonradan hepimize sınav sorusu olan efsane eser. (En tuhafı da Efendi'nin kitabı aldıktan sonra gittiği Diyarbakır Kıraathane-si'nde herkese çay ısmarlaması...**

● "Seksen buçuk yaşındayım" dedi adam. Yeminlen..

● **Olurunu söylüyorum. O garabet Saray'ı parasını trink ödeyip Kadir Topbaş satın alsın ve 'Saray Muhallebicisi' yapsın. Ciddiyim: Hem para kaybı olmaz, hem de görgüsüzlüğün estetik çilesi biter...**

● Müptela: Stajyer müptezel...

● **Vallahi '01' başka, kalan 80'den bambaşka... Adana Haydarlı'dan İsa, Yılmaz Güney'le tanışma hikayesini ortak dostumuz Gökhan Şahlar'a şöyle anlatmış: "Yılmaz Güney, film çekiyodu. Onu görmek için ben de sete gittim, öyle yakından bakıyodum. Sonra 'Dolaşma len ortalıkta' dedi, bana iki tokat çekti!!" Ne şenlikli topraklar yahu. Başka hangi diyarın yönetmeni, setteki yabancı çocuğu bizzat kendi elleriyle tokatlar ve başka kim, bu olayı değerli bir tanışma hikayesi olarak saklayıp anlatır? Erden Kıral'ın kitabında okumuştum: Güney, Diyarbakır Cezaevi'ne nakledilmiş, ertesi gün Fatoş Güney ziyarete gelmiş. Cezaevi avlusun-**

da sepetler, tavuklar, bohçalar, insanlar. Yürümekte zorlanan Fatoş Hanım "İzin verir misiniz, ben Yılmaz Güney'e geldim" demiş. Hemen yanında, ellerinde bal ve tavuk olan bir yurttaş yanıtlamış: "E biz hepimiz kime geldik ki abla.."

● Ordan bir el uzandı parfüm sıktı, buradan bir kol devindi losyon bastı, oldu mu kolonya sana evin içinde PTT 1. Lig? Var, gene var ama durum değişik. Evet, 70 dereceyi dedim.

● **TRT'de yüz yıl öncesinin gazete başlıkları okunuyor, güzel bir programda. Hep dikkatle dinliyorum, hiç tam anlamıyorum. İstemeden düşündüm üzerine. Osmanlı değilim ki ben. Hiç olmadım.**

os'la değil, ezegen'le r cemiyette keşkem...

● Yazın bizim apartmanda tadilat vardı. Girişin sıvası alınınca şahane kırmızı tuğlalar belirdi. "Vay be, ne güzel" dedim. İki gün sonra gene sıva. "Ama niye" diye sordum ustaya, "Ses geçiriyormuş" dedi. "Tüh" dedim. Sonra aklıma geldi. Giriş katta usta müzisyen Okay Temiz oturuyo. Sana bana geçmeyen ses, ona hem nasıl geçiyodur, hiç duymaz mı o...

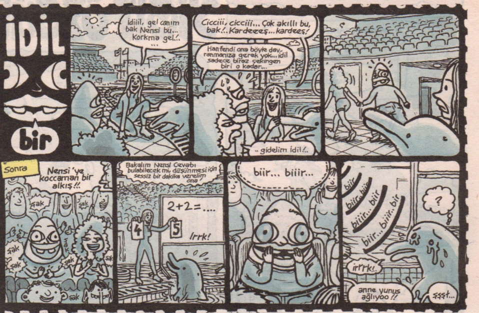
● **Kömürle aynı bileşenlere sahip elmas, bu coğrafyanın barış simgesi olacağı günün kimyasal kanıtı kabul edilsin ya erenler...**

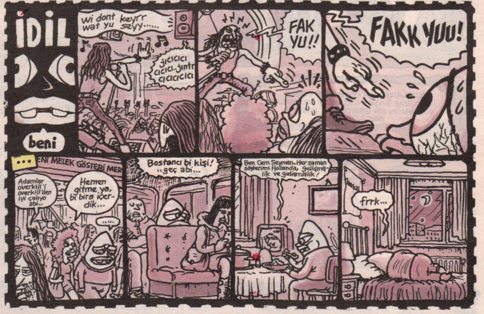
● "Belki de astronot olur büyüyünce?" dedi babası ve "Olmasın öyle yahu, çok uzak!" dedi annesi...

● **İnsan bi şey yapmadan durabilir. Etmeden duramaz!**

● Tüm "İkinci takımım Beşiktaş" diyenler... Şimdi Çarşı'ya geçebilirsiniz!..

vedatozdemiro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR
O GÜZEL İNSANLAR, O GÜZEL ATLARA BİNİP İNDİLER...
KODUMUN BASİRETSİZLERİ...
Bİ TANE DE KULAK ARKASI ALABİLİR MİYİM?
ÖBÜRÜNÜ NAAPTIN?
İNANMAK BAŞARMANIN YARISIDIR AMA BAŞARMAK İNANMANIN İKİ KATI DEĞİLDİR... NEDEN?
NE NEDEN, ANLAMADIM Kİ LAN DEDİĞİNİ...
YAA, GÖRDÜN MÜ?
NEYİ GÖRDÜN MÜ?
EVET...
S.KTİR GİT LAN BURDAN.
HİHİHİ!!!
SÖZÜN BİTTİĞİ YER...
YİNE DE SUSMUYORSUN...
HAKİM BEY BU KADINLA BANKADA SIRA BEKLERKEN BİRDEN İMDAT BU ADAM BENİ TACİZ EDİYO DİYE BAĞIRMAYA BAŞLADI...
HMMM...
BANKA GÜVENLİĞİ POLİSİ ARADI, İÇERDEKİ İNSANLAR ÜSTÜME ÜSTÜME GELDİLER... ETRAFIMI SARDILAR... LİNÇ EDECEKLERİNİ ANLADIM...
EEE?
BOŞU BOŞUNA DAYAK YEMEYEYİM DİYE POPOSUNU FALAN GÜZELCE ELLEDİM...
MANYAK NE BİÇİM SIKTI...
SİZİ KARI KOCA İLAN EDİYORUM...
Bİ ÜLKENİN GELİŞMİŞLİĞİ KALDIRIMLARINDAN ANLAŞILIYOMUŞ...
MMM... ON NUMARA.
ULUSLARARASI ÖLÇME VE DEĞERLENDİRME BAŞKANLIĞINDAN ARIYORUM... DÜNYANIN EN GERİZEKALI İNSANI SEÇİLDİNİZ...
ASIL SİZ SEÇİLDİNİZ, BEN SEÇİLMEMİŞİM SİZİ SEÇMİŞLER O...SPU!!!
YETER ARTIK!!! KARDEŞ KARDEŞİ VURMASIN!!!!
ευχαριστίες
AA YUNANLIYMIŞ. ATEŞ!!!

ŞİZOFREN
DeniZ +ler
BİR ŞEYLER YAPMAK ZORUNDA OLMADIĞIM ZAMANLARDA MUTLUYUM.
AAAH SÜPER BE!
AMA O ZAMANLARDA NE YAPACAĞIMI BULMAK KONUSUNDA UMUTSUZUM.
BÜTÜN GÜN BENİM
HİÇ YATAKTAN ÇIKMASAM BÜTÜN HAFTASONU SICACIK,
YAŞASIN?
"BİR ŞEY YAPMADIM, BOŞ OTURDUM" DİYE MUTSUZ OLURUM.
YOK LAN! KALKAYIM! GÜNÜ HEBA EDEMEM
KALKIP, Bİ İÇKİ İÇSEM AMA BİRDE KALMAZ O, HASTA OLUR, MUTSUZ OLURUM.
GÜZEL Bİ KOKTEYL YAPAYIM
SİNEMAYA MI GİTSEM, YÜRÜYÜŞ MÜ YAPSAM, NE YAPSAM ETSEM DİYE DÜŞÜNÜRKEN
YOK! OLMAZ! AYARIM YOK!
ZBAM
YAPMAK ZORUNDA OLDUĞUM, BİR İŞ ÇIKAR ZATEN, OFLAYIP PUFLARKEN BEN,
DIŞARI ÇIKSAM?
NE YAPAYIM, GELECEK BOŞ ZAMANLARI BEKLEMEYE BAŞLARIM, UMUTLA.
TAMAM! GELİYORUM! O İŞ TAMAMEN AKLIMDAN ÇIKMIŞ YA!
DENİZ ENSARİ 2015

Ne masallar ninniler...

Barış UYGUR

"Başta iyiydi, büyük reformlar yaptı. Zart zurt konuşuyordu, fevriydi falan ama genel gidiş iyiydi. Ama Kristallnacht'la birlikte böyle oldu. Kristallnacht'la birlikte takındığı tavır, söylediği sözlerin desteklenmesi mümkün değildi."

Hans Schaudi

Öncelikle adını doğru koyalım. "Kandırılmak," olan biteni anlatmak için çok hafif bir tabir. Kandırılmak daha kısa süreli, bir illüzyon gösterisinde gerçekleşebilecek bir durum. Aldatılmak da yine masumane "Aldatıldık, aldatıldık; sevda böyle değil," diye şarkı söyleyen genç çocukların ağzına yakışıyor. Uzun süre boyunca hiçbir uyarıya aldırmadan, ortaya konan maddi kanıtları reddederek bir yalana inanmaya devam etmenin adına "dolandırılmak" diyoruz. Yani sen yaşını başını almış koca adam; *"Ne masallar ninniler, söylediler dünya üstüne / Aldatıldık, aldatıldık dünya böyle değil,"* diye ayak üstü dolandırılmanı hafifletmeye kalkarsan biri de çıkar "Hadi or'dan," der. Hatta daha ileri gidip Kuzu lügâtınca "Hadi sen de," bile diyebilir.

Ha peki dolandırılmak dediğimiz şey, kandırılmaktan veya aldatılmaktan daha mı kötü? Evet. Zira dolandırıcının el kitabında "dürüst bir insanı dolandırmak en zorudur," yazdığı söylenir. Sizi dolandırmak için atılan maillere bir bakın: Nijerya'nın devrik prensinin halktan çaldığı milyonları aklaması için bir teklif, Suriye'den kaçarken banka hesabını kapatmayı unutmuş bir mudinin servetini sizinle bölüşmek isteyen bir bankacı, yanlışlıkla size gönderilmiş gibi gözüken bir milyon dolarlık bir elektronik çek ve elbette rahatlıkla mankenlik ya da fotomodellik yapabileceği hâlde sizinle evlenmek için yanıp tutuşan güzel bir kadın... Her yıl binlerce insan, Nijerya halkından, canını zor kurtarmış bir göçmenden, varis bırakmadan bir başına ölüp gitmiş yaşlı bir kadından çalındığını sandığı milyonlara sahip olmak veya Miss Universe seçilmeyi iki puanla kaçırmış bir kadınla evlenmek için bu dolandırıcıların tuzağına düşüyor ve genellikle ertafındaki insanların "Yahu yapma, etme; yalandır," demesine aldırmadan dolandırıcılara kâh avukat masrafları kâh nakliye kâh transfer ücretleri diye parça parça para gönderiyor. (Yeri gelmişken, bildiğim kadarıyla kadınlara Ryan Gosling ya da Bradley Cooper gibi adamlara benzeyen fotoğrafları göndererek evlenme vaadiyle para sızdırmaya kalkan hiç yok. Erkekler dolandırılmaya daha müsait gibi)

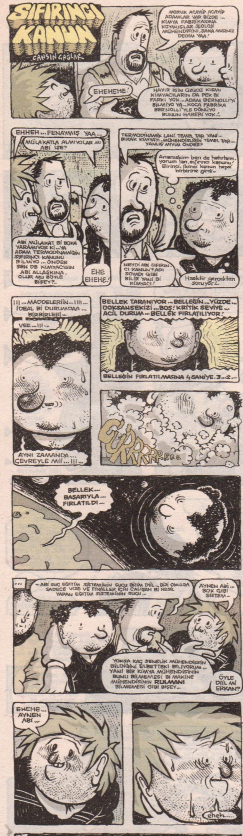
Dolandırılanların çoğu, küçük de olsa bir miktar para gönderdikten, bu yalana yatırım yaptıktan sonra yakın çevrelerinden gelen uyarılara kasıtlı olarak kulak asmıyorlar. "Yavrucuğum delirdin galiba, Nijerya'nın son monarkı İkinci Elizabeth, Prens Charles mı göndermiş mektubu?" diyene inanmıyor; "Abi o iş öyle olmuyor galiba, madem sana elli milyor dolar verecekler, bunun için de önden dört yüz dolar istiyorlar, o elli milyordan alsınlar işte dört yüz doları," diyeni tersliyorlar, "Hacı pasaport almak için bin dolar neymiş, Türkiye'de bile pasaport daha ucuz, atla sen git bari kızın yanına," diyeni hepten duymazdan geliyorlar. Çünkü bütün bu iyi niyetli insanların ima ettiği şey, yani arkadaşın süzme yoğurt gibi dolandırılmakta olduğu gerçeğini kabullenmek, salak yerine konulmak istemiyorlar.

Bu tip dolandırıcılıklara av olanların ortak noktası, "gerçek olamayacak kadar güzel bir teklife" inanmaları ve kendilerinin bizzat kısa yoldan, hak etmeden zengin olmak istemeleri. Peki aynı şeyi siyasi emellere uyarladığımızda; mesela bir entelektüelin sırf kişisel siyasi hırslarının bir kısmına cevap veriyor ve ortak düşmanına saldırıyor, diye hayatının on yılını bir iktidarı meşrulaştırmak, ve o iktidarın en savunulmayacak uygulamalarını bile savunmak için bir yol bulmakla geçirip; günün birinde kullanılmış bir peçete gibi bir kenara fırlatılmasına ve üstelik hesapta karşı çıktığı eski düşmanından çok daha kuvvetli ve çok daha izansız bir yeni düşmanla uyanması neden "dolandırılmak" değil de "kandırılmak," oluyor ki? David Copperfield mı bunlar arkadaş, abrakadabra mı yaptılar?

Bilakis, adeta izleyicilerinin zekâsını küçümseyerek, kolum kadar iple uçma numarası yapan sahte sihirbaz gibiydiler ama bizim geçen haftalarda kendisinden bahsettiğimiz derviş, "İp var," diyen herkesi susturdu, aptallıkla, cahillikle ve eski düzene dönmek istemekle suçladı. Tıpkı bir hayâle yatırım yapan, inanılmaz faizler alacağım diye evini arabasını satıp Jet Fadıl'a basanlar gibi; durumda bir gariplik olduğunu en başından beri söyleyen, gösteren ve hatta çatır çatır ispatlayan herkese küfürler yağdırdı. Her "Ama ip var," diyene; yatırdığı para karşılığında ilk aylarda aldığı fahiş faizi göstererek böbürlenen jetfadılzedeler gibi aldığı sahte faizleri gösterdi durdu. Cenazeler kalkarken "Biri de ölmüş. Kimbilir ne suç işlemişti, siz bilmezsiniz, derin işler bunlar," diye nefessiz kalarak ölen emekli öğretmenleri de katillerle aynı torbaya atmaktan çekinmedi. Temel özgürlükler sırf dine aykırı diye hayvani vergilerle gün geçtikçe kısıtlanırken, kendisi orta üst sınıf ve zengin arkadaşlarının içki masasından başka yer görmediği için uyaranları paranoyaklıkla suçladı, dalga geçti. "Arkadaşlarımız haksız yere içeri alınıyor, kötü muamele görüyor," diyenlere satır satır yeni polis şeflerinin ne de kültürlü, ne de nezih insanlar olduğunu anlattı.

Günün birinde, artık kendisine ve kendisi gibilere ihtiyaç kalmadığının resmi olarak deklare edilmesinin ardından; tıpkı bir kaç ay sonra ilk başta tadına vardığı fahiş faizi yatmamaya başlayan jetfadılzede, piramide yeni kaz toplayamayan titanzede, tüm servetini Nijerya prensine gönderen keriz gibi uyandı. Uyandı uyanmasına ama yıllardır dolandırıldığını ısrarla kabul etmedi, bütün bu serüveni boyunca sanki kimse kendisine "Abi ip var," "Abi olmaz öyle," "Abi yalnız bak şurada böyle bir şey var," dememiş gibi "Başta iyiydi de sonradan bozdu," dedi. Tıpkı "Adolf başta iyiydi, büyük reformlar yaptı, zart zurt konuşuyordu belki ama arkası gelmemişti. Fevriydi ama genel gidiş iyiydi. Ama Kristallnacht'la birlikte böyle oldu. Kristallnacht'la birlikte Fürhrer'in takındığı tavır, söylediği sözlerin desteklenmesi mümkün değildi." diyen Hans Schaudi gibi. Ha Almanya'da bunu gerçekten söyleyen bir Hans Schaudi var mı, var mıydı bilmiyorum.

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Sifon bozuk. Doluyor ama durmuyor, dolduğunu anlamıyor, alttan su almaya devam ediyor ve tamamen dolu olduğu için alttan aldığı suyu üstten aynen veriyor. Eğer vanasını kapatmazsan sonsuza kadar klozete su vermeye devam ediyor, zaten az olan erişilebilir temiz suyu ziyan ediyor. Kamera gürül gürül klozete akan temiz suya zoom yapıyor, ardından dramatik bir geçiş efektiyle klozete akan su afrikalı bir çocuğun gözünden damlayan bir damla yaşa dönüşüyor. Böylece temiz suyun israf olduğunu sembolik anlatımla daha da iyi anlıyoruz. Canına yandığım sifonu, afrikalı çocuğu ağlatmaya kimin ne hakkı var ya? Onun derdi kendine yetiyor. Hala okla birbirine ateş eden insan var afrikada. Geçen gün afrikalı metal grubunun klibini izledim, gitaristin gitarında dört tane tel vardı ve bas gitaristleri yoktu ve doksanların başı tarzı trash metal yapıyorlardı. Bu derece yokluk içindeler, devamlı bir tedirginlik halindeler, evcil hayvan olarak sırtlan besleyen çeteler falan var. Boşa akan suyu israf ettiğimiz için biz de suçluyuz ama bazı konularda dikkat etmedikleri için afrikalılar da suçlu. "Sırtlanım ve ben" isimli debut albümünüzü yine yaparsınız, önce çocuğun sıkıntısını çözün. Çocuk ağlıyor.

Evren hesap soracak.

İnsan, maalesef, hayatı boyunca "seninle hemen, şimdi, burada sevişmek istiyorum" dediğinden çok "sifon bozulmuş" diyor. Yeni, daha önce keşfedilmemiş, hiç hissedilmemiş hislerden çok bozuk sifonun verdiği sıkıntıyı hissediyor. Yataktan, aniden gelen bir ilhamla "bu hayatları değiştirecek, yeni ve daha güzel bir dünyanın temellerini atacan bir fikirdir, bunu mutlaka yazmam ve insanlıkla paylaşmam lazım ve bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diye fırlamıyor , "sifon mu akıtıyor ya? Vallahi sifon akıtıyor" diye isteksizce kalkıyor. Üstelik uykuya yaklaştığın, bilincin rüyaya sürüklendiği o en güzel anlarda. Sokaklarda, bir gece barda tanıştığı ama ismini bilmediği, sadece inanılmaz bir berraklıkla yüzünü hatırladığı o kızı değil de, sifon iç mekanizması satan tesisatçıyı arıyor. "Belki bir gün dayanamaz, o da benim hissettiğim aciliyet hissine yakalanır da bir mail atar, bir mesaj çeker" diye beklediğimizden çok, "sifon dolsun da sifonu çekeyim, sonra suyu yine vanadan kapatayım" diye bekliyor. Belki de hayatlarımızı kuşatan en büyük trajedilerden biri de budur fakat haberdar değilsinizdir. Benden öğrendiniz.

Tesisatçı kendini her yerde göstermez. "Buralarda bir yerlerde tesisatçı vardı, su borusu falan görüyordum buralardan geçerken" diye hatırladığınız sokaklarda çıkmaz. "Şu köşede vardı" dedikleri yerde internet kafe vardır. Aniden açılıp aniden batan tesisatçılar yüzünden şehrin tesisat haritası daima değişir. Beynimde çok net bir tesisatçı var fakat bulamıyorum. Tesisatçı zannettiğim dükkanlar nalbur çıkıyor. Nalburlar çaresiz. Bir tanesinde sifon içi mekanizması var ama bizimkinden değil. Bizimkini söktüm, elimde dolaştırıyorum örnek olarak. Çok değil birkaç gün önce sanat galerisi açılışında elimde kırmızı şarap dolaştırıyordum. Bir yandan da "bunun acısı bir yerden çıkar, böyle ibiş hareketler cezasız kalmaz" diye akımdan geçirmiştim. Evrenin sonsuz adaleti eninde sonunda adisyonu çıkartır, önünüze koyar. "Biz bu kadar ne yedik ya, bir yanlışlık olmasın?" diye düşünerek adisyona bakar, bakarsınız.

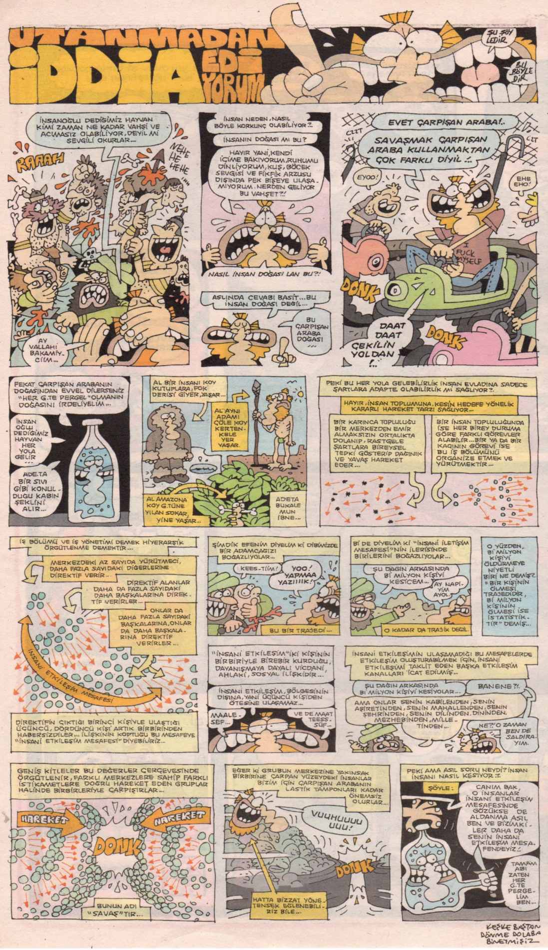
En sonunda bir esnaf bana gerçek tesisatçının yerini tarif ediyor. Su borusuyla, çeşit çeşit musluk aparatıyla gerçek bir tesisatçı. Elimdeki sifon içi mekanizmasını gösteriyorum. "Sizin ev nerede?" diyor. Eve gelmek istiyor. Evim çok uzakta, buralara kadar sürüklendim elimde bu aletle, bana bunun aynısından ver, ben takacağım. "Sen takamazsın, ben geleyim" diyor. Bar çıkışı "size gidelim mi? İstersen bize gidelim ama bizim ev kalabalık, istersen size gidelim, bira içip film izleriz, senin ev nerede?" diye dadanan çocuğa direnen genç kız gibi oldum. "Ben takmıştım bir kere, deneyeyim, olmazsa siz bana kartınızı verin, ben sizi arayayım" diyorum. Onunla bir insan gibi sizli bizli konuştuğum için iyice sinirleniyor, "telefonla çağrılınca daha fazla para alıyoruz" diyor. Tamam ulan. Sen kaybedeceksin. Biliyorum ben bu mekanizmayı, orasını oradan vidalıyorsun, üstten şambrelini ayarlıyorsun oluyor. Sen kaybedeceksin, insanlık kazanacak, sifon düzelecek, afrikalı çocukların göz yaşları dinecek. Olmazsa da başka tesisatçı bulurum, bütün tatillerimi ve boş vakitlerimi bu işe harcarım. Hayatı dolu dolu yaşayacaktım ama yaşamasam da olur.

Size gidelim mi?

Cihan Ceylan
OHA! MONTU ALALI DAHA BİR HAFTA OLMADI ABİ!.. BU SİGARA ÖLDÜRCEK BAK SENİ!..
BANA KREDİ ÇEKİCEK BİRİ LAZIM SERDAR! ATIYORUM ONBİN Mİ ÇEKİCEK ONBEŞ ÇEKSİN BEŞİ BANA VERSİN BEN ÖDİYCEM... AVUKAT ÇOK SIKIŞTIRIYO!..
OFF CÜZDANI İÇERDE UNUTTUM YAA!
BEN ALAYIM AĞAM İKİ DAKKADA?..
SEN BULAMAZSIN Kİ ŞİMDİ!..
BULURUM AĞAM VALLA BULURUM...
YOK YOK BULAMAZSIN...
1
·mını yurdunu sktimin çocuğu beni uğraştırsın da...
HA GAYRET!
2
Kedili ilişkiler patladığından beri ayrılan bana geliyo arkadaş... Sadece mama satıyorum kadından da hiç anlamam ki?..
SEN BİLİYOSUN RIZA BABA İBADET GİBİ SEVİYODUM...
BI İKİ GÜN ARAMA BAKALIM NOLCAK?!
SON OKUDUĞUN KİTAP VE SON İZLEDİĞİN FİLM HANGİLERİ?..
EVLENİLİR SENİNLE!
İKİSİ DE AYNI!.. ÖNCE KİTABI OKUDUM SONRA FİLMİNİ İZLEDİM İNTERNETTEN...
GÜNEŞ BEY VARMIŞ BUGÜN DAHİLİYEDE?..
İSTEMEM! UZMAN TV'YE GÖTÜRÜN BENİ UZMAN TV İYİ...
DUR BAKİYİM AÇILACAK MI?..
Selficiler DİKKAT!
ÇEKİYORUM BEYLER HAZIR...
dın
DIN DI DIRI DIN DIN DINNN DIN DIRI DIN DIN DINNN...
KİM BU MÜNASEBETSİZ ŞİMDİ ·MINA KOYİM YA TAM DA ZAMANINDA!..
dın dı dırıdın dın
ARKIN İPNESİ KİM OLACAK AÇMIYCAM YA SKTİRET ŞİMDİ.
OLUM AÇ BELKİ ÖNEMLİ BİŞEY...
YA YOK!
dın dın
HACI BENCE DE AÇ BAK ISRARLA ÇALDIRIYO!
ALO? NE VAR LAN ARKIN ÇABUK SÖYLE İŞİM VAR...
Onur... Bişey diycem ama...
DE OLUM NOLDU?
Ali Rıza abiyi kaybettik!..
DAYICIM!..
FİYUUU!
TOK!
ONUR ALİ RIZA DAYIYI HEPİMİZ TANIRDIK. BU HALDE GÖRSE SENİ ÇOK KIZARDI BİLİYOSUN KÜFREDERDİ...
EN KIZDIĞI ŞEY HAYATA ARA VERMEKTİ ONUR! BİŞEYİ YARIM BIRAKMAKTI!
ÖYLE Mİ DİYOSUNUZ?..
ÖYLE OLSUN AMA SELFİ ÇUBUĞU YARIYA İNECEK!.. HAZIR OLUN, DAYIM İÇİN...
CÜFF KIV KIV KIV
Güle güle Dayıların dayısı...
ARKIN ÖZDENİZ bunu beğendi
ARKIN ÖZDENİZ
VAY BABALAR
1 saat önce beğen yanıtla.

UTANMADAN İDDİA EDİYORUM
ŞU ŞÖYLEDİR
BU BÖYLEDİR
İNSANOĞLU DEDİĞİMİZ HAYVAN KİMİ ZAMAN NE KADAR VAHŞİ VE ACIMASIZ OLABİLİYOR, DEĞİL Mİ SEVGİLİ OKURLAR...
RAAAH
NEHE HEHE HEHE
AY VALLAHİ BAKAMIYCIIM...
İNSAN NEDEN, NASIL BÖYLE KORKUNÇ OLABİLİYOR?
İNSANIN DOĞASI MI BU?
HAYIR YANİ, KENDİ İÇİME BAKIYORUM, RUHUMU DİNLİYORUM, KUŞ, BÖCEK SEVGİSİ VE FİKFİK ARZUSU DIŞINDA PEK BİŞEYE ULAŞAMIYORUM. NERDEN GELİYOR BU VAHŞET?!
NASIL İNSAN DOĞASI LAN BU?!
ASLINDA CEVABI BASİT... BU İNSAN DOĞASI DEĞİL...
BU ÇARPIŞAN ARABA DOĞASI...
EVET ÇARPIŞAN ARABA!..
SAVAŞMAK ÇARPIŞAN ARABA KULLANMAKTAN ÇOK FARKLI DİYİL!..
CZZT
CZT
EYOO!
EHE EHO!
I FUCK MYSELF
DONK
DAAT DAAT ÇEKİLİN YOLDAN!..
DONK
FEKAT ÇARPIŞAN ARABANIN DOĞASINDAN EVVEL DİLERSENİZ "HER G.TE PERGEL" OLMANIN DOĞASINI İRDELİYELİM...
İNSAN OĞLU DEDİĞİMİZ HAYVAN HER YOLA GELİR...
ADETA BİR SIVI GİBİ KONULDUGU KABIN ŞEKLİNİ ALIR...
AL BİR İNSANI KOY KUTUPLARA, FOK DERİSİ GİYER, YAŞAR...
AL AYNI ADAMI ÇÖLE KOY KERTENKELE YER YAŞAR.
AL AMAZONA KOY G.TÜNE YILAN SOKAR, YİNE YAŞAR...
ADETA BUKALEMUN İBNE...
PEKİ BU HER YOLA GELEBİLİRLİK İNSAN EVLADINA SADECE ŞARTLARA ADAPTE OLABİLİRLİK Mİ SAĞLIYOR?
HAYIR, İNSAN TOPLUMUNA, KESİN HEDEFE YÖNELİK KARARLI HAREKET TARZI SAĞLIYOR...
BİR KARINCA TOPLULUĞU BİR MERKEZDEN EMİR ALMAKSIZIN ORTALIKTA DOLANIP, RASTGELE ŞARTLARA BİREYSEL TEPKİ GÖSTERİP DAĞINIK VE YAVAŞ HAREKET EDER...
BİR İNSAN TOPLULUĞUNDA İSE HER BİREY DURUMA GÖRE FARKLI GÖREVLER ALABİLİR... BİR YA DA BİR KAÇININ GÖREVİ İSE BU İŞ BÖLÜMÜNÜ ORGANİZE ETMEK VE YÜRÜTMEKTİR...
İŞ BÖLÜMÜ VE İŞ YÖNETİMİ DEMEK HİYERARŞİK ÖRGÜTLENME DEMEKTİR...
MERKEZDEKİ AZ SAYIDA YÜRÜTMECİ, DAHA FAZLA SAYIDAKİ DİĞERLERİNE DİREKTİF VERİR...
DİREKTİF ALANLAR DAHA DA FAZLA SAYIDAKİ DAHA BAŞKALARINA DİREKTİF VERİRLER...
ONLAR DA DAHA FAZLA SAYIDAKİ BAŞKALARINA, ONLAR DA DAHA BAŞKALARINA DİREKTİF VERİRLER...
İNSANİ ETKİLEŞİM MESAFESİ
DİREKTİFİN ÇIKTIĞI BİRİNCİ KİŞİYLE ULAŞTIĞI ÜÇÜNCÜ, DÖRDÜNCÜ KİŞİ ARTIK BİRBİRİNDEN HABERSİZDİRLER... İLİŞKİNİN KOPTUĞU BU MESAFEYE "İNSANİ ETKİLEŞİM MESAFESİ" DİYEBİLİRİZ...
ŞİMDİK EFENİM DİYELİM Kİ DİBİMİZDE BİR ADAMCAĞIZI BOĞAZLIYOLAR...
KEES-TİİM!
YOO! YAPMAA YAZIIIIK!
BU BİR TRAJEDİ...
Bİ DE DİYELİM Kİ "İNSANİ İLETİŞİM MESAFESİ"NİN İLERİSİNDE BİRİLERİNİ BOĞAZLIYOLAR...
ŞU DAĞIN ARKASINDA Bİ MİLYON KİŞİYİ KESİCEM...
AY NAPIYIM AYOL
O KADAR DA TRAJİK DEĞİL.
O YÜZDEN, Bİ MİLYON KİŞİYİ ÖLDÜRMEYE NİYETLİ BİRİ NE DEMİŞ? "BİR KİŞİNİN ÖLMESİ TRAJEDİDİR, Bİ MİLYON KİŞİNİN ÖLMESİ İSE İSTATİSTİKTİR" DEMİŞ...
"İNSANİ ETKİLEŞİM" İKİ KİŞİNİN BİRBİRİYLE BİREBİR KURDUĞU, DAYANIŞMAYA DAYALI VİCDANİ, AHLAKİ, SOSYAL İLİŞKİDİR...
İNSANİ ETKİLEŞİM BÖLGESİNİN DIŞINA, YANİ ÜÇÜNCÜ KİŞİDEN ÖTESİNE ULAŞAMAZ...
MAALESEF...
VE DE MAATTEESSÜF...
İNSANİ ETKİLEŞİMİN ULAŞAMADIĞI BU MESAFELERDE ETKİLEŞİM OLUŞTURABİLMEK İÇİN, İNSANİ ETKİLEŞİMİ TAKLİT EDEN BAŞKA ETKİLEŞİM KANALLARI İCAT EDİLMİŞ...
ŞU DAĞIN ARKASINDA Bİ MİLYON KİŞİYİ KESİYOLAR...
BANENE?!
AMA ONLAR SENİN KABİLENDEN, SENİN AŞİRETİNDEN, SENİN MAHALLENDEN, SENİN ŞEHRİNDEN, SENİN DİLİNDEN, DİNİNDEN, MEZHEBİNDEN, MİLLETİNDEN...
NE?! O ZAMAN BEN DE SALDIRAYIM.
GENİŞ KİTLELER BU DEĞERLER ÇERÇEVESİNDE ÖRGÜTLENİR, FARKLI MERKEZLERE SAHİP FARKLI İSTİKAMETLERE DOĞRU HAREKET EDEN GRUPLAR HALİNDE BİRBİRLERİYLE ÇARPIŞIRLAR...
HAREKET
HAREKET
DONK
BUNUN ADI "SAVAŞ"TIR...
EĞER Kİ GRUBUN MERKEZİNE YAKINSAK BİRBİRİNE ÇARPAN YÜZEYDEKİ İNSANLAR BİZİM İÇİN ÇARPIŞAN ARABANIN LASTİK TAMPONLARI KADAR ÖNEMSİZ OLURLAR...
VUUHUUUU UUU!
DONK
HATTA BİZZAT YÖNETENSEK EĞLENEBİLİRİZ BİLE...
PEKİ AMA ASIL SORU NEYDİ? İNSAN İNSANI NASIL KESİYOR?!
ŞÖYLE:
CANIM BAK, O İNSANLAR İNSANİ ETKİLEŞİM MESAFESİNDE GÖZÜKSE DE ALDANMA ASIL BEN VE BİZİMKİLER DAHA DA SENİN İNSANİ ETKİLEŞİM MESAFENDEYİZ...
TAMAM ABİ ZATEN HER G.TE PERGELİM BEN...
KEŞKE BAŞTAN DÖNME DOLABA BİNEYMİŞİZ

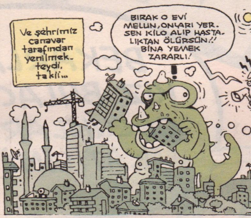
ÖMER GÖKSEL
HAY MINI SKIM YA!! GÖZÜNDEN BURNUNDAN AKIYO BUNUN HEP!!
HEMEN FONDİP ÇEKMEN LAZIM BUNU...
TIIIVIIIIIII
SANAL DOKTORUNUZ
BASURUM EKTEDİR
ÇOK BASMA DEMEDİM Mİ LAN SANA!.. DEMEDİM Mİ?!!
TIKIRT!!
AHA! YAŞ MAMA AÇILMA SESİ!

Servet TURAN

Özgür KAHYAOĞLU

Hakan KARADENİZ

Özgür KAHYAOĞLU

Murat ARAS

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 29 Ekim 2015 | Sayı: 426
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ
OTİSABİ içerde...
Ahmet Davutoğlu bekarlara kucak açtı: "Aileniz hayırlı bir eş bulamazsa bize başvurun."
BEKARLARA KIZ BULACAĞINA ÇOCUKLARIMIZIN KATİLİNİ BUL!

UYKUSUZ

5 KASIM PERŞEMBE
SAYI: 2015/45 No: 427
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

Vatandaşa Sorduk

Fuat Avni

Milbur YUNKLUKÇU (31): Televizyon ressamı rahmetli Bob Roz gibi adam.. Bob Roz nasıl ki "Şurada bi nehir olsun, şurada bi ağaç olsun, a-burada bi tilkicik yaşıyo olsun" diye kendi yarattığı gerçekliği resmediyodu, bu i*ne de bunu siyaseten yapıyo.. "Burada bi hırsız olsun, burada bi yolsuzluk olsun, burada bi egemenbağışçık yaşıyo olsun" diye milletin aklını s*** durdu.. Tahminim, tipi de Bob roz gibidir bunun.. Listeler yayınlayıp, vatandaş insanları hedef gösterdi ya lan bu dal-y****k..

Sorbirhan KAÇACAM (40): Fuat Avni'yi ne zaman açsam, yanda "Bunu da beğenebilirsin" diye Ahmet Hakan çıkıyo.. Sırf o yüzden Fuat Avni'den tiksindim lan.. Gogıl bizi i*ne sanacak diye okumayı bıraktık... Kahvede arkadaşlarla giriyoruz Fuat avni'ye.. Aramızdan bazıları bi süre sonra Ahmet Hakan'ı beğenmeye başladılar.. Gönülleri kaydı, karılarını beğenmez oldular.. Bi şeyi 100 kere söyleyince, piskolojikman ikna oluyo insan... Ağdayı bırakıp kıllanan yengelerimiz oldu Ahmet Hakan'a benzemek için...

Beysel YILDIRIMTÜRK (28) "Korkma, titre" diye bitiriyo hep yazılarını.. Bence bu, bi cep telefonuna söylenebilecek güzel bi söz... Hani telefonun sesini kısmanız gereken bi yerdesiniz, ama çok önemli de bi arama bekliyosunuz.. Titreşime alıyorsunuz telefonu.. "Abi arayacağım seni, duyarsın di mi?" "Evet, evet.. Korkma, titre.." (Ayrıca bkz: Telefonu fuat Avniye almak) Fuat avniyle ilgili düşüncelerim bunlar.. Bi de, işerken de bazen bi titreme geliyo..

Kahramanmaraş YUSUFELİ (32) Bence, 1 kişi değil Fuat avni... Minimum 2 kişiler.. Bi tanesi erkete dururken diğeri ajanlık yapıyo.. Tek başına yapılmaz, yakalanırsın.. Yani yüksek ihtimal bunlar Kemal Kılıçdaroğluyla Devlet Bahçeli.. Çünkü başından beri, Fuat avni gibi "yargılayacaz, mahvedecez" diye atıp tutan bi bunlar var.. Ama olmuyor.. Fuat Avni ne kadar zahiriyse bizim için, bunlar da öyle... Sanal siyasetçi.. İnternet fenomenliğinde daha başarılılar...

UYKUSUZ

4. Ak Parti dönemi, kısa bir aradan sonra tekrar başladı.

Doğan medya grubu seçim sonuçlarının ardından Ak Parti'ye güzellemeler düzse de, yandaş medyanın hedefinde.

CEVAP VE DÜZELTME

Derginizin 25.06.2015 tarihli sayısının 3. Sayfasında yer alan karikatürün açıklaması niteliğinde "Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal'in vakfı Türgev, 300 yıllık Damat Ibrahim Paşa Külliyesi'nin çatısını otoparka dönüştürdü." şeklinde bir ifade kullanılmıştır.

Ancak bu bilgi gerçek değildir. Zira haberde bahsi geçen otopark tamamen otopark olarak müvekkil vakıf tarafından iktisap edilmiş olup, hiçbir zaman cami veya külliye olmamış, her daim otopark olarak kullanılmış bir alandır. Dolayısıyla söz konusu alanın müvekkil tarafındandan otoparka dönüştürüldüğü iddiası gerçek dışıdır. Ayrıca, müvekkilin yetkilisi olduğu vakıf, iddia ettiğiniz gibi Sayın Bilal Erdoğan'ın vakfı da değildir. Bilal Erdoğan yalnızca vakfın yönetim kurulunda yer alan üyelerden biridir.

Derginizde yer alan söz konusu iddialar gerçek dışı olup bu yanlışın düzeltilmesi gereği doğmuştur. Kamuoyuna duyurulur.

Türkiye Gençlik ve Eğitime Hizmet Vakfı (TÜRGEV) Vekili

Av. Selma YILDIZ

Ak Parti'nin medya işgalleri sürüyor: Cemaate yakın Bugün ve Millet gazetelerine kayyum atandı, gazeteler bir günde Ak Parti taraftarına dönüştü.

Damat İbrahim Paşa Küliyesi'nin otoparkının 300 yıllık olduğu ortaya çıktı! (Vakıf da Bilal'in değilmiş zaten)

Bir önceki seçim sonuçlarını beğenmeyen Ak Parti, üç aylık "seçim çalışmasının" sonunda 316 milletvekili çıkardı.

YÖK, yeni yönetmelik taslağıyla istediği vakıf üniversitesini kapatabilecek.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Sokaklarda seylabeler ağlaşır/ Ufuk yaklaşır, yaklaşır, yaklaşır:/ ...Saçaklarda kuşlar -hazindir bu pek!-/ Susarlar, uzaktan ulur bir köpek."

Tevfik Fikret/ Yağmur

(seylabe:sel)
Pencerede yağmur.
İp ip, kıpır kıpır oynaşan, sudan çizgiler... *(sicim sicim)*
Dışarının hızlı hızlı geçip giden bozbulanık/kara bulutları. Sokağın grileri, kül/duman renkleri... Camlarda puslu, bulanık, kıpraşan, kırık kırık görüntüler.*(camların iç yanı da buğulu)* Erkenden yanmış sokak lambalarının ışıkları da ıslak ıslak titreşiyor.(tam kararmadı hava henüz--tıkanmış trafiğin uzak kornaları--)
Yağmur dediğin işte böyle, şakır şakır cama vuracak. Biraz 'verev' çizgilerle, eğri eğri yağacak.--*dışarıdan, tıpır tıpır tıpırdayan bir saçağın sesleri--*
(İşte, 'yazı'ların "yaz beni, yaz beni" diye insanın ensesindeki saçlardan çekiştirip çekiştirip, sonra kıkırdıya kıkırdaya kaçıştıkları 'o hava' sanki.)

"Cama vuran her damla beni harap ediyor/bu yağmur seni benden alıp götüren yağmur... " *(Mine Koşan şarkısı, Erkin Koray da söyledi sonra)*
Sayın Mine hanım, üzgünüm, ne diyeceğimi bilemiyorum ama beni neredeyse 'mest' ediyor o aynı damlalar*(cama vuran)* işte.*(hernedense,bilemiyorum)* Duygusuz bir 'mal' sanmayınız. Sevgiler, saygılar.

"Her damlada ah ettim, hayatıma kahrettim"
–başkasının ilacını kullanmayınız, ilaçlar her bünyede farklı şekilde etki eder.(kamu spotu)– (Hiç mi terkedilmeden yağmurda sen be adam?)
Yoo ondan değil. Terkedilmeyen mi var? Her türlü terkedilmişimdir.*(yüz yıldır görülmemiş kuvvetli sağanak, kavurucu çöl sıcakları)*
Marilyn Monroe olsan terkedilirsin. Dünyanın hali böyle. Ama yağmur nerden bilsin olanı biteni.(hem *'o yağmur' bu yağmur mu bakalım?* "alıp götüren yağmur?" *Yanılıyor olabilir Mine hanım.– ayrıca, aynı yağmurda iki kere terkedilebilmenin mümkünatı?–)*
Bir elimde dumanı üstünde çay bardağı.*(yazmaya başlamadan önce mutlaka, ama mutlaka bir dilim cheesecake yiyormuş Stephan King, yeni okudum bi yerde,–ünlülerin garip yemek alışkanlıkları galerisi– hiç fena fikir değilmiş ama ha o–kurabiye de olsa olurdu şu anda–)*
Kolumu dayadığım elektrikli radyatörden yüzümün bir yanına vuran sıcaklık.
Daha ne isteyeyim.*(cheesecake dedin ya demin?)* Bahtiyarım.
Herneyse. Fazla da abarmamak lazım. Yağmuru cam içinden seyredemeyeni var.
"Yağmur eve dönerken güzeldir" Bir Çin atasözüymüş bu. Haklı.

Çin dedim de aklıma geldi şimdi. Dün,
Kapalı çarşıda öle dalgın dalgın gezerken Mao'ya çok benzeyen bir adam gördüm birden. Ama aynısı!
Dar bir sokakta burun buruna geldik. Afalladım. Hakimsi bir ceket te mi vardı sanki üstünde yoksa zihnim mi ekledi onu sonra, hatırlarken? *(ikibinonbeş'in genci için ne anlama geliyor tam bilemiyorum ama ,o yılları sosyalist bir genç olarak yaşamış biri için çok şaşırtıcı; milyarı aşkın sayıda insan, erkeği kadını aynı; tek tip bir kıyafet giyiyor. Devlet başkanı da, o başkanın karısı da, çöpçü de... (seksen yaşında yaşlı teyze ile yirmiyaşında delikanlı aynı elbiseyi) Aynı model, aynı renk, aynı kumaş, başta aynı kep...*"atlas libas" *giyen tek bir insanevladı yok. Günümüzde iki insan aynı kıyafeti giyse (pişti oldu) diyorlar, var hesab et. Öyle bir alem.–Milyonlarca insan da öldü o kültür devrimi günlerinde o da ayrı tabi. --yok değildim Mao'cu--)*
Biraz daha genç hali ama sanki Mao'nun. *(kültür devriminin başlangıç yıllarındaki hali gibi daha çok)* Kendisinden epey daha yaşlı görünen asık suratlı bir karısı da vardı yanında. Hiçbir özelliği olmayan soluk mavi, uyduruk bir gömleğin ucunu tutup."vat is dı prays of diz" dedi kadın.*(etek hikayesi?)* Hiç oralı olmadı ama Mao(benzeri), bi kere bile bakmadı gömleğe mömleğe.(vakur bir ifade yüzünde, ciddi ciddi çarşının tavanındaki desenleri seyrediyordu o) Yine şaşırdım.
Ya, sizin oranın kumaşları,*(altı bin yıllık renk, resim geleneği)*o ipekler, o satenler... O renkler, o nakışlar, o desenler... Herneyse, beni ilgilendirmez. Aceba bir Çinliye göre de çok benziyor muydu Mao'ya? Orasını hiç bir zaman...
--Aynı gün Mao'ya benzeyen ikinci bir kişi daha gördüm*(yine çarşı civarı)* ama yazmayacağım onu. Garip olur. Bir günde iki Mao? Çok fazla. Daha önce hayatımda Mao'yu andıran bir kişi görmüşlüğüm dahi yokken hem de. Yalan gibi sanki-- Neyse kapatıyorum mevzuyu.

Bitirirken:
Daha önce bir yazıda "*serbestçe dolaşan atlar olsa ya, üstlerine insan minsan binmeden, canlarının istediklere yere gitseler, dolaşsalar..*" şöle olsa, böle olsa, *(hayat bayram olsa)*falan filan, gibisinden bişeyler yazmıştım ya hani.
Varmış meğer, işte öyle yerler. Evet!

"...Abi bu haftaki yazınızı okurken mırıldandım. Paylaşmak isterim. ...Burgazada'da ekim sonu, kasım gibi faytoncular atları serbest bırakıyorlar. Taylarıyla beraber yollarda koca gövdeli atları görmek, bazen sevmek, gerçekten başka bir duyguymuş." diye yazmış mailinde Murat Başol.
Yalnız, Burgazada'daki o atların başına gelen, biraz "ücretsiz yıllık izin"gibi bişey galiba ha sanki Murat? Öyle mi? --*nasıl olsa müşteri yok, bi de haybeden saman?*– "*herkes gidip kendi başının çaresine baksın, kendi rızkını kendi bulsun arkadaşlar, işler açılınca biz sizi arıyıcaz, Allaha emanet olun*" böyle gibi mi?(saldım çayıra mevlam kayıra) --öyle bile olsa otu, yeşil*liği bol neyse ki adanın*-- Herneyse, bi gidip Burgaz'a bakmak lazım. Kasım geldi nasıl olsa(bu arada enfestir Burgaz)

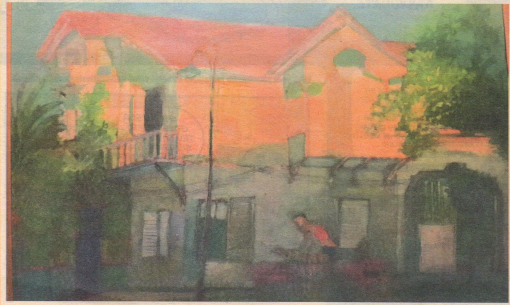
İkinci mail Tuğçe Koç'tan:
"...bir yaz akşamı pencereden dışarıyı seyrederken sizin de bahsettiğiniz "takkıdı tıkkıdı" seslerini duydum. ...Sürü halinde atlar, yokuş aşağı yolda, sallana sallana geziniyorlardı" diyor. "...Her sabah hastaneye gittiğim yolda uykulu halleriyle selamlıyorum onları. Bazen apartman kapısının önünde uyurken yakalıyorum. Rahatını bozmamak için usulca kapatıyorum kapıyı...
...Burası Manisa/Uncubozköy. Ve burada atlar sokaklarda özgür. İnsanlarla dost."
Tuğçe Koç'a ve Murat Başol'a çok teşekkür ediyorum.
Ben çok sevindim.
Diğer hayvan/at severler de sevinsin istedim.*(gidip yerinde görmek te mümkün)*
İki adet "hayal belde", iki ayrı "El Dorado" İkisi birden! Başka ne istenir?

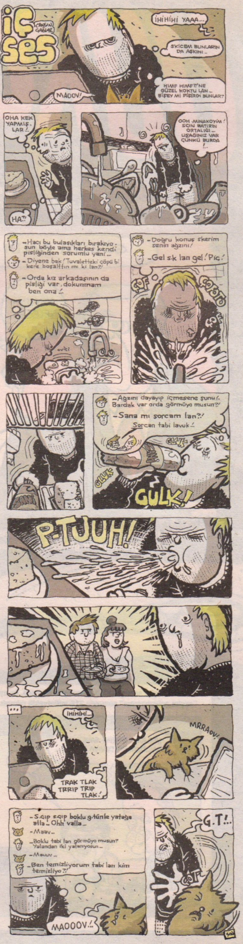
"O belde/Hangi bir kıt'a-i muhayyelde?"

Her iki mektubu*(mektup?)*da sanki; bir binbirgece diyarından, iki ayrı güvercinin iki ayrı ayağına sarılı, penceremden usulca, yanyana süzülüvermişler. İçlerinde:"Biz burada işe 'uçan halı'larla gidiyoruz. 'Uçan halı'lar gerçek! Hemen gelin." yazılıymış gibi, --çocukken okumuşum *gibi hem de biraz* -- okudum, uçtum havalara.

Serbestçe dolaşabilenlerinizin,
dolaşamayıp ta fayton çekmek zorunda kalanlarınızın,
fayton çekmeyip te, sırtında adam taşıyanlarınızın,
hepinizin; o Türkan Şoray'ımsı koskocaman gözlerinizden öpüyorum.*(bir göz öpmeleridir başladı ki yani...dur bakalım)*

Dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

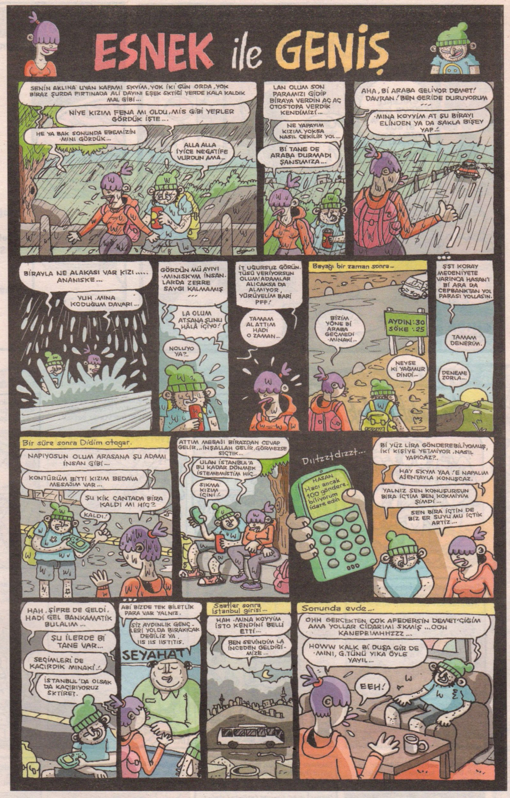

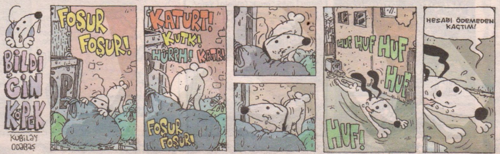
engin.ergonultas@gmail.com

BEN ALPAY ERDEM

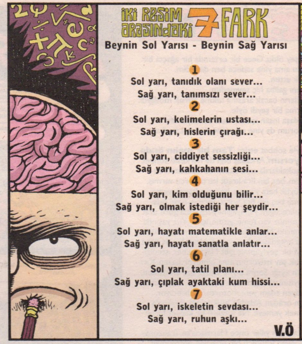
æ Merhaba.
æ Geçenlerde yine aynı şey oldu. Gece bir ortamda bir ağaçta bir bülbül öttü. Herkes duydu ama yine sadece ben dinledim.
æ Emoji sevmediğimi fark ettim.
æ Enseyi karartmayın lafını galiba hiç sevmedim.
æ Bir ara filmlerde kadınların bacak arasına tekme atmak modaydı. O neydi öyle ya, o ne saçma bir şeydi öyle.
æ Bir keresinde bir arkadaşa insan içinde "seni sevmiyorum" demiştim. Şimdi düşünüyorum da yine olsa yine derim. Lavuğun tekiydi.
æ Geçenlerde bir ağabeyle sohbet ettim. **Tam bir malın önde gideniydi yemin ediyorum.** Arkadaş ben de herkesle sohbet ediyorum. Tamam, hayat sokaklarda ama bazen de hakikaten bunalıyorum. Neymiş efendim, beş bin lira kredi kartı borcu varmış, o Kuşadası'na gitmekle büyük hata yapmış, her gün levrek yemiş içki içmiş, borç olarak şimdi beş bin lira borcu varmış, nasıl ödeyecekmiş. Hay Allah'ım delireceğim ya. Ayağını yorganına göre uzat diye muhteşem bir atasözümüz var. Yeme, gitme, içme. Yüz yaşında adamsın. Çocuk musun mınaki. Hadi çocuk olsan derim ki, çocuğun canı çekmiş derim. Gitme arkadaşım. Ne ayıp ya. Hayır bir de bana niye anlatıyorsun. Sanki iyi bir şey yapmış gibi. Hayatta her istediğimizi yapamayız. Ben de çok şey istiyorum ama olmuyor bazen. Kırıyorum dizimi, oturuyorum aşağı. Sonra böyle anlatırken anlatırken, motoru satacağım, daha iyisini alacağım dedi bana. Ağzım açık kaldı. Biraz önce borcum var diyen adam yeni motordan bahsediyor. Kalktım masadan, ayrıldım oradan. Atladım bisikletime, Beykoz'a gittim beş liraya balık ekmek yemeye. Ne lezzetti be kardeşim, ne lezzetti be.
æ Bir unutamadığım da, bundan yıllar önce Marmaris'te, Trabzonspor'a transfer olmayı bekleyen futbolcu bir ağabeyle, antrenman yapmamızdı birlikte. Ne güzel günlerdi. Beni çok severdi. Saat kurup uyanır, kumsalda buluşur, koş ha koş koşardık kilometrelerce. Ben ondan daha genç olmama rağmen onun kadar koşamazdım. Bir yerde kesilir, sonra onun geri dönmesini beklerdim. İnanılmaz bir ciğer vardı. Defans oyuncusuydu, çok güçlüydü. Sonra ne oldu bilmiyorum. Trabzonspor'a transferinin gerçekleşmediğini biliyorum. Çünkü öyle bir şey olsa haberim olurdu. Ne bileyim, öyle işte.
æ 2012 yazında televizyonda yaptığım 2 Teker 1 Yer adlı bisiklet gezi programından birazcık daha bahsetmek istiyorum. Güzel program oldu, aslında bir sonraki yaz da yapıyorduk, fakat **gezi** patlayınca bizim program da patladı. Şimdi tabii gezi'ye de değinmeden olmaz. Gezi'nin bence en fantastik olayı, Twitter'da "**TwitterKullanTürkiye**" hashtag'inin başlatılmış olması. Şimdi ben bu hashtag'i hangi sivri zekalının başlattığını bilmiyorum fakat bu hashtag'e en çok sahip çıkanın kim olduğunu biliyoruz değil mi. Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı, kim olacaktı başka, kim olabilirdi başka, Melih Gökçek. Deli çıktı bu hashtag için. "TWİTTERKULLANTÜRKİYE". Capslock açık. Biri de cevap yazmış, "başkanım hashtag başarılı oldu, şu anda twitter'daki herkes twitter kullanıyor" diye. Ne diyordum, sevildi galiba bu program. En azından bizim bakkal çok sevdi. Ben zaten bakkal sevsin istedim. Çünkü önce bakkal sevecek. Onun beğenisi esastır, ölçü odur. Hiç abartmıyorum, çekimleri yaparken aklımda fikrimde bakkal vardı. Acaba bu yaptıklarımızı bakkal sevecek mi. Bir de her gün gördüğüm adam. Bakkal çok sevdi, o yüzden programla ilgili kafamda en ufak bir soru işareti yok. Program tamamdır yani. Yalnız ben program boyunca da saçma sapan şeyler de yaptım, ve bunlar da hep yayımlandı. Sanki komploya kurban gittim. Kurgu diye bir şey var, montaj diye bir şey var. Bir yerde kahvaltıcıya diyorum ki, bana diyorum ağır bir şeyler verme, pastırmalı yumurta ver. Yayımlandı. Kapadokya'da deveye bindim ben, devenin tepesinden devenin sahibine sorduğum soruya bakınız, "ne kadar yiyor bu günde?" Tipik memleket insanı, arabaya biner, "na kadar yakıyor", deveye biner "ne kadar yiyor". Öyle öyle geziyoruz işte. Turistik yerlerden bir yerde ben köklü bir geçmişi olan tarihi bir fırın gördüm. Turistik yer ya, yazmışlar kapısına. "Since 1985'den beri" diye. O beri var ya o beri, neler anlatıyor. Beri, yani yerli yabancı benimsin. Beri, her türlü affetmem. Zannedersem bu köklü işletmelerin bir yerden sonra böyle bir kafayı kırma durumları oluyor. Bu adamlara diyemezsin. Since 1985'den beri diye bir anlatım olamaz, İngilizce başlayıp Türkçe bitiremezsin cümleyi diye diyemezsin. Hadi babacım der. Dükkanın önünü kapatma, hadi, hatta t'yle, hati. En korkuncu. Adana'da var böyle bir köklü işletme. Mekan burası tamam mı. Yazmışlar kapısına, "park sorunumuz yoktur, o sizin sorununuz" diye. Geçenlerde de bisikletimle İstanbul sokaklarında geziniyorum öyle, bir lokanta gördüm, o da çok acayipti. Lokanta'nın camına içeriden doğru, "çorba bulunur, kahvaltı verilir" yazmışlar. Sen lokantanın önünden geçen potansiyel bir müşteri olarak, okuyabilirsen bu yazıyı tersten okuyorsun. Ulaşılan mertebeye gel, "dışarıdan gelecek olan müşteri, ne bileyim, gelmese de olur, biz içeridekini nasıl bağlarız".
æ Sevgiler.

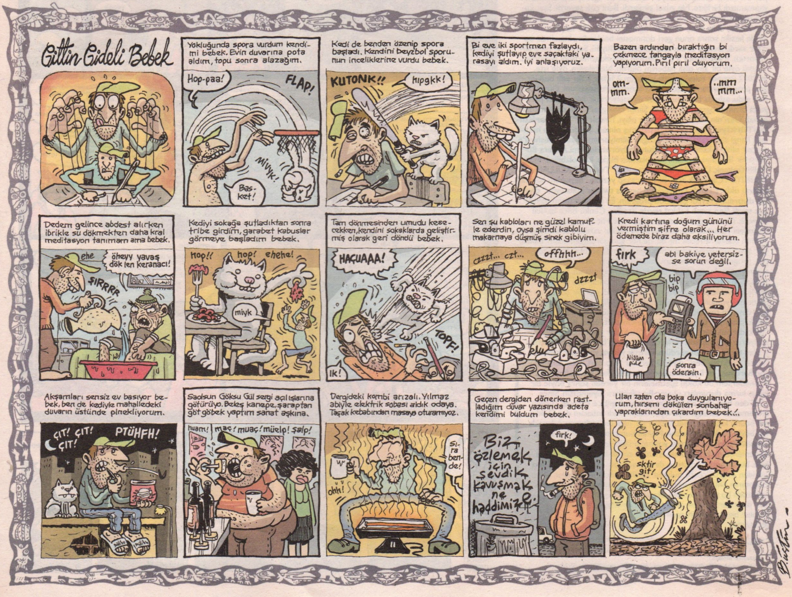
benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

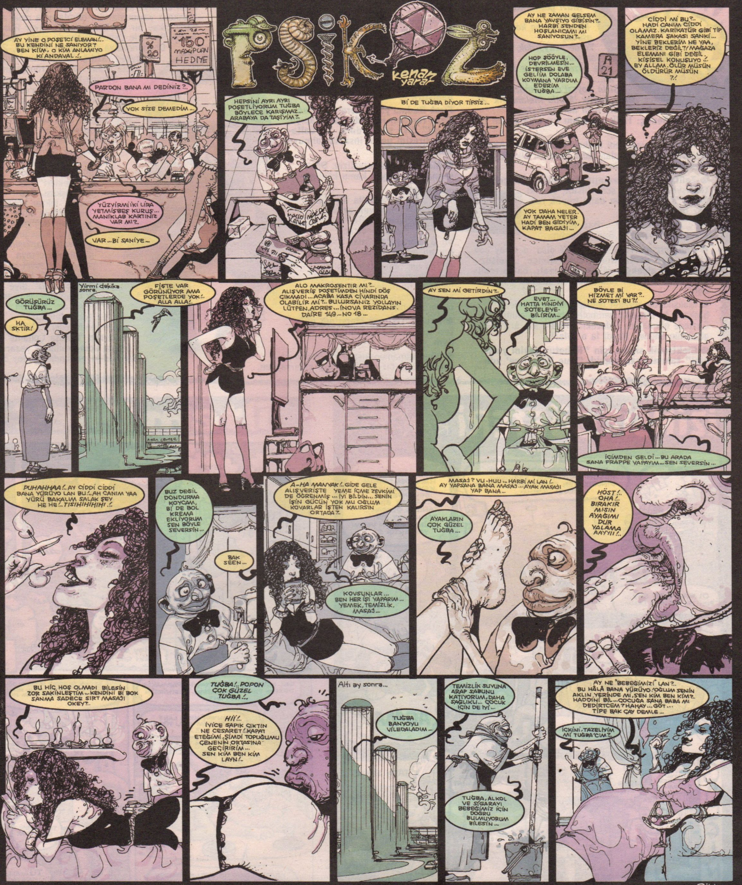

SAMİ
GEÇEN SEÇİM 2.5'LUK KOLA İLE İKİ PAKET ÇEKİRDEĞİ TAMAMEN TÜKETTİYDİK DE ANCA BELLİ OLDUYDU SONUÇLAR. ŞİMDİ DAHA Bİ AVUÇ ÇEKİRDEK ALDIK ZART DİYE BELLİ OLDU NASIL OLUYO BU İŞ?.. KOLAYA BAK KOLAYA ... DAHA YARISI DURUYO BE ?!
BU VERİLERLE SEÇİME İTİRAZ EDİLİR Mİ YA! Bİ SUS ZATEN CANIM SIKKIN!..
DÖNDÜ Bİ FİLİM DÖNDÜ ...
2,5 Litre
CİHAN CEYLAN

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK
Beynin Sol Yarısı - Beynin Sağ Yarısı
1
Sol yarı, tanıdık olanı sever...
Sağ yarı, tanımsızı sever...
2
Sol yarı, kelimelerin ustası...
Sağ yarı, hislerin çırağı...
3
Sol yarı, ciddiyet sessizliği...
Sağ yarı, kahkahanın sesi...
4
Sol yarı, kim olduğunu bilir...
Sağ yarı, olmak istediği her şeydir...
5
Sol yarı, hayatı matematikle anlar...
Sağ yarı, hayatı sanatla anlatır...
6
Sol yarı, tatil planı...
Sağ yarı, çıplak ayaktaki kum hissi...
7
Sol yarı, iskeletin sevdası...
Sağ yarı, ruhun aşkı...
V.Ö

Gittin Gideli Bebek
Yokluğunda spora vurdum kendimi bebek. Evin duvarına pota aldım, topu sonra alazağım.
Hop-paa!
FLAP!
MIYYK!
Bas-ket!
Kedi de benden özenip spora başladı. Kendini beyzbol sporunun inceliklerine vurdu bebek.
KUTONK!!
hıpgkk!
Bi eve iki sportmen fazlaydı, kediyi şutlayıp eve saçaktaki yarasayı aldım. İyi anlaşıyoruz.
Bazen ardından bıraktığın bi çekmece tangayla meditasyon yapıyorum. Pırıl pırıl oluyorum.
om-mm.
..mm mm...
Dedem gelince abdest alırken ibrikle su dökmekten daha kral meditasyon tanımam ama bebek.
ehe
öheyy yavaş dök len keranacı!
ŞIRRRR
Kediyi sokağa şutladıktan sonra tribe girdim, garabet kabuslar görmeye başladım bebek.
hop!!
hop!
ehehe!
miyk
Tam dönmesinden umudu kesecekken, kendini sokaklarda geliştirmiş olarak geri döndü bebek.
HAÇUAAA!
TOPF!
IK!
Sen şu kabloları ne güzel kamufle ederdin, oysa şimdi kablolu makarnaya düşmüş sinek gibiyim.
czzzt... czt...
offhhh...
dzzzt
Kredi kartına doğum gününü vermiştim şifre olarak... Her ödemede biraz daha eksiliyorum.
fırk
abi bakiye yetersizse sorun değil.
bip bip
Nizam pide
sonra ödersin.
Akşamları sensiz ev basıyor bebek, ben de kediyle mahalledeki duvarın üstünde pinekliyorum.
ÇIT! ÇIT! ÇIT!
PTÜHFH!
Saolsun Göksu Gül sergi açılışlarına götürüyo. Beleş kanepe, şaraptan göt göbek yaptım sanat aşkına.
hıam!
maç! muaç! müelp! şalp!
Dergideki kombi arızalı. Yılmaz abiyle elektrik sobası aldık odaya. Taşak kebabından masaya oturamıyoz.
Sıra bende!
ohh!
Geçen dergiden dönerken rastladığım duvar yazısında adeta kendimi buldum bebek.
Biz özlemek için sevdik kavuşmak ne haddimize.
fırk!
Ulan zaten ota boka duygulanıyorum, hırsımı dökülen sonbahar yapraklarından çıkardım bebek!..
sktir git!

PSİKOZ
kenan yarar
AY YİNE O POŞETCİ ELEMAN!.. BU KENDİNİ NE SANIYOR? BEN KİİM, O KİM ANLAMIYO Kİ ANDAVAL..!.
%20
150 MAXİPUAN HEDİYE
PARDON BANA MI DEDİNİZ?..
YOK SİZE DEMEDİM...
YÜZYİRMİİKİ LİRA YETMİSBEŞ KURUŞ... MANİKLAB KARTINIZ VAR MI?..
VAR...Bİ SANİYE...
HEPSİNİ AYRI AYRI POŞETLİYORUM TUĞBA BÖYLECE KARIŞMAZ... ARABAYA DA TAŞIYIM?..
Bİ DE TUĞBA DİYOR TİPSİZ...
AY NE ZAMAN GELSEM BANA YAVŞIYO GİBİSİN?.. HARBİ SENDEN HOŞLANICAMI MI SANIYOSUN?..
HOP ŞÖÖYLE. DEVRİLMESİN... İSTERSEN EVE GELİİM DOLABA KOYMANA YARDIM EDERİM TUĞBA...
YOK DAHA NELER. AY TAMAM YETER HADİ BEN GİDİYİM, KAPAT BAGAJI...
CİDDİ Mİ BU?.. HADİ CANIM CİDDİ OLAMAZ. KARİKATÜR GİBİ TİP KAMERA ŞAKASI SANKİ... YİNE BEKLERİM NE YAA, BEKLERİZ DEĞİL?! MAĞAZA ELEMANI GİBİ DEĞİL, KİŞİSEL KONUŞUYO!.. EY ALLAM. ÖLÜR MÜSÜN ÖLDÜRÜR MÜSÜN ?!
GÖRÜŞÜRÜZ TUĞBA...
HA, SKTİR!
Yirmi dakika sonra.
FİŞTE VAR GÖRÜNÜYOR AMA POŞETLERDE YOK!.. ALLA ALLA!..
ALO MAKROSENTIR MI?.. ALIŞVERİŞ POŞETİMDEN HİNDİ DÖŞ ÇIKMADI... ACABA KASA CİVARINDA OLABİLİR Mİ?.. BULURSANIZ YOLLAYIN LÜTFEN, ADRES... İNOVA REZİDANS. DAİRE 149... NO 18...
AY SEN Mİ GETİRDİN?..
EVET... HATTA HİNDİYİ SOTELEYEBİLİRİM...
BÖYLE Bİ HİZMET Mİ VAR?.. NE SOTESİ BU?!
İÇİMDEN GELDİ... BU ARADA SANA FRAPPE YAPAYIM... SEN SEVERSİN...
PUHAHHAA!.. AY CİDDİ CİDDİ BANA YÜRÜYO LAN BU!.. AH CANIM YAA YÜRÜ BAKALIM SALAK ŞEY HE HE!.. TISIHIHIHIHI!..
BUZ DEĞİL DONDURMA KOYCAM, Bİ DE BOL KREMA EKLİYORUM SEN BÖYLE SEVERSİN...
BAK SEEN...
A-HA MANYAK!.. GİDE GELE ALIŞVERİŞTE YEME İÇME ZEVKİMİ DE ÖĞRENMİŞ... İYİ BİLDİN... SENİN İŞİN GÜCÜN YOK MU OĞLUM KOVARLAR İŞTEN KALIRSIN ORTADA?..
KOVSUNLAR... BEN HER İŞİ YAPARIM... YEMEK, TEMİZLİK, MASAJ...
MASAJ? VU-HUU... HARBİ Mİ LAN!.. AY YAPSANA BANA MASAJ... AYAK MASAJI YAP BANA...
AYAKLARIN ÇOK GÜZEL TUĞBA...
HÖST!.. OHA!.. BIRAKIR MISIN AYAĞIMI DUR YALAMA AAYYII!..
BU HİÇ HOŞ OLMADI BİLESİN ZOR SAKİNLEŞTİM... KENDİNİ Bİ BOK SANMA SADECE SIRT MASAJI OKEY?..
TUĞBA!.. POPON ÇOK GÜZEL TUĞBA!..
Hİİ!.. İYİCE SAPIK ÇIKTIN NE CESARET!.. KAPAT ETEĞİMİ, ŞİMDİ TOPUĞUMU ÇENENİN ORTASINA GEÇİRİRİM... SEN KİM BEN KİM LAYN!..
Altı ay sonra...
TUĞBA BANYOYU VİLEDALADIM...
TEMİZLİK SUYUNA ARAP SABUNU KATIYORUM, DAHA SAĞLIKLI... ÇOCUK İÇİN DE İYİ...
TUĞBA, ALKOL VE SİGARAYI BEBEĞİMİZ İÇİN DOĞRU BULMUYORUM BİLESİN...
AY NE "BEBEĞİMİZİ" LAN?.. BU HÂLÂ BANA YÜRÜYO! OĞLUM SENİN AKLIN YERİNDE Mİ, SEN KİM BEN KİM?.. HADDİNİ BİL... ÇOCUĞA SANA BABA MI DEDİRTCEM? HAHAY... GÖT... TİPE BAK ÇAY DEMLE...
İÇKİNİ TAZELİYİM Mİ TUĞBA'CIM?..
Bitte

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Mavi gezinirken tonlar arasında
Melankoliden konuştun usulca,
Yerde yatıyorduk, yan yana yan yana
Ne güzeldi ama ne hazindi, ah..."
(Şirin Soysal'ın önümüzdeki mevsim çıkacak 'Mutlu Melankolik' albümünden, aynı adlı şarkıdan..)

● **Sonuç: Halk ağırlığını koyarsa seçim tekrarlanır...**

● N'aparsan yap, seni başkan yaptırmadık! AKP'li olmayan sayısı, olandan daha fazla bu ülkede. Demokrata dönüşeceksin diktatör...

● **Zalim yancısı, stratejik derinliğe haiz, çelebi teorisyen Hoca'nız sizin olsun, evdeki Kolay Namaz Hocası daha büyük rehber bana!..**

● İç, dış fark etmez... Bari halk olarak savaş istemiyoruz... Bari bu kesin...

● **Aldığınız oy 49 değil 99 bile olsa, o saray çok çirkin, Gezi'de yaptığınız çok zalimce, o yolsuzluklar çok alçakça! Medyayı, sanatı, hatta toplumu susturabilirsin fakat gerçek susmaz hacımın ogli!!**

● Meksika'da bereket geleneği diye, bi belediye başkanı, bi timsahla sembolik olarak evlenmişti. Gastede gördüğüm o duvaklı timsah, ara ara geliyo gözümün önüne.. Neydi la o öyle?!

● **Elektronik sigara için "Robotun şeyini yalar gibi" tanımlaması yapıldı 'True Detective' adlı dizide...**

● Charlie Chaplin, iyice ünlendiği zaman, tatil için Bali'ye gitmiş. "Bakalım beni hiç tanımayan insanları da güldürebilecek miyim" diye kafaya takıp, o ünlü düşmelerinden birkaçını yapmış. Hakkaten de tanık olanlar çok acaip gülmüşler...

● **Dert asla kaybolmaz, en fazla yer değiştirir...**

Fırat Budacı'ya bi kere "Suç ve Ceza romanı, insanda kafa yapıyo, di mi" diye sorduydum, "O baltayı indiresim gelen insanlar olmuyo diil" dediydi...

● Merdiven altı sosyalizm: Döner sermayeyle işleyen kamu kantinleri...

Türkiye Cumhuriyeti'nin başkenti: Angoje...

● **Futbolla hiç ilgilenmeyen arkadaşım bile "Ne zaman bitcek bu G. Saray'daki mali kriz, bıktım artık" dedi.**

● Ben hiç tanrıtanımaz olmayın demiyorum. Maymunlar Cehennemi filminde maymunların tanrısı Sibos! Sibos'u rahatça tanımayın mesela!..

● **Devlet, İstikrar Marşı'nın güftesi için yarışma açmış diye duydum..**

● "Ben tamamen kısa parçalardan yanayım. Eğer bir mizah dergisi çıkarsaydım, uzun uzadıya anlatılan her şeyi geri çevirirdim. Moskova yayımcılarının bürolarında uzun anlatıma karşı çıkan bir tek ben oldum!" diyor Rus yazar Anton Pavloviç Çehov. (Çehov'u çizen Vasilisa Chugunova'ya şükranlar) 1884'te, 24 yaşındayken yazdığı 'Bukalemun' adlı öyküyle adeta insan ruhunun röntgenini çekmiştir. Öyküde bir köpek, kuyumcu ustası Hryukin'i ısırır. Rusça'da adı 'sersem şaşkın' anlamına gelen polis şefi Oçumelov, olaya el koyar. Tam bu 'başıboş' köpeğe ceza verecekken, kalabalığın arasından biri "Galiba General Jigalov'un köpeği" der. Şef, bu kez ısırılana kızar. "Yok, bu generalin değil, onunkiler av köpekleri" der bir başkası. Oçumelov, tekrar köpeğe yüklenir. Böyle böyle tam altı kez fikir değiştirir polis şefi. Nihayet, köpeğin generalin kardeşine ait olduğu ortaya çıkınca, az evvel imha etmek istediği hayvanı "Seni yaramaz" diye sever Oçumelov, ısırılan Hryukin'i de "Benden daha çekeceğin var!" diye tehdit eder... İlk yazılarında 'Antoşa Çohante' takma adını kullanan yazarın hayranları arasında Tolstoy da vardır.

İZİNSİZ GÖSTERİ

MURAT KARADAN

İltem Dilek

"O hayatın sanatçısı. Teknik söz konusuysa benden çok daha üstün. Dickens, Puşkin gibi nadir yazarlardan" der Çehov için... '6 Numaralı Koğuş' hikayesini okuyan Lenin de "Bitirdiğimde tüylerim ürperdi, odamda kalamayıp dışarı fırladım. Sanki beni de o koğuşa hapsetmişler duygusuna kapıldım" demiştir... Bunlara bir de 'Memurun Ölümü'nü ekleyin, mutlaka okunmalı...

● **Günaydın diyemediklerimin de günü aydın geçsin isterim. (E, ya ne olacaktı? O zaman bana da Günaydın!!)**

● "Etil metil" deyip geçeriz. Oysa ilki öldürmüyo, ikincisi bildiğin öldürüyo... (Alkolün doğasında zaten kolpalık varken, bi de sahte rakı ha... Su, su... Su içelim.)

ı dediğin saplantı için...

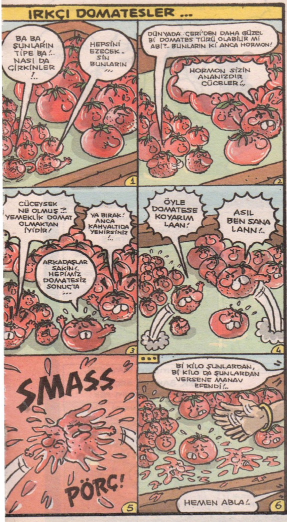
● **Futbolda Nijerya fena geliyo, şimdiden kaydıma geçsin. 17 yaş altı dünya kupasında üç şampiyonlukları var, bu yıl da Brezilya'yı 3-0 yenip çeyrek finale çıktılar. Afrika'dan şampiyonluğa en yakın ülke Nijerya, Nuri Bilge Ceylan – Oscar bağlantısı gibi. (Parantez açmaya alışınca duramıyo insan... Mali de iyi takım, Hırvatları yendiler. Sapsarı forması var Mali'nin.)**

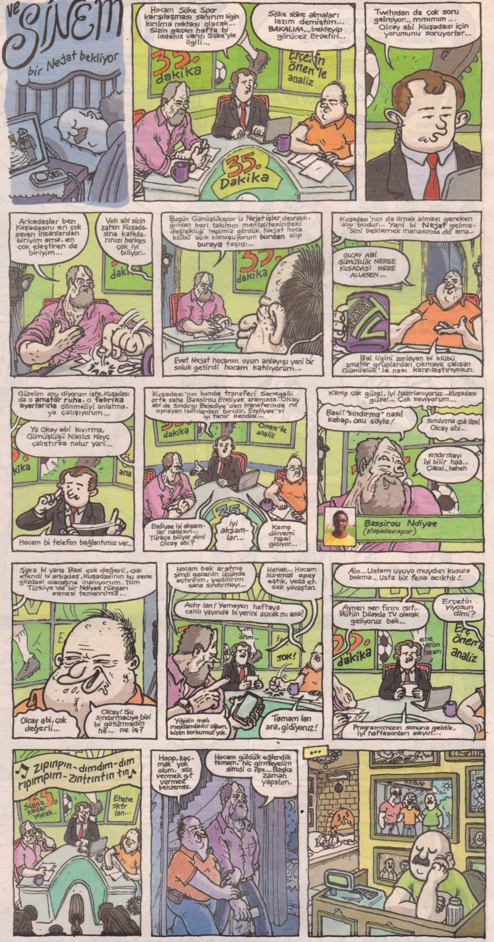

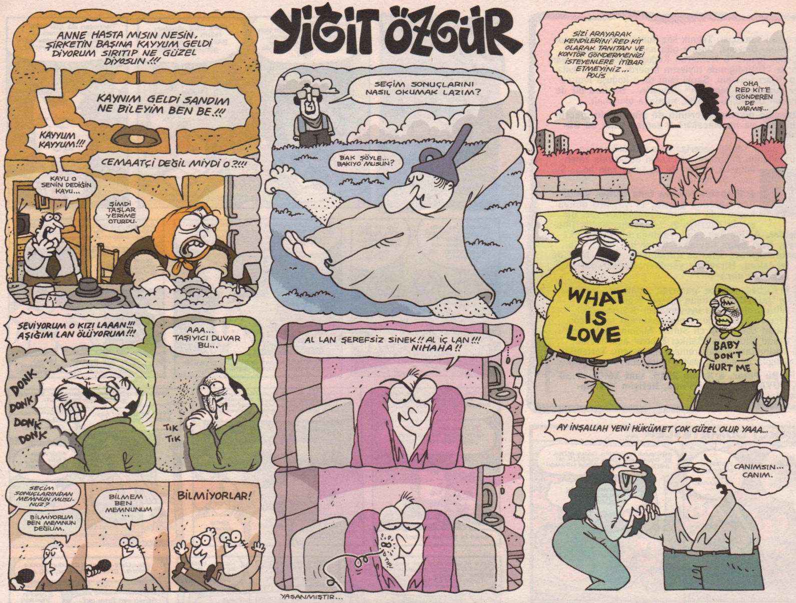
● Kırbacı yeyince 'parlayan' atlar, her kuşatma ve 'sargı'dan kurtulan eşkiya, değirmen gürültüsü olmayınca uyuyamayan değirmenciler, edepsizlik edeni kurşunun pakladığı sert racon, bizzat devreye giren Sultan Abdülhamit!.. Refi' Cevad Ulunay'ın 'Balıkçı Ethem' adlı hakiki anlatımlara dayalı romanı muhteşem. Tertemiz üslupla heyecanlı, zevkli maceralar, muhteşem...

● **Bu Pazar, 8 Kasım 2015, saat 16:00-17:30 arası, TÜYAP Kitap Fuarı'nda, İletişim Yayınları'nda olacam... Operler!..**

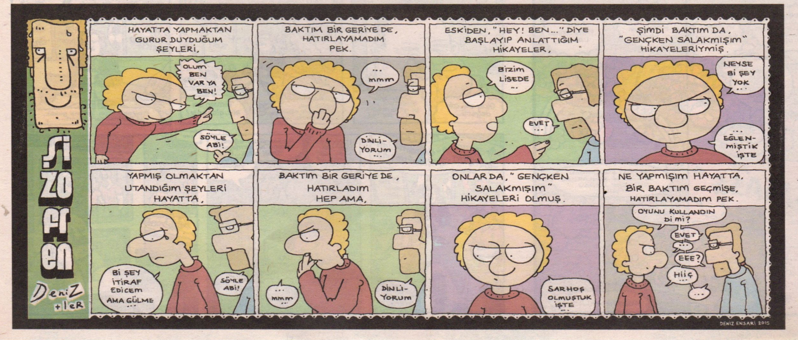
vedatozdemiro@gmail.com

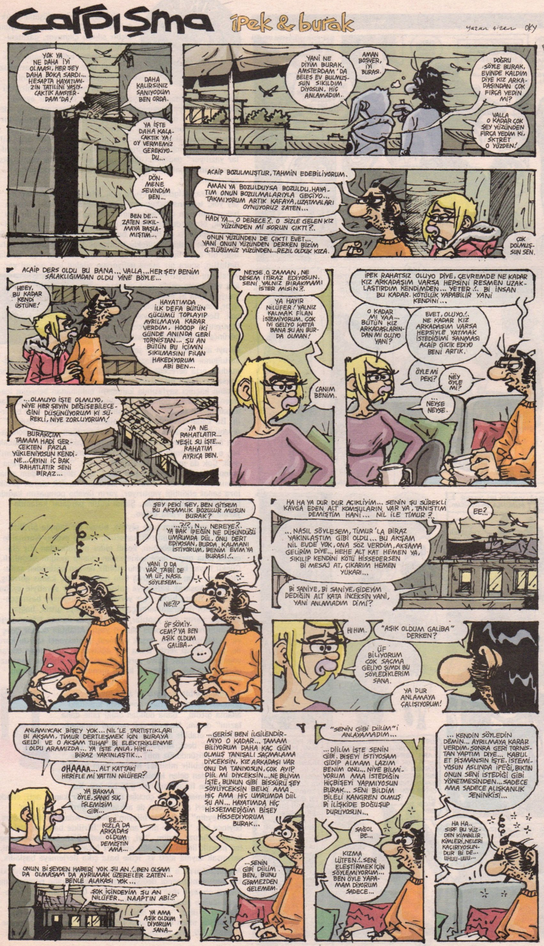

YİĞİT ÖZGÜR
ANNE HASTA MISIN NESİN, ŞİRKETİN BAŞINA KAYYUM GELDİ DİYORUM SIRITIP NE GÜZEL DİYOSUN!!!
KAYNIM GELDİ SANDIM NE BİLEYİM BEN BE!!!
KAYYUM KAYYUM!!!
CEMAATÇİ DEĞİL MİYDİ O?!!!
KAYU O SENİN DEDİĞİN KAYU...
ŞİMDİ TAŞLAR YERİME OTURDU.
SEÇİM SONUÇLARINI NASIL OKUMAK LAZIM?
BAK ŞÖYLE... BAKIYO MUSUN?
SİZİ ARAYARAK KENDİLERİNİ RED KİT OLARAK TANITAN VE KONTÖR GÖNDERMENİZİ İSTEYENLERE İTİBAR ETMEYİNİZ... POLİS
OHA RED KİT'E GÖNDEREN DE VARMIŞ...
WHAT IS LOVE
BABY DON'T HURT ME
SEVİYORUM O KIZI LAAAN!!! AŞIĞIM LAN ÖLÜYORUM!!!
DONK DONK DONK DONK
AAA... TAŞIYICI DUVAR BU...
TIK TIK
AL LAN ŞEREFSİZ SİNEK!! AL İÇ LAN!!! NİHAHA!!
SEÇİM SONUÇLARINDAN MEMNUN MUSUNUZ?
BİLMİYORUM BEN MEMNUN DEĞİLİM.
BİLMEM BEN MEMNUNUM...
BİLMİYORLAR!
YAŞANMIŞTIR...
AY İNŞALLAH YENİ HÜKÜMET ÇOK GÜZEL OLUR YAAA...
CANIMSIN... CANIM.

SİZOFREN
DENİZ +LER
HAYATTA YAPMAKTAN GURUR DUYDUĞUM ŞEYLERİ,
OLUM BEN VAR YA BEN!
SÖYLE ABİ!
BAKTIM BİR GERİYE DE, HATIRLAYAMADIM PEK.
... MMM
DİNLİYORUM...
ESKİDEN, "HEY! BEN..." DİYE BAŞLAYIP ANLATTIĞIM HİKAYELER,
BİZİM LİSEDE...
EVET...
ŞİMDİ BAKTIM DA, "GENÇKEN SALAKMIŞIM" HİKAYELERİYMİŞ.
NEYSE Bİ ŞEY YOK
... EĞLENMİŞTİK İŞTE
YAPMIŞ OLMAKTAN UTANDIĞIM ŞEYLERİ HAYATTA,
Bİ ŞEY İTİRAF EDİCEM AMA GÜLME...
SÖYLE ABİ!
BAKTIM BİR GERİYE DE, HATIRLADIM HEP AMA,
... MMM
DİNLİYORUM
ONLAR DA, "GENÇKEN SALAKMIŞIM" HİKAYELERİ OLMUŞ.
SARHOŞ OLMUŞTUK İŞTE...
NE YAPMIŞIM HAYATTA, BİR BAKTIM GEÇMİŞE, HATIRLAYAMADIM PEK.
OYUNU KULLANDIN DI MI?
EVET...
EEE?
HİÇ
...
DENİZ ENSARİ 2015

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

Sizi kurtaran kahramanlar

Bir an için dişlerinizden birinin çürüdüğünü düşünün. Hatta ağzınızda çürük varsa daha da iyi. Yani iyi değil tabii ama en azından kafanızda canlandırmak için iyi. Üstelik dişiniz ağrımıyor da, öyle basit bir çürük işte, ileride ağrı olursa artık başınızın çaresine bakarsınız. Tabii işiniz var gücünüz var ve bunun için evden çıktınız. Mesainiz var, bir yere yetişmeniz lâzım, artık her neyse. İşte tam da bu sırada, yani ağzınızda belki de şimdiye kadar farkına bile varmadığınız bir çürükle yolda kendi hâlinizde, diyelim ki İstiklal Caddesi'nde yürürken tepenizde bir helikopter belirdi, helikopterden sallanan iplerle yanınıza bir kişi indi ve sizi bayıltıcı bir iğneyle vurdu. Nasıl? Saçma mı? Devam edelim öyleyse.

İlk adam sizi bayılttıktan sonra helikopter yanınıza indi, sizi karga tulumba helikoptere bindirdiler, siz bayıltıcı iğnenin etkisiyle hayâl meyâl adamların sizin başınızı, kulağınızın arkasını falan okşadığını görüyorsunuz. Saçma mı? Yok canım.

Helikopter sonunda bir yere indi. Yine karga tulumba taşınarak bir binanın içine götürüldünüz, götürüldüğünüz yerde sizi çırılçıplak soydular, arka arkaya vücudunuzun dört bir yanının röntgenini çektiler. Cildinizi dikkatle incelediler, ağzınızdan içeri bir boru sokup endoskopi, k.çınızdan içeri (umarım) bir başka boru sokup kolonoskopi yaptılar. Valla ben kendi payıma rahatsız olurdum doğrusu.

En sonunda bütün bedeninizi elden geçiren adamlardan biri ağzınızdaki çürüğü fark etti. Anlamadığınız bir dilde bağırdı, diğer adamlar da başınıza toplandı, hep beraber çürüğünüzü incelediler. Daha sonra bir takım metal kıskaçlarla falan ağzınızı kapamanızı imkansız hâle getirip basbayağı ağzınızın içinde çalışmaya başladılar. Çürüyen dişinizi çekip çekmemeyi tartıştılar sonra da kanal tedavisi ve dolgu yapmaya karar verdiler. Bir iki iğne daha vurdular ve belki de çürük olduğunu bile bilmediğiniz dişinizi tedavi ettiler.

Her kendinize gelir gibi olduğunuzda size bir iğne daha yaptılar ve en sonunda dişinizi tedavi etmiş olarak sizi ertesi gün yine aynı helikopterle yarı baygın bir şekilde İstiklâl Caddesi'nin ortasına bırakıp gittiler.

Ne düşünürdünüz, ne hissedersiniz? Kim olduğunu, nece konuştuğunu bilmediğiniz bir takım adamlar sizi durup dururken almış size hiç haberiniz olmadan modern tıbbın bütün tetkiklerini uygulamış ve siz başta borular olmak üzere bütün bunları hayâl meyâl hatırlıyorsunuz. Üstelik sabah ağrımayan ağzınızda hâlâ biraz uyuşuk olmakla beraber hafif bir sızı var. Hayatınız daha mı iyi oldu? Ne bileyim bu sizin başınıza gelen en güzel şey olabilir mi? Günleri bile şaşırdınız değil mi? "Ulan daha bu sabah Yeliz'le buluşmaya gidiyordum, ne oldu bana böyle yahu? Yeliz'den de elli tane cevapsız çağrı var… Allah allahü dün mü buluşacaktık, nasıl lan?" diye sersem sersem geziyorsunuz şimdi. Üstelik bir de Yeliz'e verilecek bir hesabınız var.

İşte sevgili dostlarım, Serengeti düzlüklerinde kendi halinde takılırken ansızın National Geographic ya da Animal Planet'in yayınladığı belgesellerdeki hayvansever ve kahraman veteriner ekipleri tarafından iğneyle uyutulup dişine dolgu yapılan gergedanın yaşadıkları tam da bunlar. Yani sizin doğal ortamınız İstiklâl Caddesi'yse, Tunalı Hilmi'yse, Doktorlar Caddesi'yse, Kordon'sa artık hangi şehirdeyseniz kafanıza göre doldurun, o caddede nasıl yürüyorsanız, Serengeti'nin çocuğu olan gergedan arkadaşımızın ortamı da o düzlükler. Adam (gergedan) kendi hâlinde takılırken, artık su içmeye mi gidiyor, çiftleşmeye mi gidiyor, adamın özel hayatıdır buna karışacak değilim, bizim kahramanlar durduk yere geliyor, adamı bayıltıyor, helikoptere bindiriyor, kendi merkezlerine götürüyor, her türlü tıbbi tetkikte bulunuyor en sonunda da dişindeki bir çürüğü temizleyip ertesi gün falan aynı düzlüğe bırakıveriyor. Bunları hep Animal Planet'lerde falan görüyoruz. Adamın (gergedan) o gün bir randevusu mu vardı, önemli bir toplantısı mı vardı düşünen yok. Neymiş, kahramanlık yaptık, ne kadar da güzel bir iş yaptık. Alın yukarıda anlattım aynısını size yapsalar ne hissedeceğinizi az çok biliyorsunuz.

Zaten Serengeti'deki gergedanın dişinin nasıl çürüdüğünü de anlamakta güçlük çekiyorum; o bile inceden bir kolpa gibi: Bizim hayvansever ekip sırf zavallı gergedanı durup dururken işinden gücünden etmelerini haklı çıkarmak için "Ama dişi çürüktü, sonra çok ağrıyacaktı," falan diyor olabilir mesela. Yani ne bileyim tamam, adam dişini fırçalamıyor çok da şeker yemiyor, asitli yemiyor, kola içmiyor, ne diye çürüyor bu adamın dişi arkadaş? Valla bu adamlardan o kadar kıllanıyorum ki çaktırmadan aylardır gergedan arkadaşın önüne çikolata şekerleme falan atıp adamcağızın dişini bile bile çürütmüş bile olabilirler. Hayır zaten adamın özel hayatına falan da hiç saygıları yok. Hatta iddia ediyorum ki kesin bu herifler çürüttü gergedanın dişini de.

Zaten düşünecek olursak, hayatımızda ne kadar pis herif varsa, biz onları istemesek de ne yapıp edip kendilerine ihtiyaç duymamızı sağlamaya çalışıyor; bizi, kendi yol açtıkları problemlerden kurtararak kahramanlık taslıyor. Rahat bırakın lan bizi! Bizi de Serengeti'nin gergedanlarına çevirmeyin, gergedanlaştırmayın. (Vay be hiç beklemeden çok göndermeli bitiverdi yazı. Ha oldu mu? Gibi gibi.)

ENTELLEKTÜEL HİKAYE

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

Bir bilgisayar oyunu düşünün, çok dertsiz bir dünyada geçiyor, oyunda hiçbir sıkıntı çıkmıyor, gazetenizi okuyup kahvenizi içiyorsunuz, akşama doğru belki oyunun tekelinden iki tane biranızı alıyorsunuz, eve geliyorsunuz, güzel müziğinizi açıyor ve ayaklarınızı uzatıyor, biranızı yudumlayıp kitabınızı okuyorsunuz. Öyle bilgisayar oyunu olmaz. Bilgisayar oyununda belli bir süre üzerinize ateş ederek düşmanlar gelmezse "oyun mu bozuk, ben mi yanlış bir şey yaptım, yanlış yerlere mi girdim?" diye düşünürsünüz, yadırgarsınız. Hayat da biraz bilgisayar oyunu gibi değil mi dostlar? "Bir metafor uğruna ya Râb, ne gereksiz paragraflar yazılıyor" dediğinizi duyar gibiyim. Benzetme yapılacaksa masraftan kaçınmam, gerekirse malzemesini yurtdışından getiririm.

Hayat biraz bilgisayar oyunu gibi. Maillere bakıyorum, bir şey yok; telefona bakıyorum arayan soran olmamış, dolaba bakıyorum bira var; anlıyorum ki biraz sonra kesin bir şey olacak, bir yerden üzerime sıkıntı ve dert saçacaklar. Bilgisayar oyununda da böyledir bu işler. Ortadoğu'nun çok büyük bir kısmını makineli tüfekle tarayarak barışı sağlamaya çalıştığın bir oyun düşün, elli – altmış kişiyi taradın, bazı tankları patlattın, sonra bir alana geliyorsun silahın için mermi var, yaralarını iyileştirmek için sağlık kiti var, hatta yerde yeni silahlar yatıyor; anla ki büyük düşman geliyor, lazerle ateş edecek, füze atacak. Benim gibi bilgisayar oyunuyla büyüyenler bedava ve güzel şeyler görünce mahzunlaşır, sessizleşirler.

Birayı açıp temkinli bir şekilde koltuğuma oturdum. Nazar değmesin diye çok iyi müzik açmadım, orta derecede iyi müzik açtım. Ancak nazarın önüne doksanlar trash metaliyle geçilmiyor. Daha elime aldığım kitabın kaçıncı sayfasında kaldığımı bulamadan bebeğim içeriden "ya lavabo pompası alacaktım ama unuttuk, dükkanlar kapanmadan lavabo pompası almamız gerekiyor" diye bağırdı. Bu kadar rastgele bir dert olabilir mi? Ancak "neden?" diyebildim. "Çocuklara aktivite yaptıracağım, lavabo pompasını boyaya batırıp kraft kağıdına basacaklar, desen yapacaklar, o yüzden oniki tane küçük lavabo pompası almak lazım" dedi. Çok da mantıklı bir nedeni varmış. "Bu saatte lavabo pompasına acil ihtiyacımız olamaz" diye düşünüyordum ama yanılan ben oldum. İnanılmaz. Bebeğim meslek olarak çocuklara sanat etkinliği yaptırıyor, yarın lavabo pompasını kağıda basacaklar, desen olacak. Şimdi bütün parçalar kafamda yerine oturdu. Valla bravo.

Çok da zorlamadım bazı şeyleri, birayı bardağıyla birlikte dolaba kaldırdım, müziği kapattım, çıktım evden. Normalde beni göndermez bebeğim, kendi gider milyoncudan alır alacağını ama geçen gece uykusundan uyanıp ayağını sakatladı. Çünkü hayat bilgisaar oyunu gibidir derken götümden sallamıyorum. Tam bilgisayarda film izleyecektim, kabus görmüş, yataktan koşarak kalkmaya çalışmış, düşmek suretiyle ayağını zedeledi. Adeta birileri bir yerlerden bir düğmeye basmışçasına; adeta programlanmışçasına. Hastaneye gittik, bağlar kopmuş, yarım alçı yaptılar, bebeğim "ne zaman tekrar yoga yapabilirim?" diye sordu gözleri yaşlı. Allahtan doktor genç ve efendi bir insandı, taşak geçmedi, profesyonel tavrını korudu, ciddi cevap verdi. Bana biri ağlayarak "ne zaman tekrar yoga yapabilirim?" diye sorsa "önemli olan niyettir, yoganızı gözlerinizle bile kılsanız o kabul olunur" diye kötü şakamı yaparım.

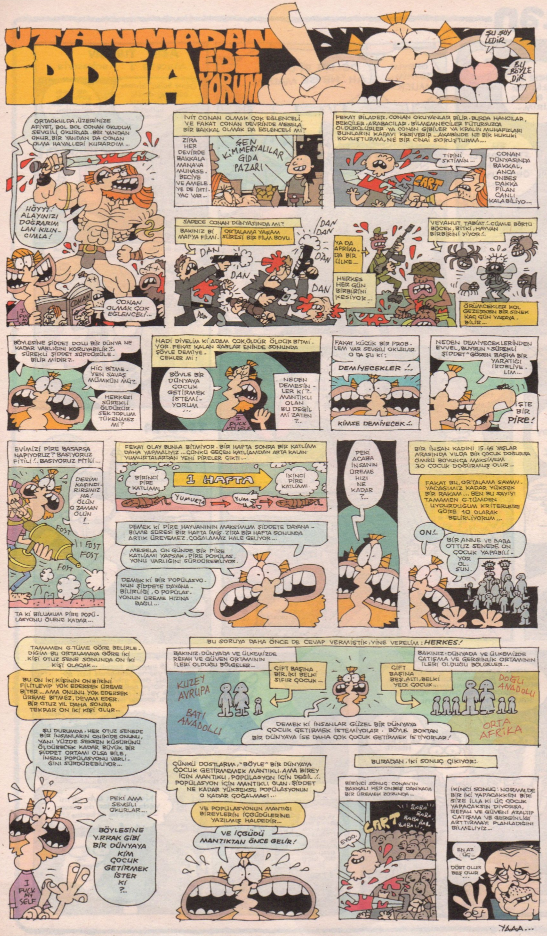
Milyoncuda bir (sayıyla 1) adet lavabo pompası kalmış. Elimde pompayla kasadaki adama gittim, "bana bundan oniki tane daha lazım" dedim. Nedense çok normal karşıladı. "Depoda olabilir abi, depoya bakın çocukla isterseniz" dedi. Milyoncu deposu nasıl bir yer, hiç düşündünüz mü? Hiç hayal etmeye cesaret edebilir misiniz? Milyoncunun kendisi zaten çinden gelen konteynırın dükkana doğru rastgele fırlatılmış hali gibi bir şey. Kasadaki elemanın ufak çocuğu dükkanda bir kapak açtı, elinde fenerle içeri atladı, ben de arkasından girdim. "Abi sen girmeseydin" dedi, "ne bileyim" dedim. Adam birlikte bakın deyince ben "sen de gir" anladım. "Birlikte bakalım, daha kolay buluruz" dedim, "iyi, peki" dedi. Dizlerimize kadar gelen plastik limon sıkacağı, greyfurt bıçağı, mantı açma aleti, sarımsak soyma aleti vs. içine bata çıka ilerlemeye başladık.

Alt bacaklarım o kadar çok çin malı plastiğe maruz kaldı ki, kot pantolonun rengi değişti. Ama bulduk lavabo pompalarını. Sıkıntı olmasın diye yirmi tane aldım. Ödemeden önce bebeğime lavabo pompası fotoğrafı yolladım telefondan "bunlar olur mu?" diye, "olur" dedi. Eve gidince pompaları önüne yığdım şov olsun diye; "ama fotoğrafta böyle değildi, bunlar olmaz" dedi. Bir akşam milyoncunun deposunda böyle geçti.

cihan ceylan
BEN TC. KİMLİK NO'YU EZBERLEDİM O YÜZDEN KİMLİK TAŞIMIYORUM. KAFA RAHAT ABİ... İSTERSENİZ SÖYLİYİM...
BENDE DE KİMLİK YOK AMA BU VAR AMİRİM...
ŞU STARBAKSLI KALSIN, ÖBÜR İPNEYİ ALIN...
ÖPEYİM ŞEYHİM... MUCK!
OĞLUM Bİ DUR... AH! NEYSE MADEM...
BANA GÜNAH YAZILMAZ DI MI HOCAM...
AŞIK TUNCAY
Macera 1: Kankasıyla...
Ötme bülbül ötmeee bülbüüül dertlii dertlii ötme bülbüüül ötmeee...
ABİ ONUN ŞÖYLE BİR KOLAYI VAR, MÜSADEN OLURSA...
KAFESİN ÜSTÜNE Bİ ÖRTÜ ÖRTERSİN Bİ DAHA HİİİÇ SESİ ÇIKMAZ..
ABİ, O BİZİM ARAMIZDA YA... SATAŞIYODUM BEN ONA...
HOCAM O BANA TAKILIR ÖYLE...
SITIT FAYTIRDAKİ DALSIM'IN ÖZELLİKLERİ BENDE DE VAR ABİ, AMA KULLANMIYORUM! SADECE UYURKEN ELİM KOLUM AKIYO BÖYLE ELİMDE OLMADAN... SALYA GİBİ DÜŞÜN...
ŞUNLARI MASAYA KOY KAHVALTI YAPALIM!..
Bİ KİLO DOMATES VERSENE BANA, DÖRT LİRA İYİYMİŞ...
İKİ KİLO VEREYİM YEDİ LİRA OLSUN YENGE?..
Domates 4
YOK YOK BİR KİLO VER...
DUVŞK!
NOLDU YANİ ŞİMDİ?.. İYİ Mİ OLDU?.. CANINDAN KIYMETLİ Mİ YANİ, NE VARDI 7 LİRA OLSAYDI...
AT!
AT SİLAHINI!
Vay arkadaş bugün pazara herkes dolu gelmiş!
TSUBASA
HADİ BİZİ SEÇMEDİLER PEKİ SENİ NİYE SEÇMEDİLER LAN, SEN İYİ OYNUYODUN?..
BENİM YERİME SİNAN ENGİN'İN OĞLUNU SEÇTİLER MINA KOYİM!..
AŞIK TUNCAY
Macera 2: Gezmek zamanı
Vay göresiiim geldiii berçeneek seeeniii vay göresim geldiii berçenek senii...
KIZIM İNANAMAZSIN YA BİLETLERİ ÖNCEDEN ALDIĞIMIZ İÇİN KONAKLAMA, GİDİŞ GELİŞ İNNNANILMAZ UCUZA GELDİ VE BERÇENEK'İN ÖYLE Bİ YERİNDE KALDIK Kİ HİÇ TÜRK YOKTU HİİİÇÇ...
YA BİRA 0,99 EURO YA BERÇENEKTE!..
YA ÖZENDİRDİNİZ VAR YAAA...
Şimdiii 45 yaşında çocuk yapsam çocuk 20 yaşına geldiğinde ben 65 olurum off dede gibi...35'de yapsam, çocuk 20'ye geldiğinde ben 55!. O da çok ya... En iyisi 28 yaşımda falan yapayım çocuğu hem arkadaş gibi oluruz hem de çatışma yaşanmaz...
20 yıl sonra...
YA BABA SEN NE ANLI. YOSUN UZAY FUTBOLUNDAN YA SİZİN ZAMANINIZDAKİ GİBİ DİİL HİÇBİ ŞEY..!
Noldu lan öyle yirmi yılda, o kadar da hesap yapmıştık arkadaş??!

Haftaya: Gezici tespit evleri ve Kamuran'ın amansız mücadelesi... Merakla bekleyiniz!..

Furkanözçoban

N.Ş.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, insan bir kere ölür. Nasıl yaşarsa yaşasın, ne yaparsa yapsın hayatında; o son nefesinden sonra kimsenin canını bir kez daha alamazsınız. Ve **normal şartlar altında** her nasıl gelirse gelsin ölüm, ötesinde köy yoktur. Ama **Yeni Türkiye'de** hiç kimse, o son nefesi vererek kurtulamaz, bir kere daha bir kere daha ölür. **Yeni Türkiye** öldürdüğü insanları, cenazelerini kaldırdıktan sonra bile rahat bırakmaz.

Metin Lokumcu 31 Mayıs 2011'de biber gazı yüzünden öldü. Hopa'da, ürettiği elektrik dişe dokunmayacak ve ihaleleri alan işadamlarının parasına para katmaktan başka işe yaramayacak ama derelerin ve doğanın ırzına geçecek olan HES'lere karşı çıkmıştı. Tek silahı kendisini biber gazından koruyacağını umduğu yarım limondan ibaretti. Yüzlerce çocuk yetiştirmiş, emekli bir öğretmendi. **Normal şartlar altında** onun da fikir beyan etme hakkı vardı ama fikrini sormak bir yana, protesto etmesine bile izin vermediler: 31 Mayıs 2011 günü, yaşadığı yeri savunmaya çalışırken öldürdüler.

Ertesi gün, ülkenin en yetkilisi bir daha öldürdü Metin Lokumcu'yu: "Bu arada bir tanesi de kalp krizi geçirerek, kimliğini bilmiyorum, üzerinde durma gereğini de duymuyorum," diyerek.

Üç gün sonra, bir de Murat Belge öldürdü Metin Lokumcu'yu: "Hopa'da adam öldüğü, bir başkasının ağır yaralandığı haberini okuyordum…" diye başladı cümlelerine. Kaç yıldır alkış tuttuğu adam "üzerinde durma gereği duymadığı" için o da adını bile ağzına almadı ve bunun AKP'ye oy kaybettirmek amacıyla yapıldığını iddia etti. Bir ay sonra hızını alamayıp bir kez daha öldürecekti: "Hopa'daki gariban adamın bu kadar heyecanlanacağı bir durum yoktu," diye merhamet ve küçümsemeyle karışık bahsedecek, elinde yarım limondan başka silahı olmayan emekli öğretmeni "Ergenekoncu, darbeci," ilan edecekti.

On gün sonra canlı yayında bir kez daha öldü Metin Lokumcu. En yetkili isim üstüne üstlük "Ne kasetleri var görseniz, utanırsınız," diye iftira atarak bir kez daha öldürdü emekli öğretmeni.

Ve Metin Lokumcu bugüne dek ölmeye devam etti. Hakkında hazırladıkları otopsi raporunu apar topar değiştirip kendi kendine öldüğü yalanını söylemeye kalkan Adli Tıp bir kez daha öldürdü Metin Lokumcu'yu. Bir yıl sonra ülkenin başka bir şehrinde Çayan Birben yine biber gazıyla öldüğünde, ölüm yıldönümünde Metin Hocalarını anmak için bir araya gelen insanlar yargılandığında, ölümünden iki yıl sonra ülkenin başka bir yerinde parklarını korumak için bir araya gelen çocukların çadırları yakıldığında, bir şehrin sokak aralarında gencecik bir çocuk tekmelerle öldürüldüğünde, başka bir çocuk polisin silahından çıkan kurşunla yere serildiğinde, bir başkası başına isabet eden gaz kapsülüyle kısacık hayatını noktaladığında öldürülen biraz da Metin Lokumcu, öldüren de Metin Lokumcu'nun ölümünün hesabını sormak bir yana onu iftiralarıyla yalanlarıyla bir kez daha öldürenler, ölümünü önemsiz gösterenlerdi hep.

Ve iki ay önce Metin Lokumcu'nun karşı çıktığı HES'ler yüzünden katlanan Hopa'da sel felaketinde sekiz kişi canını kaybettiğinde, ülkenin dört bir yanı beyaz Toros'la tehdit edilir, bir parti dışında hemen hiçbir parti seçim propagandası yapamaz ve yapmaya kalktığında onlarla, yüzlerle kayıp vermeye başladığında ne halt ettiklerini ancak anladılar, zamanında Metin Lokumcu'yu Ergenekoncu, darbeci ilan eden yanaşmalar. Ve **normal şartlar altında** utançtan yüzleri kızararak tarihin çöplüğünde yerlerini alması gereken bu müstekreh münevver müsveddeleri, bir özür bile dilemeden, işledikleri cinayete, cinayetlere değinmeden ama hiç olmazsa pis ağızlarıyla Metin Lokumcu'nun adını kirletmeden akıl vermeye başladılar yine, artık çehresi iyiden iyiye değişmiş **Yeni Türkiye'ye.**

Barış UYGUR

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

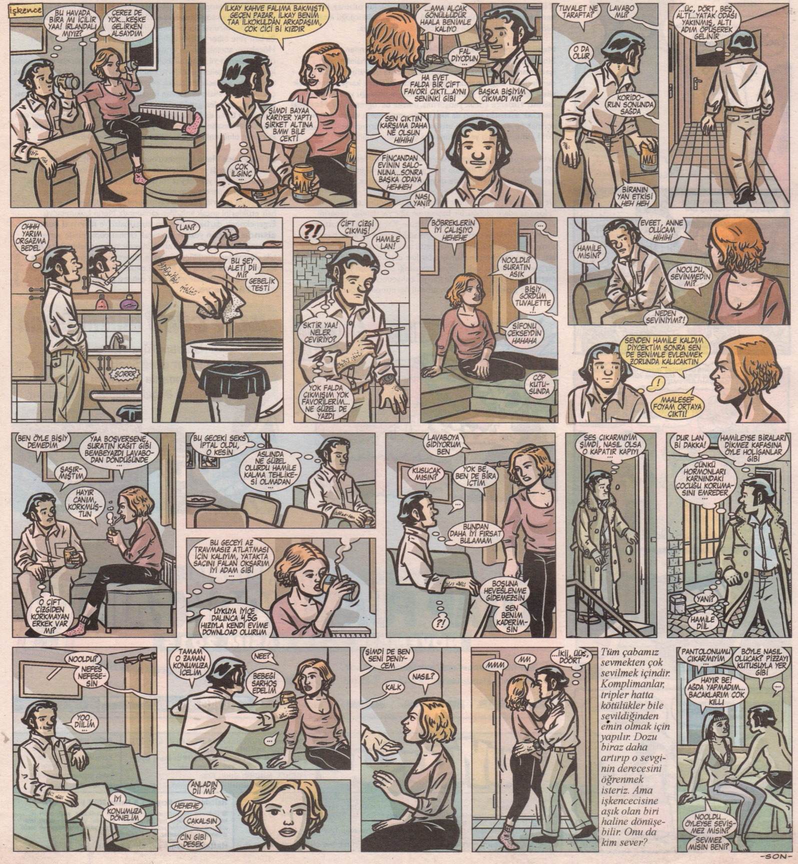
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 5 Kasım 2015 | Sayı: 427

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

12 KASIM PERŞEMBE
SAYI: 2015/46 No: 428
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.

UYKUSUZ

Diyarbakır'da 2013 yılında 14 yaşındaki çocuğun başına taşla vurup bayıltarak tecavüz eden ve hamile bırakan sanık, duruşmadaki saygın tutumu nedeniyle ceza indirimi aldı.

Seçimde başarılı olamayan CHP'de liderlik tartışmaları yaşanıyor.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nin Beşiktaş kampüsü Cumhurbaşkanlığı'na devrediliyor.

Yalçın Akdoğan, "Başkanlık ve yeni anayasa konusunda kararlıyız," dedi.

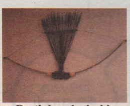

O SIRADA — ERMAN ÇAĞLAR

Bir kebapçının yükselişi, her yere led ışık taktırması ve çöküşü.

Ben bu evi lahmacunla kutsadım. Taşındığımız gün evi taşıyan nakliyat şirketinin müdüründen amelesine (hepsi bizim eşyaları taşıyan kamyonla gelmişti, tek kamyonluk ufak bir şirketti) bütün kademelerine Edirne'den söküp getirdikleri evin eşyalarını yalan yanlış monte ederlerken lahmacun yedirdim, ayran içirdim. Eskiden olsa eve dert tasa girmesin, kötü ruhlar hanemizden uzak dursun diye insan kurban eder, kalbini yerdik. Artık o cahilce dönemler geride kaldı. Artık insan kesip kalp yemenin ne kadar yanlış ve cahilce bir davranış olduğunun herkes farkında. Herkes Aztek ve Maya'ları o dönemki davranışları nedeniyle çok eleştiriyor. Günümüzde ev taşıyan herkes bilir ki, evin bereketli olması ve nazardan korunması için evi taşıyan nakliyat şirketine altmış kadar lahmacun ve beş litre ayran kurban edilir. Eğer nakliyat şirketi çalışanları lahmacunu beğenirlerse adağınız kabul olmuş demektir. Nakliyat şirketinin müdürü lahmacunu beğenmiş ve "şanslısın bak ne güzel evinin yakınında güzel kebapçı var" diyerek evi kutsamıştı. Ardından da normalde tornavidayla vidalaması gereken bazı vidaları, artık tornavidayla uğraşmaktan sıkıldığı için çekiçle çakmaya geri döndü. Kebapçının adı o dönem Şahin Kebap'tı.

Şahin Kebap değişime, ilerlemeye inanan insanlar tarafından; düzgün lahmacun ve kebap yemekten başka bir derdi olmayan insanlar için açılmıştı. Her şey, dur durak bilmeden değişmeliydi. Tıpkı doğada olduğu gibi. Tam "bir kebapçıyı daha ne kadar renöve edebilirler, daha ne kadar fayans döşeyebilirler?" dediğiniz anda dükkanın önünü kırıyorlardı. "Bu duvar olmuş, bu gerçek bir kebapçı duvarı, artık buradan ne tek bir şey sökülür, ne yeni bir şey takılır" dediğiniz anda duvarı komple yıkıyorlar, yeni duvar ördürüp üzerine ışıklı şelale manzarası asıyorlardı. "Bir dükkana daha ne kadar led ışık döşenebilir?" diye düşünürken bütün led ışıkları söküp yerine yeni, renk değiştiren led ışıklardan döşüyorlardı. Durmaksızın süren bu değişimlerden, kebap ve lahmacunlar da nasibini alıyordu. İki kere aynı lahmacundan yiyemedim. Bazen iyi, bazen kötü, bazen değişik lahmacun getirdiler bana. Lahmacun ustalarını da mı değiştiriyorlardı, yoksa lahmacun ustaları devamlı değişen iş yerinde kendilerini yabancı gibi hissediyor ve ellerinin ayarları mı bozuluyordu? Belki de devamlı renk değiştiren led ışıklar yüzünden tutku, sükunet, aşk, yalnızlık gibi bazı duyguları ard arda ve çok seri şekilde yaşadıkları için kafalarını toparlayamıyor, lahmacuna odaklanamıyorlardı. Renklerin ruh halimiz üzerinde değişik etkileri olduğu kadın dergileri tarafından defalarca kanıtlanmış bir gerçek.

Dostluk, arkadaşlık.

Ben ise en azından lahmacun noktasında istikrara ihtiyaç duyduğum bir dönemden geçiyordum. Üzülerek de olsa alışverişi kestim ama hayatımdan çıkartamadım. Eski çıktığınla aynı iş yerinde olmak gibi. Her gün görüyorsun, her gün buruk bir gülümsemeyle "hmm selam nbr" diyorsun. Şahin Kebap bizim sokağın tam başındaydı, birine evi tarif ederken mecburen "Şahin Kebap göreceksin / Şahin Kebap var / Şahin Kebap'tan gireceksiniz" diye anlatıyordum. Başka kebapçıdan söylediğim lahmacunları getiren kuryeye bile Şahin Kebap demek zorundaydım. Eski kız arkadaşınızın yakın bir akrabasıyla çıkmaya başlamak gibi bir şey. Hissiyat olarak en azından yakın.

Bir gün aniden Şahin kebap'ın sahibine "Biz şahin değiliz, biz dostuz" şeklinde br his geldi ve ani bir kararla kebapçının ismini "Adana Dostlar Kebap" olarak değiştirdi ve benim bütün işlerimi bozdu. Her yere yol tarifini "şahin kebabın oradan gireceksiniz" diye verdiğim için bir süre bana ulaşması gereken hiçbir şey ulaşmadı. Ne başka kebapçıdan söylediğim dürüm, ne de askerlikle ilgili bazı belgeler. Haklı olarak sinirlendim, ama adamlara gidip "insanların düzeniyle oynamaya ne hakkınız var?" diye ağlamak saçma olacağı için iş çıkışı bir gün uğrayıp "hayırlı olsun, el mi değiştirdi burası?" diye sordum. "Hayır abi Şahin Kebabız hala, sadece isim değiştirdik" dedi kasadaki eleman. Neden diye sormadım. Bilmiyorum, belki de içinde yanan bir ateş var, kafasında değişik bir şey var. Belli ki benden çok daha tutkulu bir insan. O yüzden hayırlı olsun dedim ve ortamdan ayrıldım. Duvardaki ışıklı şelale posterini söküp yerine afrika yerlisi aborjin tüylü ok ve yay seti asmışlardı. Okla dostluğun ne alakası var, şelale daha iyiydi diye düşündüm ama bir şey demedim.

Olayın üzerinden bir ay geçmeden dükkanın ismini "Elit Dostlar Kebap Salonu" olarak değiştirdiler. Elite Forces Pide ve Kebap Salonu. Artık dükkan sahibinin yavaş yavaş kontrolden çıktığını, deliliğin yamacında dolaştığını hissediyordum. "Batar bunlar" diye düşündüm. Hemen batmadılar ama bir süre sonra battılar. Tarih beni haklı çıkardı.

Geçen gün eve giderken kebap salonunun komple söküldüğünü, içini tamamen balyozla kırdıklarını gördüm. Bir takım inşaat insanları kaba inşaata kolilerce fayans taşıyorlardı. Bir tanesini yakalayıp "kolay gelsin, burası ne olacak?" diye sordum "kebapçı olacak abi" dedi. "Burası zaten kebapçıydı" dedim, "eski sahipleri çıktı abi, kebapçı aldı burayı" dedi. Kafamızı daha çok karıştırmadan oradan ayrıldım. Eve doğru yürürken "ELİT DOSTLAR" isimli bir kullanıcıdan telefonuma "ELİT DOSTLAR KEBAP SALONU OLARAK HİZMETLERİMİZİ EDESSA KEBAP SALONU BÜNYESİNDE SÜRDÜMEYE DEVAM EDECEĞİZ, SİZ DEĞERLİ MÜŞTERİLERİMİZE DUYRULUR" diye bir mesaj geldi. Bunun hayatıma olumlu ya da olumsuz hiçbir etkisi olmayacağını idrak edene kadar yaklaşık on kere falan okudum mesajı. "İyi o zaman" dedim, evime doğru yürümeye devam ettim.

Işıklı şelale kenarında pandalar.

NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Daha önce yazmıştım, hatırlayanlar çıkacaktır: Yıllar önce büyük bir şirkette çalışırken TMSF şirkete el koymuş, kısa süre sonra da beni işten kovmuştu. Hatta beni kovarken, ayaklarım üşüdüğü için aldığım elektrikli ısıtıcıya da el koymuştu. Böylece ben de TMSF'nin malına el koyduğu insanlar kervanına katılmıştım. Tabii **normal şartlar altında** bankalarına el konulan adamların yanında elektrikli ısıtıcıma el koydukları için benim bu işten ucuz kurtulduğumu düşünebilirsiniz. Ne var ki ben ve benim gibi apar topar işten çıkartılan bir sürü insan, işadamlarından daha kötü duruma düştük. Malına el konulanlar, paşalar gibi yaşamaya devam ederken biz uzun süre kredi kartı borçlarımızı falan ödeyemememiştik.

Ben Uzan şirketlerinde reklam ve tanıtım yazarlığı yapıyordum. "Bir solukta izleyeceğiniz muhteşem bir macera, bu akşam Star'da!" ya da "Gazeteniz Star yarından itibaren sadece 50 bin lira!" gibi şeyler. Hatta film tanıtımları için bir kaç tane hazır formum bile vardı, boşluklara filmin adını, başrol oyuncularını yazıyor, bir iki satır da konusundan bahsedip gönderiyordum. Tamam çok iyi bir çalışan değildim, cıvıttığım da oluyordu. Misal bizim Soner Günday, Star'ın yayınladığı bir filmde on beş saniye oynamıştı da filmin tanıtımını, kendisi de Soner'in iyi okuru olan montajcıyla beraber "Başrollerde Hazım Körmükçü ve Soner Günday'la!" diye yazıp montajlamıştık. Ha ben tanıtım departmanındaydım ama gazetede, televizyonda, radyolarda çalışanları da tanırdım. Sigara molasına odama gelen, yemekhaneye beraber indiğimiz, öğlenleri şirketin yakınındaki kahvede batak oynadığımız arkadaşlarımız da vardı.

Tabii **Normal şartlar altında** işimizi iyi yapmadığımız, öğle tatillerini uzattığımız hatta binada sigara içtiğimiz için de kovulabilirdik. Ama TMSF şirkete el koyduktan sonra teker teker insan kaynaklarına çağrıldık. Ben son çağrılanlardan olduğum için insanların beşer onar kovulduğunu gözlerimle izledim, onların yerine gelen adamların bir kısmını da gördüm. Gazeteden bir sürü muhabiri kovulurken, Japonya muhabiri aldılar, sırf yeni yöneticilerden birinin Japon Dili Edebiyatı okumuş bir oğlu var diye mesela. Hayır, **normal şartlar altında** iyi bir gazetenin Burkino Faso'da bile muhabiri olması gerektiğini düşünürüm ama yeni seçilmiş Ak Parti hükümetine ateş püskürürken ansızın "Ağıza acı su gelmesi nedir, nasıl tedavi edilir," haberleri vermeye başlayan bir gazeteden bahsediyoruz, ne Japonya'sı allah aşkına? Onlarca, belki de yüzlerce çalışan ya Telsim'in call-center'ında telefonlara bakmakla görevlendirildi ya da kovuldu. Çalıştığım son haftalarda, hemen her gün çıkışı verilen birileri odama gelip veda etti. Sonra ben de kovuldum.

Bütün bunlar, kimilerinin o öve öve bitiremediği Ak Parti'nin ilk yıllarında oldu. Herhâlde kimse Uzan'ı savunmak istemediğinden, Uzan grubu diğer medya gruplarıyla da kavgalı olduğundan hiçkimse sesini çıkarmadı. **Normal şartlar altında** aklı başında bir insanın, şöhreti nasıl olursa olsun hükümete muhalif bir medya grubunun bu şekilde ele geçirilmesinde bir yanlışlık olduğunu görmesi gerekirdi ama **Yeni Türkiye'nin** ilk tuğlaları örülüyordu: Sanki Uzan'ın kabahati neyse onu biz de işlemişiz gibi bütün liberal / muhafazakar / liberter demokratların alkışları eşliğinde kovulduk ve evimize gidip kredi kartı borçlarımızı, ev kiralarımız falan ödemek için kendimize yeni işler aramaya başladık.

Geçtiğimiz haftalarda Bugün gazetesine atanan kayyum kendisine itiraz edenleri teker teker kovarken o günlere geri döndüm. Belki kimisi yazı işlerinin orta yerine gelip ahlaksızca hakaretler savuran bir adamla çalışmak istemediği ya da bu hakaretleri kendisine yediremediği için itiraz etti ve işinden oldu, belki kimileri gerçekten militanca bağlıydı gazetesi elinden alınan cemaate. **Normal şartlar altında** böyle bir ele koymadan sonra basın özgürlüğünün nasıl tehlikeye girdiğini dert etmem gerekirdi ama **Yeni Türkiye'de** artık basın özgürlüğünün zerresi bile kalmadığından ve bu hiç de öyle Ak Parti'nin son yıllarında falan değil, düpedüz iktidarlarının ilk yılında gerçekleştiği için, sadece ne idüğü belirsiz adamın tekinden hakaretler işiterek kovulduktan sonra kiradaki evine dönüp kara kara kirasını, borcunu falan nasıl ödeyeceğini düşünen çalışandan başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi dert etmiyor, edemiyorum.

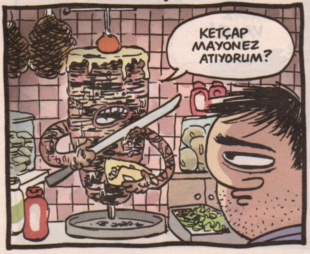
Barış UYGUR

Emniyet Genel Müdürlüğü 6 bin polis alacağını duyurdu.

Beyaz et üreticilerinin talebi üzerine GDO'lu yem ithalatı onaylandı.

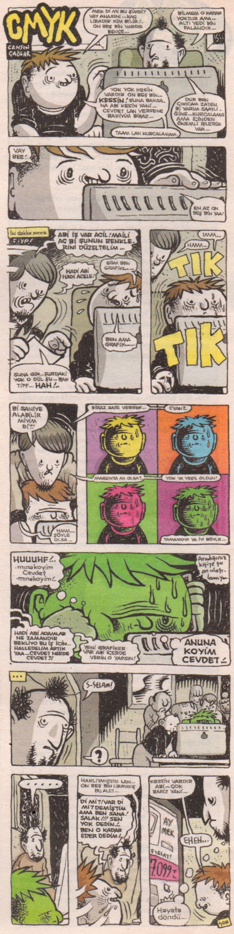
Polis ablukası altındaki Sur'da, duvarlara faili meçhul cinayetlerde adı geçen Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım kastedilerek "Yeşil burada" yazıldı.

1993-1995 yılları arasında meydana gelen 20 faili meçhul cinayet davasında 8 sanık beraat etti.

uğur gürsoy
BU DUŞ ALMA SKİ YAKACAK DÜNYAYI GÖRÜRSÜN BAK. "HMM ILIK BİR DUŞ GİBİSİ VAR MI" PERKEN GÖTE VURACAK Bİ AVUÇ SU BULAMIYCAZ... İLYAS DEDİYDİ DERSİN.
YA HER SABAH BİZİ DE KENDİNİ DE MUTSUZ EDİYORSUN. ALMA DUŞ MUŞ.
BU KULAK PAMUĞU DAHA DA İTTİRİYO DİYOLAR. ASLIN DA BUNUN DA MINA KOYİM.
YILLARCA BOZUK PARA SAYMAKTAN ELLER KÜÇÜLMÜŞ. İŞLER BİRDEN BÜYÜYÜNCE SIÇTIM! BANKNOT SAYAMIYORUM, HIFSS... 12-13-14 NEYSE KOY GÖTÜNE, ÇOK PARA VAR İŞTE!
ARADAN KAYDI EFENDİM.
SİMİT DÜNYASI
hırst
kıft
fırst!
ÜLKEMİZE HOŞGELDİNİZ BAŞKAN MUJİKA. SİZ SEVERSİNİZ DİYE BURADAKİ MAKAM ARACINIZI DA 73 VOSVOS YAPTIK. UMARIM BU SÜRPRİZİMİZİ BEĞENDİNİZ.
ULAN HAVA YASTIKSIZ, ABS'SİZ ARABAYLA DOLAŞIYORUM E-5'TE. ÜSTÜME YAPIŞTI ONURLU FAKİRLİK.
OTELİNİZ DE 3 YILDIZLI, BAYA KÖTÜ Bİ OTEL. TAM SİZE GÖRE, SALAŞ HESABI.
YAKARI...
ÖZÜR DİLERİZ HOCAM, ELEKTRİKLİ ARACIMIZLA ALMANYA'DAKİ YARIŞMAYA HAZIRLANIYORDUK.
BİRDEN ÇIKINCA DURAMADIM HOCAM.
SORUN YOK ÇOCUKLAR, BİLİM KAZALARLA DOLUDUR. AYNEN DEVAM.
ÇAĞDAŞLIK ÜNİVERSİTESİ
ATAK 4
NEYSE Kİ SİKKO GİBİ Bİ EĞİTİM VERDİĞİMİZDEN TORKUNU FİLAN YAPAMAMIŞLAR. AYAĞI KURTARDIK.
DOST... NASILSIN? TELAŞLISIN...
...UFUK... ...NASILSIN...
BÜTÜN YAZ ARKADAN GELİP ŞORTUMU SIYIRIYORDUN. PARDESÜYÜ GİYDİN MİYDİ İNSAN OLUYORSUN, AMA BEN SANA KIRGINIM.
ANTİBİYOTİK KULLANIYORUM.
HIRSIZ VAAR!
fiyy
hess
DIP!
OH İKEA.

CMYK
CANSIN ÇAĞLAR
MEK Dİ Mİ BU ŞİMDİ? VAY ANASINI...KAÇ LİRADIR KİM BİLİR!.. ON BEŞ BİN VARDIR BENCE...
BİLMEM O KADAR YOKTUR AMA... ALTI YEDİ BİN FALANDIR...
YOK YOK KESİN VARDIR ON BEŞ BİN... KESSİN! ŞUNA BAKSANA ABİ KESİN YANİ... CEVDET LAN VERSENE BAKIYIM BİRAZ...
DUR BEN ÇIKICAM ZATEN Bİ YARIM SAATLİĞİNE...KURCALAMA AMA İÇİNDEN ÖNEMLİ İŞLERİM VAR...
TAAM LAN KURCALAMAM.
VAY BEE!..
EN AZ ON BEŞ BİN YAA!
İki dakka sonra.
FİYP!
ABİ İŞ VAR ACİL! MAİLİ AÇ Bİ ŞUNUN RENKLERİNİ DÜZELTELİM...
HADİ ABİ HADİ ACELE!
EÖM BEN GRAFİKE...
BEN AMA GRAFİK...
ŞUNA GİR...ŞURDAKİ YOK O DİİL ŞU...BAK TİFF... HAH!..
IAM...
HAM...
TIK
TIK
Bİ SANİYE ALABİLİR MİYİM Bİ?!
BİRAZ SARI VERSEK...
CYAN?..
MAGENTA MI OLSA?..
YOK YA YEŞİL OLSUN!
HAM... ŞÖYLE OLSA...
TAMAMDIR YA İYİ BÖYLE...
HUUUHF!.. minakoyim Cevdet minakoyim!..
Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor
HADİ ABİ ADAMLAR NE ZAMANDIR BEKLİYO BU İŞ İÇİN... HALLEDELİM ARTIK YAA...CEVDET NERDE CEVDET?!
YENİ GRAFİKER VAR ABİ İÇERDE VERİN O YAPSIN!
ANUNA KOYİM CEVDET!..
...
S-SELAM!
?
.....
HAKLIYMIŞSIN LAN... ON BEŞ BİN LİRAYMIŞ BU ALET...
Dİ Mİ?! VAR Dİ Mİ? DEMİŞTİM AMA BEN SANA! SALAK!!! SEN YOK DEDİN!.. BEN O KADAR EDER DEDİM!..
KESSİN VARDIR ABİ...ÇOK BARİZ YANİ...
AY MEK
FIRSAT!
7.099 TL
EHEH...
Hayata döndü...
SON

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ **Havai fişek** ile **fahişe** zorlasan aynı şey.

æ Hayal ettiğin gibi biri değildi diyorsun ya. Bence hayal ettiğin gibi biriydi. Çünkü aslında asla hayal ettiğin gibi biri olmayacağını hep biliyorsun. Hayal ettiğin gibi olmaz ki zaten diyorsun. Hayal ettiğin gibi biri olmayacağını hayal ediyorsun. Hayal ettiğin gibi biri olmayacağını hayal ettiğin o kişiyle tanışınca o kişinin hayal ettiğin gibi biri olmadığını görüyorsun. Hayal ettiğin gibi biri çıkıyor. O öyle oluyor.

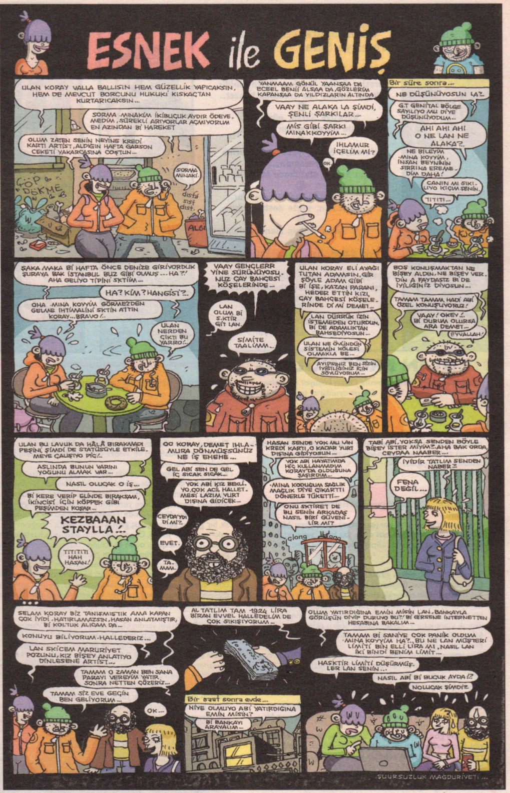
æ Bir keresinde de, zamanlardan bir zaman, kasabalardan bir kasabada, kuzenimle birlikte, yaz geçiriyoruz teyzemgillerin evinde. Teyzemgiller çünkü gerçekten de teyzemgiller. Yoksa ben de biliyorum teyzemler demesini, ama işte teyzemgiller. Evi bize bıraktılar, biz iki kuzen, koca bir yaz, ne yer ne içeriz, sen hiç düşünme, sigigit ol git, nereye, Antalya'ya, çim ha çim çimmeye. Biz kuzenle evde yemekler yapıyoruz, genelde de çay içiyoruz. Çay yapma işi hep kuzenimde. Çayı hep kuzenim yapıyor. Hep ama. Derken gel zaman git zaman, ben hastalanmaya başladım. Bayağı bildiğin, 16 yaşımda ihtiyar oldum, çöktüm. Cildim cerahatlendi. Kuzenim de 18 yaşında, o da fena. Yatağımdan kalkasım yok, kuzenim de öyle. Moralim bozuk, sağlığım yok. Bir gün yine öyle kuzenim çay koydu, güç bela kalktım yatağımdan, aldım çayı elime, dedim dışarıda, kapının önünde içeyim. Çıktım dışarıya, ama yaşlı gibiyim. Belim bükük, çaydan bir yudum almamla tükürmem bir oldu. Bir kimyasal tadı aldım çaydan. Ulan dedim yoksa, bu it oğlu it beni zehirliyor mu? Hemen polisi aradım, dedim kuzenim beni zehirliyor. Neden böyle bir şey yapsın dediler. Çünkü kızlar beni çok seviyor, onu hiç sevmiyor, bu yüzden bence diye cevap verdim. Polis hemen geldi, kuzenimi yaka paça aldılar evden, hapse girdi kuzenim. Kuzenim hapse girince artık zehirlenmeyeceğimi, iyileşeceğimi düşünmüştüm fakat öyle olmadı. Daha beter oldum. O an büyük bir hata yaptığımı anladım. Kuzenime ulaşmaya çalıştım, öyle ha deyince konuşturamayız, mahkeme kararı çıkarman lazım dediler, uğraşamam dedim, uğraşmadım hiç. Zaten ölmek üzereyim. Gün be gün çöküyorum, gün be gün yitiyorum. Derken kuzenim aradı. Moruk şebeke suyunu sakın kullanma, seni beni ve tüm kasabayı o su zehirliyormuş, ben şu anda mapisanede zımba gibiyim dedi. Tüm kasaba mı dedim. Evet dedi tüm kasaba. Bu arada şikayetini geri al, çıkar beni buradan artık dedi. Dedim dur olm, önce bir kendi hayatımızı kurtaralım, sen kolay dedim. Sen biraz daha takıl orda dedim. Ne diyosun lan sen derken telefonu yüzüne kapattım. Dışarı çıktım. Konu komşuyu kolaçan ettim. Küçücük çocukların yerlerde süründüklerini, gençlerin kıvrandığını, yaşlıların ise çoktan öldüğünü gördüm. Ceset kokuyor kasaba. Bizim o kasabanın biraz ötesinde de bir boya fabrikası var, dedim kesin kimyasal karıştı bizim bu suya bu lanet olası fabrikadan. Anasını avradını s.keyim ben bu fabrikanın dedim. Temelini atanı ayrı, müdürünü ayrı s.keyim dedim. Ahaliyi uyardım. Biz memnunuz halimizden dediler. Dedim sizi de s.keyim o zaman .rospu evlatları. İnsan zehirlenince sinirleri de çok bozuluyor. O günden sonra hep bakkal suyu içtim, kısa zamanda kendime geldim, toparlandım. Sonra da o kasabadan ayrıldım zaten. Kuzenim ise hala mapis yatıyor. Bir ara ilgileneceğim ama gerçekten çok işim var.

æ Bisikletle batı ege taraflarını hep bitirdim ve aslında hep bir karadeniz turu yapmayı isterdim. Ve kendim de karadenizli olmama rağmen hep biraz çekinirdim. Çünkü gergin insanlar. Ben kendimden, akrabalarımdan da biliyorum. Horon vurmak diye bir olayları var mesela. Belki de oradan çıkmıştır. Hani vücuttaki gerginliği toprağa verme çabası, "git bizden, toprağa git". Böyle bir titreyerek de bir halleri var. Gram gerginlik kalmasın. Bu sebeplerden dolayı hep biraz çekiniyordum fakat bundan birkaç yaz önce cesaretimi topladım, atladım uçağa, karadenize uçtum. Fakat uçakta da bir şeyi fark ettim ki, gerçekten de gergin insanların memleketine gidiyorum. Uçak şöyle sert bir kalkış yaptı, hafiften şöyle bir salladı, hemen homurdanmalar başladı, yok işte pilot iki eliyle bir uçağı doğrultamadı, gidelim ağzını burnunu kıralım. Kokpiti basmak isteyen insanlar var. Bir kokpit lafıdır dönüyor kabin içinde. Kokpit kokpit kokpit kokpit. Uçak havalandı. Host geçti yanımdan, su istedim duymadı, bir daha geçti, çay istedim duymadı, ben de böyle bir hani ortamın havasından suyundan nasiplenmiş, kapmış gibi oldum, ve söylenmeye başladım. Bir sesimizi duyuramadık falan diye, böyle triplere girerek. Ağzımı yüzümü yamultuyorum. Çenemi ittiriyorum hatta. Çene ittirmesi. Karadenizlileri herkes burun olarak hayal eder fakat karadenizliler çenedir. Bir uçak dolusu çeneli insan. Kokpiti basma derdinde olan. Bir sesimizi duyuramadık dedim, hemen bana destek çıkmaya başladılar. Hazırda bekliyorlar. Bu defa hedefte host var. Mal bu mal diye. Ben böyle bir gerginlik görmedim yaşamadım. Karadeniz müthiş tabii ki. Hayatımın en güzel bisiklet yolculuğunu yaptım daha sonra karadeniz'de. Her şey çok ama çok güzeldi.

æ Sevgiler.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"ben alpay erdem"
13 Kasım Cuma / **Kadıköy** Kılçık Sahne / Saat: 20.30 / bilgi: 0532 261 65 20
14, 21 Kasım Cumartesi / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
(biletler biletix)

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kasvetli heybetinden mabetin/ Dışarı koşuyor çocuklar tozlarda oynamaya/ Seyre dalıyor oyunlarını tanrı/ Unutuyor rahibi..."

Rabindranaht Tagore

Uzak karşı evleri, tıpkı bir boya gibi Van Gogh sarılarına/ turuncularına boyayan(ısısı mısısı çoktan geçmiş gitmiş, tarih olmuş) sadece rengi/boyası kalmış, soğuk bir kış güneşi.--fasılasız karga çığlıkları--
Evin içi buz gibi.

KIŞ KARPUZU
Anlamazdan gelip hâlâ, divane gibi, ısrarla/inatla karpuz alıyorum.
Hepsinin içi geçmiş oluyor.(istisnasız) --keserken, bir tanesinin içinden, üzerinde: "alma bizi artık, yaz bitti" yazılı, katlanmış bir kağıt çıkana kadar da almaya devam edeceğim gibi.

KIŞ KARA SİNEĞİ
Elimde bir tabak, odaya gireken onu görüyorum.
Çok çok kocaman, (kapkara) bir kış kara sineği.
Yaz ortalarındaki o kıvrak, cevval halleriyle hiç bir ilgisi/alakası olmayan uykulu/uyuşuk epey yavaş bir uçuşla,(vızıltısı da mı bir tuhaflaşmış sanki, bozuk bir motor sesi?)--dengesiz, sarsak, yamuk yumuk bir rotayla--masaya doğru geliyor.
Salata tabağının kenarına konmak mı istiyor? Evet.
Bir hamle ediyorum.
Tam konacakken bir viraj alıp, güya kaçıyor. Kaçıyor ama, canını kurtarabilmesi için gereken asgari hız? O yok.
Çok çok yavaş.--elimi uzatsam King Kong'un helikopterleri, teyyareleri(*siyah/beyaz ilk versiyon 1933, Empire State tepesi*) tuttuğu gibi rahatça tutuvereceğim sanki--
Gidip konduğu yerde, öylece duruyor.(balkon kapısının yakınında bi yer) Peşisıra gidiyorum. Elimde katlanmış bir dergi. Vursam vuracağım.
Geldiğimi görüyor ama sanki "amaan, ne olacaksa olsun" der gibi. Kaçmaya mecâli mi yok?(polis tarafından kıstırılmış bir yaralı kahraman) Ama şimdi, o uyuşmuş, o hasta çocuk gibi haliyle de şimdi...
Vicdanım elvermiyor.
Tek üstünlüğü uçabilmesi. Onu da tam yapamıyor. Yazık.
Şartlar eşit değil. Sanki uykusunu tam alamamış, biraz da hasta bir çırak çocuğu sıcak yatağından zorla kaldırıp işe göndermişler. "*kalk git. Oraya kon buraya kon, hadi*"
Nerede o keskin virajlar, zigzaglar çizen, vızır vızır... Yüzüne gözüne, ağzına burnuna konup konup kaçan, pis şakalar yapıp duran, hain, zıpır, yapışkan/yılışık, öküz bir ortaokul arkadaşı gibi insanı uyuz eden hali.
Bu bir hasta çocuk.
Hasta Peterpan.
Yarı baygın, uyuklayan hasta sinek.(annesi görse ne üzülür. Ben, ne de olsa kırk kat el sayılırım, bana bile bu kadar dokunduysa...)
Herneyse. Vuramıyorum.
Balkonun kapısını açıp bekliyorum. Gitsin. (*Van Gogh sarıları, kırmızılaşmış.– yangın yeri gibi tutuşmuş bir pencerede, batan güneş–*)
Gider mi. Gitmiyor tabi.
Elimdeki katlı dergiyle yakınlarına sağlı sollu, çat çat! Bir iki vuruş.(kurusıkı)
Ki desin, "aman, burası tehlikeli, uçup gideyim ben, dışarı"
Demiyor öyle. Gariban zaten nispeten dışarıdan daha sıcak diye --yaz atmosferini bir nebze olsun andırıyor zannederek/ yanılarak-- buraya girmiş.
Kapatıyorum kapıyı.(*bu arada daha da soğumuş dışarısı. O sırf görüntüden ibaret, sahte güneşin bile demek varmış bir faydası*)
Salataya konma. Başka Bir şey istemiyorum senden. Otur istediğin yerde.(istediğin yere kon) Ben görmezden geleyim.
Mutfağa gidip döndüğümde. Hayret! Nasıl bir tâkat bulduysa, bir gayret gene uçmuş gelmiş. Gene salata tabağının yakınlarına bir yerde. Orada ama yine o uyuşuk hasta, sarsak/ titrek haller. Naapsın, onun da içinden salata tabağına konmak geliyor işte.(*sanki bizim içimizden gelenler onunkinden daha az riskli?*) Sağına soluna vuruyorum kaçmıyor. "Vurmaz bu, vuramıyor" diye mi anladı? Avukatı kesilip konuşturuyorum onu: "ezilince içimizden çıkan/akan o beyaz, sarımsı şeylerin, masaya yapışmasından iğreniyorsun sen, sadece merhametinden falan filan değil. O yüzden vuramıyorsun, boşver bu ayakları..."
Bak sinek! Tamam, vardır. O da vardır bir miktar. Vardır yalan olmasın. Ama, sadece o değil. Biz insanlar çok karmaşık mahlûklarız.(maalesef mi diyeyim, ne mutlu ki mi diyeyim ah bir bilebilseydim onu) Bilinçaltlarımız, rüyalarımız, kendimizden bile gizlediklerimiz--valla övünmek için söylemiyorum sinek, bak--Nasıl tamamen bigâne kalayım ki düştüğün şu duruma? Nasıl? --kaç tane yakınım, büyüğüm, ahbabım elden ayaktan düştü, hastalandı, yavaş yavaş eridi, küçüldü...--
Senin başına gelenlerden muaf değilim ki ben. Yabancı değilim.
Senle ben. Aynı şeyiz biz. İkimiz. İki adet, canlı/ölümlü.
--fazla ciddiye de alma bizim bu afralarımızı, tafralarımızı, (*yok karma*şığız yok bilmemneyiz, bilinçaltlarımız, bilincimizin üstündeki o kaymaklar falan filan)--
Herneyse. Bak bir anlaşma yapalım.
Sen biraz sabret.
O salatayı yiyeyim ben. Bekle.
Mutfağa götüreceğim tabağı. Bırakırım orda öyle biraz.
Hemen yıkamam.
Gider orda. Tabakta kalan,(*neresini, nasıl yiyorsan artık*)sana da yeter yedi sülalene de...
Gözlerinden... Neyse şimdi, ee...

Ayrıca,
can sıkıntısından çıldırayazdığım, o uykulu lise ikindilerinde,(*hani o hep sözünü ettiğim lise ikindileri*) sıkıntının şiddetinden(*cebir sıkıntıları*)bir sineğe muhtaç olup, okul sırasının üstüne konan bir türdeşinizi uzun uzun seyretmişliğim(ocağınıza düşmek)var. İnkar edemem.
–kıllı/tüylü ellerinizi (aynen üşüyünce ellerini ısıtmaya çalışan bir insan gibi)birbirine sürttürüp sürttürüp(el mi, ayak mı, ne onlar?)sonra da başınıza gözünüze sürtüşünüzü, incecik şeffaf kanatlarınızdaki o üçgenimsi(çok estetikli) bölmeleri, arka bacaklarınızla o kanatları sıvazlayışınızı... kimilerinizin, başka hiçbir yerde rastlamadığım o müthiş pırıltılı olağanüstü zümrüt yeşilinizi, kimilerinizin de sırtında o tekir kedilerinkine benzeyen açıklı koyulu gri çizgilerinizi...–
(aman hemen kaçıp gitmesin diye, neredeyse nefessiz, hiç kıpırdamadan öylece durup seyrederek, sayenizde dersten kopup gitmişliğim var) Var evet.(kalk sen, ne anlatıyorum?)
Edemem inkâr.
Hakkınız var bende.

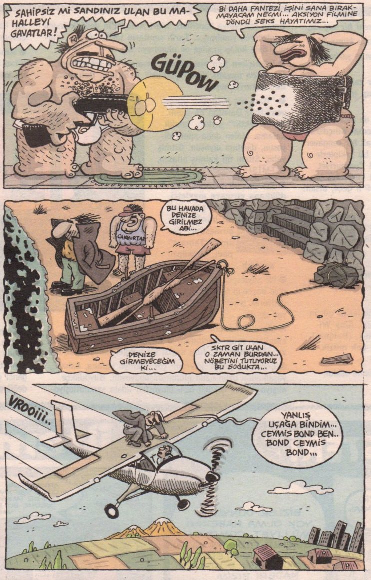
Hepinize, dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

emrah ablak

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

● Bazen düşünüyorum da, artık nasıl çaresiz hissediyorsak kendimizi, bizi içinde bulunduğumuz durumdan kurtarabileceği yönünde mesaj veren her odağa, "tuzluk burada, tuzluk vurada," diye koşuyoruz. Alın elektrikli otomobil. Evet, hava kirliliği var, otomobiller benzin ya da mazot yakarken doğayı kirletiyor bunu biliyoruz da, elektrikli otomobil buna nasıl bir çözüm sunuyor allahaşkına? Elektrikli otomobil güneş enerjisiyle mi çalışıyor? Hayır, bildiğin prize takıp şarj ediyorsun. E o prizdeki elektrik enerjisi nasıl üretiliyor? O elektriği üretmek için çalışan termik santraller kömür, doğalgaz çevrim santralleri falan fosil yakıt harcamıyor mu? E harcıyor. Ne yani bu şimdi? "Biz doğayı sizin adınıza önceden kirlettik, buyrun siz doğayı kirletmiyormuş gibi basın gaza," mı diyor bu elektrikli otomobil üreticileri bize?

● Şimdi görüyorum hemen bazılarının kafası karışacak, prizden gelen elektriğin bir kısmının güneş, rüzgâr gibi "yenilenebilir enerji" kaynaklarından karşılandığını falan iddia edecek ama matematik yine tutmuyor. Şöyle düşünün, total toplamda 20'si yenilenebilir enerji kaynaklarından olmak üzere 100 birim enerjimiz var. Bu 100 birimin içinde petrol de var hâliyle. Sen doğaya çok saygılı gibi otomobilde kullanmayı reddettiğin zaman Koch biraderler o petrolü "Tüh ulan Necati elektrikli araba almış, boşuna çıkarttık petrolü," diye toprağın altına geri gömmüyor. Sen otomobilini, hadi senin eşeğin kancık olsun, bir şekilde ayarladın sadece yenilenebilir enerji sağlayan bir elektrik prizinden şarj ettin. E kusura bakma 20 birim yenilenebilir enerjiyi otomobilde kullandığın için bu sefer televizyonu, bulaşık makinesini, elektrik süpürgesini çalıştırmak için kullandığın elektrik Koch biraderlerin sana benzin olarak satamadığı petrolden gelmiş oldu.

● Tamam, arabanın egzosu yok, tırım tırım sürüyorsun duman çıkarmadan falan da, abicim o çıkartmamak için uğraştığın duman zaten çoktan çıktı, salındı bile atmosfere. Hayır bir de üstüne üstlük sen "doğayı kirletmedim," diye sevinirken bir de o arabanın bataryası var ve hepimiz biliyoruz ki bataryaların ömrü kelebeklerden hallicedir; doldurursun, boşaltırsın, doldurursun boşaltırsın günün birinde biter. Teknik detayını da tam bilemiyorum ama dünyanın hemen her yerinde pilleri, bataryaları normal çöpe atmak yasak olduğundan, bir kaç yıl sonra elinde ciddi ciddi doğaya zararlı dev gibi bir bataryayla kalakalacaksın. Valla birisi bütün bu çevrimi daha detaylı incelerse sevinirim. Neticede fizik ve kimyayla olan bağlarımı ortaokul ikinci sınıfta fizik dersine giren Mustafa Yıldız hocamız, kaka yaptıktan sonra yaptığımıza bakarsak bunun unutkanlığa yolaçacağını söylediğinden beri komple koparmış durumda olduğumdan benim kafa o kadarını almıyor ama inceden benzinlilerden daha zararlı bile olabilir gibi geliyor bana bu elektrikli arabalar. Ha gürültüsüzlermiş hatta karışıklıkları önlemek için Motörhead'e şarkı besteletmişmiş bir tanesi onu sevdim bak. İmkanım olsa, o sürerken motor sesi yerine Motörhead bestesi çalan arabayı hemen alırım. Alırım ve kullanırım da ama doğayı kirletmiyorum diye de gep gep gerinmem yani.

● Bu arada aradan yirmi beş yıl geçmiş olmasına rağmen fizik hocasının "Çocuklar kakanızı yaptıktan sonra sakın dönüp bakmayın, unutkanlığa yol açar," cümlelerini hâla hatırlıyor olmam, hocanın tavsiyesine uyduğum anlamına gelmiyor. Ne bileyim yahu, arada bir insan merak ediyor ne yalan söyleyeyim.

● Buna benzer bir de elektrikli sigaralarımız var. Valla bir iki ecnebi ülkede gezdim, elektronik sigaralar çıktıktan sonra, sigara içmenin yasak olduğu her yerdeki tabelalara bir de "Elektronik sigaralar da yasaktır," diye eklemişler. E zamanında "Bu sigarayı doktorunuz tavsiye ediyor," diye reklam yapan adamlar, yoğurdu üfleyerek yiyorlar da diyebilirsiniz ama haklılık payları da var gibi. Netice itibariyle normal sigarayla tek farkı birinin zararlı olduğunu kesin olarak bilmemiz. Eğer bu da zararlıysa bunu da en erken bir kaç on yıl sonra anlayacağız ama düşünecek olursak (içeriğini inceliyorum,) aseton, tiner gibi ürünlerin ana bileşenlerini ısıtıp buharını içimize çekmenin sigaradan daha zararsız olması çok da aklıma yatmıyor.

● Seçimden sonra herhâlde yeterince analiz okumuşsunuzdur. E ama düşünecek olursanız, bu analizleri yazan adamların tamamı seçim öncesi tahminlerinde de, öngörülerinde de, yol göstermelerinde de sırılsıklam yanıldılar. Tabii daha ilginci bizim bu adamların analizlerini okumaya devam etmemiz. Valla kendi payıma merakla beyzadelerin altılı ganyan, iddia falan analizlerine girişmesini bekliyorum; önerdikleri her kuponun tersine oynayan zengin olur. O yüzden her gün bir merakla bakıyorum acaba aralarından ganyan işine girmiş olan var mı, eşsiz öngörüleriyle bize iddiada büyük kazanç vaadeden olmuş mu diye ama şimdilik böyle bir emareye denk gelmedim.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● *"Sevmek seni bir suç ise,*
Karışamaz buna kimse."
Asu Maralman'ın şarkısından...

● **Ömer Muhtar zalime başkaldırdı, zalime susup muhtarlara konuşmadı...**

● Muharrem İnce, pek de ince değil üslup olarak. Buna karşılık Kemal Kılıçdaroğlu'nda da pek öyle kılıç şakırdatacak bir cengaver izlenimine rastlanamıyor. Umut Oran'ınsa bu rakiplerle genel başkanlık umudunun oranı gayet az! Cumhuriyet Halk Partisi'nde seçim zaferi, kurultaydan kurultaya yaşanıyor. O da bi ihtiyaç! Kaybeden de CHP'li gene, olsun! Belki daha da iyi...

● **Burhan Kuzu'nun gerçek soyadı 'Kurt'muş da, mahkeme kararıyla değiştirmiş gibi geliyo ara ara bana. Çevre de var hazır. Hızla deniştirmişlerdir!**

● Tüm partiler anlaşsın, genel seçimde her seçmen, oy verdiği partinin üç genel başkan adayından birine de oy versin. Delege nedir yav yıllar yılı. Ayrı insan türü gibi. Fok gibi, yunus gibi.

● **"Musiki, fena insanın işi değildir" cümlesini görünce "Doğru" deyiverdim. Ekranda gördüm. Amy Winehouse belgeseline altbaşlık olsa olurmuş. (Belgesel dokunaklı lakin daha az konuşma, daha çok müzik olmalıydı.)**

● Yeni bir cümle bu yazdığım. Şimdi o cümle eskidi. Şimdi de bu.

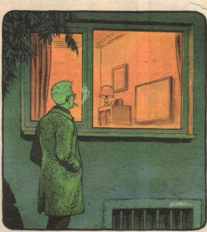
Çok kilo vermiş olsa bile, kimi insanda 'eski şişman siması' kalabiliyo...

Balon şampanya kadehleri, Mari Antonet'in göğüslerinden esinlenerek yapılmış... Tarih sınıfların tarihi, doğru.. Yalnız, öyle kolay kraliçe de olunmuyo he!

● **"Gençken ben merdivenleri zıplayarak çıkıyodum, zıplarken havada dinleniyodum" dedi biri. Dokunmadan aktarıyorum...**

● "Hani söz vermiştin gitmeyecektin / Darılsan da sitem etmeyecektin" şarkısı, takıldı kafama. Halen daha sitem diyosun, darılma diyosun. Gitmiş yahu. Sitem mi kalmış allasen, GİTMİŞ!!

● **Yürüyoduk arkadaşımla, bi dükkana girmeye meyletti, "Dur, çok renk var burda, ben girmesem" dedim, "Tamam" dedi, öpüşüp ayrıldık...**

● Ne söylesen, "Asıl sen..." diye başlayıp tam tersini dile getirerek ömür geçirmek isteyen de var...

● **Meraklısı tanır, İsmail Hakkı Şen'i. Yeşilçam'ın emektar oyuncularından. O kadar çok filmde gördüm ve görüyorum ki, film sayısı en yüksek aktör olabilir...**

● Çocukken 'ölüm' kavramı çok takılıyo kafana, daha yaşamadan uzun uzun ölümü düşünüyosun. Büyüdükçe alışıyo musun ne, içli dışlı oluyosun, adeta samimileşiyosun kavramla. Hayır gene aklına geliyo, kısacık düşünüp devam ediyosun!

● **Amerikalı zengin hayırseverleri çok aşırı överek anlatan bi tip tanımıştım. Hayırsever olmak için zenginlik ve Amerikalılık şartmış gibi...**

● Bu yılın Mart ayı, Ankara'dayız. Şirin'le beraber, doğacak kızımız Lale'yi bekliyoruz. Dokt "19 Mart'tan itibaren gelebilir" dediği için, "19.03 güzel tarih, hadi bakalım" diye geçiriyodum içimden ama o gün geçti, yirmisi ve Nevruz'a denk gelen yirmi biri de geçti. Geldik 22 Mart Pazar'a. Şirin o gün sancılandı, annesiyle beraber hastaneye götürdük. Kontrol altına alındı, oda açıldı, o bölüme erkeklerin girmesi yasağımış! İndim kantinden kahve aldım, dışarı çıktım... Beşiktaş-Fener derbisi tam da yeni başlamış. Bakkala giderken, bir bodrum katının açık penceresinden maç oynanan ekranı gördüm. Yanaştım. Kimse görünmüyo, evin içinde gölgeler var. Orda bi 10-15 dakika dışardan seyrettim maçı. Ürktüm de biraz, dışardan, röntgenci gibi! Görseler nasıl anlatcam durumu? Suçlu gibi, değil gibiydim. Seyrettiğim sürede gol olmadı, hastaneye

Teme flörtü:

geri döndüm. Hastane dediğim, Başkent Hastanesi, Ankara'ya bi daha gidersem, o eve gidip helallik isteyecem, bi meraba diyecem... (Lale, o günü de pas geçip ertesi gün, Pazartesi 15:13'te doğdu. Adını anmışken, geçen hafta Şirin Soysal'ın 2016'da çıkacak 'Mutlu Melankolik' albümünden alıntı yaptıydım, kafadan yazdığım için hata yapmışım. Oradaki 'Güzeldi' kelimesi 'Mutluluktu' olacak. Durum bu.)

● **Seçim kafasıyla, geçen hafta bi yanlış daha vardı. R. Cevad Ulunay'ın muhteşem eşkiya romanının adı 'Dağlar Kralı – Balçıklı Ethem'...**

● Çocukken canım sıkıldığında, sıkıntıdan fazlası olurdu yaşadığım. Her ne olduysa, -neler ki olmaz ki hep- o duruma darlanmanın, aynı zamanda beni kim bilir hangi mutluluktan alıkoyduğunu üzülerek düşünürdüm. Bu durumda olumsuzluk eksi birden eksi ikiye inerdi. Zaten tersi de artı ikiydi. Bu, benim için diyalektiğe girişti. Diyalektikten çıkış zaten yok.

t tıpla
ıp aşısı...

● **Cervantes'i bilmeyen de Don Kişot'u deyim olarak kullanmaktadır... Hugo'yu okumayan da "O gün, orada, Sefiller'in oynandığını" söylemektedir... Şu anki ben gibi, yazarını hatırlamayan da Pinokyo'nun tilkiye uyup itlik serserilik yapmasını hatırladıkça daralmaktadır...**

● Okul denen nesneyi ne kadar sevmediysem, ekol denen kavramı da aynı öyle sevdim...

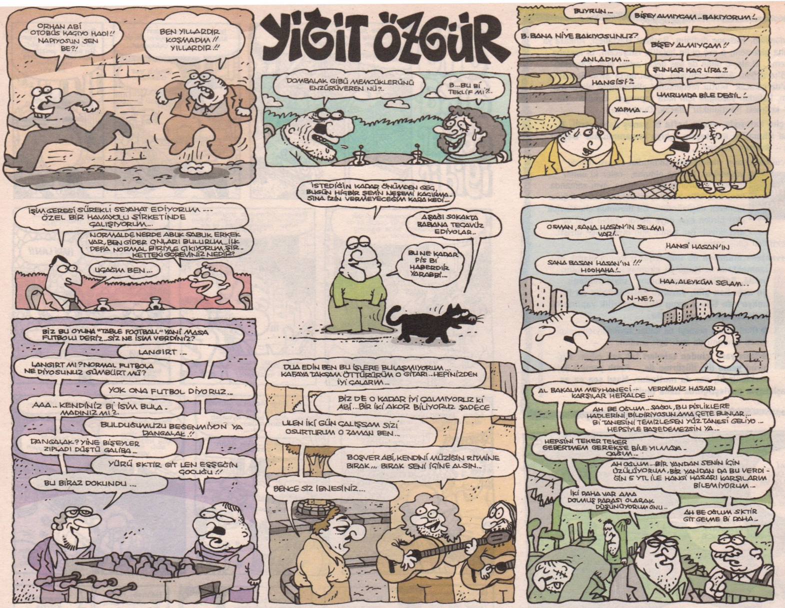
● **Narı yar! İçinden taneleri tek tek çıkar. Hiçbirini yeme de, düşürme de... Artık yemesi öyle zevklenir ki, nar da mutludur. Nasıl sen en az bir başkasıyla paylaştığında daha mutluysan...**

vedatozdemir0@gmail.com

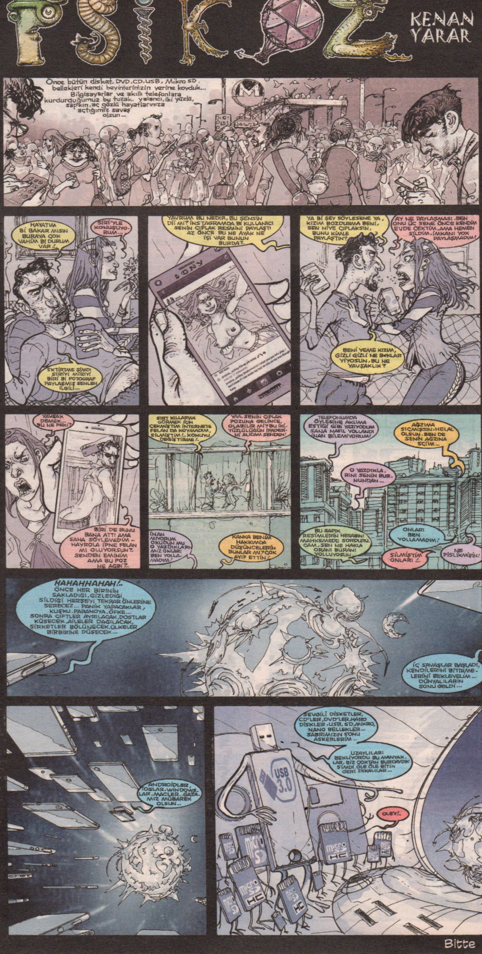

YİĞİT ÖZGÜR
ORHAN ABİ OTOBÜS KAÇIYO HADİ!! NAPIYOSUN SEN BE?!
BEN YILLARDIR KOŞMADIM!! YILLARDIR!!
DOMBALAK GİBİ MEMCÜKLERÜNÜ ENZÜRÜVEREN NÜ?..
B... BU Bİ TEKLİF Mİ?..
BUYRUN...
BİŞEY ALMIYCAM... BAKIYORUM!..
B. BANA NİYE BAKIYOSUNUZ?
BİŞEY ALMIYCAM!!
ANLADIM...
ŞUNLAR KAÇ LİRA?..
HANGİSİ?..
UMRUMDA BİLE DEĞİL!..
YAPMA...
İŞİM GEREĞİ SÜREKLİ SEYAHAT EDİYORUM... ÖZEL BİR HAVAYOLU ŞİRKETİNDE ÇALIŞIYORUM...
NORMALDE NERDE ABUK SABUK ERKEK VAR, BEN GİDER ONLARI BULURUM... İLK DEFA NORMAL BİRİYLE ÇIKIYORUM. ŞİRKETTEKİ GÖREVİNİZ NEDİR?
UÇAĞIM BEN...
İSTEDİĞİN KADAR ÖNÜMDEN GEÇ, BUGÜN HİÇBİR ŞEYİN NEŞEMİ KAÇIRMASINA İZİN VERMEYECEĞİM KARA KEDİ...
AŞAĞI SOKAKTA BABANA TEÇAVÜZ EDİYOLAR..
BU NE KADAR PİS Bİ HABERDİR YARABBİ...
OSMAN, SANA HASAN'IN SELAMI VAR!..
HANGİ HASAN'IN
SANA BASAN HASAN'IN!!! HOOHAHA!..
HAA, ALEYKÜM SELAM..
N-NE?..
BİZ BU OYUNA "TABLE FOOTBALL" YANİ MASA FUTBOLU DERİZ... SİZ NE İSİM VERDİNİZ?
LANGIRT...
LANGIRT MI? NORMAL FUTBOLA NE DİYOSUNUZ GÜMBÜRT MÜ?
YOK ONA FUTBOL DİYORUZ...
AAA... KENDİNİZ Bİ İSİM BULAMADINIZ MI?..
BULDUĞUMUZU BEĞENMİYON YA DANGALAK!!
DANGALAK? YİNE BİŞEYLER ZIPLADI DÜŞTÜ GALİBA...
YÜRÜ SKTİR GİT LEN EŞŞEĞİN ÇOCUĞU!!
BU BİRAZ DOKUNDU...
DUA EDİN BEN BU İŞLERE BULAŞMIYORUM... KAFAYA TAKSAM ÖTTÜRÜRÜM O GİTARI... HEPİNİZDEN İYİ ÇALARIM...
BİZ DE O KADAR İYİ ÇALMIYORUZ Kİ ABİ... BİR İKİ AKOR BİLİYORUZ ŞADECE...
ULEN İKİ GÜN ÇALIŞSAM SİZİ OSURTURUM O ZAMAN BEN...
BOŞVER ABİ, KENDİNİ MÜZİĞİN RİTMİNE BIRAK... BIRAK SENİ İÇİNE ALSIN...
BENCE SİZ İBNESİNİZ...
AL BAKALIM MEYHANECİ... VERDİĞİMİZ HASARI KARŞILAR HERALDE...
AH BE OĞLUM... SAĞOL, BU PİSLİKLERE HADLERİNİ BİLDİRİYOSUN AMA ÇETE BUNLAR... Bİ TANESİNİ TEMİZLESEN YÜZ TANESİ GELİYO... HEPSİYLE BAŞEDEMEZSİN YA...
HEPSİNİ TEKER TEKER GEBERTMEM GEREKSE BİLE YILMAYACAĞIM...
AH OĞLUM... BİR YANDAN SENİN İÇİN ÜZÜLÜYORUM, BİR YANDAN DA BU VERDİĞİN 5 YTL İLE HANGİ HASARI KARŞILARIM BİLEMİYORUM...
İKİ DAHA VAR AMA DOLMUŞ PARASI OLARAK DÜŞÜNÜYORUM ONU..
AH BE OĞLUM SKTİR GİT GELME Bİ DAHA..

Şizofren
DeniZ +leR
BİR ARA RESSAM OLACAĞIM DİYE TUTTURMUŞKEN BEN
RESİM?
FAKİR OLURSUN
AİLEM MÜHENDİS OL DİYE TUTTURMUŞTU
HEYKEL
SÜRÜNÜRSÜN
BAŞKALARI OKUL ÖNEMSİZ DERKEN,
HACI SKTRET OKULU
NASI LAN?
TORPİLİN ÖNEMİNDEN DEM VURULUYORDU
AMCA OĞLU BENİ ALDIRACAK
İŞ NE?
FARKETMEZ
NASI LAN?
ÖNCELERİ OYNUYOR DİYE KIZILIRKEN, SONRA TOPÇU OLSUN DİYE TUTTURULDU.
PRES YAP
NASIL LAN?
DİZİ ÇEKİMİNDE RASTLADIM, "OĞLUM BUNU YAP, NE İSTERSEN ALACAĞIM" DİYORDU BABASI
OLUM YAP İŞTE
ÇOCUĞU ALALIM ÇABUK!
İSTEMİYOM YA
DAHA BETERİ NE OLUR DİYE DÜŞÜNÜRKEN,
ÖFF
YA BANANE YA!
"OĞLUM CEO OLSUN" DİYENİ DUYDUM, TAMAM OLDU KARİYER PLANLAMASI.
BİZ CEOLUK DÜŞÜNÜYORUZ
...
DENİZ ENSARI 2015

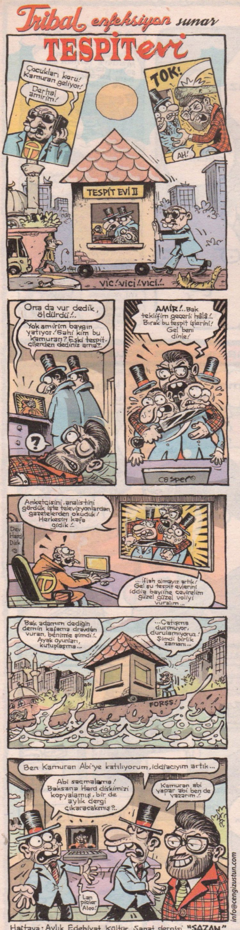

Furkanözçoban
MURAT!? NE İŞİN VAR BURDA? HANİ SEN İŞE GİDİYODUN?..
DÜKKANIN ANAHTARINI UNUTMUŞUM KARICIM... HEM NİYE PANİK OLDUN Kİ?..
EVİ PİSLETMEMEK İÇİN AYAKKABISININ ÜSTÜNE TERLİK GİYEN ADAMIN ALDATILMAYA HAKKI YOKTUR..ALLAHIM ÇOK PİŞMANIM ŞU AN...
KIZIM DEDİM YURTDIŞINA ÇIKTIĞIN AN BU İLİŞKİ BİTER ...TAMAM BENİM DE HATALARIM OLDU AMA BIRAKIP KAÇAMADIM YANİ...
KÜLLÜK İSTESEYDİN YA SAMET NAP....
COSSSS...
GELSENE ABİ ŞURDAN METROYLA GİDELİM...
YOK YA SEN BİN. BEN YÜRÜYEREK GELİRİM.
SAÇMALAMA O KADAR YOLU NASI YÜRİCEN?
YÜRÜRÜM, YÜRÜRÜM...
Eski sevgilinin metroda durakların adını söyleyen kadın olması ne acı lan?!! Kalben yaraladığı yetmiyomuş gibi fiziken de yoruyo!..
BEDEN DİLİNDE OTURDUKLARI KOLTUĞU TAM DOLDURAN İNSANLAR ÖZGÜVENLERİ YÜKSEK OLANLARMIŞ...UCA DOĞRU OTURMAK İSE TAM TERSİ... BU YÜZDEN ÖZGÜVENİMİZİN OLDUĞUNU GÖSTERELİM... KORKUP BIRAKICAKLAR BİZİ...
ABİ SOLDAKİNE SIKIYORUM...
TEK YAPMAN GEREKEN MÜŞTERİLERİN YÜZÜNE UZUN UZUN BAKMAK... YAPABİLECEK MİSİN?
YAPARIM!
O ZAMAN YARIN GEL BAŞLA...
SEN VERMEDİN, BEN VERMEDİM... NASIL YÜZDE ELLİ ALIYOR ABİ BUNLAR O ZAMAN...

TANIDIĞIM İNSANLAR .1.
HANİ TÜRKÇEDE "TANIMANI ÇOK İSTERDİM" DİYE BİR LAF VARDIR YA, BU HAFTA SİZE TANIMANIZI PEK İSTEMEDİĞİM BİR KAÇ TUHAF ARKADAŞIMDAN BAHSEDİCEM...
ÇİNGEN SALİH: İKİMİZ DE AYNI SİNEMADA BEN MAKİNİST O YER GÖSTERİCİ OLARAK ÇALIŞIYORDUK. 1974 LER 16-17 YAŞLARINDAYDIK...CÜNEYT ARKIN HAYRANI OLAN SALİH, CÜNEYT ARKIN'IN ŞU MEŞHUR LAFI YÜZÜNDEN HAFTADA ÜÇ DÖRT KEZ KAVGA ÇIKARIRDI...
BENİ PARANLA SATIN ALAMAZSIN!..
NE DİYON LAN BAHŞİŞ O...
AMA İŞTEN ATILMA SEBEBİ BU DEĞİLDİ. YAŞLANMIŞ BİR CÜNEYT ARKIN FİLİMİNDEN SONRA FAVORİLERİNİ BEYAZA BOYATTI, YAŞ 17. İŞLETMECİNİN SİHİRİ BOZULDU VE KOVULDU...
MİNÜBÜS YAVUZ: BU LAKAPLARINDAN SADECE BİRİ. GENÇKEN ARABA YIKADIĞIM GALERİDEKİ PATRONUM... TAKIM ELBİSE DİKTİRİP PARASINI VERMEDİĞİ İRİ YARI TERZİ BİR GÜN BUNU YAKALAR İKİ YAKASINDAN TUTUP SIKI BİR KAFA ATAR AMA DÜŞÜP BAYILAN TERZİ OLUR... BU LAKABI BU OLAYDAN SONRA ALIR... TANIDIĞIM EN İYİ DÖVÜŞÇÜLERDENDİ...
NERDE LAN TAKIMIN PARASI...
???.. ANANNN
KEDİBOĞAN HASAN: 70'LER KONYA'SININ EN NAMLI SERSERİSİYDİ. BU LAKABI NERDEN ALDI SORMAYA HİÇ CESARET EDEMEDİM. KONYA'NIN "KULUN OLAP DA ALLAHIN OLMADIĞI" TABİR EDİLEN EN BELALI MAHALLESİNDE KARPUZ SERGİSİ VARDI. SIK SIK ORAYA GİDİP İÇERDİK. BİR GÜN GİTTİĞİMDE Bİ KAVUNA VOTKA ENJEKTE EDİYORDU NİYESİNİ SORMADIM...
...DÖRT... BEŞ GÜN SONRA GİTTİĞİMDE KAFASI GÖZÜ DAĞILMIŞTI... RAMAZANDA MAHALLEMİN İMAMI KAVUN KARPUZ ALIP PARASINI VERMİYORMUŞ. HASAN'DA SİNİRLENİP VOTKA ENJEKTE ETTİĞİ KAVUN'U VERMİŞ İMAMA...
...TABİİ İFTARDA BÜTÜN AİLENİN KAFA BİR DÜNYA VE KARAKOLA ŞİKAYET... BUNUN İÇİN KAFASI GÖZÜ DAĞILMIŞ HASAN'IN...
ORGH!
ALİZA MARCUS: 80'LERDEKİ KIZ ARKADAŞIM GAZETECİ VE RUS ASILLI AMERİKAN YAHUDİSİ... OĞUZ ABİYLE TANIŞTIRMAK İÇİN EVİNE GİTTİĞİMDE BİR SAAT SONRA BENİ BİR KENARA ÇEKİP ŞÖYLE DEDİ OĞUZ ABİ...
EVLADIM BU KIZ AJAN HEMEN TERKET BU KIZI, HEMEN...
YA ABİ KIZ HEM GAZETECİ HEM AMERİKALI DİYE...
ALİZA BİR YIL SONRA TUTUKLANDI DGM'DE YARGILANDI VE SINIR DIŞI EDİLDİ...
* İNTERNETTEN BAKABİLİRSİNİZ. ALİZA ŞU ANDA EN ÖNDE GELEN KÜRT SORUNU UZMANLARINDAN...
KATIRBİLEK KEMAL ARATAN: ÇOK TUHAF BİR ADAMDIR!.. İLK TANIŞTIĞIMIZDA BİR İŞ İÇİN EVİNDE BULUŞUCAKTIK... EVİNİ TELEFONDA ŞÖYLE TARİF ETMİŞTİ...
CİHANGİR CAMİNİN KAPISINDAN GEÇ KÖPEKTEN SOLA DÖN...
KÖPEKTEN SOLA MI? KÖPEK HEYKELİ Mİ VAR?
YOK BAYAĞI KÖPEK...
ORDA BİR YERE Mİ BAĞLI...
YOK, SEN KÖPEKTEN SOLA DÖN İŞTE...
ALLAH ALLAH?..
DEDİĞİNİ YAPTIM İŞİN TUHAFI ORDA GERÇEKTEN DURAN BİR KÖPEK VARDI...
BU ADAM NİYE BANA TUHAF TUHAF BAKIYOR, GİDİP ISIRSAM MI ACABA?..
HAKKI DAYI (SARAL): METRİS'TEN SİLİVRİ'YE NAKLEDİLİRKEN "HAKKI NE YAPICAZ BEN İLK DEFA HAPSE GİRİYORUM" DİYE SORDUĞUMDA BANA ŞÖYLE DEDİ...
MERAK ETME, KOĞUŞA GİRER GİRMEZ BEN KOĞUŞ AĞASI KİM HEMEN ANLARIM ANINDA ONUN KAFASINI GÖTÜNÜ KOLUNU BACAĞINI KIRARIM SONRA KEYİFLE ÇAYIMIZI SİGARAMIZI İÇİP RAHAT RAHAT YATARIZ...
ŞİMDİ TARRAĞI YEDİM İŞTE...
HAKKI'NIN DEDİKLERİNİ DAHA ÖNCE 25 SAAT İSİMLİ SPİKE LEE FİLMİNDE DUYMUŞTUM AMA HAKKI'NIN SPİKE LEE SEYRETTİĞİNİ HİÇ SANMIYORUM.
SADO: BU DA ADANA'DAN. JAVA'LA SON SÜRAT GİDERKEN KARŞISINA BİR İNEK ÇIKAR VE SADO ARKASINDA OTURAN DAYIMIN OĞLUNA EĞİL DER (İNEĞİN ALTINDAN GEÇİCEK) İNEĞE ÇARPARLAR. EĞİLMEDİN DE ONDAN DEYİP DAYI OĞLUNU SUÇLAR. DAYIOĞLUNU SADO'YU SONRA İNEĞİN SAHİBİ GELİP İKİSİNİ DE DÖVER... O KADAR ELİÇABUKTU Kİ BİR GECE KAVŞAKTA YAVAŞLIYAN Bİ KAMYONUN BÜTÜN STOP LAMBALARINI ÇALMIŞTI...
EĞİL FEVZİ!!
NE?!
BU ARADA 3 YIL KADAR ÖNCE ÇİZDİĞİM BİR HİKAYEDE SİZLE TANIŞTIRDIĞIM "GALİP İŞİN YOKSA GİDİP AMCAMI ÖLDÜRELİM" DİYEN BAYRAM'LA BANA KIYAK OLSUN DİYE BABAMIN ÇAKMA KAFATASINI GETİREN MEZAR BEKÇİSİ BURHAN'I ÇİZMEDEN OLMAZ TABİİ... (YIL 1974 KONYA.)
GALİP USTA NEREYE BIRAKAYIM BUNU?..
BIRAKMA!!
AYŞEGÜL B: SEVGİLİ OLDUĞUMUZDAN BİR KAÇ GÜN SONRA BANA AYAK TABANINI GÖSTERİP ŞÖYLE DEMİŞTİ...
BİR ZAMANLAR DÜZTABANDIM DİKKAT ET SANA UĞURSUZLUK GETİREBİLİRİM!
BEN İNANMAM ÖYLE ŞEYLERE...
BEŞ ALTI AY SONRA İFLAS ETTİM... MAFYAYLA BAŞIM BELAYA GİRDİ. HAPSE DÜŞTÜM, ŞEKER HASTASI OLDUM... V.S-V.S...
TİKO: BUNU OKUMAYABİLİRSİNİZ (MİDENİZ BULANABİLİR!) YAVUZ'UN ARKADAŞI TANIDIĞIM EN SAPIK İNSAN. GALERİNİN ÜSTÜNDE OTURAN ZENGİN BİR HERİF ZEKA ÖZÜRLÜ OĞLUNU 17-18 YAŞLARINDA BİR KIZLA EVLENDİRMİŞTİ VE BİR GÜN TİKO'YU GALERİNİN DEPOSUNDA ŞU ŞEKİLDE MASTURBASYON YAPARKEN YAKALADIM.
...SONRA KARIM MEMESİNİ ÇIKARTIP ZORLA AĞZIMA SOKTU, KOCAMAN MEMELERİ VAR...
ANLAT ANLAT. SONRA?
Bİ CİGARA DAHA VERCEN Mİ?
* HADİ TİKO SAPIK. NORMAL BİR KIZI, ZEKA ÖZÜRLÜ BİR OĞLANLA EVLENDİREN AİLELERE NE DEMELİ.
HORTUM SÜLEYMAN: HAYATTA GÖRDÜĞÜM EN BÜYÜK ELLERE SAHİP İNSAN. BİR İNSANIN ÖYLE ELLERİ VARKEN NİYE HORTUM KULLANIR Kİ? BİR KERESİNDE BANA ÜZGÜN BİR SESLE ŞÖYLE DEMİŞTİ.
BU ENTELLER BENİ SEVMEZLER AMA HUZUR İÇİNDE OTURMALARI İÇİN ONLARA CİHANGİR'İN KAPILARINI AÇAN BENİM.
OMUZ ÇIKIĞI
* SÜLEYMAN ABİ HAKLI MIYDI, BENCE HAKLI. CİHANGİR'İN ESKİ HALİNİ İYİ BİLİRİM.
KAFA: VÜCUDUNUN 5'TE 2'SİNİ KAFASI OLUŞTURDUĞU İÇİN ADI KAFA OLAN BİROL BAYRAM'IN KÖPEĞİ. NE KADAR TUHAF OLDUĞUNU ŞÖYLE ANLATAYIM. BİR KADIN "BEYFENDİ, O GEZDİRDİĞİNİZ ŞEY NEDİR ÖYLE?" DİYE SORMUŞTU Bİ GÜN..
KAFA 5'te 2
KAFASININ ÜÇTE BİRİ DE AĞIZ!
GALİP: VE TABİİ Kİ BEN BU KADAR ÇOK TUHAF ARKADAŞI OLAN (Kİ TIRSTIĞIM İÇİN, BAŞIM YİNE BELAYA GİRMESİN DİYE DAHA TUHAFLARINI ANLATAMADIM.) BİRİ NORMAL OLABİLİR Mİ? EMİNİM ONLAR DA BENİ GALİP DİYE BİRİ VARDI DİYE ARKADAŞLARINA ANLATIYORDUR...
GALİP, BU KAVANOZDA YEŞİL Bİ ŞEY VAR, NE BU? AAY! SIRITTI BU BANA YAAA!
ELİF, NURETTİN O. ALIŞ ARTIK ŞU ÇOCUKLARA...

ÖMER GÖKSEL
MEKTUPLAR, FOTOĞRAFLAR! ONA AİT NE VARSA ATICAM!!
ŞURAYA BAKALIM MI, KEMER VARSA ALIRIZ...
LAMBIR LAMBIR LUMBUR LUMBUR
KULAĞINI ÜFLİYİP YİYCEEM GÜNE HAZIR OLMALIYIM!!
HALIYI KENDİMİZ GÖTÜRÜYOZDUR HERALDE.
KIŞ BENİ HEP Bİ HÜZÜNLENDİRİR.
MEME GÖREMİYORUZ HİÇ.

PSİKOZ
KENAN YARAR
Önce bütün disket, DVD, CD, USB, Mikro SD bellekleri kendi beyinlerinizin yerine koyduk... Bilgisayarlar ve akıllı telefonlara kurdurduğumuz bu tuzak, yalancı, iki yüzlü, sapkın, aç gözlü hayatlarınıza açtığımız savaş olsun...
HAYATIM Bİ BAKAR MISIN BURAYA ÇOK VAHİM Bİ DURUM VAR!..
SİRİ'YLE KONUŞUYORUM...
S*KTİRTME ŞİMDİ SİRİYİ MİRİYİ BİRİ Bİ FOTOĞRAF PAYLAŞMIŞ SENLEN İLGİLİ...
YAVRUM BU NEDİR, BU SENSİN Dİİ Mİ? İNSTAGRAMDA Bİ KULLANICI SENİN ÇIPLAK RESMİNİ PAYLAŞTI AZ ÖNCE BU NE AYAK NE İŞİ VAR BUNUN BURDA?
YA Bİ ŞEY SÖYLESENE YA, KIZIM BOZDURMA BENİ, SEN NİYE ÇIPLAKSIN, BUNU KİMLE PAYLAŞTIN?
AY NE PAYLAŞMASI, BEN ONU ÜÇ SENE ÖNCE KENDİM EVDE ÇEKTİM, AMA HEMEN SİLDİM, İMKANI YOK PAYLAŞMADIM!
BENİ YEME KIZIM, GİZLİ GİZLİ NE B*KLAR YİYOSUN, BU NE YAVŞAKLIK?
YAVŞAK DEMEK... BU NE PEKİ?
BİRİ DE BUNU BANA ATTI AMA SANA SÖYLEMEDİM... HAYROLA İPNE FELAN MI OLUYORSUN? SENDEN EMİNİM AMA BU POZ NE AĞBİ?..
SIRT KILLARIMI GÖRMEK İÇİN ÇEKMİŞTİM İNTERNETE FELAN DA KOYMADIM, SİLMİŞTİM!.. KONUYU DEĞİŞTİRME!..
YAA, SENİN ÇIPLAK POZUNA GELİNCE, OLABİLİR Mİ? BU İKİYÜZLÜLÜĞÜN İFADESİNİ ALICAM SENDEN!
İNANMIYORUM, OKUDUN MU O YAZDIKLARIMIZ ONLARI BEN YOLLAMADIM!
KANKA BENİM HAKKIMDA DÜŞÜNCELERİN BUNLAR MI? ÇOK AYIP ETTİN!
TELEFONUMDA ÖYLESİNE AKLIMA ESTİĞİ GİBİ YAZIYODUM SANA NASIL YOLLANDI İNAN BİLEMİYORUM!
AĞZIMA SIÇMIŞSIN, HELAL OLSUN. BEN DE SENİN AĞZINA SÇİM...
O YAZDIKLARINI SENİN BURNUNDAN...
BU SAPIK RESİMLERİN HESABINI MAHKEMEDE SORDURUCAM, SEN NE HAKLA ORANI BURANI YOLLUYOSUN.
ONLARI BEN YOLLAMADIM!
SİLMİŞTİM ONLARI!..
NE PİSLİKMİŞİN!
HAHAHHAHAH!.. ÖNCE HER BİRİNİN SAKLADIĞI, GİZLEDİĞİ, SİLDİĞİ HERŞEYİ TEKRAR ÖNLERİNE SERECEZ... PANİK YAPACAKLAR, KUŞKU, PARANOYA, ÖFKE... SONRA ÇİFTLER AYRILACAK, DOSTLAR KÜSECEK, AİLELER DAĞILACAK, ŞİRKETLER BÖLÜNECEK, ÜLKELER BİRBİRİNE DÜŞECEK...
İÇ SAVAŞLAR BAŞLADI, KENDİLERİNİ BİTİRMELERİNİ BEKLEYELİM... DÜNYALILARIN SONU GELDİ...
ANDROİDLER, İOSLAR, WINDOWSLAR, MACLER... GAZAMIZ MÜBAREK OLSUN...
SEVGİLİ DİSKETLER, CD'LER, DVD'LER, HARD DİSKLER, USB, SD, MİKRO, NANO BELLEKLER... SABRIMIZIN SONU ASKERLERİM...
UZAYLILARI BEKLİYORDU BU MANYAKLAR, BİZ ÇOKTAN BURDAYDIK ŞİMDİ ÖLE ÖLE BİTİN GERİ ZEKALILAR...
OLEY!..
USB 3.0
micro SD HC
Bitte

cihan ceylan
Beyzbol sopasıyla çok kovalandım ama eldiveniyle yakalanmak ne yalan söyliyim zoruma gitti...
NOLDU GELİYO MU POLİS, ÇAĞIRDINIZ MI ?..
OĞLUM BANA ADRES VER ADRES! GELİP SKECEM SENİ...
ELİTPARK ULTRA YAŞAM SENTIR KAT 18 DAİRE 74!.. GEL ULAN!..
MİSAFİR BEKLİYOR MUYDUNUZ UYGAR BEY?..
EVET BEKLİYORUM GELSİN ...
Sinirim geçiyo lan!
AŞIK TUNCAY
Turnam gidersen Mardin'e turnam yare selam söyle hem kavime hem kardaşa turnam yare selam eyle
ALEYKÜM SELAM ...
...mına koyim gıcık turnaya denk geldik selam söyli-cek mi söylemicek mi nolcak şimdi anlamadım ki... Havada kaldı...
BENİM DE CİNSEL SORUNLARIM VAR!.. İÇKİ KULLANMIYORUM DİYE NE?
ONU SÖKMEK AYNI ANLAMA GELİYO MU BİLMİYORUM YALNIZ ...
VAR OĞLUM YA ... VAR SONUÇTA ...
BEN DE SENİN GİBİ BULUT DEDE OLMAK İSTİYORUM LAN... CENNET GARANTİ GİBİ BİŞEY SENİN İÇİN... KESİN GİDERSİN.. ÖNCE ŞU KAŞLARDAN KURTULMAM LAZIM...
OĞLUM BİR REKAT NAMAZ KILMIŞLIĞIM YOK LAN... SEN BENDEN İYİSİNDİR ...
YA BIRAK SIRF TİPTEN BİLE GİDERSİN BALLI...
PAZARCININ SIR DOLU İNTİHARI...
Hmm yine kese kağıdına marker kalem..
ÇÖZEMEDİĞİ BİR SORUNU VAR MIYDI ?..
ELVEDA
POLİS
BU AY KURT ADAM OLMAM GECİKTİ!.. NİYE ÖYLE OLDU YA?..
YA ÇOK STRES YAPIYOSUN NE BİLEYİM MEVSİMSELDİR, METABOLİZMANLA İLGİLİ BİŞEYDİR... RAHAT OLSANA BİRAZ.
YA İNSALLAH ÖYLE BİŞEY OLMAZ YA...
OLDUM ZUHAL OLDUM!.. MÜJDE!..
AYH! ÖDÜMÜ PATLATTIN ALLAHIN CEZASI!..
AŞIK TUNCAY
OH BE SICAK Bİ DUŞ İYİ GELDİ...
Oha baş havlusunu da öyle sarıyor...
SEKİZ-BEŞ ÇALIŞAN VAMPİRİN MACERALARI
ABİ HAREKET ETMİYORUZ Kİ DEVAMLI MASA BAŞINDA HAREKET DE OLMAYINCA KİLO ALIYOSUN MECBUR...
ABİ MÜDÜR GELİYO YAKAYI İNDİR!.. ACİL TOPLANTI VAR!
1
ARKADAŞLAR YARIN SABAH BİRİNİZ BELEDİYEYE GİTSİN, İRFAN BEYİ BULSUN OLMADI MÜCAHİT BEYİ BULSUN, PROJEYİ SORSUN İMZAYA GİTMİŞ Mİ ONU TAKİP EDELİM...
PURRR
O-hoo kıllı iş var baba aynen arazi...
2
BU İFADEYİ İŞKENCE ALTINDA MI VERDİNİZ ?..
YA. SMİLE KOYMAMIŞIM ONDANDIR!.. ONDAN SERT GELDİ SANA...

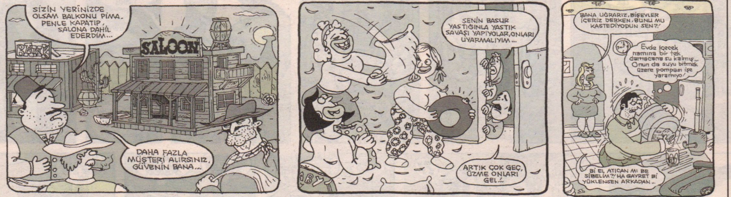

Haftaya: Aylık Edebiyat Kültür Sanat dergisi "SAZAN" 1. Sayısıyla bayilerde olacak...

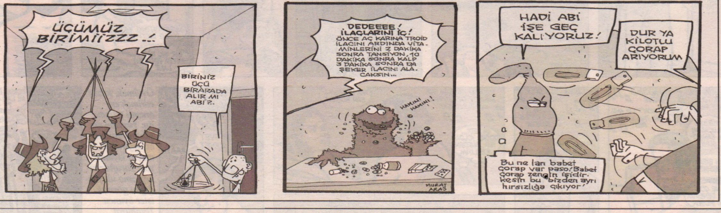
Servet TURAN

Hakan KARADENİZ

Murat ARAS

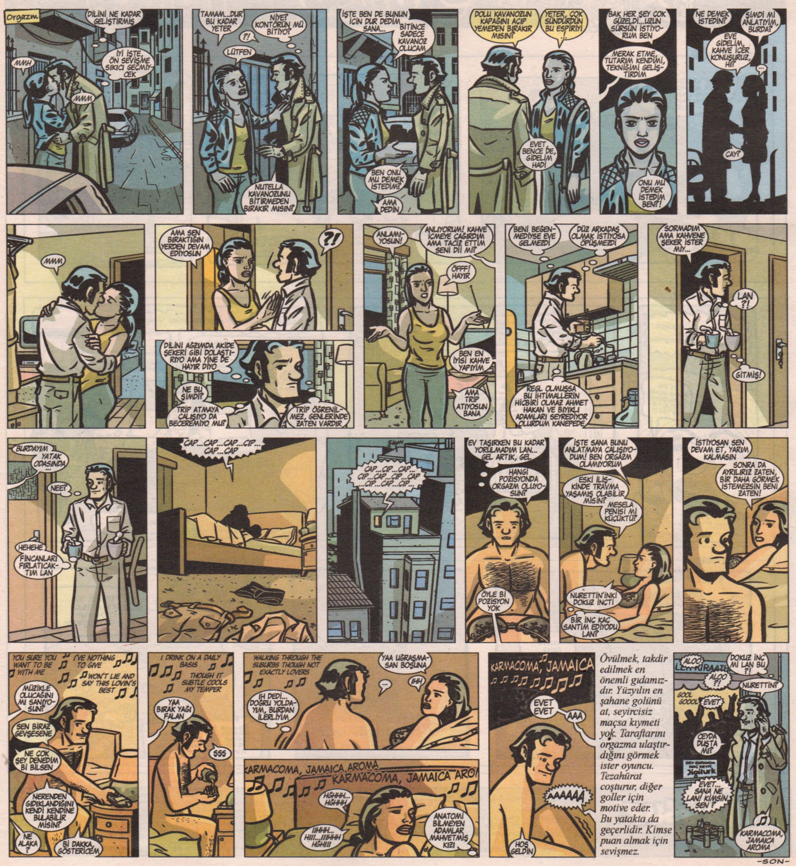
UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 12 Kasım 2015 | Sayı: 428
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

UYKUSUZ

19 KASIM PERŞEMBE
SAYI: 2015/47 No: 429
3,50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

Tayyip Erdoğan'ın ev sahipliği yaptığı G-20 zirvesinde Ahmet Davutoğlu ortalarda görünmedi.

Ali Koç, “Eşitsizliğin ortadan kalkması için kapitalizmin ortadan kalması gerekiyor,” dedi.

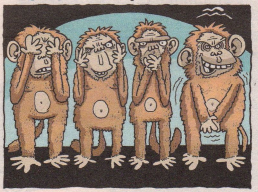
İşsizlik oranı yeniden çift haneye yükseldi.

Obama, Paris’te yaşanan insanlık dışı katliamla ilgili konuştu: “Saldırı bütün insanlığa yapılmıştır.”

13 yaşında tecavüze uğrayan ve hamile kalan R.A.’ya, kuzeni, eniştesi ve ağabeyinin arkadaşı da tecavüz etti.

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım, İşte bir G-20 zirvesi daha kazasız belasız kutlandı.. Dönem başkanı olduğum bu zirvede kimler kimler yoktu ki; Merkeller, Putinler, Obamalar, o zenciler ve repçiler.. Fransızlar katılmadı.. Zamanında "Hepimiz Çarli'yiz" diye bizi sokağa döken o elim saldırının daha büyüğünü yaptılar Fransada.. Kusursuz düşünülmüş bir plandı.. Bu sefer "Çarli" gibi kolay akılda kalıcı bir ismi hedef almadılar.. Dünyanın dört bi tarafında kalabalıklar "Hepimiz Encıl of deth miydi, neydi lan grubun ismi" diye çok emin olamayarak sokaklara inince, tekrar eve çıkıp internetten bakmak zorunda kaldılar ve "Hepimiz Igıls of deth metaliz" diye tekrar → sokaklara inesiye kadar, haklı olarak isme ve duruma yabancılaştılar.. Fransa gelemedi sonuçta...

Obama elinde kahve bardağıyla takıldı.. Zirveyi starbaksa çevirdi.. Bi ara gelip bana internet şifresini sordu... Şifre "1,2,3,4,5,6" ama ben ingilizce "van, tu, tri, forro" diye dörde kadar saymasını bildiğim için, 5 ve 6'yı elimle yaptım.. 5'i yaparken el sallıyomuşum gibi oldu.. 6'yı yaparken de "okey" dermişim gibi oldu heralde ki baş parmağıyla beni okeyleyip gitti..

Putin antalyaya indiği gibi ceketi pantolu fora etti zaten.. Ruslar antalyanın hastası.. Obamayla özel görüştüler.. "Emekli olunca antalyaya yerleşicem" demiş.. Obama da "Biz de nereye yerleşsek diye düşünüyoruz, ABD, eski ABD değil" deyince, Putin de "olsun, en azından adamlar çalışıyo abi" diye cevap vermiş.. Herkesin derdi aynı lan.. Ama yeni dünya düzeninden kaçış yok.

Merkel'i antalyada alman turist sanmışlar.. Halıcılara veriyodu az daha.. Esnafın elinden aldık.. Keyfi çok yoktu o yüzden... Sonra biraz obama öptü, biraz Kameron öptü derken gülücükler saçmaya başladı.. Ama kalbi bünyancıda kaldı tabii.. Almanlar duygusal olm..

Kanada'nın yakışıklı başbakanı da geldi... Sanırsın icraat yapmak için değil de, vatandaşı s.kmek için başbakan olmuş.. Şıkır şıkır herif.. Tek rakibi bünyancı... Ama bizim kızların hoşlanmayacağı tip.. Yavşak gibi.. Tamtokuraklı değil yani.. Tamtakuraklı.. nasıldı lan?

Japon da buradaydı.. O zaten kendi ülkesinde yaptığı açılıştan daha fazlasını burada yaptı.. İyi biliyo Türkiye'yi.. Onlar Ahmet'le takıldı.. Boyları da bir olduğu için japon benim yanımda pek durmuyo. Ahmetle fiti fiti köşe bucak geziyolar... Ahmet'in türkçesine dikkat ettiniz mi?.. Japonca konuşur gibi konuşuyo Türkçeyi... Boy kısaldıkça, kelimeler hızlanıp, sertleşiyo demek ki.. Ben mesela uzatmayı severim.. Örnek: Eeeeey falanca.... Sonra Putin'e dikkat ettim.. O da japon rusçası konuşuyo.. Kısa-kalın..

Suudi kralı 50 limuzin, 30 uçak, 20 tırla geldi.. Bi yere giderken bütün ülkeyi toplayıp bavula koyuyolar lan... Kültürel bi şey.. Obama da uçak içinde bıraktı hava alanını... En harbileri Putin.. Ceketi bile bırakmış öyle gelmiş adam...

—Benim izlenimlerim böyle, öpüyorum—

Vatandaşa Sorduk: İmoji

İsmail ÇİNLİLİK (38): Eski mısırda imojiyle yazışıyodu insanlar... Hiyeroglif dediğin bildiğin imojinin aynı.. Ama taşa imoji yazması zor olduğundan, zamanla SMS'e döndüler.. Ve zaten Ra'lık müessesesi de böyle böyle yıkıldı... Piramit yapmaya paraları kalmadı.. Son Ra'ları hep çadıra gömdüler... Hazinesi de, iki dal sigara.. Lanetine değmez yani..

Gürbayır SİHİRLİDEĞNEK (32): Geçen, gözünden yaşlar gelerek gülen imojileri peşpeşe yapıştırarak yazışırken, aynada yansımamı gördüm.. Kakam var gibi ifadesizdi suratım.. Benim yerime imojiler eğleniyor coşuyor, ben ise sıkıntı çekiyor gibiydim... O an imojiyi bıraktım.. Ve ne büyük bir tuzağa düştüğümüzü farkettim.. Bizi çinlileştiriyorlar... Her boka güler hale getirmeye çalışıyolar bizi.. Karı gibi herşeye gülünmez..

Kütükhan TOMRUK (41): O sinirle, imojilerin arasında anasına küfretmeçi ararken bi şeyi farkettim.. Bu imojilerin hepsi aslında kesik kafalardı.. Bi anda kendimi işid'çi gibi hissettim.. Çünkü onlar da imoji kullanıyorlar.. Ama teknolojileri çok geri olduğu için eldeki imkanlarla yapıyorlar imojileri ve çok korkunç oluyor...

Anketlere göre Türkiye'de halkın yüzde 4'ü IŞİD'e sempati besliyor.

Silvan'dan sonra Cizre'de de sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Nusaybin'de 5 çocuk annesi Selamet Yeşilmen evinin önünde kurşunlanarak öldürüldü.

Tayyip Erdoğan'ın G20 zirvesinde yaptığı konuşma TRT Çocuk'ta da yayınlandı.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Gazeteci Nagehan Alçı, "Dört Bir Taraf" programında bakanların rüşvet skandalıyla ilgili, "Keşke bakanların alabileceği rüşvet minimuma inebilse" diyerek işin olurunu açıklayalı **2 yıl,**

Obama bir röportaj sırasında, "Defol git buradan!" diye uyarmasına rağmen üzerine konmakta ısrar eden sineği bir darbede öldüreli **6 yıl,**

Kemal Kılıçdaroğlu, "Analarının sütünden emdiği sütü memelerinden emdiği sütü burunlarından getiren partidir..." sözleriyle CHP'nin misyonunu açıklayalı **3 yıl**

Mustafa Sarıgül, "Yiğidi öldürmek lazım, hakkını yememek lazım..." diyerek atasözüne nezaket getireli **12 yıl,**

Rize'nin Güneyce beldesindeki tarihi köprünün altına 21 ampullü ışıl ışıl bir avize takılalı **4 yıl,**

Maradona ve Fethullah Gülen yan yana oturarak futbol maçı izleyeli **20 yıl,**

Devlet Bahçeli, kendisi için hazırlanan karşılama töreninde ulumaya başlayan bir partiliyi, "Şu andan itibaren ocak dışısın!" sözleriyle cezalandıralı **5 yıl,**

Nurseli İdiz, stüdyoya kurulan bir yatak odasından sunduğu haber programında konuğunu yatağa yatırıp üzerine yorgan örteli **6 yıl,**

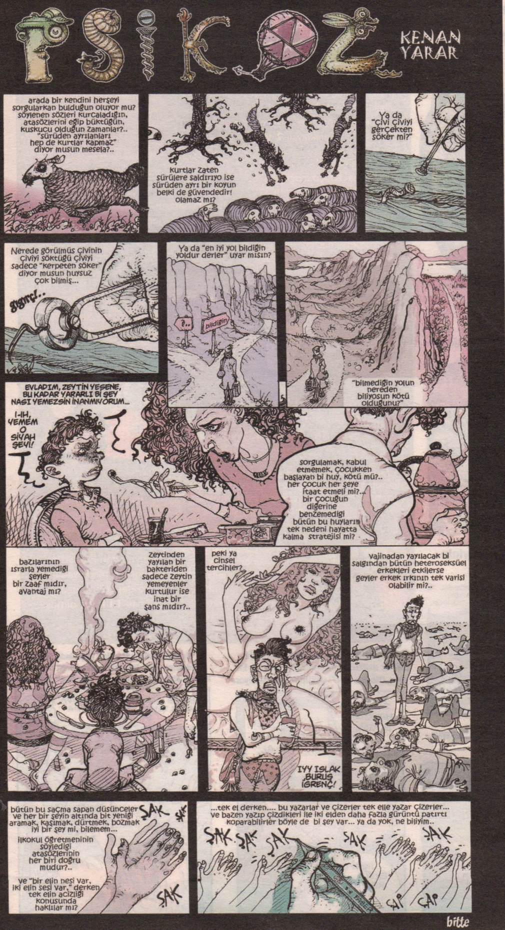
Paris Olimpiyat Oyunları'nda kazanan atletlere madalya takmak yerine tablo hediye eden Fransızlar tabloların madalyadan daha değerli olduğunu savunalı **111 yıl** olmuş.

MEB tarafından okullarda ücretsiz olarak dağıtılan kitaplarda, "Ali al-i, Ela, el-a, Oto ise ot-o" şeklinde heceleniyor.

Mehmet Metiner Star'daki köşesinde, "Halk Erdoğan'a aşık, topyekûn herkes değil elbette; Allah'ın elçilerini de sevmeyen olmuştur," diye yazdı.

PSİKOZ
KENAN YARAR
arada bir kendini herşeyi sorgularkan bulduğun oluyor mu? söylenen sözleri kurcaladığın, atasözlerini eğip büktüğün, kuşkucu olduğun zamanlar?.. "sürüden ayrılanları hep de kurtlar kapmaz" diyor musun mesela?..
kurtlar zaten sürülere saldırıyo ise sürüden ayrı bir koyun belki de güvendedir! olamaz mı?
Ya da "çivi çiviyi gerçekten söker mi?"
Nerede görülmüş çivinin çiviyi söktüğü çiviyi sadece "kerpeten söker" diyor musun huysuz çok bilmiş...
gıgırç!..
Ya da "en iyi yol bildiğin yoldur derler" uyar mısın?
?..
bildiğin
"bilmediğin yolun nereden biliyosun kötü olduğunu?"
EVLADIM, ZEYTİN YEŞENE, BU KADAR YARARLI Bİ ŞEY NASI YEMEZSİN İNANMIYORUM...
I-IH, YEMEM O SİYAH ŞEYİ!
sorgulamak, kabul etmemek, çocukken başlayan bi huy, kötü mü?.. her çocuk her şeye itaat etmeli mi?.. bir çocuğun diğerine benzemediği bütün bu huyların tek nedeni hayatta kalma stratejisi mi?
bazılarının ısrarla yemediği şeyler bir zaaf mıdır, avantaj mı?
zeytinden yayılan bir bakteriden sadece zeytin yemeyenler kurtulur ise inat bir şans mıdır?..
peki ya cinsel tercihler?
IYY ISLAK BURUŞ İĞRENÇ!
vajinadan yayılacak bi salgından bütün heteroseksüel erkekleri etkilerse geyler erkek ırkının tek varisi olabilir mi?..
bütün bu saçma sapan düşünceler ve her bir şeyin altında bit yeniği aramak, kaşımak, dürtmek, bozmak iyi bir şey mi, bilemem...
ilkokul öğretmeninin söylediği atasözlerinin her biri doğru mudur?..
ve "bir elin nesi var, iki elin sesi var," derken tek elin acizliği konusunda haklılar mı?
ŞAK
ŞAK
ŞAK
...tek el derken.... bu yazarlar ve çizerler tek elle yazar çizerler... ve bazen yazıp çizdikleri ile iki elden daha fazla gürüntü patırtı koparabilirler böyle de bi şey var... ya da yok, ne biliyim..
ŞAK ŞAK ŞAK
ŞAK
ŞAK
ÇAP
ÇAP
bitte

ŞANTİYE TOZU
CANSIN ÇAĞLAR
BİZİM OKUL PİYASAYA ELEMAN YETİŞTİRİYO BİRAZ. YANİ MEZUN OLUNCA Bİ FİRMADA MÜHENDİS OLARAK BAŞLARSIN.
HE TABİ BAŞTA ÇOK PARA KAZANIR MISIN? YURT DIŞINA ÇIKMAZSAN ZOR... LİBYA, MISIR, RUSYA... GERÇİ RUSYA'DA SEKTÖR ÇÖKTÜ...
Beni bekle Akçalı!
...
BU ARALAR MESELA SOMALİ'DE SEKTÖR CANLI... AMA ORDA DA SAĞDA SOLDA BOMBA PATLIYOR İŞTE...
KİMİSİ DE KENDİ İŞİNİ KURMAYI DÜŞÜNÜYO AMA NE BİLİYİM BANA PEK CAZİP GELMİYO... TÜCCARLIK GİBİ YANİ...
...
O KADAR OKUYUP MÜHENDİS OLMUŞSUN ABİ GİT İNŞAATIN TOZUNU YUT YANİ BİRAZ, Dİ Mİ?
ERCAN...
ANLATTIKLARIN HİÇ İLGİMİ ÇEKMİYO YA... GERÇEKTEN ÇOK SIKILIYORUM YANİ... BAMBAŞKA ŞEYLERE İLGİ DUYUYORUZ. BİRBİRİMİZİ SIKMAYALIM... YÜRİCEK GİBİ DURMUYO BU İLİŞKİ... UZATMAYALIM BENCE YOL YAKINKEN BİTİRELİM...
...
OFF...
AY İNANMM...
Aa şey değil mi bu?.. Neydi?.. Akçalı İzzet! Pelin izliyodu bunun dizisini...
AKÇALI!
İZZEEET!..
?
BEĞENEREK İZLİYORUZ.
TEŞEKKÜRLER........
TAP TAP
ÇIKIIT!
BİRAZ UZUN SÜRÜ... YO ÇEKMESİ EHEH.
TEŞEKKÜRLER ARKADAŞLAR...
Kurtar beni Akçalı İzzet!
PELİN
Gönderiliyor
2 saat sonra.
GÖRMEDİ BELKİ DE...
Neyse zaten birbirimize zarar veriyorduk sanırım...
VAY BE YEDİ SENE OLDU DEMEK HA PELİN...
EPS DIŞ CEPHE YALITIMI İÇİN MİYDİ BU ARADA...
İMER YAPI
ERCAN İMER
• ISI YALITIMI
• POLİÜRETAN ENJE
• EPOKSİ ZEMİN KA
• SU YALITIMI
HIHI EVET!
VALLA SÖYLEMESEN TANIMAZDIM YALNIZ... ÇOOOK İNSAN GİRDİ HAYATIMA ÇÜNKÜ BAYAA ÇOK...
Bu kim ya?!
SON.

BEN ALPAY ERDEM

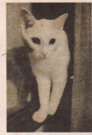
æ Merhaba.

æ "bu yaz birkaç kez gecenin sessizliğinde gerçek olamayacak kadar güzel bir kuş sesi dinledim, dedim acaba bu bülbül müdür, bülbül sesi duymayalı o kadar uzun zaman olmuş ki ben artık bülbülü sadece masallarda şarkılarda adı geçen bir kuş sanmaya başlamışım, sen geçen bülbül öttü diye yazmışsın ya, artık içim rahat, evet bülbüldü o, büyü gibiydi" **–Leda Çekem-**

æ "son on on beş köşeni kitapçıya girip okuyup tek kuruş ödemeden çıktım, müsaaden olursa bir ara sana üç dört lira bir şeyler ateşlemek isterim" **–Orçun Özdemir-**

æ **Profesör** ile **prof'a sor** aynı şey.

æ Kedi Çiko terörü yaşamak da varmış şu hayatta. Korkunç bir on gün yaşattı bize. Ağladık ya ağladık. Çaresizlikten ağladık. Yakın zamanda yazmıştım, Çiko iki kez kızgınlığa girdi, baktı bir şey olmuyor, bir daha da girmedi diye yazmıştım. Meğersem biriktiriyormuş, biz bunu nereden bilelim. Zalım oy derdo nereden bilelim. Bundan on gün önce, bir "mokar istiyorum ben galiba ama emin de değilim" der gibi bir öttü tamam mı, biz "ehe ehe" diye güldük evde. "Mokar mı istiyormuş benim kızım" diye hep şakalar yaptım. Bir de tam bir yaşına girdi, "şu kedilerdeki ben artık bir yaşımdayım, bu saatten sonra sen bana karışamazsın, cinselliğimi de yaşarım, barlara da gider içki de içerim tavrının net hastasıyım" şeklinde salak salak tespitler yaptım kendimce. Evde hep güldük. "A benim kızım mokar istiyomuş" diye kedi Çiko'ya hep takıldık. O gün fazla ötmedi. Ertesi gün baktık, bayağı bir ötmeye başladı. "MOKARROO" diye sesler çıkarmaya başladı. Dedik biz buna n'oluyo buna ya dedik. Resmen biz buna n'oluyo buna dedik. Çikoo, uzatma bizce dedik. Şakanı yaptın bitti, çekeriz valla bak kulağını dedik. Kış geldi, ne mokarı dedik. Daha yaşın ufak, yaz gelsin sen yine azarsın dedik. "MOKAR İSTİYORUM LAN" diye kükredi. Anasıkiim dedik, n'oluyoruz. Özlem'imle birbirimize Çiko'dan korkarak sarıldık. "O MOKAR BU EVE GELECEK, VALLAHİ DAR EDERİM BU EVİ SİZE, AKLINIZI BAŞINIZA DEVŞİRİN, AYAĞINIZI DENK ALIN BAK HA" dedi bir de bize o anda Çiko. Eyvahlar olsun dedik, durum çok ciddi galiba. Durum tahmin ettiğimizden de ciddiymiş. Ben böyle bir mokar arayışı görmedim duymadım dostlar. Kedi Venüs de fenaydı fakat bu kedi Venüs'ü on'la çarpar yüz'e böler, ben böyle bir şey yaşamadım. Bir korku filmi gibiydi her şey. Apartmanı zelzeleye sebebiyet verecek derecede "MOKAR DA MOKAR, MOKAR DA MOKAR, MOKAR İSTİYORUUUMM, BEN DEAAA, BEN DEAAA MOKAR İSTİYORUUUMM, MOK-KAAARR" diye avazı çıktığı kadar, evin bir de en çok eko yapan yerini bularak, fayansı aşındırırcasına yerlerde kıvranarak artık, bağırmaya başladı. Susmuyor. "Susar mısın rica etsek kızım" diyoruz korka korka, inadına yardırıyor.

Sanki bize bir düşman oldu. O dünyanın en güzel, en komik, en cana yakın kedisi gitti, yerine gözlerini mokar bürümüş bir hayvan geldi, bir egzorsis geldi. Alt kattaki komşumuz yakın zamanda kapıya gelmişti. Sizin evde birileri top mu oynuyor acaba diye şikayete gelmişti. Ama saçları böyle uykusuzluktan tel tel olmuş, gözlerinin altı kararmış, titrek bir şey olmuş, Uğur Gürsoy çizimi gibi bir tip olmuş, öyle gelmiş kapıya. Dedim yok o ses bizden gelmiyor, yan daireden geliyor. Yan dairede köpek var çünkü, evin çocukları top atarak köpeği eyliyorlar, o sesler o. Gitti sonra. Ama şimdi gelse, hatta polis çağırsa sonuna kadar haklı. Hatta değil yan komşu, bütün apartman ayağa kalksa haklı. Siteden imza toplayıp bizi gönderseler haklılar. Nasıl anlatsam, son saniyeye kadar mokar istemek. Mokar isteyerek giriyor yatağına, son bir mokar diyor, bayılıp uyuyor. Gecenin üçü gibi uyanıyor, başlıyor mokar. Baktım olacak gibi değil, karantinaya almaya karar verdim Çiko'yu. Yukarda kuş odası var, gecenin üçü çıktım yukarıya, kuşları banyoya aldım, Çiko'ya mama su kum hazırladım, Çiko'yu o odaya bıraktım, kapıyı da üzerine kilitledim. Bu arada Çiko'yu ne zaman elime alsam etleri semsert. Resmen sevişmekle etlerin gevşemesi ilişkisini o an çok net bir şekilde anladım. Çiko'yu kilitledim fakat bu defa "MOKAR İSTİYORUM"un yanına bir de "ÇIKARIN LAN BENİ BURDAN" eklendi. Kapıları tırmalıyor. Kendisine en uzak odaya geçip koltukta uyumaya çalıştık. Televizyonun da sesini açarak. Duymayalım istiyoruz Çiko'yu ama duyuyoruz. En azından alt kattaki komşumuzla Çiko'nun arasında bir kat daha oluştu diyoruz, kendimizi öyle avutuyoruz. Uykusuz geçen günlerin gecelerin ardından Çiko, önce gece dört gibi, sonra beş gibi, sonra altı gibi mokar uyanmaları ve uyandırmalarına başladı, gün itibarıyla da galiba azgınlığı geçti. Kedim geri döndü. Çok mutluyum ama bir daha sanırım böyle bir şey yaşayamam. Veteriner hekimimizi aradım, bir hafta sonra kısırlaştıracağız artık Çiko'yu. Yapacak hiçbir şey yok. Başka çare yok. Size şu kadarını söylemek istiyorum. Çiko'yu kilitlediğim odada yerde bir kalas parçası gördüm. Bu ne lan derken kapının bir kısmının Çiko tarafından kırıldığını gördüm. Çiko ya bu Çiko. İki yüz elli gram ya var ya yok, bildiğin hap kadar bir kedi bu. Diyeceğim bu kadar, varın gerisini siz hayal edin. Her şey süper korkunçtu.

æ Sevgiler.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Benden selam eylen gül yüzlü yare/ Bir saat karşımda dursun da gitsin" *Karacaoğlan*

Eminönü meydanı. İş çıkışı saati.(en sevdiğim saat)
Gökyüzünde parça parça, bir yanları gül kurusu, ekmek şeklinde bulutlar. Geçmiş gitmiş bir jetin, ışıltılı, altın sarısı izi.
Tepesinde, daha ziyade Rus kiliselerinde, ya da Hollywood masalsı Arabistan temalı filimlerindekileri andıran uyduruk, soğanımsı bir kubbe, renk renk ledlere gark olmuş balık ekmek sandalı. Ucunda da bir ejderha maketi.(Osmanlı ejderhası?)
--diğer sandalın üstüne de, bir yarım cami kesilip monte edilmiş gibi(tenekeden)--
Yoğun dumanlar içinde hayal meyal,(ateşli bir hastalık arasında görülmüş)bu rüya sandalı hafif hafif batıp çıkıyor. Tatlı tatlı yalpalıyor.*(bol yaldızlı–hipnotik–ejderha da sallanıyor tabi, gözümü alamıyorum)*
Güya Osmanlı tarzı? (*ama, sanki bir vesile ile, uzakdoğu'ya belki, Çinhindi'ne falan yerleşmiş, en az beş nesildir de oralarda yaşamakta olan bir Osmanlı ailesinin torununun torununa tasarlatılmış gibi–artık kulaktan kulağa, duyduklarından aklında ne kaldıysa onlara göre–)*
Fesli turşucunun önünde,(yukarı)annesine bakarak "Turşu turşu" diye ağlayan kırmızı kafalı çocuk. "Acıktırır o Gökhan" diyor annesi,"simit alırız."--*doyulmaz onunla Gökhan, doğru söylüyor–*
Yine turşucunun önünde, yanlış yerde bekleyen bir kedi. Turşu içenlere bakıyor.(asrın hatası) Arka taraf tamamen balık. Normal kedilerin hepsi orada.
Bunun zaten deseni de bir tuhaf; Venedik maskeleri gibi, yüzünde yarım maske şeklinde bir siyahlık var.*(kuyruğunun ucunda da bir parça, diğer tarafları bembeyaz)*

Yarın sabaha kadar azad edilmiş çalışanlar, yüzlerinde yorgun gülücüklerle hoplaya zıplaya iskelelere doğru koşuşturuyorlar. Işıklarda bile zor zaptediyorlar kendilerini.
Ben,(durup, onlara yol vere vere)ters yöne doğru ağır ağır ilerliyorum.(Mısırçarşısı yönü) Yıllar, yıllar boyu gece çalıştığım için, bu hep böyle.(ters yön) Sokağa çıktığımda hayat, çoktan olmuş bitmiş,(alan almış satan satmış)herkes evine doğru dönüyor olurdu.(kapatılan dükkanlardan gacır gucur iç burkucu kepenk sesleri) Hatta bir ara iyice zıvanadan çıktığı zamanlarda,(kalkıp) kahvaltımı acele acele bitirip(ağzımda son lokma) bi koşu evden çıktığımda, canhavliyle koştura koştura gitsem bile sinemaların en son seansına (21 15) dahi yetişemez olmuştum.--çoktan başlamış film, gişeler karanlık, lobilerin ışıkları falan söndürülmüş--(tek eğlence sinema o vakitler)
Gece uyanıp, tekrar geceye girmek moral bozucu.*(tabutta mı uyumak?Yoo)*

Yine böyle bir iş çıkışı vakti.("paydos'a onbeş dakika var"--nasıl bekler insan o paydos saatlerini--)
Bahar zamanı. Akşam.(ortalık hala günlük güneşlik)
Tıklım tıkış vapurun(evlerine dönen işçilerle dolu bir Üsküdar vapuru)--belediye otobüsü gibi, neredeyse ayakta duracak yer dahi yok--giriş katının arka sahanlığının dibinde, ufacık o açık yer var ya, işte orada görmüştüm onları.
Elleri yüzleri mazot lekeli, kara kara, iki çocuk işçi. İki çırak.
İkisinin de ellerinde iki şeytan uçurtması. Uçurtma uçuruyorlar, işten dönerken.

İşçi, "amele" yani, şimdilerde hakaret olarak kullanılır oldu.
(iş: amel)--Osmanlı Amele Cemiyeti(Amele-i Osmani) *Tophane fabrikalarında gizli olarak kurulmuş ilk* işçi örgütü(1894/5)--
"Amele yanığı" falan filan..."amele elbisesi" de diyorlar. Duyuyoruz.
Her ne değiştiyse.
O elbise. Bir zamanlar, eteği öpülesi, saygı duyulan bir elbiseydi.
İçimiz titrerdi.

"Ve elbette ki, sevgilim, elbet,/dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya/dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle : işçi tulumuyla/ bu güzelim memlekette hürriyet..." *Nazım Hikmet*
Böyle bahsediliyordu o elbiselerden.

Işıl ışıl Mısır Çarşısı'nı hızlı hızlı, kalabalığı yara yara, bir şark dekorlu kovalamaca sahnesi gibi geçiyorum.(*meyva tezgahlarını, hasır sepetleri devirmeden ama–yapmamak lazım, yerliler anlamadığımız* ama biraz iptidai olduğu *da hissettirilen kaba bir dille, çocuksu, gülünç/ilkel el kol hareketleriyle ardımızdan bağrışıverir* yoksa--)

Mahmutpaşa'nın, Sultanhamam'ın yokuşlarından yukarı acele acele çıkıyorum. Ki Kapalıçarşı kapanmadan yetişeyim. Bir kahve içecek vaktim kalsın.
--*i*şçi yığınları sular seller gibi yokuş *aşa*ğı akıyor tabi hâlâ--
Dükkânların önünde sünnet kıyafeti giydirilmiş, çok çok kötü, anlaşılamaz, tuhaf/korkunç yüz ifadeli çocuk mankenler olurdu. O kaşları, o gözleri, o bakışlar... --herbiri ayrı bir muamma-- Göremedim onları. Keşke kalsaydılar öle.

"Kapalıçarşı deyip geçme;/ Kapalıçarşı,/ Kapalı kutu" *Orhan Veli*
Çarşı'nın içinde Şark Kahvesi'ndeyim. Benden başka 'şark'lı yok sanki içerde. Geri kalanlar hep 'garp'lı.--*oturduğum masanın hemen kenarında büyük şairimiz Baki'nin bir portresi*-- Çarşı kapanıyor diyor garson. Kahvenin kemerli/kubbeli tavanına yakın minik bir pencerede anbean koyu bir maviye dönüşen bir gökyüzü parçası.
"Kapalı Çarşı kapanıyor"
Üzülüyorum. Bir masaldan kovuluyoruz.
Keşke,
Kapalı Çarşı içinde olsa evim. Bir halıcı dükkânının içinden, (kat kat halıların arasından süzülerek) gizli bir merdivenle çıkılsa.
Kuşkulu kuşkulu, ardıma baka baka çıkıp merdivenlerden, kapasam kapımı. Karagöz'ün evi gibi ufacık da olsa olur ev. Tam, ayağa bile kalkılamayan içerde,--kafan tavana değiyor-- razıyım. (o küçük pencerelerden de bi tane tavanda olsun ama) Sıkılınca, yine o halıcının içinden, (birbirlerini alışılmadık bir biçimde kesen) labirentimsi, o üstü kapalı, daracık daracık, kalabalık sokaklarına çıksam çarşının. "Sokağa çıkmak" o olsa.*–bütün komşularımda, lambalar, fenerler, kandiller, sedefli kutular, ışıl ışıl ipekler, atlaslar, ibrikler, bakır hamam tasları,vişne çürüğü halılar–*

Dönüş vapurunda, iki şey aklımda.
Biri demin yukarıda o sözünü ettiğim uçurtma uçuran çırak çocuklar. Onların, ellerindeki o ipleri çekiştirdikçe, kağıttan küçük şeytan uçurtmaların, o üçgenimsi başlarını saga sola, öne arkaya, "bıy bıy bıy" yapan kuklalar gibi salladıklarında birbirlerine bakıp ölçülü/kontrollü, tedirgin bir yarım gülüşle gülüşmeleri. Sonra yanlış bir şey yapmış gibi (çocukluk etmek) *–bir işe verilmiş, birdenbire, büyümek,("adam"olmak)mecburiyetinde bırakılmış olduğunu hatırlamak...–* o kontrollü gülüşü bile, birden yarım kesip, ciddileşmeleri. Aşağı, köpüklere bakmaları.

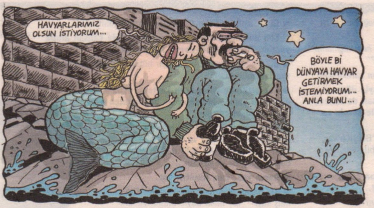
Bunun gibi hazin değil diğeri:
SAMET
Yine bir Üsküdar vapuru. Ters yönde ama bu sefer, Eminönü'ne doğru gidiyor vapur. Geçen sene. Gün batımının az öncesi. Üst kattaki o açık yer. Karşımda oturuyorlar.
Küçük bir çocuk.(üç yaşlarında gibi sanki) Parça parça koparıp koparıp "al al" diye annesine veriyor elindeki simidi. Havaya, vapurun peşisıra gelen martılara atıyor annesi de. Martılar ustaca pikelerle simit parçalarını havada kapıp kapıp uçuştukça bunun yüzünde gülücükler, kıkırdamalar.
Sonra hepsi bitti simitin. İçinde birkaç susam tanesi olan avucuna baktı çocuk. "Ben onu yiyecektiiim" diye ağlamaya başladı birden kafasını annesine kaldırıp.
"Aa! Sen at dedin kuşa Samet, kendin verdin ama çok ayıp" dedi annesi. Susmadı ama Samet.

Neredeyse bir yıl daha geçti Samet. Biraz daha büyümüşsündür.
Bilmem bizim dünyamızın kurallarını biraz olsun anlayabildin mi?
Burada hayat zor. Gerçekler acı.
Tek, aynı simidi hem kuşa atıp, sonra da o aynı simidi, bi de oturup kendimiz yiyemiyoruz Samet.
Olsa, ne güzel. Ama olmuyor işte öyle. Üzücü evet.
Biz, iki menü birden söylüyoruz, öyle durumlarla karşılaşmayalım diye hamburgercilere falan gittiğimizde, iki kişiysek eğer. *(tek hamburgeri önce ben yiyip bitireyim, sonra da–o aynı hamburgeri–bi de arkadaşım yesin)* Eh haliyle biraz daha masraflı tabi.
Gözlerinden öpüyorum Samet.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum.

engin.ergonultas@gmail.com

akıl fikir ofisi

baris.uygur@gmail.com

Barış UYGUR

Mülkiyet üzerine düşünceler

Ulan yazıyı yazdıktan sonra başlığı atınca kendimi on dokuzuncu yüz yıl düşünürü gibi hissettim bir anda. Yersiz bir özgüvenle koltuklarım kabardı ve tam "Engels'in konut sorununa ek" diye ikinci bir yazıya girişiyordum ki biraz Depo Savaşları izledim de hemen geçti bu yersiz his.

Herkese bir soru: Bir toprak ağası, bir gayrimenkul zengini ya da bir madeni sahiplenip demir çıkarttıran adam mı daha çok şey katıyor dünyamıza yoksa besteleri yüzlerce yıl dinlenecek bir müzisyen, romanları yüzlerce yıl okunacak bir yazar, şiirleri onlarca yıl sonra bile yüreğimize dokunacak bir şair mi? (yüreğimize dokunacak ha? Buğulu sesinle mi yazdın bunu?) Hadi kıyaslamayalım, varsayalım ki hepsi eşit katkı sunuyor. Malız ya, Bach'ın yedinci senfonisiyle Bavyera'da iki dönüm patates tarlasını, Dostoyevski'nin Suç ve Ceza'sıyla Kapalıçarşı'da bir kaç dükkânı, T.S. Eliot'ın Çorak Ülke'siyle Thyssen'in demir madenini bir tutuyoruz. Ulan yazarken bile insan sinirleniyor ama hadi "kapitalizm ve serbest piyasa ekonomisi toplumun yararına çalışırcı" arkadaşların gönlü olsun, hepsini eşit sayalım.

Ama biz eşit saysak bile aralarında bir fark var. Misal Beethoven senfonilerini besteleyeceğim diye terim terim terlerken, Viyana'dan üç yüz kilometre batıda Bavyeralı Herr Kellerer çevirdiği bir kaç dönüm arazide patates ekmeye başlıyor. Ha nedir Beethoven yaptığı bestelerle güzel para kazanıyor, ama aynı anda üç yüz kilometre batıda, Bavyeralı ayı Kellerer patatesini ekmiş, zaten toprağı varsa marabası da vardır, o da paraları balyalıyor. Güzel.

Peki filmi bir iki yüz yıl sonrasına saralım. Yıl 2015: Kellerer ailesi Almanya'nın patates kralı olmuş (ha olmamış da olabilir ama neticede Almanya'dasın patates ekip topladın mı muhakkak birileri gelip yiyor, yapacak bir şey yok.) Kellerer'in günümüzdeki torunları iki yüz yıl önce edinilen toprakların ekmeğini yemeye devam ediyor. Peki ya Beethoven'ın akrabaları? Tamam karısı çocuğu falan yok ama neticede kardeşi vardı, oradan yürüyen bir kan bağı vardır. Üşenmedim, uzun uzun araştırdım (imdb'ye girip aratmış) sadece bu yıl, 24 film ve dizide adamın müzikleri kullanılmış. Total toplamda adamın müziklerinin kullanıldığı film ve dizi sayısı 985. Eminim ki seneye bini geçecek. Peki bir kuruş kazanmış mı bundan Beethoven'ın nesli? Hayır. Kellerer'in patates tarlası kendi neslini hâlâ doyum tokum doyururken Beethoven'ın (artık uzaktan) akrabaları anca eşe dosta "Beethoven da bizim büyük büyük büyük babamızın kardeşiymiş," caka satıyor ve hepimiz biliyoruz ki caka alım satımında para yok.

Aynı şekilde Dostoyevski de kazanıyor, parayı ganyana yatırmasa daha da kazanır ama neticede az çok karşılığını alıyor. O, Suç ve Ceza'yı yazacağım diye kıçından terlerken, 2 bin 500 kilometre güneyde Salih Ağa Kapalıçarşı'dan iki dükkân alıyor. Ama nedir? Dostoyevski dünya edebiyatına kapı gibi romanlar bırakıyor, hâlâ okuyoruz. Ha kapı gibi demişken ailesi açısından hakikaten Faize Hücum filmindeki Genco Erkal'ın sırtladığı kapı gibi, atsan atılmıyor satsan satılmıyor. Dostoyevski'nin yaşayan altı akrabası var. En son en büyükleri Tatyana 21 Euro emeklilik maaşı alıyordu en son, oğlu desen işsiz. Öte yandan Salih Ağa'nın dükkânları kiraya veren torunları yüz elli yıl sonra hâlâ çalışmadan para kazanıyor.

Son örnek, T.S. Eliot'un akrabaları, şu an üç beş kuruş kazanıyor adamcağızın kitaplarından. Ama nedir, bu da uzun sürmeyecek. Zira bilenler vardır; bir sanatçı öldükten yetmiş yıl sonra, eserleri artık kamu malı oluyor, isteyen istediği kadar basabiliyor. Hatta geçtiğimiz aylarda yayıncılarımız Antoine de Saint-Exupéry'nin ölümünün yetmişinci yılını, telif melif ödemeden Küçük Prens kitapları basarak kutladı. Adam öleli yetmiş yılı geçtiği için artık kamu malı oldu, aranızda canı çeken varsa indirsin internetten metnini bassın. Neticede bundan yirmi yıl sonra, T.S. Eliot'un bütün mirası olan kitapları da kamu malı olacak ama August Thyssen öleli doksan yıl olmasına rağmen değil Thyssen'in demir çelik işletmeleri, çıkartıp işledikleri madenin bir atomu dahi kamu malı olmadı, olmayacak.

Ha evet, bana kalırsa da sanatçıların eserlerinin, üstelik adamlar da öldükten yetmiş yıl sonra insanlığa ücretsiz olarak sunulmasında bir sakınca yok. Ama bunu neden diğer insanların mirasları için de yapmıyoruz? Hatta hadi buyrun gelin sanatçıların eserleri adamlar ölür ölmez ücretsiz olsun ama Dostoyevski roman yazacağım diye terlerken, aldığı dükkânın önünde tavla oynayan Salih ağanın dükkânını da kamuya devredelim. Büyük büyük dedeleri dünyanın en iyi romanlarından birini yazdı diye torunlarının oturdukları yerden para kazanmaları yanlışsa, aynı şey niye Kellerer'in Salih Ağa'nın ya da Thyssen'in torunları için geçerli olmuyor onu merak ediyorum sadece. Sizin de vaktinizi aldım neyse.

Beben Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Beni sana bağlayan gizli kuvvet var,
Benden böyle hep kaçmanın ne anlamı var?"
-Gülistan Okan'ın şarkısından

● **Mal mülk hırsıyla dünyayı yönetenler için, insan da sadece kimyasal karışım, kelle hesabı rakam...**

● İçinde 'BAŞ' var, 'KAN' var, 'BAŞKA'var, 'AŞ' var, 'AN' var, hatta ve hatta 'AŞK' bile var. Ne kelimeymişsin be BAŞKAN!

● **G-20, G-20 dedikleri rantiyeci patronun sofrayı süpürdükten sonra 'geğirme'sinden ibaret!..**

● Dördüncü Dünya Savaşı'na şimdiden hayır!!!

● **Diğer tüm toplumlara olduğu gibi İngilizlere de, tarih boyu en büyük adilikler, gene İngilizler tarafından mı yapıldı, merak ediyorum. Belki de İngiliz'in 'İngiliz'i Fransızlardır. Tarihte İngiltere nereye işgale çıkmışsa, hemen Fransa da çıkartma yapmış; aklında olduğundan değil, toprak kapmada geri kalmamak için... Emperyalistler safında olmamak bile onur...**

● Aşkım Kapışmak, sert kavgadan sonraki seks anlamında sanıyodum, meğer bildiğin adam adı soyadıymış.

● **'Fraternity' diyolar, göya 'Kardeşlik', aptal bir Amerikan okul geleneği. Bu birliğe giriyosun, üst sınıflar sana leş gibi davranıyo, sonra sıra sana geçiyo! Köpekleşmenin ve köpekleştirmenin sanatı!!**

Kendi gecekondusunu yapan: Hiç Mimar...

● Güzel aşık, selfie'mizi çekemezsin demedim mi?!

● **Son dakika! Ergen ses tonu enerjisiyle çalışan araba yapıldı. Arabaya 'Beylerrr!' adı verildi...**

● Bir yaklaşık sonuç: bu akşam bütün Peyote'lerini dolaştım İstanbul'un...

● **Kar tatilinde çocukların kartopu oynamaları gibi hani yani... Melekler de boş kalınca nurtopu oynuyolardır...**

● Peki imparatorluğun yayıldığı üç kıta Avustralya, Antartika ve Afrika olsa ya... Tam neyin peşindeler belli değil... Hayır, başarmışlar da bi yandan!..

● **Dama yok, can sıkıntısı var.**

● Bir insanı öldüren, tüm insanlığı öldürmüş sayılır, bunu böyle bildik. Adamı vurmak, ateşe atmak, mayınla imha etmek ne çirkin iblis mesaileri. Şu yaşa geldim de daha Solohov'un Durgun Akardı Don romanını okuyamadım diye darlanıyorum, katliam işinde kesin yokum ben.

● 'Akla yatırmak' var. Demek ki fikirler de insanlar gibi, şöyle bi uzandıkları zaman rahatlıyolar...

● **Kendi alanında öncü: "Aman avcı vurma beni, ben bu dağların maralıyam" türküsü. Al sana, ilk defa avcı değil, av dile geloor, söz söloor...**

● Ne, güftesi bestesinden göğüs farkıyla önde şarkı mı dediniz. Şimdi "Enginde yavaş yavaş / Günün minesi soldu" gelsin o halde...

● **Yok, unutmadım, annemin 'kağıtta balık' tarifi haftaya...**

● Nur içinde yatsın, Cemal Nadir Güler'in bir karikatürü sefil modernliğimizi anlatıyor: Safariye gelmiş Batılı zengin soruyor, "Sizin hiç tankınız, tüfeğiniz, teyyareniz yok mu?" diye... Üstünde sadece peştemalvari bir bez bulunan yöre yerlisi cevaplıyor, "Hayır, biz vahşiyiz!.." Yazın bir mizah seçkisinde rastgeldim, çıkmaz aklımdan. Tespitin içinde çözüm de var, hepimiz, hep beraber tabiat parçası olduğumuzu, -hemen- idrak edip kendimize gelmeliyiz. Hayatımızı dar eden vampirlere karşı, en tabii ihtiyaçlarımızla mutlu olmayı beceren tür olduğumuzu unutmamalıyız. Bu sosyal manyaklık. Emperyalizmin kesintisiz ve 'hayasızca' akınıyla, türedi emirlerin, baronvari petrol prenslerinin finanse ettiği vahşilerin doğal kaynaklara el koyma savaşı. Ortadoğu'da halklara reva görülüp getirilen demokrasi değil, sömürü. Avrupa'yı yakanın da Müslümanlıkla değil, işbirliği ve işbitiriciliği malum gizli servislerle ilgisi var... (Üstad Cemal Nadir'e sormuşlar, "Soyadınız Güler ama pek de güleryüzlü değilsiniz, ne iş" diye

Eşit... güzell... sözkonus... olan ter...

"Güler ama Nadir Güler" demiş. Kalbimi titreten çalışması, latin harflerin gelmesiyle göç eden eski harfler... Ruh ve estetik böyle mi kesişir, bir devir böyle mi sonsuza nakşedilir... Ne zaman Cemal Nadir Güler desem, aklıma aziz dostum Cemil Nadi Güler gelir... Ona da burdan selam olsun... En kadim arkadaşım...)

● **Galata meydanı. İki adam yürüyolardı. Biri ağzındaki sakızı fırlatıp vole vurdu, sakız gitti park halkindeki siyah jipe yapıştı. Diğerinin tepkisi şöyle oldu: "Yakarsa bu dünyayı garipler yakar!"**

● Dur durak bilmeden çalışıp, bi resmi tek günde bitirdiği dönemde kardeşi Theo'ya şu satırları yazar Vincent van Gogh: "Bunlar çok çabuk yapılmış dediklerinde, siz çok çabuk baktınız diyebilirsin!"

sonsuz
e ikiz kız
sa, gözlüklü
sebebidir...

● **"Eğitime tümden de karşı çıkmayalım lan, Sosyal Bilgiler çok zevkli ders" dediği için gruptan atılmış eski Pink Floyd üyesi olsa ya...**

● Geçmişteki olayı anlatırken "O sıralar kendimde değildim" diyen kişi hakkında, "Acaba şu an kendinde mi" diye bi inceden geçiriyo beyin...

● **Ve usta kalem, Abartı'yı yedek kulübesine alıp Mübalağa'yı oyuna sokuyor...**

● Matematiğin ünlü bilinmeyeni X, Batıya Doğudan geçmiş. Aslı, bildiğin 'Şey!'. Şey, Endülüs'te 'hay' diye okunup X'le başlayarak yazılmış, sonra da kısaltılarak meçhulün imi olmuş. Bu durumda, hiç ağzımı bozmadan, "El şeyiyle gerdeğe girmek" yerine "El iksiyle gerdeğe girmek" diyebiliriz rahatça...

● **Doğu Egosu: Nefs...**

vedatozdemiro@gmail.com

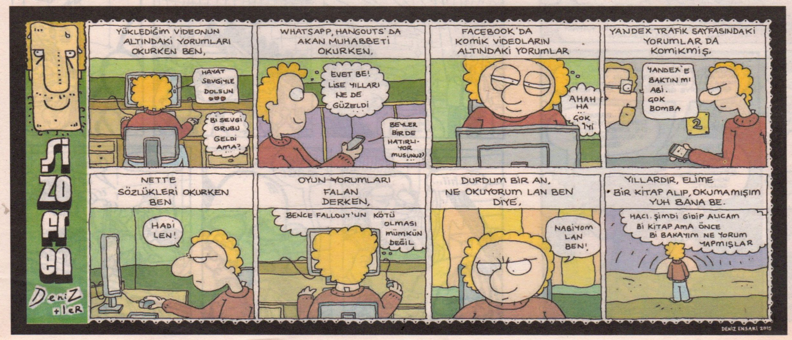

YİĞİT ÖZGÜR
BİGÜN BİZE DE BEKLERİZ...
BU SİZ DEĞİL MİSİNİZ?
YOO...
ANANI BACINDAN...
ULAN YOK MEMLEKETTEN GİDECEM, YOK KAÇACAM DEYİP HALA ORTALARDA DOLAŞMAK NE İŞ?..
BEN BAŞKASIYIM ABİ.
BÜKEMEDİĞİM BİLEĞİ ÖPMESEM, Bİ KENARA KOYSAM OLMAZ MI? NİYE ÖPÜYORUM Kİ?
G.TÜNE SOKMADIĞINA DUA ET...
ÖYLE ŞEYLER İÇİN DUA ETMEK İSTEMİYORUM KUNTER.
Ne g.tmüş arkadaş
KAZADA HAYATINI KAYBEDEN BİRİ KADIN SEKİZ KİŞİDEN ÜÇÜ ÇOCUK OLMAK ÜZERE İKİSİ SÜNNİ BEŞ TÜRK KAÇ SAATTE HAVUZU BOŞALTIR?
GÜZEL SORU... YA DA DEĞİL.
SİZ BUDİST RAHİPLER SANKİ HAYATIN ANLAMINI ÇÖZMÜŞ GİBİSİNİZ...
EEEE, BİZ DE KENDİMİZE GÖRE ÇÖZDÜK BİŞEYLER!! DE Mİ KANKAAA!!!
ÇEKİL BE PİS...

CİHAN CEYLAN
SAMİ 2
BÜLENT ARABACIOĞLU
EN KAHRAMAN RIDVAN
"SANAYİCİLERİN KAÇIRILMASI"
(Sekizinci kitap)
YETKİN GÜLMEN
ESNEK İLE GENİŞ
Makul Koca MEMOŞKO 2
Memo Tembelçizer
Uykusuz Dükkan'da ve
Haftaya kitapçılarda!

Şizofren
Deniz +ler
YÜKLEDİĞİM VİDEONUN ALTINDAKİ YORUMLARI OKURKEN BEN,
HAYAT SEVGİYLE DOLSUN
Bİ SEVGİ GRUBU GELDİ AMA?
WHATSAPP, HANGOUTS'DA AKAN MUHABBETİ OKURKEN,
EVET BE! LİSE YILLARI NE DE GÜZELDİ
BEYLER BİRDE HATIRLIYOR MUSUNUZ?
FACEBOOK'DA KOMİK VİDEOLARIN ALTINDAKİ YORUMLAR
AHAH HA ÇOK İYİ
YANDEX TRAFİK SAYFASINDAKİ YORUMLAR DA KOMİKMİŞ,
YANDEX'E BAKTIN MI ABİ. ÇOK BOMBA
NETTE SÖZLÜKLERİ OKURKEN BEN
HADİ LEN!
OYUN YORUMLARI FALAN DERKEN,
BENCE FALLOUT'UN KÖTÜ OLMASI MÜMKÜN DEĞİL
DURDUM BİR AN, NE OKUYORUM LAN BEN DİYE,
NABIYOM LAN BEN!
YILLARDIR, ELİME BİR KİTAP ALIP, OKUMAMIŞIM YUH BANA BE.
HACI. ŞİMDİ GİDİP ALICAM Bİ KİTAP AMA ÖNCE Bİ BAKAYIM NE YORUM YAPMIŞLAR
DENİZ ENSARİ 2015

N.S.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında ister birilerinin enerji güvenliğini sağlamak için dayattığı boru hatları yüzünden olsun ister büyük güçlerin birbirini ölçüp biçtikleri bir vekalet savaşı yüzünden; evinden, ailesinden, mahallesinden, yurdundan olan milyonlarca insanın, canlarını kurtarmak için yaşadıkları dramda şu ya da bu şekilde az ya da çok sorumluluğu olan ülkelere akın etmesinde anlaşılmayacak bir şey yoktur. Bu ülkelerde yaşanabilecek her tür silahlı saldırı, terör eylemi, o ülkelere akın eden milyonlarca mülteciden bağımsızdır. Ama Paris saldırısından sonra onlarca ülkenin ya da bağımsız yönetimin mültecilere kapılarını kapatma açıklaması gösteriyor ki, milyonlarca insana kendi yurtlarında hayatını zehir eden sosyopatlar, o insanların hayatını, sığınmaya çalıştıkları ülkelerde bile alt üst edebiliyor demektir. Evet, güzel bir dünyada yaşamıyoruz.

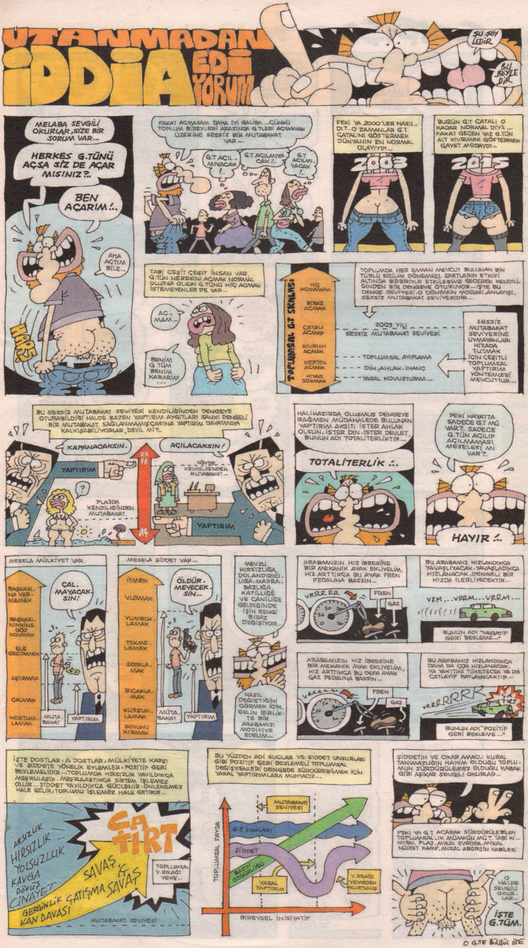
Normal şartlar altında ciddi ve kendisine değer verilen dünya liderlerini el sıkışırken, baş başa konuşurken, birbirlerini dinlerken görebiliriz. Ama bir **Yeni Dünya Lideri** vardır ki ünlülerin çektirdiği resimlere girmeye çalışan hayran, sokakta röportaj yapan muhabirin arkasından el sallayan şaklaban gibi genellikle başka dünya liderleri selamlaşırken arkadan kafayı uzatmaktan başka bir numarası yoktur. Ve yine **normal şartlar altında** dünyanın en korkunç suçlarını işleseler ve karşılıklı olarak bunu bilseler de dünya liderleri birbirleriyle konuşurken diplomatik bir dil kullanır, on yerine bir söylerler ve zaten karşısındakiler de söylenen "bir" in, "on" olduğunu anlarlar. Ama **Yeni Dünyanın dört parmaklı lideri** üstelik ev sahibi olduğu bir toplantıda açık açık sosyopat bir katiller çetesine destek olmakla ve onlarla alışveriş yapmakla suçlanabilir.

Normal şartlar altında suçlular ve devlet arasında temel bir fark vardır. Suçlular, işledikleri suç ne olursa olsun, yasaya uymayarak işledikleri suçlardan ötürü yine o yasalar çerçevesinde yakalanır ve yargılanırlar. Öte yandan devlet ve devleti temsil eden görevlileri, kendi uyguladıkları yasalara, **en çok da** suçlularla mücadele ederken de uymak zorundadır. Çünkü eğer devleti temsil edenler, "suçluları yakalamak için" yasalara uymaz, duvarlara halkı korkutacak tehditler yazar, hedef gözetmeden ateş eder ve uzun kafın kısası "suç işlerlerse" "meşruiyetini" yitirir: Devlet teröristle ya da terörist olduğunu iddia ettiği zanlılarla mücadele ederken teröre başvuramaz, kendisi de aynı suçu işlemeye başlarsa meşruiyeti ortadan kalkar. Ama **Yeni Türkiye'de** devlet görevlilerinin yasaları çiğnediğine şahit olmakla kalmaz, açık açık suç işleyen görevlilerin korkutucu bir oranda desteklendiğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** görünen o ki suçla kanun çerçevesinde değil, peşine düştüğü suçluları işlemekle itham ettiği suçları bizzat işleyerek mücadele etmektedir. Bu mantıkla polislerin hırsızlıkla itham ettiği insanların evlerini soymasını, dolandırıcılıkla itham ettiği insanları dolandırmasını, cinayetle itham ettiği insanları da gidip doğrudan vurmasını da alkışlayacak bir **Yeni Türkiye Nesli** yetiştirdiğimizi gururla söyleyebiliriz.

Ve yine **Normal şartlar altında** huzurlu, güvenli bir ortam, insanların korkmadan evinden çıkabildikleri, durup dururken başlarına bir şey gelmeyeceğinden az çok emin oldukları bir ortamdır. Ama **Yeni Türkiye'nin** stratejik derinliğinden geçilmeyen başbakanına göre, bir bölgeye huzur getirmek için önce insanları evlerine hapsetmek, günlerce aç, susuz, elektriksiz bırakmak gerekir ve sonrasında insanların evlerinin duvarına "Türk değilsen itaat et" ya da "Kurdun dişine kan değdi korkun" gibi tehditler yazmak getirilen huzurun sembolleridir.

Barış Uygur

O SIRADA — ERMAN ÇAĞLAR

Bu güneşin altında herkes ipad mini kazanacak.

Güneşimiz belki bir gün solacak; dünyamızı ısıtmaz, bitkileri büyütmez olacak. Ama o zamana kadar herkes bir ipad mini kazanacak. Çünkü dünyadaki herkesi mutlu edecek en güzel hediyeyi buldu insanlık. Güneş soluncaya, hayat bitinceye kadar kampanyalara katılacağız, ambalajlardan çıkan kodu sms yollayacağız, sinanbey marka sucukla çekildiğimiz fotoğrafları #benimsucuğumbenimtarzım hashtagiyle instagrama yükleyeceğiz, yağız marketler zincirinden yüz lira ve üstü alışveriş yapacak, çekiliş hakkı elde edeceğiz ve ipad mini kazanacağız. Elimizde sucuklarla (belki de "daha çok sucuk tutarsam sinanbey sucuklarının sosyal medya yöneticileri daha çok etkilenir, ipad miniyi bana verir" diye düşündünüz, ipad mini kaç para, sucuğun tanesi kaç para bunların hesabını yaptınız, risk almaya karar verdiniz ve beş kangal sucuk aldınız) fotoğraf çekilirken, "ya gün gelip de toprağa karıştığımda benden geriye tek kalan şey bu fotoğraf olursa?" diye düşünmeyeceğiz, ipad mini kazanacağız.

Ipad Mini (bedava)

Ben şimdiye kadar çok sinsi bir insan olmadım. Zamanında bazı kızlara karşı bazı hareketlerim olmuş olabilir, bazı insanlarla pinpon oynarken zayıf noktalarını keşfettiysem kazanma hırsıyla topu hep o taraflara atmaya çalışmış olabilirim, ama bundan büyük bir şey yoktur. Birkaç kere de arkadaşlara karşı dövüş oyunu oynarken bütün tuşlara aynı anda basıp normalde çekemeyeceğim hareketleri çektim, galibiyet onların hakkıyken, iyi oynayan taraf onlar olmuşken ben kazandım ama bu sayılır mı bilmiyorum. Hadi onu da say. Onun dışında çok bir sinsiliğim olmamıştır. Şimdiye kadar "piyasalarda şu şirketle ilgili söylenti çıkartayım, işlerini bozayım, sonra hisselerinin değeri düşünce bütün hisselerini alayım ve şirketlerini ele geçireyim" gibi bir şey düşünmedim, düşünemem, borsadan hisseden falan zerre anlamam. "Altın düştü, altın alayım" gibi şeyler bile aklıma gelmiyor, arkadaş ortamında bazen "altın düştü" diyorlar, "hmm, işte bu iyi haber, o zaman altın alayım" diye düşünüyorum ama sonra unutuyorum. Ama bugün, marketten aldığım çöp torbasının üstünde "ambalajın içinden çıkan kodu sms olarak yollayın, yirmi ipad miniden birini kazanma şansını yakalayın" yazısını okuyunca sinir bastı. "Herkes ipad mini kazanıyor, herkes işlerini yoluna koymuş, dünyada tek keriz benim, ben neden böyle oldum?" diye düşündüm. İnsanlar yirmi ipad mini kazanacaklar, ben yine gururlu gibi "ya ne gerek var böyle şeylere" diye kendi kendime yapındığım için evde boş duvarlara bakarak oturacağım. Artık öyle olmak istemiyorum, doğuştan hakkım olan ipad miniyi istiyorum. Dershaneye yazılanlara, özel üniversiteye kaydolanlara veriyorlar. Bu dünyada herkesin hakkı olan bir ipad mini var. Eğer hakkınızı korumazsanız insanlar çekilişlere kendileri katılırlar, sonra akrabalarını arayıp onları da çekilişe sokarlar ve aslında sizin hakkınız olan ipad miniyi de kazanırlar. Ipad minilerden birini kendileri kullanırlar, sizin hakkınız olanı pakedini açmadan Tahtakale'de elektronikçiler çarşısına götürüp ikiyüzelli liraya satarlar, o ikiyüzelli lirayla da altın alırlar. Hayır dostum, bu sefer değil... Ipad mini, altınlarınız, atlarınız ve kadınlarınız benim olacak.

Vur Shakespeare vur!

Yıllarca içimde birikip meme yapan duygular aniden böyle patladı, normal insandan Shakespeare oyunlarındaki gözünü kan bürümüş prenslere dönüştüm. Evde çöp poşetinin ambalajını da alıp odama çekildim, "artık ne olacaksa olsun" diye düşünerek attım ambalajın içindeki kodu sms olarak. Titremem biraz geçince kendimi dev bir sinsi gibi hissettim. Ne gerek vardı acaba? Belki bir ihtimal olur diye çekiliş kodunu sms attığım numaraya "İPTAL" yazıp attım. Cevap gelmeyince "EVDE İKİ TANE IPAD VAR" yazıp attım. Ardından "BANA ÇIKARSA BAĞIŞLARIM YA DA APARTMAN GÖREVLİSİNİN ÇOCUĞUNA VERİRİM" yazıp attım. Otomasyona kendimi affettirmeye çalışıyordum, robotlara günah çıkartıyordum. Bilimkurgu gibi. Şimdi bekliyorum, kazanırsam mesaj gelecek. Kazanırsam çekilişle siz okurlara verebilirim. Çünkü bu dünyada herkesin hakkı olan bir ipad mini var.

cihan ceylan
OLED BOZULDU!!!
NESİ VAR?
NE BİLİİİİM GÖSTERMİYO!
VUHUUUUUUU
Tam sırtta taşımalık televizyon valla...
DAYAN OLED! TAMİRCİYE AZ KALDI!
YAŞA MUHTAR.
VVUUUUUUU
ADAM SÜPERMEN TİŞÖRTÜ GİYMİŞ, BELLİ Kİ SENİ SEVİYO HOCAM... TOKAT FALAN ...YAKIŞMADI ŞİMDİ...
AMA BAYANIN ÇANTASINI ÇALIYODU ?..
BENİM TİŞÖRT DAHA GÜZEL DİYE VURDU, ATIYO MINA KODUM OĞLU...
SİVRİ ÇENE YURTTAŞI DA CEZBEDER!
ALLAH İYİLİĞİNİ VERSİN, UZAKTAN METRO SANDIM LAN SENİ!..
HANIM GÖRMESİN DİYE BOŞLARI VURUYORUM ABİ! BU KADAR İÇTİĞİMİ BİLMESİN O Bİ UFAK DİYE BİLSİN...
DOKŞŞ
BÖYLE BÖYLE SNAYPIR OLDUN VAR YA...
OĞLUM ADAM ASKER EMEKLİSİ YA KURT ADAMKEN BİLE TIRAŞ OLUYO...ALIŞMIŞ Bİ KERE...
OKULU NAPTIN ERSAN? SUBAY YAPALIM SENİ... VIŞŞŞHHININI SKİİİM...
"Uzaylının da çirkini vardır ama göndermiyolardır... Hep Kerem Bürsin, Matt Damon gibi olanları gönderiyolardır ama bir gün yakışıklıların işi olucak bişey olucak ve ske ske bizim gibi olanları gönderecekler."
NASA
SİZİN GENE SAÇINIZ VAR LAN BİZDE O DA YOK, KAFAYA BAK DÜMDÜZ ARKASI...
ANNEM HEP KUNDAKLAMIŞ ABİ...
DIŞARISI SICAK MI YA, PALTOYLA TERLEMİYİM ?..
SIRF YELEKLE DE ÜŞÜRSÜN...YELEĞİ GİY OLMAZSA PALTONU SIRTINA ALIRSIN YİNE TERLERSEN DE BAĞRINI AÇARSIN !..
BAK ŞİMDİ BAK! NORMAL ADAMI KÜLHANBEYİ YAPTIN DURDUK YERDE...
NE BİLİYİM YA, BEN SEVİYORUM SÖZÜNÜ DİNLETEN ERKEK...
SERT BÖYLE...

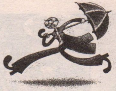
Tribal enfeksiyon sunar
TESPİT evi
PITIR PITIR
VUUU!
TESPİT EVİ
FİYUP!
PITIR!..
PITIR!..
HIMF!
MIH!
HIMFF!
ÜHÜ!
ÜHÜ! Abi yapamıyorum!.. Hüzün mevsiminde böyle bir pazar günü, insanlar evlerine çekilmiş belki kestane pişiriyor, belki sevişiyor! ÜHÜ...
E yapıyorsun işte! Devam! Devam!
Eskisi gibi Necmi yanımda olsaydı ...
...Atıştırdık filan, tespitler su gibi akıp giderdi!.. ÜHÜ...
MÜALP!.. Kamuran tespitçilerimin yarısını kafalayıp ekipten ayırdı...
HARŞ
HARŞ
Aylık dergi çıkarmışlar sazan diye...
SAZAN
ULAAN!..
ALO! Kamuran! Az ünlü röportajlarıyla, bizim hard diskten kopyaladığın tespitleri harmanlayıp dergi çıkarmışsın...
İkinci sayıya yazar mısın abi?
Ben değil de sündüz çok ağlıyor burada o yazsın?..
O olmaz işte!..
Sündüz! Tespitler emrine amade tek başına dergi çıkarabilirsin, Sazan'ın formülüyle!..
Abi ben de çıkarırsam piyasada 10 tane aylık yazın dergisi olmuş olacak...
Sus ve ver et!..
info@cengizustun.com

KRAVAT
AŞAĞIDA GÖRDÜĞÜNÜZ ADAMIN ADI FADIL, SAPIK, TECAVÜZCÜ VE SÜBYANCI. ŞU SIRALAR JÜBİLESİNİ YAPMAYA HAZIRLANIYOR...
SE-LAM!
AŞAĞIDAKİ SÜBYANIN ADI TUĞÇE. ALLAH KISMET EDERSE SON KURBANI OLACAK BU FADIL İTİNİN...
MERABAAA!
BUNLAR DA FADIL'IN ARKADAŞLARI VE SPONSORLARI. JÜBİLE BOYUNCA FADIL'IN YANINDA OLACAK, ONA DESTEK OLACAKLAR.
ŞEY-TA-NIN...
...CANI SIKILDIK-ÇA...
...ÇO-CUK-LARI-NI...
...Mİ-KER-MİŞ!
BU DA JÜBİLENİN FİNALİNİN NE OLACAĞINA KARAR VERECEK OLAN ZAT.
TÜRK CEZA KA-NUNU-NUN...
FADIL TUĞÇE'Yİ BİR ŞEKİLDE KANDIRIP METRUK BİR YERE GÖTÜRÜR. FADIL BELKİ DE KIZIN YAKIN AKRABASI...
FADIL İRİCE BİR TAŞLA TUĞÇE'NİN KAFASINA BÜTÜN GÜCÜYLE VURUR. ÇÜNKÜ..
GAZOZA VE İLACA VERECEK PARAM YOK. BUNLA İDARE EDECEM KUSURA BAKMA UFAKLIK...
HAYDİ BASTIR FADIL!
GURU-RUMUZ FADIL!
ARKAN-DAYIZ FADIL!
FADIL BURA-YA...
DE-VAM.
FADIL TEZAHÜRATLAR ARASINDA JÜBİLESİNİ YAPAR.
SANDALYEYE OTURUNCA AYAKLARI YERE DEĞİYORSA MİKİLEBİLİR DEMEK-TİR...
SPONSORLARI FADIL'A JÜBİLE HEDİYELERİNİ SUNARLAR...
KRA-VAT!
PİER CARDİN!
KRA-VAT!
İPEK KRA-VAT!
FADIL YİNE SPONSORLARI EŞLİĞİNDE GİDİP GURURLA KARAKOLA TESLİM OLUR...
MAHKEME GÜNÜ GELİR. HAKİM ACIMASIZDIR...
KIRKÜÇ YIL HAP-SİNE...
AMA O DA NE? FADIL'IN ÜSTÜNDE BEŞ TANE KRAVAT VARDIR VE ÇARESİZ KALAN HAKİMLER HER KRAVAT İÇİN 8 YIL İNDİRİM YAPAR. FADIL 3 YIL CEZA ALIR AMA MAHKEMEDE O KADAR USLU DURUR Kİ...
...İYİ HALDEN O DA İPTAL OLUR. SERBEST KALAN FADIL JÜBİLESİNİ TEKRAR YAPMAYA KARAR VERİR.
HAKİM İSE GÖREVİNİ YAPMANIN VİCDAN RAHATLIĞI İÇİNDE EVİNE GİDER...
MELA-HAT, BEN GELDİM CANIM.
...AMA O DA NE!
YİNE Mİ KRAVAT MINA KO-YUYUM!
14 YAŞINDAKİ KIZA BAŞINA TAŞLA VURUP TECAVÜZ EDEN SAPIĞIN CEZASI KRAVAT TAKTIĞI İÇİN 43 YILDAN 13 YILA

“Kendimi durduracak değilim”

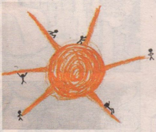
Fırat Budacı

HERKES KENDİ

Yerin metrelerce altındayız. Altı erkek aynı kadına bakıyor. Kadını, ilkokul resim bilgisi düzeyinde bir güneş olarak ele alırsak, bu güneşten çıkan okların her birinin ucunda bir erkek var. Bense bu sistemin biraz uzağında parlayan minik bir yıldızım. Maalesef bu güzel kadına değil erkeklere bakıyorum. Güzel bir kadına bakan erkeklere bakmak benim şanssızlığım. Evet, kadın güzel, ama yaşam döngüsü gereği ona bakanlara da birilerinin bakması gerekiyor. Şu hayatta güzel bir kadın dururken bu ağır yükü (erkekleri) sırtlanmaya razıyım. Görevim ağır, farkındayım.

Bakışlar çeşitli; bakışlar yaman, bakışlar kaçak, bakışlar ürkek, bakışlar Taksim'de metroya bindiğimizden beri sürekli. Sanki metroda ikisinden başka kimse yokmuş ve bu metro onları Taksim-Yatakodası hattında sevişmeye götürüyormuş gibi bakan var. Bakıp, toplumsal ahlakta biraz mola verdikten sonra tekrar bakan var. Direkt bakmak yerine gözlerine ağrı saplanıncaya kadar gözbebeklerini doksan dereceye ayarlayan var. Hatta kadına sırtı dönük olduğu halde camdaki yansımayı gerçeğe tamamlayan bile var. Ve bütün bu bakanları metronun seyir defterine yazmak üzere ben varım. Bu satırların yazarı olarak bine bin katmaya hazırım.

Osmanbey durağında bakanlardan biri iniyor. Erken veda. Bizi terk eden bu adamın, metro hareket ederken hızla ivmelenen Arzu Nesnesi'ne son bir kez baktığını görüyorum. Arzu bunu hak ediyor. Bu kadın, bütün güzelliğini etrafla hiç ilgilenmeyerek daha da büyüten, kulağındaki müzikle yarattığı havayı bir tür gizeme çevirerek çekim alanını genişleten, en ufak bir hareketiyle insanı büyük anlamların içine hapseden; bu metro sanki Paris'te, Londra'da, Roma'da yol alıyormuş gibi insanı hayali bir aşka düşüren çok güzel bir varlık. Bakanlardan biri, her zamanki duruşu mu bilmiyorum ama, elleri ceplerinde yolculuk ediyor. Mekân metro değil de bir bar falan olsa Arzu'yu kesmek adına fena bir duruş değil. “Düşeceksin” diyorum içimden. Fakat tutunmamasına rağmen milim kıpırdamıyor adam, adeta Arzu'ya bakışlarıyla sabitliyor kendini. Arzu, Mecidiyeköy durağında ineceğini belli eden minik kıpırtılar sergileyince çok seviniyorum. Mecidiyeköy benim durağım. Metro durduğunda bütün bakanları hızlıca kontrol ediyorum. Görünüşe göre, bakanlardan ikisi yola devam ederek bizden ayrılacak. Bunların birisi elleri ceplerindeki adam. Biz metrodan inerken ilerleyen istasyonlardan birine dikilecek bir heykel gibi hareketsiz durmaya devam ediyor. Önde Arzu, arkasında doğru istasyonun kıvancını taşıyan diğer bakanlar ve en arkada ben yürüyen merdivenlere doğru ilerliyoruz. Yürüyüş sistemimiz 1-3-1 (Arzu-bakanlar-ben). Bu yürüyüş boyunca (Arzu'nun pantolonu kalçanın bütün hareketlerini dış dünyaya aktaran bir kumaştan dikildiğinden) sisteme girip çıkan erkekler oluyor. Metro'nun hareketiyle Elleri Cebinde Adam'ın sendelediğini ve en yakın tutamağa uzanarak normale döndüğünü hayal ediyorum.

Arzu, yürüyen merdivenlere ilerlerken aniden yavaşlayınca hafif bir dalgalanma oluyor kitlede. Hesapta olmayan bu durağın adı Hamidiye Su Otomatı. Arzu susamış olmalı. Bu beklenmedik hareket kitlenin bütünlüğünü tehlikeye düşürüyor. Bu tip durumlarda hayatla ilgili gailelerini erteleyip bakmanın devamlılığı adına oyalanmayı başaran çok az insan vardır. Neyse ki ani bir kararla su almaktan vazgeçiyor Arzu. Kitle, bu hafif duraksamayı yavaşlayan adımlarında eriterek takibe devam ediyor.

Yürüyen merdivenlerdeyiz. Ben genelde “yürüyen merdivenin de yürüyeni” olarak hızla yeryüzüne çıkmayı severim, ama bugün “yürüyen merdivenlerde yürümeyen sağ kanat”la birlikteyim. Yürüyen merdivenler, o ana kadar aynı düzlemde izlenen Arzu'nun farklı bir açıyla seyredilebilmesi açısından önemli. Merdivenin ortalarına kadar sağ kanatta duran Arzu, ani bir kararla sola geçerek yürümeye başlayınca (deli kız), benimkilerle birlikte şu ana kadar bizle birlikte olmayan (sonradan görme) bir yabancı da sola fırlıyor. Emek benim için önemli, kitleme sonradan katılan bu yabancıyı dikkate almıyorum. Merdivenlerin bitiminde Arzu'nun peşindeki yapılanma Ortaklar-Mecidiyeköy ayrımını gösteren tabelayla bir yol ayrımına daha geliyor. Acaba Arzu hangi yolu tercih edecek? Arzu'nun peşinde gittikçe kan kaybeden bu takımdan kimler yeryüzünde de Arzu'yu görebilecek? Eğer yolumuza devam edebilirsek Arzu bizi nereye götürecek?

Arzu'nun yolunda kayıp sayımız üçe çıktı. Mecidiyeköy çıkışına yönelen arkadaş, Ortaklar çıkışına ilerleyen Arzu'nun arkasından uzun uzun baktı. Belli ki Arzu'yu bu güzelliği için tebrik ederken saygılarını sunuyordu. Artık takım beni saymazsak iki kişi. Ortaklar'a çıkan merdivene yaklaşırken koşarak takımın ve Arzu'nun önüne geçiyorum. Amacım, Arzu'nun yeryüzüne doğuşunu ve ardındaki son iki kişinin kafalarından başlamak üzere yavaş yavaş yükselişlerini karşıdan görmek. Görüntü gerçekten çok güzel. Arzu yeniden bir güneş gibi doğarken, art arda beliren iki adam güneşe çıkmış çocuklar gibi şen. Çıkıştan yüz metre ötedeki Ortaklar caddesi ayrımında, Gayrettepe istikametine devam eden arkadaşı da kaybediyoruz. Artık önde Arzu, arkasında Son Adam ve onun arkasında ben, tek çizgi halinde yürüyoruz. Yaklaşık 500 metrelik bu yolculuğun ardından, Arzu hiç duraksamadan Mayk Cafe'nin bahçesine giriyor. Son Adam, kafenin önünde yavaşlayıp son bakışını attıktan sonra, son adamlığı bana devrederek düz devam ediyor. Bir kadını değil, bir kadını takip eden adamları takip etmekle görevliyken bir anda Arzu'yla başbaşa kalmak beni afallatıyor. Mayk Cafe'yi biliyorum. Güzel bir yerdir. Neden olmasın? İçeri girip bu davada düşen altı arkadaşın şerefine neden bir bira içilmesin?

Arzu, bu mekânda da yörünge sistemini oluşturmakta gecikmiyor. Mayk Cafe'ye bir güneş gibi doğan Arzu'dan çıkan okların ucunda yeni erkekler beliriyor. Bu yörüngede tek tabanca yiğitler dışında, sevgilisi olmasına rağmen ilişkilerine kaçak bakış sığdırabilen erkekler de var. Sevgilisi olanları saymazsak ilk belirlememe göre 4 erkek çeşitli yoğunluklarda Arzu'ya bakıyor. Bu bakışlar metrodakilerden daha kararlı. Çünkü sabit mekanlar, bakmanın kesişmeye dönüşmesine hatta tanışmaya evrilmesine daha uygundur. Üstelik birer keyif içeceği olarak yudumlanan biraların, Arzu'nun gelişiyle cesaret yakıtına dönüşebileceği alkollü bir mekândayız. Bunun bilincindeki yiğitler biralarını yudumlarken, eğik bakışlarıyla, bu yeni sistemin hakkını veriyorlar. Fakat ne yazık ki yaklaşık on dakika sonra sistem hata veriyor.

Arzu'nun sevgilisi geldi. Bunu, bütün bakışları bünyesinde toplayan o kısa öpüşmeden biliyoruz. O andan itibaren Arzu'dan çıkan oklar bakmak konusunda emeği geçen bütün erkeklerin gözlerine saplanıyor. Artık içe dönüş zamanı. Bugünlük şenlik dağıldı. Ama yarın güneş yeniden doğacak. Arzu'nun etrafını aydınlatan okların ucunda nice yiğitler oluşacak. Bir tür yaşam döngüsü bu: Bugün Arzu'ya yuvarlak hesapla 10 kişi bakışlarıyla talip oldu. Yarın bir 10 kişi daha desek ayda 300, yılda ortalama 3600 erkek eder. Arzularla dolu bir dünyada korkunç bir rakam bu. Bakan ve arzulayan milyonlarca erkek. Bakıp bakıp eve dönmek üzerine işleyen bu garip döngüde ısrarla bakmaya devam edenler. Karşılıksız bakanlar. Her gün inatla güneşi yeniden doğuran bahtsız adamlar. Bundan böyle hepiniz kardeşimsiniz. Gerekirse hepinize ben bakarım.

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 19 Kasım 2015 | Sayı: 429

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

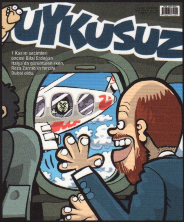

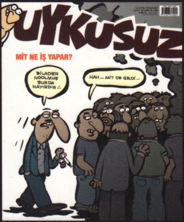

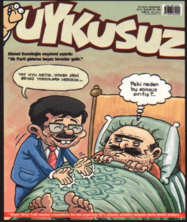

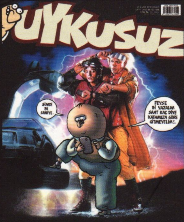

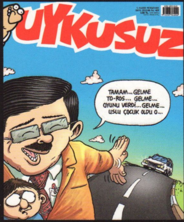

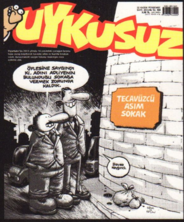

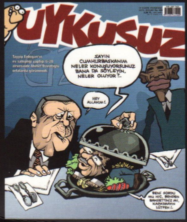

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ

ISSN 1307-7619